

ရင်းဒါး မန်းတင် အကျဉ်းသား

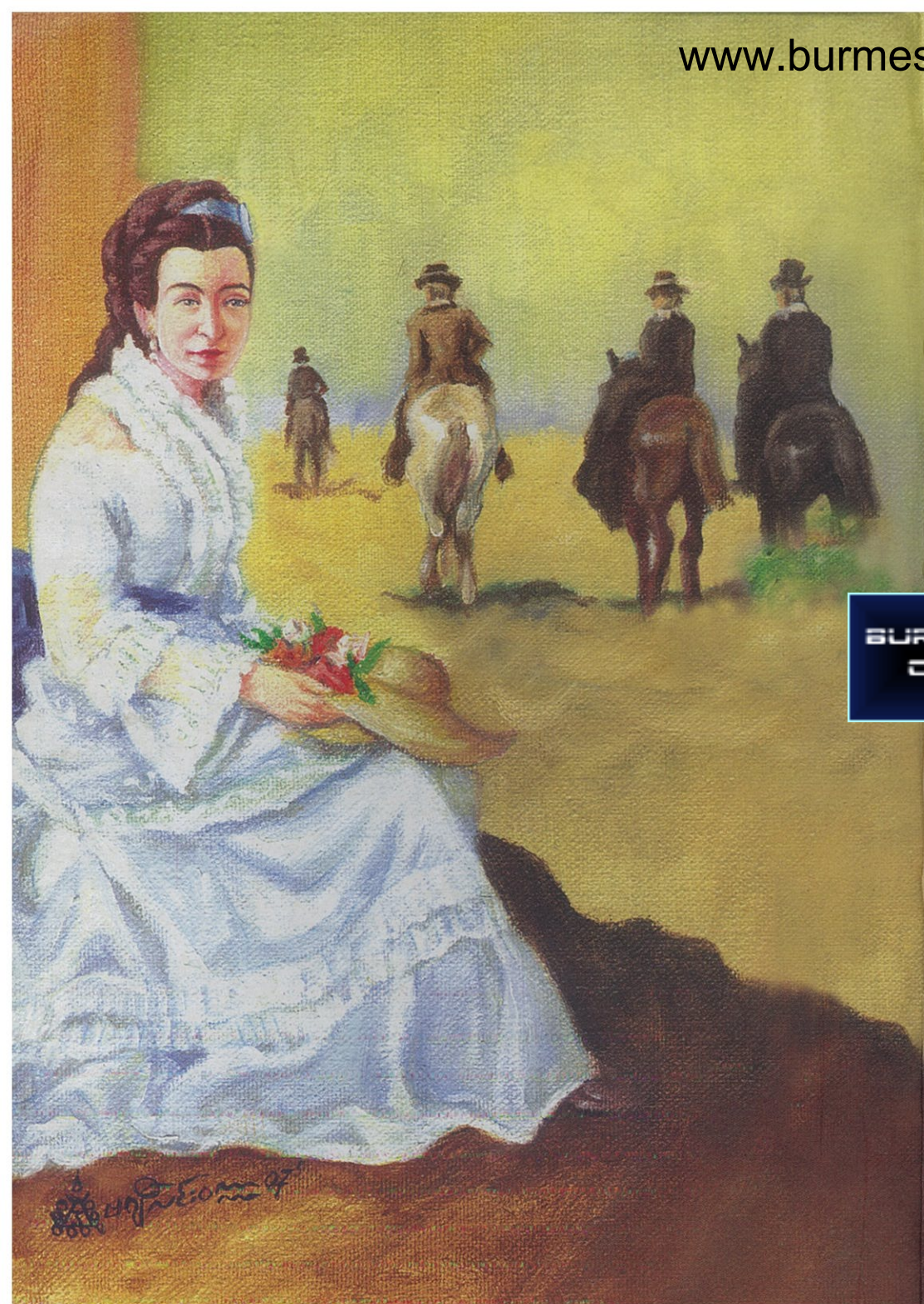
THE PRISONER OF ZENDA

By SIR ANTHONY HOPE HAWKINS

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဝင်းဒါး
အကျဉ်းသား
မန်းတင်
မြန်မာပြန်
THE PRISONER OF ZENDA
BY SIR ANTHONY HOPE HAWKINS

BURMESE CLASSIC .COM

ZENDA
BY SIR ANTHONY HOPE HAWKINS

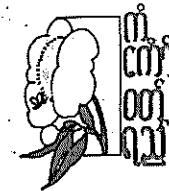
ဝင်းဒါး မန်းတင် မြန်မာပြန် အကျဉ်းသား

THE PRISONER OF ZENDA
By SIR ANTHONY HOPE HAWKINS

www.burmeseclassic.com

အနောက်ပိုင်း ဗမာ့ပြည်
(ဒေသ) အနောက်ပိုင်း ဗမာ့ပြည်
အနောက်ပိုင်း ဗမာ့ပြည်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ... ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင် ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဇင်းဒါးအကျဉ်းသား

မန်းတင်

(ဘာသာပြန်သည်)

THE PRISONER OF ZENDA
BY
SIR ANTHONY HOPE HAWKINS

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
ဌာ၊ ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၈၀၀၆၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၅၀၀၆၁၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၈၈ခုနှစ်၊
ဒုတိယအကြိမ် - မေလ၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊
အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်ခြင်း

ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၂)၊ စောရန်ပိုင် အနောက်ရပ်ကွက်၊
သရဖီလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်ခြင်း

စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၈၇)၊ (၅၆) လမ်း၊ (၂) ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဝင်းမြင့်ဦး

တန်ဖိုး

၂၆၀၀ ကျပ်

ပထမပိုင်း

၁။ အဲလဘတ်နှင့် ရက်ဇင်းဒေး

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် လန်ဒန်မြို့ရှိ ကျွန်တော်အစ်ကို ရောဘတ်၏ဇနီးသည် ညော်ခန်း၌ သူနှင့် ကျွန်တော် ပြောဆိုနေကြသော အရေးကြီးသည့် စကားအချို့ကို မရေးသားမီ၊ ကျွန်တော်၏ သွေးထဲသားထဲတွင် အဲလဘတ်သွေး မည်ကဲ့သို့ ရောနှောရောက်ရှိနေသည့် အကြောင်းကို ဦးစွာဖော်ပြရန် လိုပါသည်။ အဲလဘတ်နှင့် ရက်ဇင်းဒေး ဆွေမျိုးစုကြီးနှစ်စုတို့၏ နောက်ကြောင်း သမိုင်းများနှင့်တကွ သားစဉ်မြေးဆက်များ အကြောင်းကိုပါ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခေတ္တခဏမျှ ပြတ်တောင်းသွားသော အချိန်ကာလမှအပ ယခုအချိန်အထိ ရှုရိတေးနီးယားပြည်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အစဉ်အဆက် စိုးစိုးလာခဲ့သော အဲလဘတ်နန်းဆက်မှ 'တတိယမြောက် ရုဒေါ့ဘုရင်' သည် ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၇၃၃) ခုနှစ်တွင် မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်လျက်ရှိစဉ်တွင် ပဉ္စမမြောက် ဘာလစဒန် မြို့စားကြီးဖြစ်၍ နှစ်ဆယ်နှစ်ဆက်မြောက် ရက်ဇင်းဒေး အမတ်ကြီးဟုလည်း ခေါ်တွင်သော ဂျိမ်းအမည်ရှိ ကျွန်တော်၏ အဆက်အနွယ်တစ်ယောက်အား သူ၏နန်းတော်သို့ ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးရာထူးကို ခန့်အပ်ခြင်း ခံရလေသည်။ 'ဘာလစဒန်မြို့စားကြီး'အား သံအမတ်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် မခန့်မီကလေးမှာပင် ရုဒေါ့ဘုရင်၏ နှမငယ် 'အစိလီယ' နှင့် ဥရောပတိုင်းပြည်များတွင် တန်ခိုးကြီး၍ ကာလကြာမြင့်စွာ အစဉ်အဆက်ရည်ခဲ့သော မင်းဆွေစိုးမျိုးစုထဲမှ အိမ်ရှေ့မင်းသားတစ်ပါးနှင့် ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထူးထူးခြားခြား သွယ်တန်းချွန်ထက်သော နှာတ်နှင့် ကျက်သရေရှိလှသည့် နို့ဇီထူးနေသော ဆံပင်ရှိသော မင်းသမီးကလေးသည် အရပ်မြင့်၍ အလွန်တရာ ချောမောလှပလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် နှာတ်နှင့် ဆံပင်တို့သည် အဲလဘတ် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို အစဉ်သဖြင့် ပေါ်လွင်စေပါသည်။ လက်ထပ်ပွဲ မကျင်းပမီ ရက်သတ္တပတ် များတွင် မင်းသမီး၏ ဖော်ရွေရင်းနှီးစွာ ဆက်သံခြင်းခံရသော ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးကို စံအိမ်တော်အတွင်းဝယ် မင်းသမီးကလေးနှင့် လက်ထပ်မည်ဖြစ်သော အိမ်ရှေ့မင်းသားကလေး

နည်းတူ မကြာခဏ သွားလာဝင်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဟုဆိုလျှင် အချို့လူများက အကျယ်ချဲ့ထွင်၍ ပြောလွန်းသည်ဟု ဆိုကောင်း ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း လက်ထပ်ပွဲကျင်းပရန် ကန့်သတ်ထားသော ရက်မတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် မင်းသမီးကလေးသည် ဘာလစဒန်မြို့စားကြီးနှင့် ခိုးရာလိုက်သွားပြီးလျှင် အနီးအနား တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိ မြို့လေးတစ်မြို့တွင် လက်ထပ်လိုက်သည့်သတင်းကို သိကြသောအခါ ရုရီတေးနီးယား ပြည်သူပြည်သားများ သာမက ဥရောပတိုင်းပြည်ရှိ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတိုင်းနှင့်တကွ ဗြိတိသျှ ဆွေကြီးမျိုးကြီးပိုင်းတွင်လည်း အတော်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေသည်။

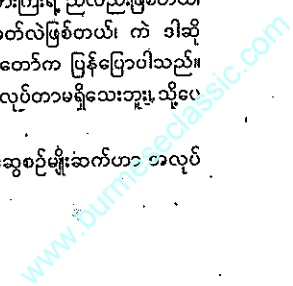
မကြာမီပင် ဘာလစဒန် မြို့စားကြီးသည် ကျွန်တော်၏ အဆက်အနွယ်ဖြစ်သူ သူ့ဇနီးနှင့်အတူ အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ မြို့စားကတော် အစိလီယသည် ဥရောပတိုင်းပြည်များမှ မျိုးကောင်းဆွေကောင်း ဆွေမျိုးစုနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆွေမျိုးစုကို ဆက်စပ်မိအောင် ဖန်တီးသူဖြစ်သော်လည်း ဘာလစဒန် အမျိုးအဆွေများကမူ ယောက်ျားနှင့်ထွက်ပြေးပြီးမှ လက်ထပ်ရသည်ဟူသော ဂုဏ်သိမ်မွေ့နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏ မရိုးတော်သည်လည်း ထိုလူမျိုးကွဲ အမျိုးသမီးအပေါ် မကျေနပ်ချက်တို့ကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာလစဒန်တွင်ရှိ ရက်ဇင်းဒေးတို့၏ ရုပ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားရာ ခန်းမကြီးထဲတွင် လျှောက်၍ကြည့်လျှင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာငါးဆယ်ကျော် လောက်အတွင်းက ပုံငါးဆယ်ကျော်လောက်အနက် ဆဋ္ဌမမြောက် မြို့စားအပါအဝင် ငါးပုံခြောက်ပုံလောက်တွင် အဲလဘတ်ရုပ်ရည်ကို ပေါ်လွင်စေသည့် သွယ်တန်းချွန်ထက်သော နှာတ်နှင့် နီထွေးသော ဆံပင်များကို တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုငါးပုံခြောက်ပုံသည် ပြာသောမျက်လုံး ရှိသည်။ ရက်ဇင်းဒေးမျိုးနွယ်တို့တွင် အများအားဖြင့် မည်းနက်သော မျက်လုံးများသာ ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နှာတ်တို့သည် ထိုပုံများထက်လှ သွယ်တန်းချွန်ထက်၍ ဆံပင်တို့သည် နီထွေးနေပါသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ယခု ရုရီတေးနီးယားပြည်တွင် အုပ်စိုးလျက်ရှိသော နန်းစဉ်နန်းဆက်အပေါ်တွင် သွေးပြောသလို မေတ္တာစိတ်ဓာတ် ယိမ်းယိုင်နေသည့် အကြောင်းရင်းကို နားလည်ထိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကို ဆက်ကြပါစို့။
"လူလောကထဲရောက်လာပြီး မင်း ဘာများလုပ်နေတာလဲ ရုဒေါ့ရယ်... " ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုဇနီး ရှိ(စ)က ပြောလေသည်။

"လောကကြီးထဲမှာ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ၊ အစ်မကြီး ရှိ(စ)ရဲ့၊ ကျွန်တော်အခြေအနေဟာ ဟန်ကျပ်ကျဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် သုံးလောက်ရွဲလောက်အောင်လည်း ငွေဝင်လမ်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော်အဆင့်အတန်းလဲ မနိမ့်လှပါဘူး၊ ဘာလစဒန်မြို့စားကြီးရဲ့ ညီလည်းဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ တောဒီ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မြို့စားကတော်ကြီးရဲ့ မတ်လဲဖြစ်တယ်၊ ကဲ ဒါဆို တော်လောက်ရောပေါ့ဗျာ၊ ဘာများလုပ်ဖို့ လိုသေးသလဲ" ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပါသည်။

"မင်းအသက် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ၊ မင်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်တာမရှိသေးဘူး၊ သို့လေမယ့်... "

"အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ မှန်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဟာ ဘာလုပ်လုပ်ဖို့မှ မလိုပဲ"

"ဆွေကြီးမျိုးကြီးဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ဘာများကောင်းတာ ရှိသေးသလဲ" သည်လိုပြောလိုက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ဆံပင်ကို သပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်သမိုင်းတွင် မမေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည့် အထက်တွင် ပြောပြခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ရည်ရွယ်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

"ရောဘတ်ရဲ့ဆံပင်ဟာ မည်းနေတာ ငါသဘောကျတယ်" သူသည် စကားကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက်လေသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်၏အစ်ကို 'ရောဘတ်' ဝင်လာပါသည်။ သူသည် သူ့ ဇနီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူပါးနှစ်ဘက်သည် အနည်းငယ် နီရောင်သမ်းသွားလေသည်။ "ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွယ်" ကျွန်တော်အစ်ကိုက မေးလေသည်။ "အစ်မကြီးက ကျွန်တော် ဘာမှအလုပ်မလုပ်တာနဲ့ ဆံပင်နီရောက် ကို သဘောမကျ ဘူးတဲ့" ဟု ကျွန်တော်က နာကျည်းသောလေသံနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ "အို... ဆံပင်နီနေတာကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ" ရှိ(စ)က ဝန်ခံလေသည်။ "ဒီဆံပင်နီဟာ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ် ကွယ်၊ နှာခေါင်းလဲ ဒီလိုပဲ၊ ရှုဒေါ်မှာတော့ နှစ်မျိုးစလုံးပဲ ပါတယ်" ကျွန်တော်အစ်ကိုက ပြောသည်။

"အဲဒါတွေ ပေါ်မလာပါစေနဲ့ရှင်" ရှိ(စ)က ပြောပြန်ပါသည်။ "ကျွန်တော်တော့ ဒီဟာတွေကိုပဲ သဘောကျတယ်" သည်လိုပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ ဧည့်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် သွားလေသူ မြို့စားကတော် အမိလီယပ်ကို ဦးညွှတ်ကာ အနီအသေပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်အစ်ကို၏ဇနီးသည် စိတ်မရှည်တော့သလို အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ "ဒီရုပ်ပုံကြီးကို ပြုတ်ပစ်လိုက်စေချင်တယ် ရောဘတ်ရယ်။" "အချစ်ကလဲကွယ်" ဟု အစ်ကိုက ပြန်အော်လိုက်ပါသည်။ "ဘုရား... ရေ" ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ထပ် ဟစ်လိုက်သည်။ "ဒါဖြင့်- ဒီ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မေ့ပစ်ရမယ်" ရှိ(စ)က ဆက်ပြော ပြန်သည်။

"ရှုဒေါ်ရဲ့နေတော့ မေ့ဖို့ ခက်သားပဲကွယ်" ရောဘတ်သည် ဦးခေါင်းကိုရမ်း၍ ပြောလေသည်။ "ဘာဖြစ်လို့ မေ့ပစ်ရမှာလဲဗျာ" ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲလဘတ်တစ်ယောက် ဖြစ် ချင်စမ်းပါဗျာ" ကျွန်တော်က သည်လိုပြောလိုက်ရာ သူ ပထမ အပြင်းအထန် စ၊ခဲ့သော စကားကို ပြန်ဆက်ပြန်လေသည်။ "ရောဘတ်နဲ့ မင်းနဲ့ ကွာခြားတာက ရောဘတ်က သူ့ဝတ္တရား သူ့အခြေအနေကို သိတယ်၊ မင်းကတော့ အချောင်အခွင့်အရေးကိုသာ ချောင်းနေတာပဲ" "သတ္တိနဲ့ လူ့အဖို့ဆိုရင် အခွင့်အရေးတွေဟာ ဝတ္တရားတွေချည်းပေါ့ အစ်မကြီး ရှိ(စ)ရဲ့" ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ "အလံကား မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့" ရှိ(စ)သည် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲမော့

ကာ ပြောလိုက်ပြီ။ အတန်ကြာမှ "ဒီမယ်... အခု ဆာဂျက်ကောတာရိုဒေးက မင်းနဲ့ အလွန် တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ပေးနေတယ်"

"အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ" ကျွန်တော်က ခပ်တိုတို ပြန်ပြောလိုက်ပါ သည်။

"ခြောက်လလောက်အတွင်းမယ် သံရုံးတစ်ခု ဖွင့်ဖို့စီတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သူက မင်းကို သံအရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အမြန်ခေါ်ယူလိမ့်မယ်လို့ ရောဘတ်က ပြောတယ်၊ အဲဒါ မင်း လက်ခံပါလားကွယ်၊ ငါတော့ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ၊ မင်း လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင်..."

ကျွန်တော်၏မိန်းမသည် သူ့တာဝန် ဘာမှမရှိသော်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အချိန် ဖြုန်းနေသည့် လူတွေလူပေတစ်ယောက်အား သည်နည်းဖြင့် လှည့်ပတ်ပြောဆိုရင်း လိုသည့် ဘက်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲယူလာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်ရှက်သလို ဖြစ်သွား ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ယခုပြောပြနေသော ရာထူးကိုလက်ခံကာ အေးချမ်းသာယာစွာ နေနိုင် လိမ့်မည်ဟုလည်း အောက်မေ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က "ကဲ... အစ်မကြီး ဒီ ခြောက်လအတွင်းမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်အပျက် အခက်အခဲတွေနဲ့ပဲ မတွေ့ရဘူး၊ ဆာ ဂျက်ကောကလဲ ခေါ်ဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သူနဲ့ တကွယ်လိုက်ပါမယ်... " ဟု ပြောလိုက် ပါသည်။

"အို... ရှုဒေါ်... မင်းသိပ်စော်တာပဲ၊ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်" ဟု ကျွန်တော်မိန်းမ က ရေရွတ်လေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကတိပေးလိုက်ပါပြီ။ သို့သော် ခြောက်လဟူသော အချိန်ကာလများသည် ကျွန်တော်နှင့် ခြောက်လလုံးပင် ကျန်ရှိပါသေးသည်။ သည်အချိန် ကာလများသည် အလုပ်ဝတ္တရားကြားတွင် ဝေးလံစွာ ခြားလျက်ရှိကြပါသည်။ သံရုံးဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးငယ်များသည် အလုပ်တာဝန်များ ဆောင်ရွက်ကြရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဆာဂျက်ကောနှင့်ဖြစ်စေ၊ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်စေ၊ တွဲဘက် ၍ သံရုံးအရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မလုပ်ကိုင်ဘူးပါ။ ထိုခြောက်လသော အချိန်ကလေးကို စိတ်တိုင်းကျသုံးရန် ဝဉ်းစားနေမိရာက ချက်ချင်းဆိုသလို ရှုဒေါ်တေးနီးယားပြည်ကို သွားရောက် လည်ပတ်ရန် စိတ်ကူးရလာလေသည်။ သည်တိုင်းပြည်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပါဟုဆိုလျှင် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင်က အဲလဘတ်များအပေါ်တွင် မေတ္တာ ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အဲလဘတ်တို့၏ အမျိုးအဆွေထံတွင် ထင်ရှားသည့် 'ရှုဒေါ်'ဟူသော အမည်ကို သူ၏ဒုတိယသား ကျွန်တော်အား မှည့်ခေါ်ထားသည့်အထဲက ကျွန်တော် ထို တိုင်းပြည်သို့ သွားရောက်ရေးကိစ္စကိုမှ အစဉ်သဖြင့် ကန့်ကွက်ခဲ့လေသည်။ သူ ကွယ်လွန်ပြီး သည့် နောက်တွင်မူ ကျွန်တော်၏အစ်ကိုသည် သူ့ဇနီးသည်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကျွန်တော် တို့ အမျိုးအဆွေတို့ ထုံးစံအတိုင်း ထိုတိုင်းပြည်နှင့် အဆက်အသွယ်မရှိ လုံးဝဖြတ်တောက်ထား လိုက်ပါတော့သည်။ ရှုဒေါ်တေးနီးယားကို စတင်သတိရသော အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ထိုတိုင်းပြည်ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လေနှင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ပဉ္စမ မြောက် ရှုဒေါ်ဘုရင်သည် ရှေ့လာမည့် တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်အတွင်းတွင် သူ၏မြို့တော် 'စထင် ဆော' ၌ နန်းတက်တံသိတ်ပွဲခံမည်ဖြစ်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လျက် ရှိကြောင်းကို 'တိုင်း' သတင်းစာ၌ ဖတ်ရှုရသောအခါတွင် ကျွန်တော်ဆိုးမြတ်ချက်ကို သည် ပို၍ ခိုင်မာလာပါတော့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စိတ်ကို ခုန်းခုန်းချလိုက်ပြီးလျှင် ခန့်သွား

www.burmeseclassic.com

ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပါသည်။ သို့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အား ကျွန်တော်သွားမည့် အကျိုးအကြောင်း ခရီးစဉ်များကို ပြောခဲ့ရိုး ထုံးစံမရှိသည့်ပြင် ယခုကိစ္စတွင်လည်း ကန်ကွက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသည့်အတိုင်း 'တိုင်ရိုပြည်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်မည်ဟုသာ-မလိမ့်တပတ် ပြောထားပါသည်။ ထိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော တိုင်းပြည်မှ လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို လေ့လာ၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် အကြောင်းအရာများ စုဆောင်းရန် သွားမည်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကိုပါ ရှိ(စ) သင်္ကာမကင်း မဖြစ်စေရန် ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

□□□

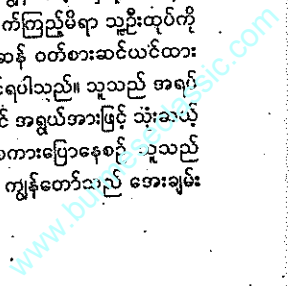

၂။ ဇင်းဒါးရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်

ကျွန်တော်၏ ဦးလေးဝိလျံသည် မည်သူမဆို ပါရီမြို့ကို ဖြတ်သန်းသွားလာရမည်ဆိုလျှင် ထိုမြို့တွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းထိုက်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။ ကျွန်တော်ဦးလေးသည် သူ့တွေ့ကြုံခံစားဖူးသည့် လောကဓရာများကို ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ရာ သူ့ဩဝါဒကို ရိုသေသောအားဖြင့် တိုင်ရိုမြို့သို့သွားရင်း ပါရီမြို့ ကွန်တီနင်တယ် ဟိုတယ်တွင် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည တည်းခိုနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေကြီး 'ဂျော့ဖဲသာလီ' အား သံရုံးတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးလျှင် အတူတကွ ညနေစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကပ္ပဲတစ်ခုသို့ ဝင်ကြည့်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ညစာ အနည်းငယ်စားကြပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျော့ဖဲသာလီသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဘူတာရုံသို့ပါလာရာ ကျွန်တော်သည် စတုရန်းဆာဘူတာသို့ လက်မှတ်မယူဘဲ 'ဒရက်စပန်' သို့သွားရန် လက်မှတ်ကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

"ရုပ်ရှင် သွားကြည့်မလို့လား" ဂျော့က မေးလိုက်လေသည်။ ဂျော့သည် သူ့ဝါသနာအတိုင်း တွေ့ကရာ ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်၍ ရှုရိတေးနီးယားသို့ သွားမည့်အကြောင်း ပြောလိုက်မိလျှင် သည်သတင်းသည် သုံးရက်အတွင်း လန်ဒန်သို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လုံးလွှဲအဖြေကို ပေးမည်ရှိစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်ထံမှ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် မီးရထားကြိုကို ဖြတ်ပြေးသောကြောင့် လိုက်ကြည့်မိရာ သူ့ဦးထုပ်ကို မြောက်ကာ လက်မှတ်ရုံမှထွက်လာသည့် ပြေဖြစ်၍ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင်တင်းပြီးလျှင် အရွယ်အားဖြင့် သုံးဆယ့်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ဂျော့ စကားပြောနေစဉ် သူသည် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် အေးချမ်း

သော ခြေလှမ်းရှိ သုံးမွှေးအင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် လည်ဖိးတို့ဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်ရစ်ပတ်ထား သည့်ပြင် ခရီးသွားရာတွင် ဆောင်းလေရှိသည့် ဦးထုပ်ပျော့ကိုလည်း နားရွက်ထိ ဆွဲချထား သည့်အတွက် ကျွန်တော်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် အတော်ပင် အကြည့်ရဆိုးနေမည်ဟု ထင် သဖြင့် ခပ်နှိန်းနှိန်း ဖြစ်သွားပါသည်။ တခဏမျှကြာသောအခါ ဂျော့သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ခင်ဗျားတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးသွားဖော်တစ်ယောက် ရတာပဲ။ ဟို အင်- တိုင်းနက် ဒီမော်ဘန်လေ၊ ခင်ဗျားလိုပဲ ဒရက်စဒန်ကို သွားမလို့တဲ့၊ ထူးတာက အခု သူက ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေမဖွဲ့ ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်” ဂျော့က ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း မိတ်ဖွဲ့ပေးပါလို့ မခိုင်းပါဘူးဗျာ” ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ရှက် ရှက်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ခေါ်ခဲ့ပါရစေဆိုတော့၊ သူက နောက်တော့မှ တွေ့တာ ပေါ့တဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒုက္ခ-သုခ-တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာဦးမှာပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကိုကယ်ဆယ်ပြီး စထရဲဆော့မြို့စားနဲ့ သူ ပြန်ဆက်မိအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေါ်လာဦးမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီအင်တိုင်းနက်ဒီမော်ဘန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲဗျာ၊ ပြီး တော့ ဟိုမြို့စားနဲ့ ဘယ်လိုအဆက်ရှိလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းက မြို့စားကြီးမိုက်ကယ်သည် မကြာသေးမီက ပါရီမြို့သို့ရောက်လာစဉ် သူ၏ အရေးတယူ ဝရုန်ကံပြုခြင်းကြောင့် အင်တိုင်းနက် နာမည်ကြီးလာသည့်အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ သူသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်၍ လှပချောမွေ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် သတင်းကြီးသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် အထက်တန်းကို ချိန်သည်စိတ်ဓာတ်လည်း အတော်ပြင်းပြ လေသည်။ မြို့စားသည် နတ်ရွာစံ ရှုရိတေးနီးယားဘုရင်ကြီး၏ ဒုတိယမိဖုရားမှ ဖွားမြင်သော သားတော်ဖြစ်၍ ယခုဘုရင်သစ်၏ (ဖအေတူ အမေကွဲ) ညီတော်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် မင်းဆွေစိုးမျိုးတို့ ခံစားရသည့် အမြင့်ဆုံးသော အခွင့်အရေးတစ်ခုမှအပ မည်သည့်ကိစ္စမဆို သူ့ပြီးလျှင် ပြီးနိုင်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သူ့ခမည်းတော်၏ အားထားချစ်ခင်ခြင်းကို ခံရပြီး မြို့စားရာထူးကို အပ်နှင်းရာ၌ပင်လျှင် မြို့တော်ကြီးကို ပေးအပ်သောကြောင့် အချို့ က အမနာပ ပြောခဲ့ကြသေးသည်။ သူ့မယ်တော်သည်လည်း မင်းဆွေစိုးမျိုးထဲက မဟုတ် သော်လည်း မျိုးကောင်းဆွေကောင်းထဲကပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သူ အခု ပါရီမြို့မှာ မရှိဘူးလား၊ ရှိသလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“အို- မရှိပါဘူး၊ ဘုရင့် ဘိသိတ်ပွဲတက်ဖို့ သွားမြို့ သို့မဟုတ် ဒီအခမ်းအနားမှာ သူ သိပ်ပျော်လှမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ် စ.ပါပြီ။ သို့သော်လည်း ဂျော့ ကြိုတင်ဟောလိုက်သော ဒုက္ခ-သုခများကား ကျွန်တော့်မှာလည်း မဖြစ်။ မော်ဘန်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း ပေါ်မလာပါ။ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်ကဲ့သို့ပင် အတိအကျ ပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ ဒရက်စဒန်မြို့တွင် တစ်ညနားပြီးနောက် ခရီးဆက်ပြန်ရာ သူလည်း ထိုရထားမှာပင် ပါလာ ပြန်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုဟန်မတူသောကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း မတွေ့မမြင်ရအောင်ပင် သတိထား၍ ရှောင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ကျွန်တော်ကဲ့

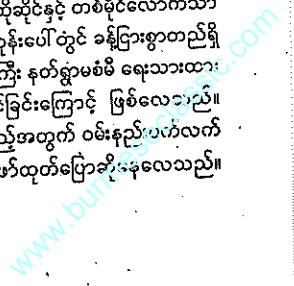
သို့ပင် တစ်ခရီးတည်းသွား၍ လမ်းဆုံးအထိ ပါလာသည်ကို သိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ မမြင်အောင်ကြည့်နိုင်လျှင် အခွင့်အခါရတိုင်း သူ့ကို သေချာစွာကြီး ကြည့်ပါသည်။

အကောက်ငွားကို အုပ်ချုပ်သော အရာရှိကြီးက ကျွန်တော့်အား အလဘတ်ရုပ် ပေါ်နေသည့်အကြောင်းကို ယခင်ကထက်ပို၍ သိရှိစေရန် သတိပေးနေသကဲ့သို့ အငေးကြီး ငေး၍ ကြည့်ခြင်းကို ခံရသည်။ ရှုရိတေးနီးယားနယ်စပ်သို့ ရောက်သောအခါ သတင်းစာများ ကို ဝယ်ဖတ်ရာ ကျွန်တော်၏ခရီးစဉ်ကို ထိခိုက်စေမည့် သတင်းများကို တွေ့ရပါသည်။ ရှစ်ထွေလာသော အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဟု ထင်ကြရသော်လည်း မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့်ဟု အထင်အရှား ဖော်ပြခြင်းမရှိဘဲ ဘိသိတ်ပွဲနေ့ကို ရွှေပြောင်းလိုက်ကာ နှစ်ရက်ကြာ လျှင် ဆင်ယင်ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုပွဲတော်ကြောင့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စထရဲဆော့မြို့တော်တွင်လည်း ကြိတ်ကြိတ်တီးနေလိမ့်မည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။ အိမ်ခန်းများအားလုံး ငှားပြီးဖြစ်နေ၍ စားသောက်ဆိုင်များလည်း လျှံလျှံရှိနေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တည်းခိုရန် အခန်းရဖို့ အတွက် လွယ်လှမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင်လည်း ငှားခ အဆမတန် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်- တော်သည် မြို့တော်နှင့် မိုင်ငါးဆယ်ဝေး၍ နယ်စပ်နှင့် ဆယ်မိုင်ကွာသော ဇင်းဒါးမြို့ကလေး မှာပင်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်စီးလာသော မီးရထားသည် ထိုဘူတာရုံသို့ ညနေတွင် ဆိုက်ရောက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ အင်္ဂါနေ့တွင် အလွန်သာယာသည်ဟု ပြောကြသော တောင်ကုန်း များပေါ်သို့ လှည့်လည်သွားလာပြီးလျှင် ကျော်ကြားသည့် ရဲကိုက်ကြီးကိုလည်း တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှု၏။ စထရဲဆော့မြို့သို့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မီးရထားနှင့်သွားရောက်ပြီး နောက်ညတွင် ဇင်းဒါးသို့ ပြန်အိပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားပါသည်။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဇင်းဒါးဘူတာတွင် ရထားမှ ဆင်းပါသည်။ ကျွန်တော် စင်္ကြံပေါ်တွင်ရပ်နေစဉ် မီးရထားသည် ထွက်ခွာသွားရာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ‘မခပ်မော်ဘန်’ သည် သူ့နေရာမှာပင် သူထိုင်လျက် ပါသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ထက် လာဘ်မြင်ပြီးသားဖြစ်၍ စထရဲဆော့မြို့သို့ အရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် သည်လောက်ခရီးရှည်ကြီးကို အတူတကွလာကြသည့် အကြောင်းကို ဂျော့သာ သိလျှင် မည်မျှအံ့ဩမည်အကြောင်းကို တွေးမိရင်း ပြုံးမိပါသည်။

မိန်းမဝဝကြီးနှင့် သမီးပျိုနှစ်ယောက်ပိုင်သော လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်သာသာ ရှိသည့် ဟိုတယ်လေးမှ ကျွန်တော့်အား ဝမ်းသာအားရ လက်ခံပါသည်။ သူတို့သည် အေးအေး ဆေးဆေး နေလိုသော လူကောင်းများဖြစ်၍ စထရဲဆော့မြို့တွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီစဉ် နေကြပုံများကို အနည်းငယ်လောက်သာ စိတ်ဝင်စားကြဟန် တူပါသည်။ မိန်းမကြီး ကြည်ညို နေကြပုံများကို အနည်းငယ်လောက်သာ ထိုဆိုင်နှင့် တစ်မိုင်လောက်သာ သူမှာ မြို့စားကလေး ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဆိုင်နှင့် တစ်မိုင်လောက်သာ ဝေးကွာ၍ တောင်ကြားလမ်းအဆုံး မတ်စောက်သည့် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ခန့်ငြားစွာတည်ရှိ သော ရဲတိုက်ကြီးနှင့်တကွ ဇင်းဒါးနယ်ပယ်တစ်ခုလုံးကို ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာမစံမိ ရေးသားထား သော ချော့ချော့တော်အရာ မြို့စားကလေးသာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ချော့ချော့တော်ဘုရင်လေးအစား မြို့စားကလေး နန်းမတက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် နောင်တော်ဘုရင်လေးအစား မြို့စားကလေး နန်းမတက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကို မိန်းမကြီးသည် ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖော်ထုတ်ပြောဆိုနေလေသည်။

“မြို့စားကလေးမိုက်ကယ်ကို ကျုပ်တို့အားလုံးသိတယ်။ သူဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ရင်းနှီးနေတာပဲ။ ရုန်းတေးနီးယား ပြည်သူပြည်သားအားလုံးလဲ သူ့ကိုသိကြတယ်။ အခု ရှင်ဘုရင်ကတော့ သူ့စိမ်းလို့ပဲ။ တခြားနိုင်ငံ သွားနေတာများတယ်။ ဆယ်ယောက်တစ်ယောက် သူ့ကိုမြင်လို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြီးတော့ ယခု မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရိတ်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီတဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူမှ သူ့ကို သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မိန်းမငယ်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေသည်။

“မြို့စားကလေးရဲ့ နောက်လိုက် ဂျီဟန်ကပြောတယ်။ သူတော့ ဘုရင်ကလေးကို တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်တယ်... ဒီတော့ထဲက အမဲလိုက်တဲ့နန်းကလေးမှာ ဘုရင်ကလေးရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်ကျမှ စထရဲဆောမြို့ကို ဘိသိတ်ခံဖို့ သွားလိမ့်မယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သည် သူ့အကြောင်းကို ကြားရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တံနန်းကလေးသို့ ဘုရင်ကလေးကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား လမ်းလျှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ မိန်းမကြီးသည် ဆက်၍ စကားပြောပြန်သည်။

“အင်... ဒီတံနန်းမှာပဲ အရက်သောက်ပြီး မူးနေပါစေတော်... အရက်ကလဲ သိပ်ကြိုက်တာပဲတဲ့။ ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့မြို့စားကလေး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ နန်းတက်ရမယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတာပဲ။ ဘယ်သူ့သိသိ ဂရုမစိုက်ပေါင်”

“ကျွန်မတော့ ဒီ ‘ဘလက်မိုက်ကယ်’ ကို သဘောမကျပေါင်။ နီနီရဲ့ အဲဒါတစ်ကို သဘောကျတယ် မေမေရဲ့။ ဘုရင်ကလေးဟာလဲ မြေခွေးမွေးလို့ပဲ နီနီနေတာပဲဆို ပြီးတော့” သနားကမားနှင့် ပြုံးနေသော သမီးငယ်သည် သည်လိုပြောကာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း... ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ရယ်လိုက်လေသည်။

“လူတိုင်းလိုလို သူတို့ဆံပင်နီတွေကို ဟိုတုန်းကတည်းက ကျိန်ဆဲနေကြတာ” အမယ်ကြီးက သူ့သမီးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။

“ဘုရင်ကလေးက ဘယ်နှယ်ဒီလာသလဲ... ဒီနေရာက မြို့စားကလေးနယ်ဆို ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်ပါသည်။

“မြို့စားကလေးက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အထိ ဒီမှာလာပြီးအနားယူဖို့ ဖိတ်ထားလို့ပါ။ မြို့စားကလေးကတော့ စထရဲဆောမြို့မှာ ဘုရင်ကလေးကိုကြိုဆိုဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် သင့်သင့်မြတ်မြတ်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့” ဟု အမယ်ကြီးက ပြောသည်။ သို့သော် နှင်းဆီရောင်သန်းနေသော သူငယ်မသည် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ မော့လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ချုပ်ချယ်ထားလို့မရပါ။ ဝင်၍ စွက်ပြန်သည်။

“အင်း... နန်းလူတက် မယားလူဘက်တွေကို... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်နေကြတာပေါ့”

မိန်းမကြီးသည် မျက်မှောင်ကြွတ်လာပြန်ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးစကားများသည် ကျွန်တော်၏ သိချင်စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်ရာ မိန်းမကြီး မကြမ်းမောင်းနိုင်မိ... ကျွန်-

တော်က ဦးအောင်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာ၊ မယားလူဘက် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလဲ ကလေးမရဲ့”

“ဘလက်မိုက်ကယ်ဟာ သူ့ဝမ်းကွဲမှတော့ ‘ဖလေဗီယာ’ နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် အသက်တောင် စွန့်မယ်ဆိုတာ တစ်လောကလုံးက သိနေတာပဲ။ ပြီးတော့ မင်းသမီးကလေးကလဲ မိဖုရားဖြစ်ရမယ်သူကိုးရှင့်”

“မင်းတို့ မြို့စားကလေးအတွက် ဝမ်းနည်းစရာပေါ့ကွယ်။ သို့ပေမယ့် သားဟော် အငယ်ဖြစ်နေတော့ သားတော်ကြီးကစွန့်မှ နန်းကိုရနိုင်တာပေါ့။ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုပဲ အောက်မေ့ရမှာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘလက်မိုက်ကယ်” သမီးငယ်က စကားစလိုက်စဉ် တံခါးဝမှာ လေးလံသောခြေသံများကို ကြားရပြီးလျှင် ကြိမ်းမောင်းသည့်အသံကြီး ထွက်လာလေသည်။

“မင်းသားကလေးရဲ့ နယ်ပယ်ထဲမှာ လာပြီး ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘလက်မိုက်ကယ်လို့ ပြောနေတာ”

မိန်းမပျိုကလေးသည် ကြောက်သွားသလိုလို၊ ရွှင်ပြုံးသွားသလိုလိုနှင့် အော်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မပြောတဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ဂျီဟန်ရယ်”

မိန်းမပျိုကလေးက တောင်းပန်လေသည်။

“ညည်းစကားက ဘယ်ရောက်တယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

အမယ်ကြီးက ဝင်ပြောပြန်သည်။ တံခါးမှ စကားပြောလိုက်သူသည် ရှေ့သို့ တိုးလာလေသည်။

“တို့ ဒီမှာ အဖော်ရနေတယ်ကွဲ့ ဂျီဟန်ရဲ့... ”

ထမင်းဆိုင်ရှင်ကြီးကစ၍ ပြောလိုက်ပြန်ရာ ထိုလူသည် သူ့ဦးထုပ်ကြီးကို ရုတ်တရက် ချွတ်လိုက်လေသည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားရာ ထူးဆန်းသည့် အရာ ဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩငေးမော သွားပါတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဂျီဟန်ရဲ့၊ ဒီညည်းသည်က ဘိသိတ်ပွဲကို သွားကြည့်မလို့ ရောက်လာတဲ့လူပါ... ”

သမီးအကြီးက ဝင်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် မင်္ဂလာညနေ ဖြစ်ပါစေ... ”

ကျွန်တော်က စ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“မင်္ဂလာညနေပါခင်ဗျား... ”

သူကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကိုပင် သေသေချာချာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပြန်သဖြင့် ရွှင်ပြုံးနေသည့် မိန်းမကလေးသည် ရယ်ရင်း “အင်း... ကြည့်ကြည့်၊ အဲဒါ ရှင်သဘောကျတဲ့ ဆံပင်ရောင်လေ ဂျီဟန်ရဲ့၊ သူက ရှင်ဆံပင်ကို ကြည့်နေတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဇင်းဒါးနယ်မှာတော့ ဒီဆံပင်မျိုး တွေ့ရခဲတယ်... ” ဟု ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားကိုတွေ့တော့ ကျုပ် အများကြီး တောင်းမန်ချင်ပါတယ်... ကျုပ်တော့

ဒီလိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး" ဂျီဟန်က ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျုပ်အတွက် ဆုတောင်းပြီးသောက်ဖို့ အရက်တစ်ခွက်လောက် သူ့ကို ပေးလိုက်စမ်းပါကွယ်... ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားတို့ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဒီလိုဧည့်ခံပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကလေး စကားစမြည် ပြောရတဲ့အတွက် အခေါ်ကြီးရော၊ မိန်းကလေးများကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သည်လို ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ မသိမသာ ဦးခေါင်းညွတ်ပြီးနောက် တံခါးဝဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ သမီးငယ်သည် လမ်းပြရန်ပြေးလာစဉ် ဂျီဟန်သည် နောက်ဆုတ်၍ လမ်းဖယ်ပေးကာ မျက်လုံးပြုစု၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလေသည်။ သူ့အနားသို့ရောက်လာလျှင် တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး "ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ကလေးကို သိပါသလား" ဟု မေးလေသည်။

"မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျတော့ မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ"

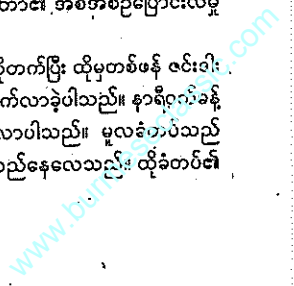
နောက်ထပ် သူ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ထွက်လာ၍ တံခါးပိတ်လိုက်သည်အထိ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်ကို လိုက်ကြည့်နေမည်ကိုတော့ သိပါသည်။

□□□

၃။ ပျော်ကြည်သည် ညနေခင်း

ကျွန်တော်၏ အသွင်အပြင်ကို မကြိုက်နှစ်သက်သော အမူအရာများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလျှင်လည်း ဖြစ်ထိုက်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမိလျှင်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် တွေ့ရှိရသည့် သူ၏ လောကုတ်ပျူငှာရှိလှသော အမူအရာများကြောင့် ပျောက်ပျက်၍ သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော် စထရဲဆောမြို့သို့ သွားမည့်အကြောင်းကို ကြားသောကြောင့် နံနက်စာစားနေစဉ် လာရောက်တွေ့ဆုံ၍ ဤမြို့တော်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော သူ၏အစ်မတစ်ယောက်က သူ့အိမ်မှ အခန်းတစ်ခန်းတွင် လာရောက်နေထိုင်ရန် သူ့အားဖိတ်ကြားလိုက်ကြောင်း ပြောကြားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သာ အကယ်၍ ထိုကဲ့သို့ မသိပ်ရပ်လှသော နေရာထိုင်ခင်းနှင့် ကျေနပ်မည်ဆိုပါက ထိုမှာပင် ဝင်ရောက်တည်းခိုရန် ပြောဆိုလေသည်။ သူ၏ဖိတ်ကြားချက်ကို ချက်ခြင်းလက်ခံလိုက်ပြီးလျှင် နောက်ရထားနှင့်လိုက်ရန် ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးနေစဉ် သူသည် ကြေးနန်းရုံးသို့သွားကာ သူ့အစ်မထံသို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် တောတန်းကလေးမှ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေစဉ်၊ ကလေးမကလေးက တောကိုဖြတ်၍ ဆွယ်ခိုင်လောက် လျှောက်သွားလျှင် တူတူလေးတစ်ခုသို့ ရောက်နိုင်ကြောင်း ပြောပြန်သောကြောင့် ဂျီဟန်ပေးခဲ့သော လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းများကို တိုက်ရိုက်ပို့ပေးပြီးလျှင် ခြေလျင်လျှောက်ပြီးမှ စထရဲဆောမြို့သို့ လိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ဂျီဟန်တော့ ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်ပြောင်းလဲမှုကို မသိရှာပဲ ထွက်သွားလေပြီ။

ရဲတိုက်ဆီသို့ရောက်အောင် တောင်ကုန်းကလေးကိုတက်ပြီး ထိုမှတစ်ဖန် ဇင်းခါးတောထဲသို့သွားရန် နေ့လည်စာကို ခပ်စောစောစားပြီးလျှင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ နာရီဂစ်ခန့် အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ခဲ့ရာ ရဲတိုက်ကြီးသို့ ရောက်လာပါသည်။ မူလခံတပ်သည် အပျက်အစီးမရှိ၊ ပကတိအတိုင်းလိုပင် ထည်ထည်ဝါဝါကြီး တည်နေလေသည်။ ထိုခံတပ်၏

နောက်ဘက်တွင်ကား ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော ကျွန်းကြီးသည် အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးကို ပတ်ပတ်လည် ပိုင်းနေပြီးလျှင် နောက်ဆုံး နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီး တည်ဆောက်ခဲ့၍ ယခု စထရဲဆော ဗြူစားကလေး၏ တောတွင်းစံအိမ်ဖြစ်သော လှပတင့်တယ်သည့် ခေတ်သစ် အဆောက်အအုံကလေးကိုလည်း ပိုင်းခြားဖြတ်ထားလေသည်။ အဆောက်အအုံဟောင်းနှင့် အဆောက်အအုံသစ်ကို တံတားရှင်ကလေးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည့်ပြင် ဤသွယ်ပိုက်သော နည်းဖြင့် ဗြူလုပ်ထားသော ဆက်သွယ်မှုသာလျှင် အဆောက်အအုံဟောင်းနှင့် အပြင်လောက ကြီးကို ဆက်သွယ်ရာ လမ်းကြောင်းရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း ခေတ်ဆန်ဆန် ဆောက်လုပ် ထားသည့် အဆောက်အအုံပိုင်းသို့ သွားရန်ကား ကျယ်ဝန်း၍ ဝဲယာတွင် သစ်ပင်များ လှပစွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ရိပ်သာလမ်းကလေး ရှိလေသည်။

မကြာခင် တောထဲသို့ရောက်လာ၍ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် အေးမြသာယာသော သစ်ရိပ်များအောက်တွင် ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးများသည် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အကိုင်ချင်းယှက်နေကြ၍ နေရာပင်ပြောက်တို့သည် ဝင်းဝင်းလက်လက် အကွက်လိုက် အကွက်လိုက် ထိုးနေကြပါသည်။ သည်နေရာသည် ကျွန်- တော်၏စိတ်ဓာတ်ကို သာယာကြည်နူး မိန်းမောစေရာက လှထားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့သည်နှင့် ထိုင်၍ မိုးပြိုးလျှင် ခြေနှစ်ဘက်ကိုဆင်း၍ ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော တော၏ အလှကျက်သရေကို အာရုံခံစားယင်း ဆေးလိပ်ကောင်းတစ်လိပ်၏ ရသာရုံတွင် နှစ်မြောနေပါ သည်။ ဆေးလိပ်ကုန်သွားလျှင် စထရဲဆောသို့သွားရန် မီးရထားကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ အေးဆေးသာယာစွာ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မက်ကောင်းနေတုန်းပင် ကြမ်းတမ်းကျယ်လောင်သည့် အံ့ဩသံများကြောင့် နိုးလာပါသည်။

“ဟေ့ . . . တယ်လဲ အံ့ဩစရာကောင်းပါလား . . . ဒါ ဘယ်သူပါလိမ့်မလဲ၊ သူ့ကို မုတ်ဆိတ်တွေ ရိတ်လိုက်ရင် ဘုရင်ကလေးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲဟေ့ . . .”

ကျွန်တော်သည် မျက်စိကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နှင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ လူနှစ်ယောက် ကျွန်တော်ကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အမဲ လိုက်သောအခါ ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၍ သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။ တစ်ယောက်သောသူမှာ ပု၍တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ရှိသည့်ပြင် မျက်နှာရှည်ကြီးတွင် နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူခပ်တိုနှင့် ပြာရောင်သန်းနေသည့် မျက်စိကလေးများ သည် အနည်းငယ် နီနေလေသည်။ အခြားတစ်ယောက်ကား အသက်ငယ်၍ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်မနီမိမမြင့်၊ အသားညိုညိုနှင့် ကျက်သရေရှိ၍ ထူးခြားသော အမူအရာကို ဆောင်လေ သည်။ တစ်ယောက်သောသူမှာ စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ဦးဟု ယူဆရပါသည်။ ကျန်တစ် ယောက်မှာမူ ဂုဏ်သရေရှိသူများနှင့် အမြဲဆက်ဆံနေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိပါသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စတို့တွင် ကျင့်သားမျိုးသူ များ ဖြစ်ကြတန်တူသည်။

လူကြီးသည် လူငယ်ကို သူ့နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန် အရိပ်အခြေပြရင်း ကျွန်တော်နားသို့ ကပ်လာပါသည်။ သူသည် ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ရှိသကဲ့သို့ညွတ်သော အမူအရာနှင့် ကပ်လာ လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြည်းညင်းစွာ နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

“အရပ်အမောင်းချင်းလဲ အတူတူလောက်ပဲ”

သူသည် ကျွန်တော်၏ ခြောက်ပေနှစ်လက်မမြင့်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို မျက်စိဖြင့် တိုင်းထွာကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြောလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကို ဤသို့ မေးပါတော့သည်။ “မောင်ရင်နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားတို့က မိတ်ဖွဲ့ရအောင် အယင်စလားကြတော့ ခင်ဗျားတို့နာမည်ကို အယင် ပြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့” ကျွန်တော်က ပြုံး၍ပြန်ပြောပါသည်။

လူငယ်သည် ပြုံးရွှင်သော အမူအရာနှင့် ရှေ့သို့တိုးလာလေသည်။

“သူကတော့ ‘ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်’ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ‘ဖရစ်ဘွန်တာလိန်ဟိန်’လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ရှုရိတေးနီးယားဘုရင်ရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေပါတယ် . . .”

ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ချွတ်၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်ကတော့ ရုဒေါ ရက်ဇင်းဇေးပါ။ အင်္ဂလန်ပြည်က ခရီးသွားတစ်ဦးပါပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ စစ်တပ် ထဲမှာ တစ်နှစ်နှစ်လောက် အရာရှိတစ်ဦးအနေနဲ့ အမှုထမ်းဖူးပါတယ်”

“ရက်ဇင်းဇေး . . . ရက်ဇင်းဇေး . . .” ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်သည် ဤသို့ ရေရွတ်လိုက် ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာသည် တစ်ခုခုကို အမှတ်ရသလို ပြုံးယောင်သမ်းလာလေသည်။

“အို . . . ဘုရားရေ ဒီလိုဆိုရင် မောင်ဟာ ဘာလစခန် အမျိုးအဆွေထဲကပေါ့” သူသည် ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးလိုက်လေသည်။

“အခုရှိတဲ့ ဘာလန်စခန်မြို့စားဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မောင့်ခေါင်းဟာ မောက်ပြန်လာတာပေါ့” သူသည် ပါးစပ်ပိတ်၍ ရယ်လိုက် လေသည်။

“အင်း . . . ဒီအဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလိုပဲ၊ ဒီမှာလဲ မမေ့ကြသေးပဲ ကိုး” ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် အနေရအထိုင် ကြပ်သွားသဖြင့် သည်အတိုင်း ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရှုပ်ရည်သည် ဤကဲ့သို့ သွားလေရာ ထင်ထင် ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်နေပါသည်ဟု အစကသိခဲ့လျှင် ရှုရိတေးနီးယားပြည်သို့ လာရန်ကိစ္စကို မလာမီ အတော်စဉ်းစားမိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ သည်အတိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ။

သည်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ကွယ်တောတန်းဆီမှ ကျယ်လောင်စွာ တစ်ကြွေးလိုက်သည့် အသံကို ကြားရလေသည်။

“ဖရစ် . . . ဖရစ် . . . ဟေ့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ . . .”

ဖရစ်သည် တုန်လှုပ်သွားကာ “ဒါဟာ ဘုရင်ကလေးပဲ” ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက် လေသည်။ အဘိုးကြီးဆက်သည် ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုခဏ၌ လူငယ်တစ်ဦးသည် သစ်ပင် ပင်စည်ကြီးနောက်မှ ခုန်ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘေးတွင် ရပ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩသွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အံ့ဩအော်ဟစ်မိလေသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ် တွင်ရှိနေသော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ သူ၏ဂုဏ်ခြံနှင့် ကိုက်ညီအောင် မင်းတို့ကုန်ကြွေကို စောင့်စည်းရသော မျက်နှာထားအမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်ထက် လက်မဝက်လောက် အရပ်နိမ့်

သည်မှအပ ရှုရိတေးနီးယားဘုရင်သည် ရုဒေါရက်ဇင်းဒေးဖြစ်နိုင်၍ ကျွန်တော် ရုဒေါရက်ဇင်း ဒေးသည် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အတော်ကလေးကြာအောင် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြန်၍ ရှိသော ဦးညွတ်လိုက် လေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် သတိရလာကာ အံ့ဩသော အမူအရာနှင့်ပင် "ဗိုလ်မှူးကြီး ဖရစ် သူဘယ်သူလဲ" ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က မြေကြားမည်ရှိစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြားသို့ ဝင်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ခပ်တိုးတိုးပင် အသံပြောကြားနှင့် သံတော်ဦးတင်နေပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းပင် ဘုရင်ကလေး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကလေးများသည် လှုပ်ရှား လာကာ ကျွန်တော်ရယ်လိုက်တိုင်း ဖြစ်တတ်သလို သူ့နှာခေါင်းသည် အောက်သို့စိုက်ကျလာ ၍ မျက်လုံးများမှ အရောင်လက်လာပြီးလျှင် အားရဝမ်းသာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောတော့ လေရာ တစ်တောလုံး ဆူဆူညံညံသွား၍ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သလိုဖြစ် ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုနေသလို ဖြစ်နေပါသည်။

"တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ညီတော်" ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုရင်း ရှေ့သို့တိုးလာကာ ကျွန်တော့်ကျောကို မုတ်ပြီးလျှင် "ကျုပ် အံ့အားသင့်သွားတာကိုတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်. . ." ဟု အရယ်မရပ်သေးဘဲ ပြောလေသည်။

"ကျွန်တော်မျိုးကသာ ဒီလိုတူနေတဲ့အတွက် တောင်းပန်ရမှာပါ။ ဒီအတွက်တော့ အပြစ်မထားရန် တောင်းပန်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး"

"ဟေ- ဘာပြုလို့လဲ- ညီတော်မောင်ဟာ နောင်တော်ရဲ့မျက်နှာမျိုးကို အမြဲထားနိုင် ပါတယ်။ ကျုပ် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဒီမျက်နှာမျိုးနဲ့ နေနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ဝမ်းသာအားရနဲ့ တာဝန်တစ်ခုလဲ ပေးချင်တယ်။ ဝါနဲ့ နေပါဦး ဘယ်ကို ညီတော်မောင်သွား မလို့လဲ"

"စထရဲဆောက်ကိုပါ။ ဘိသိတ်ပွဲကိုပါ အရှင်. . ."

ဘုရင်ကလေးသည် သူ့အဖော်များကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ပြုံးနေတုံးပင် ရှိသေးသည်။ ထို့နောက် ရွှင်မြူးသွားပြန်လေ သည်။

"ဖရစ်- ဖရစ် တို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ညီတော်မိုက်ကယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆို တာ မြင်ချင်စမ်းပါဘိတော့တယ်ကွယ်" ဘုရင်ကလေးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ဟက်ဟက်ပက် ပက်ကြီး ရယ်နေပြန်လေ၏။

"ကျွန်တော်မျိုးလဲ အခုမှပဲ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးဟာ စထရဲဆောက်ကို ဘယ်လိုစိတ်ကူး ရပြီး လာတယ်ဆိုတာ တွေးနေမိပါတယ်" ဖရစ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဘုရင်ကလေးသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်လေသည်။

"ကဲ- ဆက်" မေးခွန်းတစ်ခုမေးသလို ဘုရင်ကလေးက ဗိုလ်မှူးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေသည်။

"သူ့ အဲဒီကို သွားလို့မဖြစ်ဘူး" အဘိုးကြီးက မောက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က "ကောင်းပါပြီ. . . ဒီနေ့ပဲ ရှုရိတေးနီးယားပြည်တွင်းက ထွက်သွားပါတော့မယ်" ဟု ပြောလိုက်

ပါသည်။

"ဘယ် ဒီလိုဖြစ်မလဲ၊ ညီတော်ဟာ ဒီနေ့ညနေ နောင်တော်နဲ့အတူ ညစာ လာစား မှပေါ့။ နောက်ဘက်ဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ ဆွေမျိုးချင်း ဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် တွေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ညီတော်ရဲ့" ဘုရင်ကလေးက ကရားရေလွှတ် ပြောနေလေသည်။

"ဒီနေ့ညနေတော့ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပွဲတော်တည်သင့်ပါတယ်" ဖရစ်က လျှောက် ထားလေသည်။

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဧည့်သည်ညီတော်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်ဒီလိုဖြစ်မလဲ" ဘုရင်ကလေး က အော်ပြောလိုက်ရာ ဖရစ်သည် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်စဉ် "အို. . . နက်ဖြန်ခါ မနက် စောစော ထွက်ကြဖို့ကိုလဲ သတိထားပါ့မယ် ဖရစ်ရယ်" ဟု ဘုရင်ကလေးက ဆက်ပြောလေ သည်။

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးလဲ စောစောသွားရမှာပါပဲ" အဘိုးကြီးဆက်သည် ဆေးတံကို ပါးစပ်မှနှုတ်၍ ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

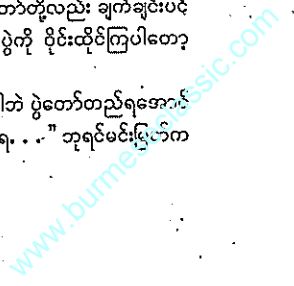
"အို. . . သိပ်လိမ္မာတဲ့အဘိုးကြီးပဲ၊ ကဲ- လာ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၊ ဝါနဲ့ နေပါဦး၊ ညီတော်မောင်ကို ဘယ်လိုနာမည်များ ပေးထားသေးသလဲ" ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍မေး လိုက်ရာ "အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နာမည်တော်အတိုင်းပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

"ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ သွေးသားတော်စပ်နေခဲ့တာကို မရက်ကြတော့ ဘူးပေါ့၊ ကဲ-လာ ညီတော်ရဲ့အဖို့၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျုပ်မှာတော့ အိမ်ပိုင်မရှိဘူး၊ သို့ပေ မယ့် ကျုပ်ညီတော် မိုက်ကယ်က နေရာထိုင်ခင်းတစ်ခုတော့ ငှားထားတယ်။ အဲဒီကိုပဲ ညီတော် ကို ဧည့်ခံဖို့ သွားကြမို့နဲ့" ဘုရင်ကလေးသည် ကျွန်တော်လက်မောင်းကြားတွင် သူ့လက်မောင်း ကိုလျှိုကာ အခြားသူများကို သူ့နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန် အရိပ်အခြည်ပြု၍ အနောက်ဘက်တော တန်းကိုဖြတ်၍ ခေါ်သွားပါတော့သည်။

တောထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်လိုက်သောအခါ တစ်ခုလုံး သစ်သားများနှင့် ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဆောက်လုပ်ထားသော အမဲလိုက်ရင်း တည်းခိုနိုင်သည့် အိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကလေးသည် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်၍ ဘိုရိုကလေး နှင့် တူလေသည်။ အနီးအနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ သာမန်အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထား သော လူတစ်ယောက်ထွက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြိုလေသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက် တွင် သူ့အပြင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မရှိပါ။ ထိုမိန်းမကြီးသည် မြို့စားကလေး၏တပည့်ရင်း ဂျီဟန်၏မိခင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

"ကဲ. . . ဂျီဇက် ပွဲတော်တည်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲလား" ဘုရင်ကလေးက မေးလိုက်ရာ၊ မင်းလုလင်ကလေးက အဆင်သင့်ပါပဲဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ချက်ချင်းပင် များပြားလှသော စားသောက်ဖွယ်တို့နှင့် ပြည့်လျက်ရှိသော စားပွဲကို ဝိုင်းထိုင်ကြပါတော့ သည်။

"အရက်ပေးပါ. . . ဂျီဇက်ရ အရက်ပေးပါ၊ အရက်မပါဘဲ ပွဲတော်တည်ရအောင် တို့ တိရစ္ဆာန်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ. . . တို့ နွားတွေလားကွယဲ့ ဂျီဇက်ရ. . ." ဘုရင်မင်းမြတ်က ဤသို့ အော်ဟစ်နေပါသည်။

သည်လို ဆူဆူပူပူလုပ်လိုက်ရာ ကျီလက်သည် စားပွဲတစ်ခုလုံး ပုလင်းတွေပြည့်နေအောင် ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

“မနက်ဖြန်အတွက်လဲ သတိထားတော်မူပါ” ဖရစ်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နက်ဖြန်ခါအတွက်လည်း သတိထားပါဦး” အဘိုးကြီးကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။

ဘုရင်ကလေးသည် ကျွန်တော်အား အမြတ်တန်းခေါ်နေကျအတိုင်း “ညီတော် ရှုခေါ်” ဟု ရည်ညွှန်းလျက် အပြည့်ရှိ အရက်ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း “အဲလဲဘက်နီနီရအတွက်” ဟု ရည်ညွှန်းကာ သောက်လိုက်ရာ သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အမဲသားငါးတွေ မည်မျှပါပါ။ ဟင်းလျာတွေ မည်မျှရှိရှိ၊ အရက်သောက်ကြတာက တော့ အတော်လွန်နေကြပါပြီ။ ဖရစ်သည် အရဲစွန့်ကာ ဘုရင်ကလေး၏လက်ကို တစ်ခါဝင်၍ ထားလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ကျုပ်အရင် ထ၊ သွားရမှာပါ။ ဒီတော့ မင်းက ကျုပ်ထက် ချင့်ချင် ချိန်ချိန် သောက်ဖို့သာ ကောင်းတယ်” ဟု ဘုရင်ကလေးက ပြောလေသည်။

ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်တော် နားမလည်ကြောင်း ဖရစ် သိသွားသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က နံနက် (၆) နာရီ ဒီက ထွက်ဖို့ရှိတယ်၊ ဇင်းခါးကို မြင်းနဲ့သွားပြီး အခမ်းအနားအတွက် စောင့်ရှောက်၊ စစ်သည်တော်များနဲ့ နံနက် (၈) နာရီမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လာပင့်ပြီး ဘူတာကို ဒီက အတူသွားကြဖို့ ရှိပါတယ်” ဖရစ်က ဤကဲ့သို့ ရှင်းပြလေသည်။

“ကဲ လာ ညီတော်၊ ညီတော်ကတော့ စောစောစမ်းစမ်း ထွက်ဖို့မလိုဘူး၊ နောက်တစ် လုံး လုပ်ဦး” ဘုရင်သည် ဤသို့ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်လုံး ဖောက်သောက်ပြန်ပါသည်။ စင်စစ်တော့ အချို့ တစ်ဝက်သာ ကျွန်တော် သောက်ပါသည်။ အများဆုံးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လည်ချောင်း အတွင်းသို့သာ ရောက်ကုန်ပါသည်။ ဖရစ်လည်း သွေးဆောင်ပြောဆို၍ မရတော့သဖြင့် လက်လျှော့ထားလိုက်လေသည်။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်များသည် အရက်တွေနှင့် ပြည့်နေပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်ကလေးသည် ဖန်ခွက်ကိုချကာ ကုလားထိုင်နောက်ဖိုကို မှီ၍ နေလေသည်။

“ကျုပ်တော့ တော်လောက်ပြီ” ဘုရင်ကလေးက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် သဘောတော်အတိုင်းပါ”

ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေစဉ် ကျီဆက်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း နန်းခတ်ထားသည့် အရက်ဘူးကြီးကို ဘုရင်ကလေးရှေ့တွင် လာချလေသည်။ ထိုအရက်ဘူးကြီးသည် မှောင်ခပ်ကျကျ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်၍ လက်၍ နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် အခြားအရက်ပေါင်းစုံကို သောက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီအရက်ပုလင်းကို ထုတ်ပေးဖို့ မြို့စားကလေးက အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ညီတော်ကို

ချစ်ခင်တဲ့စိတ် ရှိတော်မူရင် သောက်တော်မူပါလို့ လျှောက်ထားဖို့လဲ မှာခဲ့ပါသေးတယ်”

ကျီလက်က ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

“သိပ်ဟုတ်တဲ့ ဘလက်မိုက်ကယ်ပဲ၊ ဖွင့်စမ်းပေး- ကျီလက်” ဘုရင်ကလေးက အမိန့် ရှိလိုက်ရာ ကျီလက်သည် ပုလင်းကို ဖွင့်ပေးပြီးလျှင် ဘုရင်၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွှဲပေးလေသည်။ ဘုရင်ကလေးက မြည်းကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ရှုခေါ်ညီတော် ရှုရီတေးနီးယားပြည်ကြီး တစ်ဝက်လုံးလုံး ဆုံးရှုံးတဲ့ အထိ ဘာပဲလုပ်လုပ် လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြတော့၊ ဟောဒီအရက်ပုလင်းကိုတော့ လှည့်ကလေး ညီတော်မောင် ဘလက်မိုက်ကယ် ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး တစ်စက်မကျန် သောက်မှာပဲ” ဘုရင်ကလေးသည် ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ပုလင်းကိုကိုင်လျက် ပါးစပ်တွင် တပ်ကာ တကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်ပြီးနောက် ပုလင်းကို သူ့ကိုယ်မှ ရုတ်တရက် ခွာပစ်လိုက်၍ စားပွဲထက်တွင် လက်မောင်းနှစ်ဘက်တင်ပြီး ဦးခေါင်း ငိုက်ချိတ်ကျသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုရင်မင်းမြတ် ကောင်းသောအိပ်မက် မက်ပါစေဟု ဆုတောင်းကာ သောက်ကြပြန်သည်။ ထိုနေ့ညနေက အဖြစ်အပျက်များကို သည်လောက်သာ သတိရပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၄။ မပျက်မကွက်

ကျွန်တော်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ လှန့်နိုးပါသည်။ မျက်နှာ၊ ဆံပင်၊ အဝတ်အစား အားလုံး ရေတွေနှင့် ရွှဲရွှဲစို၍ ရှေ့တွင်လည်း ပုံးလွတ်တစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ရပ်နေသည့် ဆက်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူဖတ်ဖြူရော် မျက်နှာထားနှင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်နေသည့် ဖရစ်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခုန်ထလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်လွန်တဲ့လူတွေပဲ”

ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“အသာနေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့မှာ ရန်ဖြစ်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားကိုလည်း တခြားနည်းနဲ့ နှိုးလို့မရဘူး၊ အခု (၅) နာရီထိုးပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်”

ကျွန်တော်က စကားဆက်ပြောပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံး စက်စက် အေးနေသော်လည်း အတွင်းစိတ်ဓာတ်သည် ပူပူနွေးနေပါသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ ရက်စင်းဒေး”

ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးမီ ဖရစ်သည် စားပွဲပေါ်မှဆင်းကာ ကျွန်တော်၏လက် မောင်းကိုကိုင်ရင်း ပြောပါသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေပါသည်။ သူ၏မျက်နှာ သည်လည်း သူ့ဆံပင်လို နီရဲနေသည့်ပြင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် သည် မိုးထောက်ထိုင်ကာ သူ့သွေးကြောကို စမ်းကြည့်ရာ စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် လေးလေးကန်ကန်ကြီး သွေးတိုးနေနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ဆေးခတ်ထားသလား၊ နောက်ဆုံးသောက်တဲ့ ပုလင်းဟာလေ”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပင် မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သိမလဲ” ဆက်က ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်မပဲ”

“ဆယ်မိုင်အတွင်းမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ဆရာဝန်ပေါင်း တစ်ထောင်ခေါ်လဲ ဒီနေ့ သူ့ကို စထရဲဆော့ကိုရောက်အောင် ပို့နိုင်တော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မြင်ရုံနဲ့ ကျုပ်သိပါတယ်၊ နောက် (၆) နာရီ (၇) နာရီနဲ့ ထင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆို ဘိသိတ်ပွဲ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်သည် အလန့်တကြား အော်လိုက်ပါသည်။ ဖရစ်သည် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဘုရင်ကလေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း သတင်းပို့လိုက်တာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးဆက်သည် နဂိုအတိုင်းပင် လန်းဆန်းသော အမူအရာနှင့် ဆေးတံကို မီးညှိပြီးလျှင် ဖွာနေပါသည်။

“ဒီနေ့မှ သူ နန်းမတက်ရရင် ဘယ်တော့မှ တက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဆက်က ပြောလိုက်လေသည်။

“အလို-ဘုရား ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက ဘုရင်ကလေးကို ဖူးမြော်ရမယ့်နေ့ပဲ၊ ပြီးတော့ ဘလက် မိုက်ကယ်ခေါင်းဆောင်တဲ့ တစ်ပြည်လုံးရဲ့ စစ်တပ်ကြီးတစ်ဝက်ကလဲ ရှိနေဦးမယ်၊ ဒီလိုအခါ မျိုးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အရက်မူးနေလို့ မလာနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောရမလား”

“ဘယ်ဒီလိုဟုတ်မလဲ၊ မမာမကျန်းဖြစ်နေလို့လို့ ပြောရမှာပေါ့” ကျွန်တော်က ပြင် ပြောပါသည်။

“မကျန်းမမာဖြစ်လို့ ဟုတ်လား”

ဆက်သည် ပျက်ချော်ချော် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် “ဒီလို သူ မမာမကျန်းဖြစ် ပုံမျိုးတော့ ကောင်းကောင်းသိနေကြတယ်၊ ဒီအရင်ကလဲ ဒီလို မမာမကျန်း ဖြစ်ဖူးလှပါပြီ ကဲ . . . ဒါနဲ့နေဦး၊ သူ ဆေးခတ်ခံရတယ်လို့ ထင်သလား”

“ထင်တယ်” ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူခတ်တယ် ထင်သလဲ”

“ဟိုခွေးကောင် ဘလက်မိုက်ကယ်နေမှာပေါ့”

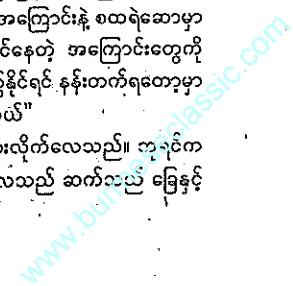
ဖရစ်သည် သွားကိုကြိတ်၍ ဝင်ဖြေလေသည်။

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို နန်းမတင်နိုင်ဘူး”

ဆက်သည် ဤကဲ့သို့ပြောပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေသည်။

“ရက်စင်းဒေးကတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိုက်ကယ်အကြောင်းနဲ့ စထရဲဆော့မှာ ရှိတဲ့ မြို့သူမြို့သားတစ်ဝက်လောက်က သူ့ကို ဘုရင်ဖြစ်စေချင်နေတဲ့ အကြောင်းတွေကို သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင်ကလေးသာ ဒီနေ့ စထရဲဆော့မြို့ကို မကြာနိုင်ရင် နန်းတက်ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီဘလက်မိုက်ကယ်အကြောင်းကို ကျုပ်သိတယ်”

ဖရစ်သည် သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ဘုရင်က လေးသည် လေးလေးကြီးနှင့် ကျယ်လောင်စွာ အသက်ရှူနေလေသည် ဆက်သည် မြေနှင့်

လှုပ်လိုက်လေသည်။

“သိပ်အရက်မူးတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ သို့ပေမယ့် သူဟာ အဲလဲဘက်နန်းစဉ်နန်းဆက်မှ ဖွားမြင်ခဲ့တဲ့ သားတော်အစစ်ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်အသက်သေမှ ဘလက်မိုက်ကယ် နန်းတက်ရစေ့မယ်”

ဆက်သည် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ငြိမ်နေကြလေသည်။ ထို့နောက် ဆက်သည် မျက်ခုံးမွေးဖြူထူထူကြီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မျက်မှောင်ကြီးကို ကြွတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ ဆေးတန်ကိုဖြုတ်ကာ ကျွန်တော့်ကို စ၍ စကားပြောလေသည်။

“လူများဟာ အသက်ကြီးလာလေလေ ကံကို ယုံလေလေပဲ၊ မောင့်ကိုပဲ ကံအကြောင်းတရားက ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာပဲ၊ အခုလဲ ကံအကြောင်းတရားကပဲ မောင့်ကို စထရဲဆောမှာ နန်းတက်ဖို့ စေလွှတ်နေပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ ယိုင်သွားပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ... ကျွန်တော့်ကို သိကြမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“မောင့်မှတ်ဆိတ်ဗွေ၊ နှုတ်ခမ်းဗွေတွေ ရိတ်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မောင့်ကိုသိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် လောင်းရဲပါတယ်၊ ဘာများကြောက်နေသလဲ မောင်ရဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“လာပါ မောင်ရယ်၊ ဒီမယ်... ဒီမယ် ဒီကိစ္စကို လူတွေသိကုန်မယ်ဆိုရင် မောင့်အသက်ဘေးနီးသလို ကျုပ်နဲ့ ဖရစ်အတွက်လဲ အန္တရာယ်များတာပါပဲ၊ သို့ပေမယ့် မောင်သာ ဒီနေ့မသွားဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ည ဘလက်မိုက်ကယ် နန်းတက်မှာပဲ၊ ဘုရင်ကလေးလဲ အချုပ်ထောင်ထဲဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ချိုင်းထဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်နေရတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေစဉ် နာရီစက်သံသည် အကြိမ်ငါးဆယ်ခန့် မြည်ပါသည်။ နောက် ခြောက်ဆယ်၊ ခုနှစ်ဆယ်ခန့် မြည်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်မျက်နှာထား တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဘိုးကြီးဆက်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ...

“သွားမယ်မဟုတ်လား” ဟု အော်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပါမယ်”

ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆက်သည် အရေးတကြီးနှင့် ထိုးတိုးကလေး ပြောပြန်လေသည်။

“ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့ နန်းတော်ထဲ နေရလိမ့်မယ်၊ သူတို့ ထွက်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဖရစ်ကို ဘုရင်ကလေးအခန်းမှာ အစောင့်ထားခဲ့ပြီး မောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့တင် မြင်းကို ကံဆုန်ချစီးပြီး ဒီကိုလာရလိမ့်မယ်၊ ဂျီဇက်က အကျိုးအကြောင်းပြောထားလို့ အရဲသင့်ဖြစ်နေလိမ့် မယ်၊ ဒီတော့မှ ကျုပ်နဲ့ ဘုရင်ကလေးက စထရဲဆောကို မြင်းစီးပြီး အတူတူပြန်လာ၊ မောင့်အဖို့တော့ နယ်စပ်အရောက် မြင်းကို အမြန်ဆုံးနှင့်ပြီး ထွက်သွားရမယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ ဖျော်လင့်ချက်ရှိသားပဲ”

ဖရစ်သည် စိတ်ပျက်နေရာမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ပြောရာ...

“တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မသိကြရင်ဆိုပါတော့” ကျွန်တော်က ဆက်လိုက်ပါသည်။

ဆက်သည် “ဂျီဇက်-ဂျီဇက်” ဟု အော်ခေါ်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီးလျှင် သုံးမိနစ်လောက်ကြာသောအခါ ဂျီဇက်နှင့်အတူ ပြန်လာလေသည်။ ဂျီဇက်သည် ရေနေ့၊ ချိုင့်၊ ဆပ်ပြာနှင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားကို ယူလာလေသည်။ ဆက်က ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်များကို ပြောပြရာ ဂျီဇက်သည် တုန်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ အမွှေးအဖျင်များကို ရိတ်စေပါသည်။

ဖရစ်သည် သူပေါင်ကို သူရိုက်လေသည်။

“စစ်သားတွေသိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သူတို့သိမှာပေါ့” သူသည် အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေသည်။

“အို... ကျုပ် သူတို့လာတဲ့အထိ စောင့်မနေပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ‘ဟောတော့’ တူတာအထိ မြင်းစီးသွားပြီး အဲဒီကမှ ရထားနဲ့သွားမယ်၊ သူတို့ ဒီရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့လဲ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဘုရင်ကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘုရင်ကလေးကို အရက်ခန်းထဲ သွားထားမယ်၊ သူ့ကို အခု ရွှေ့သွားမယ်လေ”

“သူတို့ တွေ့သွားရင်ကော”

ဆက်သည် ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်လေသည်။

“အို ဘုရားရေး... စွန့်ပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူးများ ထင်နေသလား၊ သူ့ကိုတွေ့သွားရင်လဲ စထရဲဆောမြို့မှာ သူ ဒီနေ့ နန်းမတက်ရတာထက်တော့ ပိုမဆိုးပါဘူး” ဆက်သည် အော်ကြီးဟစ်ကြီးနှင့် ပြောလေသည်။ သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ခါးညွတ်ပြီးလျှင် ဘုရင်ကလေးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် မယူလိုက်စဉ် ဂျီဟန်၏မိခင်ကြီးသည် အပေါက်ဝတွင် လာရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း သူသည် ခဏမျှ ရပ်နေပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားလေရာ လမ်းကြားကလေးမှ သူ၏ဖိနပ်သံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သူများ ကြားသွားပလား” ဖရစ်သည် အော်လိုက်လေသည်။

“သူပါးစပ်ကို ကျုပ်ပိတ်မယ်” ဆက်သည် ခပ်တည်တည်ပြောရင်း ဘုရင်ကလေးကို ပေ့ယူသွားလေ၏။ ကျွန်တော်အဖို့မှာကား၊ လက်တန်းရှိသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မင်သက်မိသလို ထိုင်နေစဉ် ဂျီဇက်သည် မုတ်ဆိတ်ဗွေ၊ နှုတ်ခမ်းဗွေများကို ဘုရင်ကလေး၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ပြောင်နေသည့်အထိ ဖြတ်ညှပ်သုတ်သင်၍ ရိတ်ပေးလေသည်။

ခြောက်နာရီထိုးပါပြီ၊ အချိန်ကုန်မခံနိုင်တော့ပါ။ ဆက်သည် ကျွန်တော်အား ဘုရင်ကလေး၏ အခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားစေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မြို့စောင့်တပ်ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ဘုရင်ကလေး၏ နောက်ပိတ်လည်ရည်ဖိနပ်ကြီးကို စီးနေစဉ် ဆက်အား မိန်းမကြီးကို မည်ကဲ့သို့ စီမံထားသည်အကြောင်းကို မေးပါသည်။

“သူကတော့ ပြောတာပဲ၊ သူ ဘာမှမကြားပါဘူးလို့ ကျိန်ပြောတာပဲ၊ သို့ပေမယ့် ပိုစိတ်ချရအောင်လို့ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကို ကြီးနဲ့ချည်၊ ပါးစပ်ထဲကို လက်ကိုင်ပုလိထည့်ပြီး

လက်နှစ်ဘက်လဲ တုတ်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘုရင်ကလေးထားတဲ့အခန်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့ မီးသွေးခန်းထဲ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ဂျီဇက်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ရှုထားပါလိမ့် မယ်” ဆက်သည် ပြောပြနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ရာ ဆက်ပင်လျှင် ခပ် တည်တည် ပြုံးရပါတော့သည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘေးကင်းပါမလားဗျ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်နေရာမှ ဘေးကင်းတဲ့နေရာလို့ မရှိဘူး။ သို့ပေမယ့် ဒီထက်လဲ ပိုပြီးလုံခြုံ အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး မောင်ရ”

ဆက်သည် သည်လိုပြောနေစဉ် ဖရစ်သည် ကျွန်တော်နှင့် စစ်တပ်တစ်ခုတည်းဖြစ် သော စစ်ဗိုလ်ကြီး၏အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်၍ ရောက်လာပါသည်။ လေးမိနစ်လောက် ကြာသောအခါ ဆက်သည် သူ့အဝတ်အစားနှင့်သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးသား ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့အပြင် မြင်းများ အရံသင့်ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းကို ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် မြင်းများပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ခပ်သွက်သွက် သုံးခုခေါင်းထောက်နှင်လျက် ထွက်လာခဲ့ ကြပါသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်တော့ စ,ပါပြီ။ နောက်တော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာဦးမည်မသိ။

နံနက်ခင်း အေးမြသော လေပြေလေညှင်းကလေးသည် ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်ကို ကြည့်လင်စေရာ ဆက်ပြောသမျှတွေကို မှတ်သားနိုင်ပါသည်။ သူသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလှ ပါသည်။ ဖရစ်ကား စကားပြောခဲ့လှသည်။ သူသည် အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ မြင်းပေါ်တွင် ပါလာ လေသည်။ ဆက်ကြီးသည် ဘုရင်ကလေးအတွက် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်- တော် သိသင့်သိရမည့် ဘုရင်ကလေး၏ နောက်ကြောင်း ကိုယ်ရေးရာအဝင်များ၊ ကျွန်တော်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များအကြောင်း၊ ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်သော အရာဝတ္ထုများ၊ ကျွန်- တော် စိတ်ဝင်စားသည့် ကိစ္စများ၊ ချွတ်ယွင်းချက်များ၊ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် တကွ အစေခံများအကြောင်းကိုပါမကျန် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများကိုပါ၊ သင်ကြားပြသ ပြောပြနေပါတော့သည်။ ရှုရိတေးနီးယား နန်းတော်တွင်းဝယ် ကျင့်သုံးလိုက်နာအပ်သည့် အလေ့အထ ထုံးစံများကိုလည်း ပြောပြသည့်ပြင် သိသင့်သိထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို သိရှိနိုင် ၍ မည်သို့မည်ပုံနှုတ်ဆက်ကာ ဆက်ဆံရမည်ကို ပြောပြနိုင်ရန်လည်း ကျွန်တော့်နားတွင် သူ့အမြဲရှိနေပါမည်ဟု ကတိပြုလေသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ မီးရထားဘူတာသို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ ဖရစ်သည် အတော် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါပြီ။ သူသည် အံ့အားကြီးသင့်နေသည့် ရုံပိုင်အား ဘုရင်ကလေးသည် မူလ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်သည့်အကြောင်း ပြောပြနိုင်ပါသည်။ မီးရထားလည်း ဆိုက်လာလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ပထမတန်းတွဲထဲသို့ တက်စီးကြပြီးနောက် ဆက်သည် နောက်မှီဖိုကို မှီ ထိုင်ရင်း သူ့သင်ခန်းစာများကို ဆက်၍သင်သွားပါသည်။

မီးရထားသည် အနှောင့်အယှက်မရှိ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိရာ ကိုးနာရီခွဲတွင် ပြတင်းမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြို့တော်ကြီး၏ အဆောက်အအုံကြီးများမှ မျှော်စင်ကြီးများနှင့်တကွ အချွန်အတက်ကြီးများကို မြင်ရလေသည်။

“ကဲ . . . တပည့်၊ ဒါ မောင်မြို့တော်ကြီးပါပဲ” ဆက်သည် ပြုံးစနဲ့နှင့် လက်ကိုယမ်း ချုံပြပြီးလျှင် ရှေ့သို့ကိုင်းညွတ်ကာ ကျွန်တော်၏သွေးကို စမ်းကြည့်ရင်း “နည်းနည်းအတိုးမြန်

တယ်” ဟု အပြစ်ဆိုသံနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျောက်တောင်ကျောက်ခဲမှ မဟုတ်ဘဲ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ “ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ တစ်နာရီ လောက် စောနေတယ်၊ အခု ဒီမှာ ဘယ်သူမှ လာကြိုဆိုမယ့်လူမရှိဘူး။ ဒီတော့ ဘုရင်မင်း မြတ် ရောက်လာတော်မူပြီဆိုတဲ့အကြောင်း သိအောင် သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီအတော အတွင်း . . .”

“ဒီအတောအတွင်း ဘုရင်မင်းမြတ် နံနက်စာကလေးမှ မစားရရင်တော့ သေရုံရှိ တော့တာပဲ” ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြောလိုက်ရာ ဆက်သည် ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ရယ်ရင်း လက်လှမ်း ပေးလေသည်။

“မောင်ဟာ နေရာတိုင်း အဲလဘတ်အမျိုးအနွယ်နဲ့ တူနေတော့တာပဲ” ဆက်သည် ထိုကဲ့သို့ပြောပြီး အတန်ကြာအောင် ရပ်နေ၍ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ရင်း . . .

“ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့ အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းအောင် ဘုရားသခင် မ,စပါစေ” ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

“တောင်းတဲ့ဆုအတိုင်း ပြည့်ပါစေ” ဖရစ်က ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ မီးရထားသည် ရပ်သွားလေသည်။ ဖရစ်နှင့် ဆက်တို့သည် ခုန်ဆင်း၍ ဦးထုပ်များကိုချွတ်ကာ ကျွန်တော်ဆင်း ရန် တံခါးဖွင့်ပေးကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးထုပ်ကို ကျကျနန ဆောင်းလိုက်ပြီးလျှင် မရှုက်နိုင်တော့ဘဲ ပြောရမည်ဆိုပါက ထိုစဉ်က ဘုရားရှိခိုးကလေးကိုပင် ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုမိ ပါသေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် စထရဲဆောဘူတာ မီးရထားစကြိုပေါ်သို့ ဆင်း လိုက်ပါသည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနှင့် လှုပ်ရှားလာပါတော့သည်။ လူအများ သည် ဦးထုပ်များကိုကိုင်ကာ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ဖြစ်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တနားနေရာ ဌာနကလေးတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပါသည်။ အချို့လူ များသည် မြင်းများပေါ်သို့ တက်စီးကာ စစ်တပ်ရှိရာဌာန ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် မြို့စားမိုက် ကယ်၏ စံအိမ်တော်သို့ အဆောတလျင် သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီပန်းကန် ကို နောက်ဆုံးကျိုက်ချလိုက်သည့် အချိန်တွင် တစ်မြို့လုံးရှိ ခေါင်းလောင်းတို့ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ထိုးတီးလိုက်ကြသဖြင့် ဆူညံနေသည့်ပြင် စစ်တပ်မှ ဘင်ခရာသံများနှင့် လူအများ၏ တောင်းအိုးကြွတပေးသည် အသံများသည် ကျွန်တော်၏နားကို ရိုက်ခတ်လာကြလေသည်။ “ပဉ္စမမြောက် ရုဒေါ့ဘုရင်သည် သူ၏မြို့တော်ကြီးဖြစ်သော စထရဲဆောမြို့ထဲတွင် ရောက်နေ တော်မူပါပြီ။” အပြင်မှလည်း ဤသို့ တစ်ကြွေးနေကြလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘုရားသခင် မ,စပါစေ”

အဖိုးကြီးဆက်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းအရေပြားများ တွန့်လာအောင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ ဘုရားသခင် မ,စပါစေ စိတ်တင်းထားနော် မောင်” သူသည် ခပ်တိုးတိုးပြောရာက သူ၏လက်နှင့် ကျွန်တော်၏ဦးကို ညှစ်လိုက်သည်ကို သိလိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၅။ ဟန်ကိုယ့်မို့

စစ်တံဆိပ်များနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် စစ်ဟန်ပါပေါ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခေါင်းဆောင်၍ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနေကြသော အရာရှိကြီးများနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ကျွန်တော့်ကို ခရီးဦးကြိုဆိုကြလေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆထရာကမ်းနက်” ဆက်က ကျွန်တော့်အား တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ရုရဲတေးနီးယားစစ်တပ်တွင် လုပ်သက်ရှည်လှပြီး ကျော်ကြားလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှေ့တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား သစ္စာမူသည့် စကားအနည်းငယ်ကို ပြောပြီးနောက် စထရဲဆောမြို့စားကလေး၏ တောင်းပန်စကားကို ဆက်လက်၍ ပြောနေပါသည်။ မြို့စားကလေးသည် ရုတ်တရက် အနည်းငယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သွားသောကြောင့် ဘူတာရုံသို့ မလာရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ခရီးဦးကြိုဆိုရန် ခွင့်ပြုပါမည်အကြောင်းတို့ လျှောက်ထားလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကြောင်းပြချက်ကို ယဉ်ကျေးစွာ လက်ခံပြီးနောက် များမြောက်လှစွာသော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတို့၏ ခိုးကျွေးပြောဆိုကြသည့် စကားများကို ကြားနာရပါသည်။ မည်သူကမှ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သည့် အချိန်အရောင်များကို မပြုကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကြွေးမြီရလာ၍ ဆက်ဆက်ခါ တုန်လှုပ်နေခဲ့သော နှလုံးသွေးလည်း ငြိမ်သက်လာပါသည်။

မကြာခင် စိတန်းကာ ဘူတာရုံဝသို့ လျှောက်လာကြလေသည်။ ထိုနေရာတွင် မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ခရီးဆက်လာရာ ကျွန်တော်၏ လက်ယာဘက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် လက်ဝဲဘက်တွင် ဆက်တို့ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

စထရဲဆောမြို့တော်သည် တစ်ပိုင်းက မြို့သစ်ဖြစ်၍ တစ်ပိုင်းက မြို့ဟောင်းဖြစ်လေသည်။ မြို့သစ်ပိုင်းက ဘုရင့်အပေါ်တွင် မေတ္တာထားကြ၏။ မြို့ဟောင်းပိုင်းကမူ မြို့စားကလေးကိုသာ ချစ်ခင်၍ သူတို့သာ အာဇာနည်ကဲ့သို့ သဘောထားကြလေသည်။

မြို့သစ်ထဲတွင် ရွှေမျှော်ခင်းသည် တောက်ပပြောင်လက်နေသည်။ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် သစ္စာရှိ၍ ထောက်ခံအားပေးသည့် တိုင်းသူပြည်သားတို့အလယ်တွင် ယခုရောက်နေပါပြီ။ အိမ်တိုင်းသည် ရဲရဲနီလျက် အလံတွေနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရ ကောင်းချီးမြှင့်တာပေးကြသော အသံများနှင့် လက်ကိုင်ပုဝါများကို ဝေ့ရမ်းပြုနေကြသည့်အောက်မှ သွားလျက်ရှိပါသည်။ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်များပေါ်တွင် လှပသော အဝတ်တန်ဆာများကို ဆင်ယင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးငယ်တို့သည် လက်ခုပ်တီးပြီးနောက် ခူးကိုညွတ်ကာ အရိုအသေပေးကြလေသည်။ အဆုပ်လိုက်ကြချလိုက်သော နှင်းဆီပန်းများသည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။ တစ်ပွင့်သော နှင်းဆီပန်းသည် ကျွန်တော်စီးလာသော မြင်း၏လည်ဆံမွေးပေါ်တွင် တင်နေရာ ကောက်ယူပြီးလျှင် ကျွန်တော်အင်္ကျီ၌ ထိုးလိုက်ပါသည်။ စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် ခပ်တည်တည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အလဘတ်အမျိုးသားအတွက် နှင်းဆီတစ်ပွင့်လေ”

ကျွန်တော်က ရွှင်ပျသော အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်ရာ သူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ “ရွှင်ပျသော အမူအရာ” ဟု ရေးလိုက်ပါသည်။ ထိုစကားလုံးသည် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တကယ့်ရှင်ဘုရင်အစစ်ကဲ့သို့ အောက်မေ့နေမိပါသည်။ အောင်ပွဲခံနေသူတစ်ဦး၏ မျက်နှာထား အမူအရာနှင့် ဆင်ဝင်များပေါ် ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အံ့အားသင့်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အား မောက်ကြွားသည့်ပြုံးခြင်းဖြင့် ပြုံးရင်း ငုံ့ကြည့်နေသူကား ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခရီးသွားဖော်ဖြစ်ခဲ့သူ ‘အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်’ ဖြစ်နေလေသည်။ သူလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အံ့ကြသွားသည်ကို သတိမလိုက်မိပါသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် ရှေ့ကိုကိုင်ညွတ်ကာ ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြွေးမြီဆည်လိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြုစုစမ်းသပ်ရင်း ရဲရဲကြီးပင် မျက်စိချင်း ဆုံပေးလိုက်ပါသည်။ “ဒီလူဟာ ရှင်ဘုရင်မဟုတ်ပါဘူး” သည်လိုမျိုး ထိုမိန်းမက အော်လိုက်လျှင် . . .

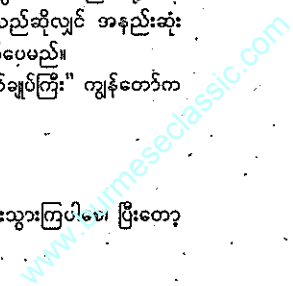
ကျွန်တော်တို့သည် အနှောင့်အယှက်မရှိ သွားနေကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် နောက်သို့လှည့်ကာ လက်ကိုဝေ့ရမ်းလိုက်ရာ အစောင့်အရှောက် စစ်သည်တော်များသည် လူအများ ကျွန်တော်အနီးသို့ ကပ်မလာနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းရံလာကြလေသည်။ ကျွန်တော်အား ကြည့်ညှိသူများနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်မှ မြို့စားကလေး၏လူများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သို့ ဝင်လာကြပါပြီ။ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဤကဲ့သို့ ပြုမူလိုက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ထိုမြို့သူမြို့သားတို့၏ စိတ်ဓာတ် မည်ကဲ့သို့ရှိသည်ကို အထင်အရှား ပေါ်လွင်စေပါသည်။ သို့သော် ကံအကြောင်းတရား၏ ဖန်တီးမှုကြောင့် ယခု ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ရှင်ဘုရင်နှင့်တူအောင် လှလှကြီး ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်မှ တော်ပေမည်။

“ဘာပြုလို့ ကျုပ်တို့အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်သလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဝိုပြီး စိတ်ချရအောင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ရှေ့ကလူများ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် ဝေးတဲ့အထိ စီးသွားကြပါဗေ၊ ပြီးတော့

ဆက်နဲ့ ဝိုင်းချုပ်ကြီးလဲ ကျုပ်ရှေ့ကို ကိုက်ငါးဆယ်လောက် ရောက်သွားတဲ့အထိ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေရစ်ကြပါ။ ဘယ်သူမှ ကျုပ်အနားကို မကပ်ပါစေနဲ့၊ ကြည့်ထားပါ။ သူတို့ဘုရင်ဟာ သူတို့ကို ဘယ်လောက် ယုံကြည်စိတ်ချတော်မူတယ်ဆိုတာ တိုင်းသူပြည်သားများကို လက်တွေ့ပြရမယ်”

ကျွန်တော်က သည်လိုအမိန့်ပေးနေရာ ဆက်သည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်လာသည်။ ကျွန်တော်က လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်။ ဝိုင်းချုပ်ကြီးသည်လည်း ဆိုင်းငံ့ငံ့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျုပ်အမိန့်ကို နားမလည်ဘူးလား” ကျွန်တော်က သည်လိုပြောလိုက်မှ ဝိုင်းချုပ် ကြီးသည် သူလူများကို အမိန့်ပေးလေသည်။ ဆက်သည် တည်တည်ကြီးပြုံးရင်း ခေါင်းခါနေ လေသည်။ အကယ်၍ နေ့ခင်းကြီးတွင် စထရဲဆောမြို့လယ်၌ ကျွန်တော် အသတ်ခံရမည်ဆို လျှင် ဆက်၏ အခြေအနေသည် အတော်ဆိုးရွားသွားမည် ဖြစ်သည်။

ကျက်သရေကင်းမဲ့၍ တိုင်းမိုင်းခြောက်သွေ့နေသော မြို့တော်ဟောင်း၏ လမ်းများ ပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း မြင်းစီးဝင်လာရာ ပထမဆုံး တီးတိုးသံများကို ကြားရပြီးလျှင် ဩဘာ ပေးသည့်အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်က သူတို့အရပ်တွင် ဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း “နီရင်တော့ မှန်ပါတယ်” ဟု အော်လိုက်လေသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရယ်၍ ကျွန်တော်၏ အရောင်အဆင်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း မြင်ကြစေရန် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြလိုက်ရာ ဩဘာသံကြီး ဆူညံသွားပြန်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ နှစ်သက်မြတ်နိုးသည့် အမူအရာကို ပြနေသည့်အထဲကပင် လူအပေါင်း တို့သည် မျက်နှာထားအိုအို မတုန်မလှုပ် အမူအရာနှင့် ကျွန်တော်အား ဆီးကြိုနေကြသည့်ပြင် ပြတင်းတိုင်းလိုလိုမှာပင် ညီတော်၏ရုပ်ပုံနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်ကို ဤကဲ့သို့ကြိုဆိုခြင်းမှာ မသင့်မြတ်လှပါ။ ဘုရင်ကလေးကိုယ်တိုင်သည် အနိဋ္ဌာရုံ များကို မြင်တော်မမူရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးသို့ ရောက်လာကြရာ ကျွန်တော်၏ ရဲရင့်သော စိတ်ဓာတ်တို့သည် ရုတ်တရက် အစွမ်းအစ၊ ကျန်သလို ဖြစ်သွားပါ သည်။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် မိုင်းမိုင်းမှုန်၍ ရီဝေနေလေသည်။ ဆက်နှင့် ဝိုင်းချုပ်ကြီးကို မှန်မှားမှားသာ မြင်ရပါသည်။ အရောင်တောက်ပ သော ဝတ်လုံရည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ကြိုဆိုနေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်သိုက်ကို လည်း ရေးရေးသာ မြင်ရပါသည်။ ဝိတသံကို နားထောင်ရင်း အဆောက်အအုံကြီးပေါ်သို့ တက်သွားစဉ်တွင်လည်း ကျွန်တော်၏ မျက်စိတို့သည် ပြာနေကြပါသည်။ အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည့် တောက်ပပြောင်လက်နေသော ပရိသတ်ကိုလည်း မမြင်နိုင်။ နေရာ မှထကာ ကျွန်တော်အား ခရီးဦးကြိုဆိုသည့် ခန့်ညားထည်ပါလှသည့် သာသနာပိုင်ကိုပင် ခွဲခြား၍ မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ မျက်နှာနှစ်ခုသည် ကျွန်တော်၏ မျက်စိရှေ့တွင် ယှဉ်လျက် အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေလေသည်။ ကျက်သရေရှိလှသော အလဘတ်ဆံပင်ကို ဆောင်လျက် ဖြူရောင်သန်းကာ ချစ်စဖွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ မျက်နှာကလေးနှင့် ပါးနီနီ ဆံပင်မည်းမည်း မျက်တွင်းနက်နက်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ညီတော် ဘုလက်မိုက်ကယ်ပုံဟု သိနိုင်သည့် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ မျက်နှာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကို

မြင်သောအခါ နိသောပါးတို့သည် ဖြူသွားကုန်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ပင် သူသံဦးထုပ်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျကာ အသံမြည်သွားပါသည်။

သည်နောက် ဘာဖြစ်သည်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဘုရားစင်ရှေ့ တွင် ဒူးထောက်နေစဉ် သာသနာပိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းကို ဆီလိမ်းပေးလေသည်။ ထိုနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူထံမှ ရွှံ့စေးနားယားသရဖူကို လှမ်းယူကာ ဦးခေါင်း ပေါ်တွင် ဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် ဘုရင်တို့ ဆိုရိုးရှိသော ကျမ်းသစ္စာကို ကျိန်ဆိုပါသည်။ ဝိုင်းချုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်ဖြစ်သည်အကြောင်း ကြေငြာစေရာ ပဉ္စမမြောက် ရုဒေါ ဘုရင်သည် သရဖူဆောင်းသည့် ဘိသိတ်မြောက်ပြီးသော ဘုရင်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

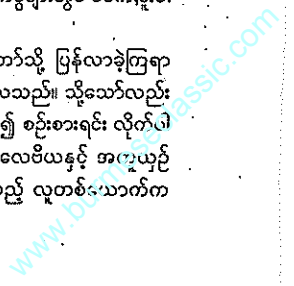
“သည်အချိန်တွင် မျက်နှာတော် ဖြူလှလှနှင့် ကျက်သရေရှိသည့် ဆံပင်ရှိသော မိန်းမပျိုသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လာပြီးလျှင် အနီးတွင် ရပ်နေပါသည်။

“မင်းသမီးကလေး ဖလေဗီယ... ” သံတော်ဆင့်က ကြေးကြော်လိုက်လေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ဒူးကို နိမ့်စွာညွတ်၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် သူ့လက်ဖဝါးကလေးကို ကျွန်တော်လက်အောက်တွင်ထားကာ မယူလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လက်ကို နမ်းလိုက်လေ သည်။ ခဏမျှကြာအောင် ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးနေမိပြီးမှ သူ့ကို ကျွန်- တော်အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်ကာ ပါးကို နှစ်ကြိမ်နှမ်းလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် စထရဲဆောမြို့စားအနီး ရောက်လာပါသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် အနီ နှင့် အဖြူ ကွက်နေသည့်ပြင် သူ့လက်သည်လည်း တုန်လှုပ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်၏လက် အောက်တွင် တဆတ်ဆတ် ခုန်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ပြုံးနေပြန်သည် ဆက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကြွမြေရရပင်-ဝတ္ထရားအတိုင်း ချစ်လှစွာသော ညီတော်မိုက်ကယ် ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် လှမ်းဖက်လိုက်ပြီးလျှင် ပါးကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ သည်ကိစ္စ ပြီးသွား သောအခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးပင် ဝမ်းမြောက်သွားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သံသယမကင်းသည့် အရိပ်အယောင်များနှင့် စောဒကတက်လို သည့် အမူအရာများကို မင်းသမီး၏ မျက်နှာတွင်လည်းကောင်း၊ အခြားသူများ၏ မျက်နှာ တွင်လည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်မျှ ပေါ်မလာပါ။ မင်းသမီးကလေးရော အခြားသူများကပါ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေးမဟုတ်ဘဲ အခြားသူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်စဉ်းစားမိကြမည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် တူနေပုံကတော့ ဟန်ကျပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတွင် တစ်နာရီ လောက် ရပ်နေရင်း တစ်သက်လုံး ဘုရင်လုပ်လာခဲ့ရသည့် သူ့ကဲ့သို့ နှမ်းနယ်ပြီးငွေနေပါတော့ သည်။ လူတိုင်းပင် ကျွန်တော်၏လက်ကို နမ်းရှုံ့နေကြသည်။ သံအမှတ်ကြီးများသည် အရို အသေ ပေးနေလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် လော့ဒ်တို့ဖန်လည်း ပါပါသည်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ သူ့အိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆယ့်နှစ်ခါထက်မနည်း သွားရောက်၍ ကဗျာများတွင် ဝင်ကူးပါ သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းစဉ်အတိုင်း နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရာ ဘုလက်မိုက်ကယ်ကို ကောင်းချီးဩဘာပေးနေကြသည်ကို ကြားရလေသည်။ သို့သော်လည်း ဖရစ်မြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ကိုယ်လက်သည်းကိုယ်ကိုက်၍ စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါ လာသည်ဟု သိရသည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် မင်းသမီးကလေး ဖလေဗီယနှင့် အလှူယှဉ် လျက် ယာဉ်ရထားပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း လိုက်ပါလာရာ မယဉ်ကျေးသည့် လူတစ်ယောက်က

“မင်္ဂလာဆောင် ဘယ်တော့လဲဗျို့” ဟု အော်လိုက်ရာ မင်းသမီးကလေးသည် ရှက်သွေးဖြာ သွားကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ယခုမှ အခက်ကြုံသလို ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးတို့သည် ဘယ်ခရီး ရောက်နေပြန်နည်း။ မင်းသမီးကလေးနှင့် ကျွန်တော် ဆက်သွယ်နေသည့် မေတ္တာနှောင်ကြီးတို့သည် မည်သို့အခြေအနေ ရောက်နေပြန်နည်းဟု ဆက်ကို မေးမထားမိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်သာ ရှင် ဘုရင်ဖြစ်ပါမူ သဘောတော်အတိုင်း ရှေ့တိုး၍ ဆောင်ရွက်နိုင်လေလေ အဆင်ပြေလေလေ ဖြစ်ပေမည်။ ယခုတော့ ကိုယ့်အခြေအနေက မသေချာသည့်အလျောက် ငြိမ်၍လိုက်ပါလာရ ပါတော့သည်။

“ရုဒေါမောင်တော်၊ မောင်တော်ဟာ ဒီနေ့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ သတိထားမိပါရဲ့ လား” မင်းသမီးကလေးသည် စိတ်အေးအေးထားနိုင်သောအခါ စကားစ၊၍ ပြောလေသည်။

အကြောင်းရင်းကား အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူ သည်လိုပြောလိုက်သဖြင့် အတော်ပင် အနေရအထိုင်ရ ကြပ်သွားပါသည်။

“မောင်တော်ဟာ ဒီနေ့ ပိုပြီးတည်တယ်၊ ပိုပြီး ကြွခြေရတယ်၊ မောင်တော်ဟာ စိတ်သောက များနေသလိုပဲ၊ နည်းနည်းလဲ ပိန်သွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စကလေးတွေကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး အတွေးခေါင်နေတော် မမူပါနဲ့ မောင် တော်” မင်းသမီးကလေးက လျှောက်ထားနေလေသည်။

“ဒီလိုနေတာ နှမတော် သဘောကျရဲ့မဟုတ်လား” ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်ပါသည်။

“အိုး . . . မောင်တော်ဟာ နှမတော်ရဲ့စိတ်ထားကို သိတော်မူပါတယ်”

“နှမတော်သဘောအတိုင်း မောင်တော်နေပါမယ်”

မင်းသမီးကလေးသည် ရှင်ရှင်ကြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထား တည်သွားပြန်လေသည်။

“ဒီနေ့ မိုက်ကယ်ကို သတိထားမိတော်မူပါရဲ့လား” သူသည် ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက် ပြန်သည်။

“သတိထားမိပါတယ်၊ သိပ်ပျော်ပုံမရလှဘူး” ကျွန်တော်က ဖြေပါသည်။

“သတိရှိပါစေ မောင်တော်၊ မောင်တော်ကတော့ ဂရုစိုက်တော်မူမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစဉ်သဖြင့် သူ့ကို အလစ်ပေးတော်မမူပါနဲ့၊ သိတော်မူတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ သူက မောင်တော်ရရှိပြီးဖြစ်တဲ့ အခွင့်အရေးအားလုံးကို လိုချင်ရှာ တယ်”

အမြောက်သံများနှင့် ခရာမှုတ်သံများသည် ဆူညံသွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် နန်းတော်သို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ အမြောက်ကြီးများကို ပစ်ဖောက်လျက်ရှိသည်။ တံပိုးခရာ များကိုလည်း မှုတ်နေကြလေသည်။ မင်းစေလုလင်များသည် စီတန်းလျက် ခရီးဦးကြိုဆိုကြ လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မင်းသမီးကလေးအား လက်တွဲခေါ်ဆောင်လာကာ ကျယ်ပြန့် သည့် ကျောက်ဖြူလှေခါးထစ်များကို တက်လာရင်း ကျွန်တော်၏ဘေးလောင်းတော် ဘိုး လောင်းတော်တို့မှ ဆင်းသက်၍ ဘိသိတ်မြောက်ပြီး ဘုရင်တစ်ပါးအနေနှင့် အခမ်းအနားကို

ဆင်ယင်ပါသည်။ ထို့နောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကြရာ ကျွန်တော်၏ လက်ယာဘက်တွင် နှမတော် မင်းသမီးကလေးရှိ၍ သူ၏တစ်ဘက်တွင်ကား ဘလက်မိုက်ကယ်က ထိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် သာသနာပိုင်ကြီး ထိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်၏နောက်ကျောဘက်တွင် ဆက်သည် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ ဖရစ်သည် တစ်ဘက်စားပွဲစွန်းတွင်ထိုင်ကာ ယဉ်ကျေးသိမ် ဓမ္မစွာ သောက်ရမည့် ရှန်ပီနီအရက်ကို တစ်ဖန်ခွက်လုံးကုန်အောင် သွက်သွက်ကြီး မော့ချ လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရုရိုတေးနီးယား ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးတော နေမိပါတော့သည်။

၆။ လျှို့ဝှက်သည်အခန်းငယ်

ဖရစ်၊ ဆက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရင်ကလေး၏ ဝတ်လဲတော်ဆောင်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လက်တင် များရှိသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်လှဲကာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဆက်သည် သူ၏ဆေးတံ ကို မီးညှိုနေလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့တို့ ဆင်ကန်းတော်တို့ ဆောင်ရွက်ချက်တို့ ၏ အောင်မြင်မှုကြီးကို ဖွင့်ဟချီးကျူးခြင်း မပြုသော်လည်း သူ့အမူအရာများက ကျေနပ်ခြင်း ကို ပြလျက်ရှိပါသည်။ အောင်မြင်မှုများသည် ဖရစ်အား လူ့သစ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေခဲ့ပါ သည်။

“ခင်ဗျားအတွက်တော့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမေ့နိုင်တဲ့နေ့ပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ဆယ် နှစ်နာရီလောက် ရှင်ဘုရင် လုပ်စမ်းချင်ပါဗျာ” ဖရစ်သည် ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက် ပြီး ဆက်လက်၍ “သို့ပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီဇာတ်ကွက်ထဲမှာ သိပ်ပြီးတော့တော့ စိတ်မပါစေနဲ့ နော်... မစ္စတာရက်ခင်းဒေး၊ ဘလက်မိုက်ကယ်ဟာ ဒီနေ့ ဖျက်နှာကြီးမည်းနေတာတော့ ကျွန်တော် သိပ်မအံ့ဩပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ မင်းသမီးကလေးနဲ့လဲ တော်တော်များများ စကား စမြည် ပြောခဲ့ရတယ်ထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောနေလေသည်။

“သိပ်ချောသိပ်လှတာပဲနော်” ကျွန်တော်က ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။
“ကဲ... သွားစို့ အရံသင့်ဖြစ်ပြီလား” ဆက်က အာလုပ်သံကြီးနှင့် မေးလိုက်လေ ၏။

“ဟုတ်ကဲ့” ကျွန်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း ဖြေပါသည်။
ငါးနာရီ ထိုးနေပါပြီ။ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးလျှင် ကျွန်တော်သည် ရုဒေါ့ရက်ခင်းဒေးဆို သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှအပ ဘာမှမဟုတ်နိုင်တော့ပါ။ သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော်က ပြောင်ချော် ချော်အသံနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း၊ မောင်ဟာ ကွယ်လွန်သူ ရုဒေါ့ရက်ခင်းဒေး ဖြစ်မသွားရင် ကံကောင်းတယ်

လို့ မှတ်ပါ။ မိုက်ကယ်ဟာ ဇင်းဒါးကသတင်းတွေ ရနေပြီဆိုတာ သိရဲ့လား၊ အခန်းထဲ တစ် ယောက်တည်းဝင်သွားပြီး ဖတ်တယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သတိလစ်နေသလိုပဲ”

“ကဲ၊ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပဲ” သည်သတင်းသည် ကျွန်တော်အား သည်နေရာ တွင် အချိန်ဆွဲနေသည့်စိတ်ကို ဖျက်ဖျယ်စေပါသည်။

ဆက်သည် ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ မြို့ထဲကထွက်ဖို့ အမိန့်စာကို ကျုပ်ရေးရဦးမယ်။ ဒီမှာ မိုက်ကယ်ဟာ အာဏာပိုင်ပဲ သိရဲ့လား၊ ဒီတော့ အနှောင့်အယှက်တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြ ရမယ်။ မောင်က ဒီအမိန့်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးရမယ်” သူက တသိတတန်းကြီး ပြောနေလေ သည်။

“အို ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန်တော်ဟာ လက်မှတ်လိမ်ထိုးစားလာတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား”

ဆက်သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စက္ကူစတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဟောဒါက ဘုရင်ကလေးရဲ့ လက်မှတ်ဗျ၊ ဒီဟာကတော့” သူသည် နောက်ထပ် အိတ်ထဲတွင် နှိုက်ရှာပြီးနောက် “ဖရောင်းစက္ကူ ဆယ်မိနစ်အတွင်း မောင်မကူးနိုင်ဘူးလား ဟင်း၊ နေ ကျုပ်ကူးမယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် အဘက်ဘက်တွင် နိုင်နင်းလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးသည် အတော်ကြီးကူသည် လက်မှတ်တူကို ရေးထိုးလိုက်လေ၏။

“ကဲ ဖရစ် ကျုပ်တို့လုပ်ဇာတ်က ဒီလို၊ ဘုရင်ကလေးက စက်ရာဝင်တော်မူပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့တော်မမူဘူး။ မောင်က တံခါးကိုစောင့်ရမယ်။ သူ့ကို နက်ဖြန်ခါ (၉) နာရီအထိ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ နားလည်လား၊ ဘယ်သူဆို ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်တို့မရှိတုန်း ဒီတံခါးပွင့်သွားရင် မောင်အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့မြဲပြီး ကျုပ်တို့တို့လာပြီး ဒီအကြောင်းကို မပြော နဲ့တော့ သိလား”

“ကျွန်တော့်ကို ဒါလောက်သင်နေဖို့ မလိုပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား” ဖရစ်သည် မာနသံကလေးနှင့် ဖြေပါသည်။ ဆက်က ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒီမယ်... မောင်ကတော့ ဟိုအင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့ ပတ်ပေတော့၊ ဟိုဦးထုပ်ပြာကလေး ကိုဆောင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ ခြေမြန်တော်လှလင်အဖြစ်နဲ့ မြင်းစီးပြီး ကျုပ်နဲ့ အမဲလိုက်ကလေးကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

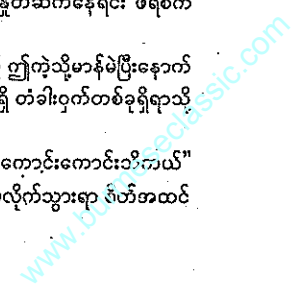
“အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဖရစ်သည် လက်လှမ်း၍ ပေးလေသည်။

“တကယ်လို့များ” ကျွန်တော်တို့ အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရင်း ဖရစ်က စလိုက်သည်။

“ဟေ့- အတွေးခေါင်မနေနဲ့၊ လာ လိုက်ခွဲ” ဆက် သည် ဤကဲ့သို့မာန်မဲပြီးနောက် ထွက်သွားပါသည်။ သို့သော် တံခါးဆီသို့ မသွားပါ။ နံရံပေါ်တွင်ရှိ တံခါးဝှက်တစ်ခုရှိရာသို့ သွားကြပါသည်။

“နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီးလက်ထက်က ဒီနေရာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်” သူသည် ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှလိုက်သွားရာ ဖိတ်အထင်

အားဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ကိုက်နှစ်ရာခန့် သွားမိသောအခါ ဝက်သစ် ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခိုင်မာသော တံခါးကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ ဆက်သည် သော့ခလောက်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထိုတံခါးကြီးမှ ထွက်လာကြသောအခါ နန်းတော်ဥယျာဉ် နောက်ဘက်ရှိ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော လမ်းကလေးသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။ ဆက်က ကျွန်တော်အား မြင်းပေါ်သို့တက်ရန် အခွင့်အခြေပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူကိုပင် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့ဘဲ မြင်းစီး၍ ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ တစ်မြို့လုံး ပျော်ပါးဆူညံသံများနှင့် လွမ်းအုပ်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်ကျသောလမ်းများမှ သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီရှည်ကြီးသည် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည့်ပြင် ကျွန်တော်အား သိစေနိုင်သည့် ဆံပင်မွှေးတိုင်းကိုလည်း ကျယ်ပြန့်သည့် ဦးထုပ်ပြားကြီးက ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း လာနေကြရာ လမ်းသွားလမ်းလာအချို့နှင့် ဆူဆူညူညူ လုပ်နေကြသူအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ သည်လို မြင်းနှင့် သွားနေစဉ်မှာပင် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ခရီးဦးကြိုပြုသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ တီးတိုးလျက်ရှိသော ခေါင်းလောင်းသံများကို ကြားနေရပါသေးသည်။ မြောက်နာရီခွဲပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင် ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့နောက် မြို့ရိုးသို့ ရောက်လာပြီး တံခါးဝတစ်ခုသို့ ရောက်လာပါသည်။

"မောင့်လက်နက်ကို အရသင့်ရှိပါစေ" ဆက်ကြီးက တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ခြောက်လုံးပြူးပေါ်တွင် လက်တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ဆက်သည် တံခါးစောင့်ကို အော်ခေါ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဆယ်လေးနှစ်ခန့်ရှိ သူငယ်မကလေးသည် ထွက်လာလေသည်။

"ဖေဖေ... ဘုရင်ကလေးကို ဖူးမြော်ဖို့ သွားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးရဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်ရှင်"

"ဟုတ်လား ကလေးမ... ဒီလိုဆိုရင် သော့ခါးပေး" ဆက်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းရင်း ဓပြုလိုက်လေသည်။ သော့ခါးသည် ကလေးမကလေး၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေပါသည်။ ဆက်သည် သူ့အား ဒဂါးတစ်ပြားပေးလိုက်လေသည်။

"ဟောဒီမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်စာ၊ မင့်အဖေကို ပြလိုက်နော်၊ ကဲ... တပည့်တံခါးဖွင့်ကွာ"

ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တံခါးကြီးကို အတူတူတွန်းဖွင့်ကြ၍ မြင်းများကို ဆွဲထုတ်ကြပြီးလျှင် ပြန်ဝိတ်ကြပါသည်။

"ကဲ... လူကလေး ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ ကဆုန်စီးပေတော့၊ မြို့နန်းနီးနေသေးတော့ သိပ်အမြန်ကြီးနှင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး" ဆက်က ပြောလေသည်။

မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် လူတိုင်းလိုလိုပင် မြို့တွင်းသို့သွားကာ ပျော်ပါးနေကြသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိုးရိမ်လောက်အောင် ရန်မရှိတော့ပါ။ မှောင်စပျိုးလာလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ခပ်သုတ်သုတ် နှင်လာကြလေသည်။ ညဉ့်သည် ဘာတောင့်သာယာ ရှိလှသည်။ မကြာခင်ပင် လ၊ထွက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားအနည်းငယ်သာ ပြောလာကြသည်။ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မည်မျှခရီးရောက်

လာသည် အကြောင်းကိုသာ ပြောကြပါသည်။

"မြို့စားကလေးဆီ ရောက်လာတဲ့စာက ဘာများရေးထားသလဲ" ဟု ကျွန်တော်က စလိုက်ရာ...

"အေး... ဘာများရေးမလဲပဲ" ဟု ဆက်က ပြန်ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက် ခရီးပေါက်လာသောအခါ ဆက်သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။

"နားထောင်စမ်း" ဆက်က အော်လိုက်သည်။

နားစိုက်ထောင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့၏ နောက် အလွန်ဝေးသောအရပ်ဆီမှ ဆိတ်ငြိမ်သည့် ညဉ့်ချမ်းအချိန်ကို ဖောက်ထွင်းလာသည့် မြင်းခွာသံများကို ကြားရလေသည်။ အချိန်အားဖြင့် ကိုးနာရီခွဲသာ ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်မှ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် အသံကို ယူဆောင်လာလေသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

"လာဟော... " သူသည် သည်လိုအော်ရင်း မြင်းကို သံဖနောင့်နှင့်ထိုးကာ ကဆုန်ချ၍ အပြင်းနှင်ပါတော့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်တို့ ရပ်နား၍ နားထောင်ကြသော အခါ ခွာသံများကို မကြားရတော့သည့်အတွက် မြေလှမ်းကို စိပ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ကြားရပြန်လေသည်။ ဆက်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီးလျှင် နားနှင့် မြေကြီးကိုကပ်၍ နားထောင်လေသည်။

"ဒါလာ မြင်းနှစ်စီးပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်မိုင်လောက်ပဲဝေးတယ်" ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဇင်းဒါးတောစပ်သို့ ဝင်လာကြပါပြီ။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာ၍ လမ်းခွဲကလေးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ဆက်သည် မြင်းစေကြီးကို ဆွဲလိုက်လေသည်။

"ယာသက်လမ်းက ကျုပ်တို့သွားရမယ့်လမ်းပဲ၊ ဘယ်ဘက်ကလမ်းက ရဲတိုက်သွားတဲ့လမ်း၊ ရှစ်မိုင်စီလောက် ဝေးတယ်၊ ကဲ ဆင်း"

"သူတို့ စီလာတော့မှာပဲ" ကျွန်တော်က အော်ပြောပါသည်။

"ဆင်းပါလေ" ခပ်ပြတ်ပြတ် ထပ်ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ဆင်းလိုက်ရလေသည်။ သစ်တောသည် လမ်းဘေးအထိ ထူထပ်လှသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းများကို မမြင်နိုင်သည့်နေရာသို့ ဆွဲယူသွားကြပြီးလျှင် အနီးတွင် ရပ်နေကြလေသည်။

"ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့လား" ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး မေးပါသည်။

"အေး... ပြီးတော့ ဘယ်သွားမလဲဆိုတာ"

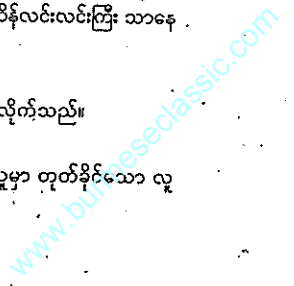
သူ၏ခြောက်လုံးပြူးသည် သူ့လက်ထဲတွင်ရှိနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ မြင်းခွာသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနီး၍ နီး၍ လာလေသည်။ လမင်းသည် ထိန်ထိန်လင်းလင်းကြီး သာနေရာ လရောင်ဟပ်သည့်လမ်းသည် ဖွေးဖွေးဖြူနေလေသည်။

"လာကုန်ပြီ" ဆက်က တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

"မြို့စားကလေးပဲ" ကျွန်တော်က အံ့ဩသွားသလို ရုတ်လိုက်သည်။

"အင်း၊ ထင်သားပဲ"

မြို့စားကလေးပင် ဖြစ်နေပါသည်။ သူနှင့် အတူပါလာသူမှာ တုတ်ခိုင်သော လူ

တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သူသည် တောအုပ် ဂျီဟန်၏ အစ်ကိုဖြစ်သည်ဖြစ် ခြုံစားကလေး၏ ကျွန်ယုံတော်ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ ခြုံစားကလေးသည် ဇက်ကြီးကို ဆွဲလိုက်လေ သည်။ ဆက်၏ လက်ချောင်းကလေးသည် သေနတ်မောင်းတွင် ချစ်စဖွယ် ရစ်ကွေးသွား သည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဆက်သည် ဘလက်မိုက်ကယ်ကို တစ်ချက်လောက် ပစ်လိုက်ရလျှင် ဖြင့် သူတစ်သက်တာမှတ်တမ်းမှ ဆယ်နှစ်လောက်တော့ စွန့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရပါ သည်။ သူလက်မောင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်၏လက်ကို တင်လိုက်ပါသည်။ သူက 'စိတ်ချပါ'ဟု သော သဘောနှင့် ခေါင်းညှိလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လမ်းကိုလဲ” ဘလက်မိုက်ကယ်က မေးလိုက်လေသည်။

“ရဲတိုက်ကိုပါအရှင်၊ အဲဒီကျတော့ အမှန်ကိုသိရပါလိမ့်မယ်” သူ့အဖော်က လျှောက်ထားလေသည်။

ခြုံစားကလေးသည် ခေတ္တမျှ တွေ့နေလေသည်။

“မြင်းခွာသံတွေ ကြားမိတယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးတော့ မကြားမိပါ”

“ဘာပြုလို့ တဲနန်းကို မသွားသလဲ”

“ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်တိုးမိမှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ ကိစ္စအားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်နေပြီဆိုရင် တဲနန်းကို ကြွတော်မူဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ချောချောမောမော မဖြစ်ရင်လဲ အဲဒီနေရာက ထောင်ဖမ်းဖို့ ဆင်ထားမှာပါပဲ ကိုယ်တော်လေး”

မိုက်ကယ်သည် ခေတ္တမျှ ဆိုင်းနေပြီးနောက် မြင်းကို ဖနောင့်သံချွန်နှင့် ထိုးလိုက် ရင်း “ဒါဖြင့် ဇင်းဒါးကိုသွားမယ်” ဟုအော်ကာ ကဆုန်စိုင်းသွားကြလေသည်။

ဆက်သည် သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ နောက်မှချိန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏ မကျေမနပ်နှင့် ဝမ်းနည်းယောင်ဆောင်နေသော မျက်နှာအဖူအရာကိုကြည့်ရင်း မရယ် မိရန် မနည်းကြီး အောင့်ထားရပါသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ထိုနေရာတွင်ပင် ရပ်နေကြပါသည်။

“မြင်ရဲ့လား၊ ကိစ္စအားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ဆီ သတင်းပို့ပြီးပြီ” ဆက်ကြီးက ပြောလေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေသည်။

“ဘုရားမှ သိမှာပဲ” ဆက်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ဖြေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီးလျှင် ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်သော မြင်းများ အား မြေကြီးပေါ်တွင် ၎င်းတို့ ခြေကုန်ပြေးနိုင်သမျှ ပြေးစေကာ အမြန်ဆုံး နှင်လာကြပါသည်။ နောက်ဆုံး ရှစ်မိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏စိတ်များသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှုပ်ထွေးနေပါတော့သည်။ “ကိစ္စအားလုံး ချောမောတယ်တဲ့” ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ရှိပါသနည်း။ ဘုရင်ကလေးသည် ဘေးမသိရန်မခတ် ချောချောမောမော ရှိနေသည်ဟု ဆိုလိုသလား။

နောက်ဆုံး၌ တဲနန်းကလေးကို မြင်ရပါသည်။ မြင်းများအား နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖနောင့်သံချွန်နှင့်ထိုးကာ ကဆုန်စိုင်းလိုက်ရင်း တံခါးဝအထိ စီးနှင်လာကြပါသည်။ အားလုံး

ပင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းပေါ်မှ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းကြလေသည်။ ဆက်သည် ရုတ်တရက် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကြည့်စမ်း” သူသည် မြေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝံ့ကြည့်လိုက်ရာ စုတ်ပြတ်ပြနေသော လက်ကိုင်ပုလိလေး၊ ငါး၊ ခြောက်စုံကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီဟာတွေက မိန်းမကြီးကို ကျုပ် ချည်ထားခဲ့တာတွေပဲ” ဆက်က ဖြေလေသည်။ ယမန်နေ့ညက အပျော်ကျူးခဲ့ကြသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခန်းကလေး တစ်ခုလုံးပင် စားကြွင်းစားကျန်များအပြင် ပုလင်းအလွတ်များနှင့် ပြန်ကြည့်ရှုနိုင်နေလေ သည်။

“လာ...” အံ့ဩနေလောက်အောင် တည်ငြိမ်နေတတ်သည့် ဆက်၏ ဣန္ဒြေသည် ပင် ပျက်ပြားနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း အခန်းကလေးများရှိရာ သို့ တရုန်းထိုးပင် ဝင်သွားကြလေသည်။ တျောက်မီးသွေးများထားရာ အခန်းကလေးတံခါး သည် အကျယ်ကြီး ပွင့်နေပါသည်။

“သူတို့ တို့အမယ်ကြီးကို တွေ့သွားပြီ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ် ဘက်ရှိ အရက်များထားရာ အခန်းသို့ လာကြသည်။ တံခါးသည် ပိတ်လျက်ရှိလေသည်။ အနေအထားအားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ နံနက်ခင်းက ထွက်သွားတုန်းကလိုပင် ရှိနေလေ သည်။

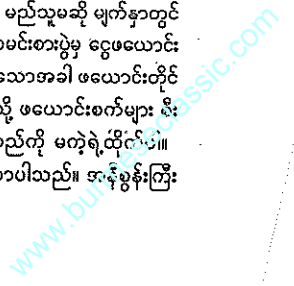
“လာပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ဆက်၏ ကျယ်လောင်စွာ ကျိန်ဆဲလိုက်သည့်အသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပါ။ သူသည် ကြမ်းပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေပြန်ပါသည်။ တံခါးဖောက်မှအစ လမ်းကြားကလေးတွင်ရှိ ကြမ်းပြင်သည် နီရဲသော အရောင်နှင့်လွှမ်းလျက် ခြောက်သွေ့နေ လေသည်။ တံခါးကို စမ်းကြည့်သည်။ သော့ခတ်ထားပါသည်။

ဆက်သည် အရက်ဘူးကိုယူကာ သူ့ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် သည် ခြောက်လုံးပြုကိုထုတ်ကာ သော့ခလောက်ကို တစ်ချက်ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ပြုတ်ထွက် သွားပြီးလျှင် တံခါးပွင့်သွားလေသည်။

“မီးပေးစမ်းပါ” ကျွန်တော်က တောင်းသော်လည်း ဆက်သည် နံရံကိုသာ မှီနေပါ တော့သည်။

သူသည် ကျွန်တော်ထက်ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ရှာပေမည်။ သူသည် သူ့အရှင်ကို အလွန် ချစ်ခင်လေသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ကြောက်ရွံ့နေလို့မဟုတ်ပါ။ သူ့အတွက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည်ကိုလည်း မည်သူကမှ မတွေ့ဖူးပါ။ သို့သော် မှောင်နေသည့် အခန်း ကျဉ်းကလေးထဲတွင် မည်ကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်ကို စဉ်းစားမိလျှင် မည်သူမဆို မျက်နှာတွင် သွေးမရှိလောက်အောင် ဖြစ်သွားပေမည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ထမင်းစားပွဲမှ ငွေဖယောင်း တိုင်ကို ယူလာပြီးလျှင် မီးညှို့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာသောအခါ ဖယောင်းတိုင် သည် တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်၏လက်ပေါ်သို့ ဖယောင်းစက်များ မီး ကျလာပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဆက် တုန်လှုပ်နေသည်ကို မကဲ့ရဲ့ထိုက်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အခန်းကလေး၏ တံခါးဝသို့ ရောက်လာပါသည်။ အနံ့စွန်းကြီး

သည် အထဲသို့ ပြန်နေပါသည်။ နှစ်ကိုက်လောက် အထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်ကို ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အခန်းထောင့်တွင် လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ပက်လက်ကြီးလဲနေ၍ လက်ကြီးနှစ်ဘက်လည်း ဘေးသို့ကားနေသည်ဖြစ် သူ၏လည်ချောင်းတွင်လည်း နက်ကျယ်၍ နီရဲသော ဒဏ်ရာကြီးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုခန္ဓာကိုယ်သည် ဘုရင်ကလေးအား ကာကွယ်ရင်း အသတ်ခံရရှာသည့် မင်းမူထမ်းကလေး ဂျိုလက်၏ အလောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်တွင် လက်လာတင်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ ပြူးကြည့်နေသည့် ဆက်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

“ဘုရင်ကလေးလား၊ ဘုရင်ကလေးလား” ချောက်ကပ်သောအသံကြီးနှင့် တိုးတိုးမေးလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းတစ်ခုလုံး ချောင်ကျီချောင်ကြားမကျန် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် လင်းစေလိုက်ပါသည်။

“ဘုရင်ကလေး... ဒီမှာမရှိပါဘူး...” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

၇။ မြို့တော်တွင် စက်တော်ခေါ်သည် ဘုရင်ကလေး

ကျွန်တော်၏လက်မောင်းဖြင့် ဆက်၏ခါးကို သိုင်းပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်ကို အသာမေးကာ အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထုတ်လာခဲ့ပါသည်။ ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော်လောက် သူသည် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မတုန်မလှုပ်ကြီး ထိုင်နေလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် လက်ခေါက်ကလေးများနှင့် သူ့မျက်စိကို ပွတ်လိုက်ပြီးလျှင် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် သတိရသလို ဖြစ်လာလေသည်။ ဆင့်ကလေးပေါ်မှ နာရီသည် တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင် “သူတို့ ဘုရင်ကလေးကို ဖမ်းသွားကြပြီ” ဟုပြောရင်း ကြမ်းကို ခြေတစ်ချက် ဆောင့်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟို ဘလက်မိုက်ကယ်ရဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ကိစ္စက ချောချောမောမော ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒီသတင်းကို သူ ဘယ်တုန်းက ရသလဲ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

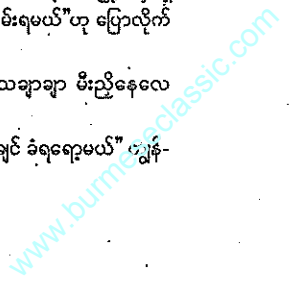
“မနက်တုန်းက ပို့လိုက်တာနဲ့တူတယ်၊ မောင် စထရဲဆောကိုရောက်တဲ့သတင်းလင်းဒါးက မသိခင်က ပို့လိုက်မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ တစ်နေ့လုံး သိနေတာပေါ့၊ အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့လုံး ဒုက္ခများနေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်သည် နေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် “ပြန်သွားကြမယ်၊ စထရဲဆောမြို့ထဲမှာရှိတဲ့ စစ်သားတွေကို အားလုံးနီးပြီး မွန်းမတည့်ခင် မိုက်ကယ်ကို လိုက်ဖမ်းရမယ်”ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

အဘိုးကြီးဆက်သည် ဆေးတံကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် သေသေချာချာ မီးညှိနေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာထိုင်နေတုန်း ဘုရင်ကလေး အသတ်ခံချင် ခံရရမယ်” ကျွန်တော်က ဆက်၍ တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဟို... ခွေးကောင်မကြီးပဲ။ သူ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူ့ခိုတဲ့အကြောင်း သိအောင်လုပ် တာပဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကျုပ်သိပြီ။ သူတို့ ဘုရင်ကလေးကို ခိုးယူဖို့ လာတာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီမှာတွေ့ရော၊ မောင်သာ စထရဲဆော့ကိုမသွားရင် မောင်ရယ်၊ ကျုပ် ရယ်၊ ဖရစ်ရယ်တော့ ခုလောက်ရှိရင် နတ်ပြည်ရောက်နေကြရော့မယ်” ဆက်က သူထင်မြင် ချက်များကို ပြောနေလေသည်။

“လာပါ... သွားကြပါစို့” ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းနေသော်လည်း သူကတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးပင် ထိုင်နေလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ရက်စက်သည့် အမူအရာ နှင့် ရယ်လိုက်ရာက...

“ဟေ့... ဘလက်မိုက်ကယ် ခေါင်းရှုပ်သွားအောင် လုပ်ကြဦးစို့” ဟု ပြောလေ သည်။

“လာပါ... လာပါ” ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်တော့သလို ပြောဆိုလိုက်ကာ ဆွဲခေါ်ပါသည်။

“သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး ခေါင်းရှုပ်အောင် လုပ်ကြဦးစို့လား” သူသည် ထိုကဲ့သို့ ဆက်၍ ပြောရင်း ရာသီဥတုဝဏ်ကို ခံခဲ့ရ၍ တွန့်လိမ်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အဓိပ္ပာယ်ပါလှ သော အပြုံးယောင်သည် ယှက်သန်းသွားလေသည်။

“အေး... လူလေး၊ ကျုပ်တို့ စထရဲဆော့မြို့ကို ပြန်သွားကြမယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ဟာ နက်ဖြန်ခါ သူ့မြို့တော်ထဲ ရောက်နေရလိမ့်မယ်”

“ဘုရင်ကလေး... ဟုတ်လား”

“သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ဘုရင်ကလေး”

“ခင်ဗျားကြီးကတော့ ရူးနေပြီ” ကျွန်တော်က အော်လိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်တို့ပြန်သွားပြီး ကျုပ်တို့လိမ္မော်ခွံတိုက်ခွက်ကို ဖော်ပြောလိုက်ရင် မောင်တို့ ကျုပ်တို့ အသက်ကလေးတွေ ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ၊ ပြီးတော့ ဘုရင်ကလေးရဲ့ နန်းစည်း စိမ်ရော များကြီးမတ်ရာတွေနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက မောင် မနေ့တုန်းက လှည့်စားသလို လှည့်စားတာများ သဘောကျပြီး ခံနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ပြီးတော့ အရက်မူးနေလို့ ဘိသိတ်ပွဲကိုမတက်နိုင်ပဲ လူစားလွတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ရှင်ဘုရင်ကို နှစ်သက်ကြလိမ့်မယ်ကော မောင်ထင်သလား” သူသည် နေရာမှထကာ ကျွန်တော်ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်လေသည်။

“ကဲ လူလေး... သူ့နေရာမှာ ဝင်နေနိုင်ဦးမယ်ဆိုရင် မောင် ဘုရင်ကလေးကို ကယ်ဆယ်ရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ပြန်သွားပြီး သူ့ရွှေနန်းကို သူ့အတွက်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါဦး”

“မြို့စားကလေးက သိနေပြီ၊ ပြီးတော့ သူတပည့် လူဆိုးတွေလဲသိ”

“အေး... သိတာပေါ့၊ ဟုတ်ပြီ” သူတို့ ဖွင့်မပြောနိုင်ပါဘူး” ဆက်သည် အောင်မြင် သောလေသံဖြင့် တည်တည်ကြီး ဟိန်းဟောက်လိုက်လေသည်။ “သူတို့အပြစ်ကို သူတို့ ဖော် မပြောဘဲ မောင့်အပြစ်ကို သူတို့ မဖော်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရင်ကျွန်လုံးတော်ကိုလဲသတ်၊ ရှင်ဘုရင်ကိုလည်းခိုးပြီး တစ်နေရာမှာ ငှက်ထားကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ ရှင်ဘုရင် အစစ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ သူတို့ ဘယ်နှယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

အခြေအနေမှန်ကို ရုတ်တရက် မြင်လာပါသည်။ မိုက်ကယ်သည် ဘုရင်အစစ်ကို

ထုတ်မပြတ် ဖွင့်ဟ၊မပြောနိုင်၊ ကျွန်တော်ကို သူ ဘာလုပ်နိုင်အံ့နည်း၊ အကယ်၍ ဘုရင်က လေးကို ထုတ်ပြလျှင်လည်း သည်လိုခိုးဝှက်ထားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်အ ကြောင်းကို ပြမည်နည်း။

“ပြီးတော့ အရေးအကြီးဆုံးက ဒီအတောအတွင်းမှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး စထရဲဆော မယ် ရှိနေမဖြစ်မယ်။ ဒီလိုမှ မတတ်နိုင်ရင် မြို့တော်ဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း မိုက်ကယ် လက်ထဲ ရောက်သွားမှာပဲ၊ ကဲ လူလေး မောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

ဆက်သည် ကျွန်တော်ကို တိုက်တွန်းပြောဆိုနေလေသည်။

“တကယ်လို့ သူတို့ ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်ရင်ကော”

“မောင်က သူ့နေရာကိုယူမထားရင် သတ်ပစ်မှာပဲ”

“ဆက်... တကယ်လို့ ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပြီးရင်ကော”

“အို... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ပြောရဲတယ်၊ မောင်ဟာလဲပဲ မိုက်ကယ်လို့ပဲ အဲလဘတ် အမျိုးအနွယ်ထဲကပဲ၊ ရွှေရတနာနီးယားပြည်ကြီးကို မောင် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရတော့မှာပေါ့”

စိစဉ်ပုံသည် ရမ်းလှသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဆက်ကြီးပြောသည်ကို နား ထောင်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းစဉ်တွင် လုံလောက်သည့် အကြောင်းအချက်ကြီးကို မြင်လာပါသည်။ ထိုပြင်လည်း ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် စွန့်စွန့်စား စား ဆောင်ရွက်လိုလှပါသည်။ မည်သို့တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မကြံဖူးသည့် ကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်- တော် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် အခွင့်ကြုံနေပါပြီ။

“လာ စထရဲဆော့ကို သွားကြစို့၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် ထောင်ချောက်မှာမိတဲ့ ကြွတ်လို့ မိနေကြလိမ့်မယ်” ဆက်က ပြောလေသည်။

“ဆက် ကျွန်တော် ကြီးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပါမယ်” ကျွန်တော်က ကျယ်ကျယ်ပြော လိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့မြင်းတွေကိုတော့ ထားခဲ့သေးတယ် ထင်ပါရဲ့၊ သွားကြဦးမယ်”

“သနားစရာကောင်းတဲ့ ဂျီဇက်ကို မြှုပ်ကြံရအောင်”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်လုပ်မယ်ဗျာ”

“အို... ဘုရား... ဘုရား... မောင့်ကို ကျုပ်က ရှင်ဘုရင် လုပ်ခိုင်းနေတာ၊ ဒီတော့... ကဲ... ကဲ... လုပ်... လုပ် သွားယူခဲ့၊ တျှပ် ဒီမြင်းတွေ သွားကြည့်နေတုန်း၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဂျီဇက်၊ သိပ်ရိုးတဲ့လူကလေးပဲ”

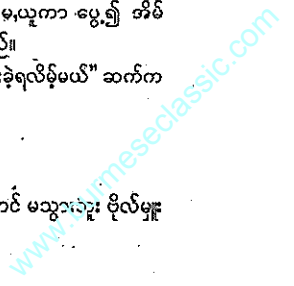
ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ဂျီဇက်ကို မှယူကာ ဖွဲ့၍ အိမ် ပေါက်ဝဆီသို့ ယူလာခဲ့သည့် အချိန်တွင် ဆက် ပြန်ဝင်လာလေသည်။

“မြင်းတွေတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကိစ္စကိုတော့ ထားခဲ့ရလိမ့်မယ်” ဆက်က ပြောလေသည်။

“သူတို့ မြှုပ်မပြီးမချင်း ကျွန်တော် ဒီကမသွားဘူး”

“သွားမှဖြစ်မယ်”

“မသွားဘူးဗျာ၊ ရွှေရတနာနီးယား တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးရတောင် မသွားဘူး ဝိုလ်မူး

ကြီးရာ”

“မောင် တယ်ဖိုက်ပါလား၊ ဒီလာစမ်း” သူသည် ကျွန်တော်ကို တံခါးဆီသို့ ဆွဲသွားပါသည်။ လူသည် ဝင်လုနီးနေပါပြီ။ သို့သော်လည်း ငင်းဒါးမှလာသည့် လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်စု လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အားလုံး ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်လောက် ရှိပါသည်။ လေးယောက်သည် မြင်းကျောပေါ်မှဖြစ်၍ တျန်လူများမှာ လမ်းလျှောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ပခုံးတွင် ပေါက်ပြားများကို ထမ်းလာကြလေသည်။

“မောင်လုပ်မယ့်အလုပ်ကို သူတို့ လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်၊ လာပါ။ သွားကြပါစို့” ဆက်ကပြောလေသည်။ မှန်ပါသည်။ လာနေသူတစ်စုသည် ဖိုက်ကယ်၏လူများဖြစ်သည်ကို ယုံမှားစရာမရှိသည့်အပြင် သူတို့ပြုလုပ်ကုန်လွန်ခဲ့သော မကောင်းမှု၏ သဲလွန်စများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် လာနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တွန်းလှန်လှိမ့်ရနိုင်သည့် ဆန္ဒတစ်ခု ကျွန်တော်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သနားစရာကောင်းသည့် ဂျီဇက်၏အလောင်းကို ညွှန်ပြရင်း ဆက်အား “ဗိုလ်မှူးကြီး သူ့အတွက် တစ်ချက်လောက်တော့ နှိပ်ခဲဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“မောင်က သူ့ဖို့ အဖော်ရှာပေးခဲ့ရင်သေးသလားဟင်၊ သို့ပေမယ့် ရန်များလှပါတယ် အရှင်မင်းကြီးရာ”

“တစ်ချက်လောက်တော့ နာနာကလေး ဆော်ချင်သေးတယ်” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ ဆက်သည် တွေ့ဝေနေလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လုပ်ဖို့တော့ သိပ်မတော်လှဘူး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ကျွန်တို့ ကိစ္စချောကုန်ရင်လဲ ခေါင်းရွပ်သက်သာတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပြမယ်”

သူသည် ပွင့်နေသည့် တံခါးကို သတိကြီးစွာနှင့် မိတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ကလေးကိုဖြတ်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ကြရာ ကျွန်တော်တို့၏မြင်းများ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မြင်းများပေါ်သို့ တက်ကြွပြီးလျှင် ဓားများကိုဆွဲထုတ်ကာ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်စောင့်နေကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်၏တစ်ဘက်မှ ခြေသံများကို ကြားရလေသည်။ သူတို့သည် ရပ်သွားပြီးနောက် လူတစ်ယောက်က အော်လိုက်လေသည်။

“ကဲ၊ ဟိုကောင်ကို ထုတ်ခဲ့ဟေ့” ဟူသော အသံကြီးကိုကြားရလေသည်။

“ကဲ ဆော်ပေတော့”

ဆက်က တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖနောင့်သံချွန်များဖြင့် မြင်းများကိုထိုး၍ ကဆုန်စိုင်းကာ အိမ်ကိုပတ်လျက် အပြင်းနှင့်လိုက်ရာ လျှပ်တပြက်အတွင်း လူဆိုးများကြားထဲသို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းညှိပြီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကို ခုတ်ချလိုက်ရာ ခေါင်းထက်ခြမ်းကွဲကာ မြေပေါ်သို့ လိမ့်ကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည့်ပြင် လက်ယာဘက်တွင်လည်း လူတစ်ယောက် ရောက်နေပြန်လေသည်။ ဖနောင့်သံချွန်ကို မြင်းကိုယ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်ရင်း ကျွန်တော် ဓားကိုလည်း ထိုလူကြီး၏ ရင်ဝသို့ အဆုံးစိုက်သွင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ သူ့ဆီမှ ကျည်ဆန်သည် ကျွန်တော်အနီးတွင် ဝှီးကနဲမြည်ကာ ဖြတ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စိုက်နေသည့်ဓားကို အားစိုက်၍ ဆွဲနှုတ်ပါသေးသည်။ သို့သော် နှုတ်မရတော့၊ ထို့ကြောင့်

လက်လွတ်ကာ ကျွန်တော်၏ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်မြင်ရသော ဆက်နောက်သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ လိုက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့် လက်ကိုမြှောက်ရမ်း၍ ပြုလိုက်ရာ တစ်မိနစ်ခန့်တွင် ပြန်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းကလေးကို ရှပ်ထိသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးကြီးဆက်သည် မြင်းကုန်းပေါ်မှ လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ရယ်နေလေသည်။

“ကျွန်က တစ်ယောက်၊ မောင်က နှစ်ယောက်၊ ဂျီဇက်ကလေးတော့ အဖော်ရသွားပါပြီ” သူက ပြောလေသည်။

“အင်း” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သွေးယိုလျက်ရှိရာ သူတို့ကို သတ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်နေပါတော့သည်။

“မောင်ကိုများ သူတို့မြင်သွားသေးသလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဟိုလူကြီးကြီးက မြင်သွားတယ်၊ သူ့ကိုလဲ ကျွန်တော်ထိုးလိုက်ရော ‘ဘုရင်ကလေး’ လို့ အော်သံကြားလိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အို... ကျုပ်တို့အလုပ်မပြီးခင် ဘလက်မိုက်ကယ်ကို အလုပ်ပေးထားရတာပေါ့”

ဆက်က ပြောလေသည်။

ခေတ္တမျှ ရပ်နေပြီးလျှင် သွေးတွေအရမ်းထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာနှင့် လက်ချောင်းကလေးကို ပတ်တီးစည်းကြပါသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ စီးသွားကြလေသည်။ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသဖြင့် တုန်လှုပ်တက်ကြွနေသည့် စိတ်ဓာတ်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် စိတ်ဖျက်စရာကောင်းသည့် ကိစ္စကြီးသည် ပြေပျောက်သွားကုန်ကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် လေးလံထိုင်းရှိုင်းစွာ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး စီးနင်းလိုက်လာကြလေသည်။ အေးမြသာယာစွာ နံနက်လင်းလာပါပြီ။ အိပ်ရာမှထခါစ လယ်သမားတစ်ဦးကိုတွေ့ရာ ‘ကျွန်တော်တို့၏ မြင်းများနှင့် ကျွန်တော်တို့အတွက်ကိုသာ အင်အားပြည့်မည့် အစာအဟာရများကို ကျွေးမွေးစေပါသည်။ ပြီးလျှင် စထရ်ဆော အရောက်ခရီးဆက်လာကြလေသည်။ ရှစ်နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ မြို့တံခါးများ အားလုံး ဖွင့်ထားကြပါပြီ။ မြင်းနှစ်ကောင်ရော ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးပါ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လျက် ယမန်နေ့ ညနေက လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ဝင်သွားကြပါသည်။ လမ်းများသည် ကျွန်တော်တို့ ထွက် သွားတုန်းကထက်ပင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါသေးသည်။ နန်းတော်တံခါးကလေး ရောက်သည်အထိ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါ။ သည်နေရာတွင် ဆက်၏ မြင်းထိန်းအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေလေသည်။

“ကိစ္စအားလုံး ချောချောမောမော ပြီးခဲ့ပါရဲ့လားအရှင်” သူက မေးလေ၏။

“အင်း... ချောချောမောမောပါပဲ”

ဆက်ကပြောလိုက်ရာ သူသည် ကျွန်တော်ထံသို့လာကာ လက်ကိုနှမ်းရန် ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“အရှင်မင်းကြီးမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား”

သူသည် အော်လိုက်လေသည်။

“ဒါက အလကားပါ၊ လက်ချောင်းကလေး တံခါးညှပ်မိလို့” ကျွန်တော်က မြင်းပေါ်

မှဆင်းရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“သတိထားနော်... မပေါက်ကြားစေနဲ့ အေး တပည့်ကြီး ‘မရေလာ’ မင်းကိုတော့ အထူးပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး” ဆက်က ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်ပြီးနောက် “လူငယ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ မကြာခဏ မြင်းထွက်စီးတတ်ကြတာပါပဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်လဲ ဘာပြုလို့ မြင်းစီးမထွက်ရမှာလဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်လာကြရာ ဝတ်လဲတော်ဆောင်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဝတ်ထားကာ ဖုံးပေါ်တွင်လှဲနေသည့် ဖရစ်ကို မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားမီမှာကြောင့် သူ့နီးလာလေသည်။ နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကာ ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ဘေးကင်းတော်မူပေတယ်” သည်လိုရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲလေသည်။ အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်စိတ်တွင် အလွန်ထိခိုက်သွားပါသည်။ ဤဘုရင်ကလေးမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အပြစ်အနာများရှိရှိ သူ့ကို လူအများကပင် မေတ္တာထားကြလေသည်။ အတန်ကြာ အောင်ပင် ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်ပါ။ သနားစရာကောင်းနေသည့် လူတစ်ဦး၏ ထင်မိယောင်မှား ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း ဖျက်ဆီးမပစ်လိုပါ။ သို့သော် သည်အချိန်တွင် ဆက်ကြီးသည် ရွှင်ပြုံးသော အမူအရာနှင့် သူပေါင်ကို သူရိုက်ပြီးလျှင် “ဟန်တယ်ဟေ့ လူကလေး၊ ကျုပ်တို့တော့ နေရာကျလိမ့်မယ်” ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ဖရစ်သည် ဝေခွဲမရနိုင်သော အမူအရာနှင့် နေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ လက်ကိုကိုင်လျက် ခြေမှသည်ခေါင်းသို့ ခေါင်းမှသည်ခြေသို့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်၏လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

“ဘုရင်ကလေး... ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ဘုရင်ကလေးကော” သူသည် အာထိတ်တလန့် အော်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“တိုးတိုးဟေ့ အရှေ့... သိပ်အာမကျယ်နဲ့ ဒါ ဘုရင်ကလေးပေါ့” ဆက်က တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။ ထိုအနိက် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေရာ ဆက်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဒီကိုလာ... အိပ်ခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်၊ ဦးထုပ်နဲ့ ဖိနပ်ချွတ်ပစ်လိုက်၊ အိပ်ရာထဲဝင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးထား” ဆက်က အမိန့်ပေးနေရာ ကျွန်တော်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ရပါသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဆက်သည် အတွင်းဘက်သို့ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုံးကာ အလွန်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွင်းလာပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အိပ်ရာဘေးသို့လာကာ အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ်အရိုအသေပြုပြီးနောက် ‘ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ယမန်နေ့က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တော်မူသည့်အတွက် နေထိုင်၍ ကောင်းပါ၏လော၊ ယခု မည်ကဲ့သို့ ရှိပါသလဲ’ဟု မင်းသမီးကလေး ဖလေဇီယက မိမိအား အထူးတလည် စေလွှတ်မေးမြန်းသည့်အကြောင်းကို လျှောက်ထားလေသည်။

“နှမတော်ကလေးကို အလွန်ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြန်လျှောက်ထားလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ မောင်တော်ဟာ နေထိုင်ကောင်းပါတယ်လို့လဲ နှမတော်ကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ပါတော့”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ တစ်ညလုံးပဲ အနှောင့်အယှက်မရှိ စုတ်တော်ခေါ်ရပါတယ်” ဆက်က ဝင်ပြောလိုက်သေး၏။

သူငယ်သည် ဦးညွတ်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံတော်မူပြီလား” ဖရစ်က တိုးတိုးမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် နတ်ရွာတော့ မစံပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် ဘလက်မိုက်ကယ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၈။ ချစ်စဖွယ် နှမတော်

တကယ့်ဘုရင်၏ဘဝသည် ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလှမည် ဖြစ်သော်လည်း ဟန်ဆောင်နေရသည့် ဘုရင်အဖြစ်နှင့် နေရခြင်းက ပို၍ခက်ခဲနေပါတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆက်သည် ကျွန်တော်၏ အလုပ်ဝတ္တရားများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရမည်။ မည်သည့်အကြောင်းအရာများကို သိထားထိုက်သည်။ အစရှိသည်ဖြင့် သုံးနှာရီလုံးလုံး ပြောဆိုသင်ကြားနေလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဆက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ နံနက်စာစားနေရာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နံနက်ခင်းတွင် အရက်ဖြူကို အမြဲသောက်၍ ဖွယ်ရာလွန်းသည့် စားဖွယ်များကို မနှစ်သက်သည့်အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ အမတ်ကြီးသည် ရောက်လာ၍ သုံးနှာရီလုံးလုံး စကားပြောဆိုနေပြန်ရာ လက်ခောင်းမှ ဖက်ရာကြောင့် စာမရေးနိုင်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြရလေသည်။ အဆင်ပြေအောင် ကြံကြံဖန်ဖန်ဖြစ်ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးပင်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်သံအမတ်ကြီးအား ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လူအားလုံး ရှင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အသစ်ခန့်ထားသည့် မင်းစေလုလင်ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သူသည် ကွယ်လွန်သူဂျီဇက်၏ နေရာတွင် အစားခန့်ထားသည့် သူငယ်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ သူ့အား ဘရန်ဒီနှင့် ဆော်ဒါများ ယူခဲ့စေပြီးလျှင် ကျွန်တော်အဖို့ အပန်းဖြေ နားနေဦးမှပဲဟု ဆက်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

ဖရစ်သည် အနီးတွင်ရပ်လျက် ရှိလေသည်။
“အလိုဘုရား... ကျွန်တော်တို့ အချိန်ဖြုန်းနေကြပြီပေါ့၊ ဘလက်မိုက်ကယ်ကို သွားမဖမ်းကြတော့ဘူးလားဟင်” သူသည် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။
“လူလေး... ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း၊ ဘုရင်ကလေးကို အရှင်ထားခဲ့ပြီး သူ့အကျခံမယ်များ ထင်သလား” ဆက်သည် နဖူးရေများ တွန်း၍ ပြောလေသည်။

“ပြီးတော့လဲ ဒီစထရဲဆောမြို့တော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ရှိနေသားနဲ့ သူ့ညီချစ် ဘလက်မိုက်ကယ်အပေါ်မှာ ရွှေစိတ်တော်ညို အလိုမကျ ဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိသလား” ကျွန်တော်က ဝင်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်ကြတော့ဘူးပေါ့”
“မိုက်ကန်းကန်းတော့ ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး” ဆက်က ဟိန်းဟော်ကလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ... ဖရစ်ရဲ့၊ စင်စစ် ကျွန်တော်တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခြောက်လုံးဖြူးနဲ့ချိန်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို မြင်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် ဖော်မထုတ်ဘဲ မိုက်ကယ်ကို ဖော်မထုတ်နိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

“ဘုရင်ကလေးကိုလဲ ဖော်မထုတ်ပဲ မဖြစ်ဘူး” ဆက်က ဝင်ပြောလေသည်။
“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မိုက်ကယ်က ဘုရင်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖော်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်နေမှာပဲ”

“သိပ်ယဉ်တာပဲ” ဆက်က ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိကုန်ကြပြီဆိုရင် မြို့စားနဲ့ တိုက်ပွဲဆင်ပြီး ထွက်သွားမှာပဲ၊ အခုတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေတာပဲ” ကျွန်တော်က ဆက်၍ ပြောနေလေသည်။

“သူ... ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပစ်မှာပေါ့” ဖရစ်က ဆိုလေသည်။
“သူ မသတ်ပါဘူး” ဆက်က ပြောလေသည်။
“ဟဲ့ ‘ခြောက်ပွင့်ဆိုင်’ ထဲက လူတစ်ဝက်ဟာ စထရဲဆောမှာ ရောက်နေတယ်”
“တစ်ဝက်လား၊ သေချာရဲ့လား” ဆက်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေ၏။
“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ဝက်ထဲပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘုရင်ကလေးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ဟာ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ကျန်တဲ့သုံးယောက်ဟာ သူ့ကိုစောင့်နေကြလို့ ဖြစ်မှာပဲ” ဆက်ကပြောလိုက်ရာ ဖရစ်၏ မျက်နှာထားသည် ရွှင်လန်းလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ တကယ်လို့ ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပြီးလို့ မြှုပ်နှံပြီးပြီဆိုရင် သူတို့အားလုံး မိုက်ကယ်နဲ့အတူ ဒီမှာရှိနေရမယ်၊ မိုက်ကယ် ဒီပြန်ရောက်နေပြီ ဆိုတာတော့ သိတယ်မဟုတ်လား ဗိုလ်မှူးကြီး” ဖရစ်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြောနေလေသည်။

“သိပါတယ်၊ ဒီမသာကောင်”
“ခြောက်ပွင့်ဆိုင်ဆိုတာက ဘယ်သူတွေတုန်း ဆရာကြီးတို့ရဲ့” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“မကြာခင် မောင်နဲ့ သိကျွမ်းရပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာ မိုက်ကယ်ရဲ့အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ လူခြောက်ယောက်ပေါ့၊ သူကသာခိုင်းရင် ဘယ်သူလည်ပင်းကိုဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်ကြမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံးကို မြို့စားကပိုင်ကယ်၊ သုံးယောက်ကတော့ ရှုရီတေးနီးယား ပြည်သားတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ပြင်သစ်တစ်ယောက်၊ ဘယ်ဂျီယန်တစ်ယောက်နဲ့ မောင်တို့ အမျိုးသားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဖရစ်... ဒီမှာ ဘယ်သူတွေ

ရှိသလဲ" ဆက်က ပြောပြီးလျှင် ဖရစ်ဘက်သို့လှည့်၍ မေးလေသည်။

"ဒီဂေါ့တက်၊ ဘာဆိုနိုင်နဲ့ ဒုက်ချပ်"

"အားလုံး နိုင်ငံခြားသားတွေချည်းပဲ၊ အင်း... သူတို့ကို ခေါ်လာပြီး ရွတ်တေးနိုး ယား ပြည်သားသုံးဦးကို ဘုရင်ကလေးနဲ့ ထားခဲ့သကဲ့သို့"

"တဲနန်းကလေးက ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေထဲတော့ သူတို့တစ်ယောက်မှ မပါ တူးလား"

"ပါတော့ ပါစေချင်သားပဲ" ဆက်က မကျေနပ်သံနှင့် ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အတွင်းစိတ်ထားကို ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများကို ဖွင့်ဟသင့်သည် ကိုပင် သတိမထားမိတော့ဘဲ ဆောင်ရွက်သွားမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များကိုတော့ နောက်မဆုတ် တမ်း ဆောင်ရွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအား အများ၏ ယုံကြည်ကိုးစား ကြည်ညိုခြင်းကိုခံရအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် ဗိုက်ကယ်အပေါ်တွင်လည်း မုန်းထားသော အမူအရာများကို မပြုမိရန်ဖြစ်လေသည်။ သည်လိုနေထိုင်သွားခြင်းအားဖြင့် အကယ်၍ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း တိုက်ခိုက်ကြတော့မည် အချိန်ရောက်လျှင် သူသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်း မခံရပါဘဲ လျက်နှင့် ကျေးဇူးတရား မသိတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း လူသိရှင်ကြား ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြဖို့တော့ ကျွန်တော် မနှစ်သက်ပါ။ ဘုရင် ကလေး၏အကျိုးကို မျှော်ကိုးရမည်ဖြစ်၍ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ဆောင်ရွက်ကြရန်လိုပါသည်။

ကျွန်တော်၏မြင်းကို ဆောင်ယူခဲ့စေပြီးလျှင် ဖရစ်ဘား နောက်မှလိုက်ပါစေ၍ အရိုအသေ ပေးကြသူများကို သတိထားကာ ယဉ်ကျေးသော အမူအရာနှင့် ပြန်လည်နှုတ် ဆက်ရင်း သာယာသော မင်္ဂလာဥယျာဉ်လမ်းသစ်ဘက်သို့ မြင်းစီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လျှောက်စီးပြီးနောက် မေတ္တာရပ်ခါ လှပသော မိန်းကလေး တစ်ဦးထံမှ ပန်းများကို ရွှေ့ခတ်ီးတစ်ပြားပေး၍ ဝယ်ယူပါသည်။ ထိုနောက် လူတို့၏အရံကို အလိုရှိသလောက် ဆွဲဆောင်ပြီးသည့်နောက် (လူပေါင်းငါးရာခန့် ကျွန်တော်နောက်မှ ရောက် နေကြပါပြီ) ဖလေဗီယမင်းသမီးကလေး၏ စံအိမ်တော်ဆီသို့ ဆက်လက်စီးနင်းသွားကာ မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော်အား ဝင်ခွင့်ပြုပါမည်လောဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ဤမြေ လှမ်းသည် လူအများအား အထူးစိတ်ဝင်စားစေပါသည်။ သူတို့သည် သဘောကျသည့် အကြောင်း ကြွေးကြော်သံတို့ဖြင့် ပြကြလေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် လူအပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရလေသည်။ မင်းသမီးကလေးထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေလေ၊ တိုင်းသူပြည်သားများက ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးလေလေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု အမှတ်ကြီးကိုယ်တိုင်က အရိပ်အမြွက် ပြောသွားပါသည်။ သစ္စာရှိစွာ ပေးအပ်သူ၏ အကောင်းဆုံးသော အကြံဉာဏ်များကို မည်သို့သော အခက်အခဲများကြောင့် မလိုက်နိုင် သည့် အကြောင်းကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်ဟု ပြောသွားလေသည်။

ကျွန်တော်အဖို့တော့ ဤကဲ့သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းအားဖြင့် အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင် ဟု ယူဆထားရာတွင် ဖရစ်ကလည်း လေးလေးစားစားကြီး ထောက်ခံနေရာ အံ့ဩမိပါသေး သည်။ နောက်မှ သူလည်း မင်းသမီးကလေး၏ စံအိမ်တော်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်လိုသည့် အကြောင်းရင်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလေသည်။ ထိုအကြောင်းရင်းကား မင်းသမီးကလေး၏ မိတ်ဆွေ ရင်းချာတစ်ဦးဖြစ်သော အထိန်းတော်ကြီး 'ဟယ်လဂါ'ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် အာသိသ

ပြင်းပြနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခု ကပြနေရသော အလွန်ခက်ခဲသည့်အခန်းမှ အသိမပွေ့ဆုံး သော အမူအရာကို ပြုလုပ်နေရပါသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော်အား သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေစေမည်။ သို့သော် တည်ကြည်သော ကြံရွယ်မှုနှင့် ကျွန်တော်ကို ဆက်ဆံရမည်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်သည် မင်းသမီးကလေးအား ချစ်မေတ္တာ သက်ဝင်နေကြောင်းကို ပြရမည်။ သို့သော် သည်လိုစိတ်ထားမျိုးကို တကယ်မထားရ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အတွက်မဖြစ်စေဘဲ အခြားသူတစ်ဦး၏ကိုယ်စား မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ရေးဆိုနေရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုချစ် ရေးဆိုရမည့် မိန်းကလေးကလည်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတို့တွင် အချောဆုံး အလှဆုံး ဖြစ်လေသည်။ တောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကိုစတင်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေပါပြီ။ လုပ်ငန်းစဉ် မည်မျှအောင်မြင်သည် ဆိုတာကတော့ နောက်မှ သိရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်အား မင်းသမီးကလေး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ညွှန်လိုက်လေသည်။
"မောင်တော်ဟာ သိပ်ကျက်သရေ ရှိနေတာပဲ၊ ဟို... စာရေးဆရာကြီး ရိုက်စပီး ယား ပြုဇာတ်ထဲက ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ မင်းသားကလေးလို ဖြစ်နေပြီ၊ အို... မောင်တော်ဟာ ဘုရင်ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို မေ့နေပါပြီ မောင်တော်ရယ်"

"ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာ ပြောပါ နှမတော်ရယ်... ပြီးတော့လဲ မောင်တော် ကို ထူးထူးထွေထွေမခေါ်ဘဲ နာမည်ကိုသာ ခေါ်စေချင်ပါတယ်"

သူသည် ကျွန်တော်ကို တခဏမျှ ကြည့်နေလေသည်။

"ဒီလိုဆိုတော့ နှမတော်လေး ဝမ်းလဲသာ၊ ဂုဏ်လဲယူမိပါတယ် မောင်တော်ရဲ့ဒေါ့ ရယ်... ဒါထက် နှမတော်ပြောတဲ့အတိုင်း မောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာကိုက တကယ့်ကို ပြောင်း လဲသွားတယ်"

သူ၏ ချီးကျူးစကားကို လက်ခံလိုက်သော်လည်း သည်အကြောင်းကို ဆက်၍ မပြောစေလိုပါ။

"ညီတော်မောင်တော့ ပြန်ရောက်လာပြီကြားတယ်၊ သူ ခရီးထွက်နေတယ် မဟုတ် လား"

ကျွန်တော်က အကြောင်းအရာ ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

"မှန်ပါတယ်... သူ ဒီမှာရှိနေပါတယ်"

သူသည် အနည်းငယ်မျှ မျက်မှောင်ကြွက်၍ ပြောလေသည်။

"စထရဲဆော့မြို့တော်က သူ ကြာကြာကြီး ခွဲမနေနိုင်ပါဘူး တင်ပါရဲ့၊ သူ့မျက်စိ အောက်မှာရှိနေတာ မောင်တော်တို့တော့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နီးနီးနားနားနေနိုင်လေ ကောင်း လေပါပဲနော်"

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ရွှန်းရွှန်းတောက်ပ သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကျွန်တော်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ဘာလဲ မောင်တော်... သူ အနီးအနားမှာ ရှိနေတော့ ဘာ..."

"သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိမြင်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါဖြင့် နှမတော်ကလဲ ဘာပြုလို့ ဝမ်းသာရတာလဲ..."

"နှမလေးက ဝမ်းသာတယ်လို့ မဆိုရပါလား မောင်တော်..."

“ဒါဖြင့် နှမတော်ဟာ မောင်တော်မိုက်ကယ် ဘယ်မှာနေနေ ဝရမမူဘူးပေါ့... ”
 “အင်း... မောင်တော်မိုက်ကယ်တဲ့လား၊ သူ့ကို နှမလေးကတော့ စထရဲဆော
 မြို့စားလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်”
 “တွေ့ကြတဲ့အခါကျတော့ မိုက်ကယ်လို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား”
 “မှန်ပါတယ်၊ ဒါကတော့ မောင်တော်ရဲ့ ဖခမည်းတော်အမိန့်အတိုင်း ခေါ်ရတာ
 ပါ...”
 “အော်... သိပါပြီ၊ အခုတော့ မောင်တော်အမိန့်နဲ့ပေါ့...”
 “မောင်တော်အမိန့်ရှိရင် အမိန့်တော်အတိုင်း နာခံရမှာပါ...”
 “အို... ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင်တော်တို့ဟာ မိုက်ကယ်အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်း
 မွန်မွန် ဆက်ဆံကြရလိမ့်မယ်”
 “သူ့တွေ နှမလေးဆီ ညီလာခံဝင်တာကို ခွင့်ပြုဖို့လဲ မောင်တော် အမိန့်ရှိထား
 တယ် မဟုတ်ပါလား”
 “ခြောက်ပွင့်ဆိုင်ကိုလား”
 “မောင်တော်ကလဲ ဒီလိုပဲ ခေါ်ပါသလား”
 “သူများခေါ်သလို လိုက်ခေါ်ရတာပေါ့၊ သို့ပေမယ့် နှမတော် သဘောမကျရင်
 ဘယ်သူ့ကိုစွဲမဆို မတွေ့ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်”
 ကျွန်တော် စကားပြောနေစဉ် လမ်းဘက်ဆီမှ ကောင်းချီးဩဘာပေးလိုက်သည့်
 အသံများကို ကြားရလေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အပြေးကလေး
 သွားလေသည်။
 “သူ့... ခုထုရဲဆောမြို့စားပဲ” မင်းသမီးကလေးက ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်-
 တော်လည်း ပြုံး၍ အခြားအထွေထွေ အကြောင်းများကို စကားပြောနေကြရာ အချိန်အတော်
 ကြာသွားလေသည်။ မိုက်ကယ် ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း
 ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေစေလိမ့်မည်ဟူ၍ မအောက်မေ့မိပါ။ ထိုခဏ
 ၌ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မင်းသမီးကလေးသည် လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီးလျှင် တုန်လှုပ်နေသော
 အသံနှင့် “သူ့ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်လို့ တော်ပါ့မလား” ဟု မေးလေသည်။
 “ဘာ... သူ... ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကို စိတ်ဆိုးအောင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ နှမတော်”
 “သူ့ကို သက်သက်စောင့်နေရအောင် လုပ်ထားတာလေ”
 “နှမတော်လေးရယ်၊ သူ့ကို စောင့်နေရအောင် မလုပ်ပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် သူဝင်လာနိုင်တာပေါ့”
 “နှမလေးသဘောအတိုင်းပါပဲ၊ လာစေချင်ရင် လာပါစေ”
 “မောင်တော်ဟာလေ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းနေတာပဲ၊ နှမတော်လေး ဘုရင်မင်း
 မြတ်နိုး အတူရှိနေတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွင်းဆောင်ထဲကို ခေါ်သွင်းလာရိုး ထုံးစံမှမရှိ
 တာပဲ မောင်တော်ရဲ့”
 “သည်အခွင့်အရေးသည် ဘုရင်ဖြစ်ရခြင်း၏ အရသာတစ်မျိုးပါတာကား၊
 သို့သော် မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော်၏အပြုအမူကို နားမလည်သလို ဖြစ်
 နေလေသည်။”

“မောင်တော်တော့ ဒီရွပ်ရွပ်ယုတ်ယုတ် စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို မှတ်မထားနိုင်ပါ
 ဘူး၊ သို့ပေမယ့် နောက်မမှားရအောင် ပြုပြင်ပါမယ် နှမတော်” ကျွန်တော်သည် အသံသဲ့သဲ့နှင့်
 ပြောဆိုရင်း စိတ်ထဲမှမူ အစက ကျွန်တော်အား ပြောဆိုထားရကောင်းလားဟု ဖရစ်ကို
 ကျိန်ဆဲနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် အပြင်ဆောင်သို့
 ထွက်လာခဲ့ရာ၊ မျက်နှာထားသုံ့မုန်လျက် စားပွဲတွင်ထိုင်နေသည့် မိုက်ကယ်ကို တွေ့ရပါသည်။
 ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ အထိန်းတော်ကြီးဟယ်လဂါနှင့်
 စကားလက်ဆုံကျနေသည့် တလောက်ကန်းဖရစ်မုလွဲ၍ ကျန်လူအားလုံး မတ်တတ်ရပ်နေကြ
 လေသည်။ ဖရစ်သည် ကျွန်တော်ဝင်လာမှ နေရာကထ၊လေသည်။ မြို့စားကလေးသည်
 ဖရစ်အား နှစ်သက်မည်မဟုတ်သည်ကို အလွယ်ကလေးနှင့် သိနိုင်ပါတော့သည်။
 ကျွန်တော်သည် မြို့စားကလေးအား လက်လှမ်းပေးလိုက်ရာ၊ သူက လှမ်းယူလိုက်
 သဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အား ပွေ့ပိုက်ဖက်ရမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့
 သူ့ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ပါသည်။
 “ညီတော် ဒီရောက်နေမှန်း စောစောကသိရင် ဘယ် ဒီလိုစောင့်ရနေမလဲ၊ နောင်
 တော်ကိုယ်တိုင် နှမတော်ကလေးကို ခွင့်ပန်ပြီး အတွင်းဆောင်ကို ဝင်စေမှာပေါ့ ညီတော်”
 ကျွန်တော်က ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေသည်။
 သူသည် ကျွန်တော်အား ကျေးဇူးတင်သည့်အကြောင်းကို ခပ်အေးအေးပင် ပြန်
 ပြောလေသည်။ သည်လူတွင် အရည်အချင်း အများပင်ရှိသော်လည်း သူ့အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်
 ကိုတော့ ဖူးကွယ်ဟန်ဆောင်ထားနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သူ့ ကျွန်တော်ကို မနှစ်သက်သည့်အကြောင်း၊
 အထူးသဖြင့် မင်းသမီးကလေးနှင့် အတူတကွ နှစ်ဦးတည်းရှိနေသည်ကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင်
 သည့်အကြောင်းကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ပင်လျှင် သိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအတွင်းသဘော
 နှစ်ခုလုံးကိုပင် ကြိုးစားဖုံးဖိနေကြောင်း ကျွန်တော်ကို ရိပ်မိစေပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်-
 တော်သည် တကယ်ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း သူယုံကြည်အောင် ကြိုးစားနေပါသည်ဟုလည်း ကျွန်-
 တော်သိမြင်လာအောင် ပြုလုပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်အား ရိုသေလေးစားသော အမူအရာ
 ကို ပြုရခြင်းနှင့် ကျွန်တော်၏နှုတ်မှ ‘ဖလေဗီယ’နှင့် ‘မိုက်ကယ်’ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးခဲ့သည်များကို
 အဘယ်မျှ သူမုန်းတီးမည်နည်း။
 “လက်မှာ ဒဏ်ရာရနေပါကလား နောင်တော်” သူသည် စိတ်ထိခိုက်သလို ပြော
 လိုက်လေသည်။
 “ဟုတ်တယ် ညီတော်၊ ခွေးသူခိုးတစ်ကောင်နဲ့ သွားကစားမိလို့ ညီတော်သိတဲ့အ
 တိုင်း ဒီကောင်မျိုးကလဲ စိတ်ကလေးနဲ့ပဲ” ကျွန်တော်က သူ့စိတ်ကို ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။
 သူသည် မချိပြီးပြီးရင်း သူ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်ကိုယ်ပေါ်တွင်
 ခဏမျှ ဝဲနေပါသည်။
 “ဒီလိုဆိုရင် ကိုက်တဲ့ဒဏ်ရာက ဥပမိမဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား”
 မင်းသမီးကလေးက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလေသည်။
 “ဒါလောက်ကလေးကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး နှမတော်၊ ဒီထက်နက်နက်ကိုက်
 အောင် အခွင့်အရေးပေးလိုက်ရင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့ နှမတော်ရဲ့”
 “နိုး အဲဒီအကောင်ကို ကိစ္စတုံးအောင် စီရင်လိုက်ပြီမဟုတ်လား ပေးတော်”

“မစီရင်ရသေးပါဘူး နှမတော်၊ သူ့ကိုက်တဲ့ခက်ရာက ပါမိန့်ဖြစ်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်”

“ဥပါဒ်ဖြစ်လာရင်ကော”

မိုက်ကယ်က ပြုံးတမဲ့မဲ့နှင့် မေးပြန်လေသည်။

“သူခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်ရမှာပေါ့ ညီတော်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“နောက် ဒီလိုမကစားပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်၊ ထပ်ကိုက်နေပါဦးမယ်”

မင်းသမီးကလေးက ပြောလိုက်လေသည်။

“မှန်တာပေါ့ နှမတော်၊ သူကတော့ ထပ်ကိုက်ဖို့ ကြိုးစားဦးမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံးကြိုး ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က မိုက်ကယ်

၏ ကျေးဇူးစကားများကို စတင်ပြောဆိုနေပါသည်။ သူ၏ ခန့်ငြားသော တပ်မတော်ကြီးနှင့် ဘိသိတ်ပွဲနေ့က ကျွန်တော်အား သစ္စာမူသောအားဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုပုံများနှင့်တကွ ကျွန်တော် နေထိုင်ရန် ခေတ္တခွင့်ပြုထားသည့် တောထဲမှ အဖဲလိုက် တံနန်းကလေးကိုလည်း စိတ်ပါလက်ပါကြီး ခိုးကျွေးနေပါသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းတစ်ခုပြု၍ ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်လေသည်။ သို့သော် အပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်လေသည်။

“ညီတော်မောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေသုံးဦးက နောင်တော်ကို အင်မတန်ပဲ ဖူးမြော်ချင်နေကြပါတယ်။ သူတို့ အခု အပြင်ဆောင်မယ် အရံသင့် ရှိနေကြပါတယ်”

သူသည် သည်လိုပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် သူ့ဆီသို့ ချက်ခြင်းထသွားပြီးလျှင် သူ့လက်မောင်းတွင် ကျွန်တော်လက်မောင်းကို လျှိုချိတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ချိုနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ညီရင်းအစ်ကိုသွင်ဆောင်လျက် အပြင်ဆောင်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ မိုက်ကယ်က ခေါ်လိုက်ရာ လူသုံးယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာကြလေသည်။

“သူတို့သုံးဦးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုတော် ထမ်းကြမည့် သူများဖြစ်ပြီး ညီတော်မောင်ရဲ့အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိကြတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်ပါတယ်”

မိုက်ကယ်သည် ထီးနန်းဆန်ဆန် ပြောနေလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်လာ၍ ကျွန်တော်၏လက်ကို နှမ်းရွပ်ကြလေသည်။ ‘ဒီဂေါတက်’ ဆိုသူသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်၍ သူ့ဆံပင်မွှေးများသည် မတ်မတ်ထောင်နေကြလေသည်။ ဘယ်လူငယ်လူမျိုး ‘ဘာဆိုနှင့်’ကား ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်၍ အရပ်မနိမ့်မမြင့်ရှိသည့်ပြင် သူဦးခေါင်းသည် ပြောင်နေလေသည်။ နောက်ပိတ်ဆုံး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ‘ခက်ချပ်’ကား မျက်နှာရှည်ရှည်သေးသေးနှင့် ကြေးနီရောင်ထနေသော အသားရောင်ကိုဆောင်ကာ ဆံပင်ကိုလည်း ခပ်တိုတို ညှပ်ထားလေသည်။ ကိုယ်ဟန်ကောင်းသလောက် ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲဟု တွေးမိပါသည်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားသံပါပါနှင့် အင်္ဂလိပ်လို စကားပြောလိုက်ရာ သူသည် အနည်းငယ် ပြုံးလာပြီးနောက် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မစွတာခက်ချပ်သည် လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စမှာ ပါနေပြီပေါ့” ကျွန်တော်သည်

ဤသို့ တွေးမိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ညီတော်မောင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအဖော်များကို ခွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် နှမတော်အား နှုတ်ဆက်ရန် လှည့်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်ပါသည်။

“ရုဒေါ့ . . . သတိထားပါနော်၊ ထားမယ်မဟုတ်လားဟင်” သူသည် တိုးတိုးကလေးပြောလေသည်။

“ဘာသတိထားရမှာလဲ နှမတော်ရဲ့”

“မောင်တော်ကလဲ သိလျက်သားနဲ့ နှမလေးတော့ မပြောချင်ဘူး၊ မောင်တော်ရဲ့ အသက်ဟာ . . .”

“မောင်အသက်ဟာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မောင်တော်အသက်ဟာ ရှုရီတေးနီးယားပြည်ကြီးအဖို့ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ”

“ရှုရီတေးနီးယားပြည်ကြီးအဖို့ချည်းလား နှမတော်ရယ်” ကျွန်တော်ကလည်း အသံကိုနှိမ့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ရုတ်သွေးရောင်ဖြန်းသလို မျက်နှာနီသွားလေသည်။

“မောင်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအဖို့လဲပဲပေါ့”

“မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအဖို့ ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ မောင်တော်ရဲ့အပေါ် ရွှေမေတ္တာပို့နေတဲ့ အလုပ်အကျွေး နှမတော်လေးအဖို့လဲပဲပေါ့ မောင်တော်ရယ်” သူက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာကား စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ သူ့လက်ကလေးကို နှမ်းလိုက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ပြောစကားများကြောင့် ဝမ်းမြောက်သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် သူကလေးနှင့် သည်အခြေအနေထိရောက်အောင် ပြောဆိုနေထိုင်မိသဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုသာ ကျိန်ဆဲမိပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၉။ လက်ဖက်ရည်စားပွဲကလေးတစ်ခုသုံးရန် နည်းသစ်

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ရက်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရှင်ဘုရင်ဟန်ဆောင်ရ သည့် လျှို့ဝှက်ချက်များကိုကား မည်သူမှ မရိပ်မိကြပါ။ အမှားမှား အယွင်းယွင်းလည်း ပြု လုပ်မိပါသည်။ ချွတ်ယွင်းချက်များလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် သိဟောင်းကျွမ်း ဟောင်းများကိုလည်း လုံးလုံးကြီး မေ့နေတတ်သလို ရှင်ပျဇော်ရွှေသော အသွင်ကိုဆောင် လျက် ပရိယာယ် သုံးလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို မသိနိုင်ပါ။ ထို့ပြင် လည်း လူချင်းတူနေသည့်အတွက် ရှုရိတေးနီးယားဘုရင်ဟန် ဆောင်ရသည်က အခြားအိမ်နီး ချင်းတစ်ဦး၏အသွင်ကို ဆောင်ရသည်ထက် ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍ လွယ်ကူနေသေးသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဆက်သည် ကျွန်တော်၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် စာ တစ်စောင်ကိုထုတ်ပေးရင်း... "ဒါ မောင်ရင်ဖို့ပဲ၊ မိန်းမလက်ရေးနဲ့ တူတယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေ မယ့် သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ဘုရင်ကလေးတော့ ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်တဲ့" ဟု ပြောလေသည်။

"ဘယ်နှယ်သိသလဲ..."

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒြောက်ပွင့်ဆိုင်ရဲ့တစ်ဝက် သုံးယောက်ဟာ ဟိုမှာရှိနေ တယ်၊ ကျုပ် အသေအချာ စုံစမ်းပြီးပြီ၊ 'လွန်ဂရက်' 'ကရပ်စတီန်'နဲ့ 'ရုပ်တပ်တစ်လေး' သုံးယောက်စလုံး ဟိုမှာရှိတယ်၊ ပြီးတော့ တံတားရှင်ကို မထားတယ်၊ ဟင်တဇာကလေးထဲက ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘလက်မိုက်ကယ်ဆီက ဖြစ်ဖြစ် အမိန့်မပါရင် ဘယ်သူမှမဝင်ရဘူး"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဇင်းဒါးကိုသွားမယ်"

"မောင်ရင် ရှူးနေပြီလား"

"တစ်နေ့နေတော့ ဒီအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ"

"ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ မောင်ရင်သွားရင်တော့ အဲဒီမှာ နေရတော့

မှာပဲ"

"နေလဲ နေရပေါ့ဗျာ"

"ဘုရင်မင်းမြတ် တယ်စိတ်တိုနေပါလား၊ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးက ဘယ်လိုများ ဖြစ် နေလို့လဲ" ဆက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားစမ်းပါ"

သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခဏမျှကြည့်နေပြီးလျှင် ဆေးတံကို မီးညှိလေသည်။ ကျွန်- တော် စိတ်တိုနေသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အလျော့မဝေးဘဲ စကား ဆက်ပြန်ပါသည်။

"ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော့်နောက်မှာ ဒါပင်ဝက်လောက်လူတွေက လိုက်ချောင်း နေတာပဲ"

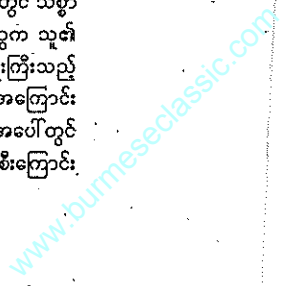
"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်သိသားပဲ၊ မောင်ရင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျုပ် လွှတ်ထား တာ" သူသည် နှစ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလေသည်။ "မောင်ရင် ပျောက်သွားမယ်ဆိုရင် ဘလက်မိုက်ကယ်အဖို့ သိပ်ဟန်ကျသွားမှာပေါ့"

"ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်ပါတယ်"

"ဒီဂေါ့တက်၊ ဘာဆိုနှင့်နဲ့ ဒက်ချပ်တို့ဟာ စထရဲဆော့မြို့ထဲ ရောက်နေတယ်၊ တလက်မိုက်ကယ်ရဲ့ လည်ပင်းကိုဖြတ်ဖို့ ကျုပ်မှာဝန်မလေးသလို မောင်ရင်လည်ပင်းကိုဖြတ် ဖို့လဲ သူတို့ထဲက ဘယ်သူမှ ဝန်မလေးဘူး၊ ညစ်ပတ်တဲ့စနစ်ကိုတောင် သုံးချင်သုံးဦးမယ်၊ အဲဒီစာက ဘာလဲ"

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖတ်ပါ သည်။

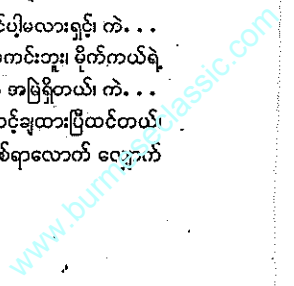
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိမိနှင့် အထူးသက်ဆိုင်နေသည့် ကိစ္စ များကို သိချင်ပါလျှင် သည်စာထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ တော့။ ရိပ်သာလမ်းသစ်၏အဆုံး ကျယ်ပြန့်သော မြေပြင်တွင် အိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ရှိပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နတ်သမီးရုပ်ကလေးနှင့် ဆင်ဝင် ဆောင်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကို ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည့် နံရံ၏ နောက်ဘက်တွင် တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ပါလိမ့်မည်။ ယနေ့ည (၁၂) နာရီအချိန်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုတံခါး ပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်၍ ကိုက်နှစ် ဆယ်ခန့် လျှောက်သွားမိလျှင် လှေကားခြောက်ထပ်မှ တက်သွားရမည့် နေ့ဥတု စံအိမ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုလှေကားမှတက်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လာပါလျှင် သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာ ရှိသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထိုမိတ်ဆွေက သူ၏ အသက်အပြင် ထီးနန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အလွန်အရေးကြီးသည့် အကြောင်းများကို သူ့အား ပြောပြပါလိမ့်မည်။ ဤစာပါ အကြောင်း အရာများကို မည်သူ့အားမျှ မပြောပါနှင့်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူ့အပေါ်တွင် အလွန်သစ္စာရှိသူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း

ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘလက်မိုက်ကယ်သည် မည်သူ့ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်ပါ။
 “မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ ဖတ်ကောင်းအောင်တော့ စာစီပေးတတ်တယ်” ဆက်
 က ဝင်ပြောလေသည်။
 “အကယ်၍ ရှင် ချီတုံချတုံဖြစ်နေရင် ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်ကို
 မေးပါ”
 ကျွန်တော်က ဆက်ပြီးဖတ်ပြန်ပါသည်။
 “အင်း . . . ကျုပ်ကို မောင့်ထက်မိုက်တဲ့လူလို့ အောက်မေ့တယ်ထင်တယ်” ဆက်
 သည် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောပြန်လေသည်။
 ကျွန်တော်က ငြိမ်ငြိမ်နေရန် လက်ရမ်းပြကာ ဆက်ဖတ်ပါသည်။
 “မြို့စားကလေး နန်းတက်ပြီး မင်းသမီးကလေးနှင့် ထိမ်းမြား
 လက်ထပ်မည်ကို မနာလိုစိတ်အားကြီးလှသဖြင့် ထိုကိစ္စများမဖြစ်ရ
 အောင် ကာကွယ်ဖို့ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်မည့် မိန်းမတစ်ဦးကို မသိပါဘဲ
 လားဟု သူ့ကိုမေးကြည့်ပါ။ ထို့ပြင် အဆိုပါမိန်းမ၏ အမည်သည်
 ‘အေ’အက္ခရာနှင့် စသည်မဟုတ်လားဟုလည်း မေးကြည့်ပါ. . .”
 “အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်” ကျွန်တော်က ရေရှုတ်လိုက်ပါသည်။
 “ဘယ့်နဲ့သိသလဲ” ဆက်ကြီးက မေးပါသည်။
 ထိုမိန်းမကို မည်သို့မည်ပုံ သိသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့အကြောင်းများကိုပါ ပြောပြ
 လိုက်ပါသည်။
 “သူ့နို့မိုက်ကယ် အကြီးအကျယ် စကားများကြတဲ့ အကြောင်းအထိတော့ မှန်တယ်။
 သို့ပေမယ့် ဒီစာကတော့ မိုက်ကယ်ရေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံတယ်” ဆက်သည် စဉ်းစားသော
 အမူအရာနှင့် ပြောလေသည်။
 ကျွန်တော်လဲ ထင်ပါသည်။ သို့သော် သေသေချာချာ သိချင်သည်။
 “ကျွန်တော်တော့ နွေဥတုစံအိမ်ကလေးကို သွားမယ်”
 “မသွားရဘူး” ဆက်က တားလေသည်။
 ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ ဆင့်ကလေးကိုမိုပြီး ရပ်နေပါသည်။
 “ဆက်. . . ကျွန်တော်တော့ ဒီမိန်းမကိုယုံတယ်၊ သွားမယ်ဗျာ”
 “ကျုပ်တော့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယုံဘူး၊ မောင်ရင်လဲ မသွားရဘူး”
 “ကျွန်တော် နွေဥတုစံအိမ်ကို သွားရင်သွားရ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အင်္ဂလန်ပြန်မယ်”
 ဆက်သည် ကျွန်တော့်အား ဘယ်အထိဆွဲဆောင်နိုင်သည်၊ ဘယ်အထိတွန်းပို့နိုင်
 သည်၊ ဘယ်အခါမျိုးတွင် နောက်ကလိုက်ရမည်ကို အတိအကျ သိသွားလေသည်။
 “ဒါဖြင့်လဲလေ. . .” ဆက်သည် သက်ပြင်းချ၍ ပြောလိုက်လေ၏။
 တိုတိုပြောရမည်ဆိုလျှင် ညဉ့်ဆယ်တစ်နာရီအချိန်တွင် ဆက်နှင့်ကျွန်တော်သည်
 မြင်းများပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ ဖရစ်ကိုကား နန်းတော်မှာပင် စောင့်ရှောက်ထားရန်
 ထားခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ညသည် မည်းမည်းကြီး မှောင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြောက်
 လုံးပြူးတင်လက်၊ ဒါးရှည်တစ်လက်နှင့် ခွားမျက်စိ မီးအိမ်ကလေးတစ်ခုကို ယူခဲ့ပါသည်။
 တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းရာ ဆက်က လက်ကို ဆန့်တန်း

ပေးပါသည်။
 “ကျုပ် ဒီကစောင့်မယ်၊ သေနတ်သံကြားရင် ကျုပ်လာ”
 “ဒီမှာပဲနေပါ၊ ဘုရင်ကလေးအတွက်ကလဲ ရှိသေးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခဖြစ်
 အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဦး”
 “မောင်ရင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အောင်မြင်ပါစေ”
 တံခါးကိုတွန်းလိုက်ရာ ပွင့်သွားပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် မြက်ပင် ပေါင်းပင်တို့ဖြင့်
 ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်နေပါတော့သည်။ ထိုနေရာတွင် မြက်ပင်များ
 ပေါက်လျက်ရှိသည့် လမ်းကလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရာ ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း လက်ယာ
 ဘက်သို့ သတိကြီးစွာနှင့် ခြောက်လုံးပြူးကို လက်မှကိုင်ရင်း လျှောက်သွားပါသည်။ မကြာခင်
 ပင် မည်းနက်သော ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှောင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း
 ပေါ်လာပါသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် နွေဥတုစံအိမ်ဖြစ်လေသည်။ လေကားထစ်များသို့ ရောက်
 သောအခါ တက်သွားရာ သစ်သားတံခါးဝယ်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်
 သည် တွန်း၍ဝင်သွားရာ မိန်းမတစ်ဦးသည် အတင်းပြေးလာကာ ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲကိုင်
 လိုက်သည်။
 “တံခါးပိတ်လိုက်ပါ” သူက တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။
 ပြောသည့်အတိုင်း ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသော မီးအိမ်ကို သူ
 ဘက်သို့ လှည့်ထိုးလိုက်ပါသည်။ သူသည် အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ နွေဥတု
 စံအိမ်ကလေးသည် အခန်းကလေးမျှသာဖြစ်၍ ပရိဘောဂဆို၍ ဥယျာဉ်ထဲ၌ တွေ့ရတတ်သော
 ကုလားထိုင်ကလေးနှစ်လုံးနှင့် သံစားပွဲကလေးတစ်လုံးသာလျှင် ရှိပါသည်။
 “ဒီမှာ နားထောင်ပါဦး၊ မစွတာရက်လင်းအေး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဟိုစာကို
 မြို့စားကအရေးခိုင်းလို့ ရေးတာနော်” သူက ပြောလေ၏။
 “ကျုပ်လဲ ထင်သားပဲ”
 “နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ရှင်ကိုသတ်ဖို့ လူသုံးယောက် လာကြလိမ့်မယ်”
 “သုံးယောက်. . . သုံးယောက်၊ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကိုသတ်ပြီးရင် ရှင်အလောင်းကို မြို့ထဲက အောက်တန်းစား
 ရုပ်ကွက်တစ်ခုကို ယူသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ အလောင်းကို လူတွေတွေ့ပြီး ဘုရင်ကလေး
 လို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ မိုက်ကယ်က ရှင်မိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို ဖမ်းလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့
 ကျွန်တို့သုံးယောက်က လင်းဒါးမှာရှိတဲ့ ဘုရင်ကလေးကို သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီနောက်တော့
 မြို့စားကလေး နန်းတက်ပြီး မင်းသမီးကလေးကို လက်ထပ်သိမ်းပိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ သိလား”
 “သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို သတိပေးနေ
 ရတာလဲ”
 “သူ. . . မင်းသမီးကလေးနဲ့ လက်ထပ်တာ ကျွန်မ ကြည့်နိုင်ပါ့မလားရှင်၊ ကဲ. . .
 သွားပေတော့၊ သို့ပေမယ့် သတိထားနော်၊ ရှင်ဟာ နေရာညရော ရန်မကင်းဘူး၊ မိုက်ကယ်ရဲ့
 လူသုံးယောက်ဟာ ရှင်နဲ့ ကိုက်နှစ်ရာလောက်တောင် မဝေးတဲ့နေရာမှာ အမြဲရှိတယ်၊ ကဲ. . .
 အခုသွားပေတော့၊ နေဦး. . . အခုလောက်ဆိုရင် အပေါက်မှာ အစောင့်ချထားပြီထင်တယ်၊
 ပြည်းဖြည်းကလေးဆင်းသွား၊ နွေဥတုစံအိမ်ကလေးကို လွန်သွားရင် ကိုက်တစ်ရာလောက် လျှောက်

သွားပါ။ ဒီတော့ နံရံမှာကပ်ထားတဲ့ လှေကားတစ်ခု တွေ့လိုမိမယ်။ နံရံကိုကျော်ပြီးတော့သာ အသက်မသေအောင် လစ်ပေတော့”

“ခင်ဗျားကော”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်မလာဘူး။ ကျွန်မတို့အကြံကို သိသွားပြီလို့ မိုက်ကယ်ကို ပြောလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ၏လက်ကိုယူ၍ နမ်းလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမှုတော်ကို ဒီနေ့ညတော့ ကျကျနနကြီး ထမ်းဆောင်လိုက်တာပဲ။ သူ့ ရဲတိုက်ထဲက ဘယ်နေရာမှာ ရှိပါသလဲ”

သူသည် အသံကို တိုးတိုးကလေး နှိမ်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နားစိုက်၍ ထောင်ပါသည်။

“တံတားအရှင်ရဲ့ တစ်ဘက်မှာ တံခါးထူထူကြီးရှိတယ်။ အဲဒီတံခါးကြီးရဲ့ တစ်ဘက်... အသားနေစမ်း၊ ဒါ ဘာသံပါလိမ့်”

အပြင်မှ ခြေသံများကို ကြားရလေသည်။

“သူတို့လာကုန်ပြီ... လာကုန်ပြီ။ တယ်မြန်ပါလား။ ဘုရား... ဘုရား... တယ်မြန်ပါလား” သူသည် သေရမလောက် တုန်လှုပ်နေလေသည်။

“သူတို့ဟာ အချိန်မီ ရောက်လာကြတာပဲ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်မီးကိုငြိမ်းလိုက်ပါ။ တံခါးမှာ အပေါက်ကလေးတစ်ခုရှိတယ်။ ရှင် သူတို့ကို မမြင်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် အပေါက်ကို မျက်စိနှင့် ကပ်၍ ကြည့်ပါသည်။ လှေကားအောက် ဆုံးအထစ်တွင် မှန်ဝါးဝါး လှေကားသုံးခုကို မြင်ရပါသည်။ အပြင်ဘက်မှ အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီပီသသကြီးပြောနေသည့် အသံဖြစ်ပါသည်။

“မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး... ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်။ စကားပြောမပြီးမချင်း သေနတ်မပစ်ပါဘူးလို့ ကတိပြုမလား”

“အခုစကားပြောနေတာ မစ္စတာဒက်ချပ်ပါလား ခင်ဗျာ...”

“နာမည်တွေ ခေါ်နေဖို့မလိုဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်နာမည်လဲ မခေါ်နဲ့...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ပါလာတယ်”

ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် အပေါက်မှ မခွာသေးပါ။ လူသုံးယောက်သည် လှေကားနှစ်ထစ် တက်လာပါပြီ။ သူတို့၏ ခြောက်လုံးပြုစုများကိုလည်း တံခါးဆီသို့ တည်တည်မတ်မတ်ကြီး ချိန်ထားကြပါသည်။

“ကျုပ်တို့ကို အထဲဝင်ခွင့်ပြုမလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်မမူဖို့ ကျုပ်တို့ ကတိပြုပါတယ်...”

“သူတို့ကို မယုံပါနဲ့” မော်ဘန်က တိုးတိုးကလေး သတိပေးလေသည်။

“ဒီအပေါက်က ကျုပ်တို့ စကားပြောနိုင်သားပဲ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သို့ပေမယ့် ခင်ဗျားက တံခါးဖွင့်ပြီး ပစ်ချင်ပစ်မှ...” ဒက်ချပ်က ကန့်ကွက်

သည်။

“ခင်ဗျားမပစ်မချင်း ကျုပ်မပစ်ဘူးဆိုတာ ကတိပြုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို တော့ ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အပြင်ကရပ်ပြီး စကားပြောပါ”

“ကောင်းသားပဲ”

လူသုံးယောက်သည် နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို တက်လိုက်ကြပြီးနောက် တံခါးအပြင်ဘက်နားတွင် ရပ်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏နားကို အပေါက်နှင့်ကပ်၍ နားထောင်နေပါသည်။ ဘာသံမှ မကြားရပါ။ သို့သော် ဒက်ချပ်၏ဦးခေါင်းသည် သူ့အဖော်ထံမှ သူထက် မြင့်သူတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းနှင့်ကပ်နေပြီး တိုးတိုး... တိုးတိုးနှင့် စကားပြောနေကြလေသည်။ ထိုသူသည် ဒီဂေါတက်ဟု ထင်ပါသည်။

“အင်း... လျှို့ဝှက်တဲ့ စကားတွေနဲ့တူတယ်” ကျွန်တော်သည် ထိုကဲ့သို့ တွေးတောပြီးနောက် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် “ကဲ... ဆရာတို့ ကျုပ်အတွက်လက်ဆောင်တာ ဘာလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို နယ်စပ်အထိ လိုက်ပို့လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ငွေပေါင်ငါးသောင်းလဲ ပေးဦးမယ်” ဟူသောအသံကို ကြားရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လူဆိုးများစိတ်ထဲ... နှလုံးထဲ ဘယ်လိုရှိသည်ကို စူးစမ်းသိရှိပြီး ဖြစ်၍ အင်တိုင်းနက်၏ သတိပေးစကားများပင် စင်စစ်မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် စကားလက်ဆုကျနေစဉ် ကျွန်တော်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းအုပ်ရန် ကြံရွယ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“တစ်မိနစ်လောက် စဉ်းစားပါရစေဦး” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ အပြင်မှ ရယ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား နံရံကိုကပ်ပြီး ရပ်နေပေတော့။ တံခါးပေါက်ကပစ်မယ့် ကျည်ဆန် လာမယ့်လမ်းမှာ မနေပါနဲ့” ကျွန်တော် အင်တိုင်းနက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရှင်... ဘာလုပ်မလို့လဲ” သူ့မှာ ထိတ်လန့်တကြား မေးလေသည်။

“မြင်လိုမိပေါ့”

ကျွန်တော်သည် သံစားပွဲကိုယူကာ ခြေထောက်မှကိုင်၍ ထားလိုက်ပါသည်။ စားပွဲ မျက်နှာပြင်သည် ကျွန်တော်၏ရှေ့တွင် ထိုးထွက်နေပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်းကို ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ဘက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စားပွဲကိုကိုင်ပြီးလျှင် နောက်သို့ ဆုတ်နိုင်သလောက် ဆုတ်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဆရာတို့ ခင်ဗျားတို့ပေးထားတဲ့ ကတိကိုယုံပြီး ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံပါပြီ။ တံခါးသာ ဖွင့်လိုက်ပါတော့”

“ခင်ဗျားဘာသာ ဖွင့်ပါလား”

ဒက်ချပ်က ပြောလေသည်။

“တံခါးက ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဖွင့်ရမှာဗျာ။ ကဲ... နောက်နည်းနည်းဆုတ်နေကြဗျာ။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ ထိမိလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် အနီးသို့သွားပြီးလျှင် တံခါးမင်းတုံးကို လက်နှင့်လှုပ်ရှားပြီး နေ့ဥတုစံအိမ်တစ်ဘက်ရှိ နေရာသို့ရောက်အောင် ခြေဖျားထောက်၍ ဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာခဲ့ပါသည်။

“ဖွင့်လို့မရဘူး၊ မင်းတုံးက ကြပ်နေတယ်”

ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“တောက်... ကျုပ်ဖွင့်မယ်”

ဒက်ချပ်က တက်ခေါက်ပြီး ပြန်၍ အော်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်လေသည်။ ခဏကြာလျှင် တံခါးသည် သူတို့ဘက်သို့ ရုတ်တရက်ပွင့်သွားရာ အပြင်ဘက်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူး၍ ရပ်ကာ ခြောက်လုံးပြူးများကို ဆိုက်ရွယ်ထားသည့် လူသုံးယောက်ကို မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အော်ဟစ်ရင်း နေ့ဥတုစံအိမ်ကို ဖြတ်ပြေးကာ မိမိကိုယ်ရှေ့တွင် လည်း သံစားပွဲကို ကိုင်ထားလျက် အပေါက်ဝဆီသို့ တချိန်ထိုး ပြေးသွားပါသည်။ သေနတ်သံ သုံးချက်ကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်၏ အကာအကွယ်ကို လာရောက်ထိမှန်ပါသည်။ သူတို့ သုံးယောက် ရပ်နေသည့်နေရာသို့ ရောက်လာပါပြီ။ သံစားပွဲသည် သူတို့သုံးဦးစလုံးကို ကောင်းကောင်းကြီး ထိုက်ပြီးလျှင် သူတို့သုံးဦးသည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခွန်လဲကျကာ ဆဲရေး တိုင်းထွာရင်း ဝရုန်းသွန်းကား ဖြစ်ပြီးနောက် သူတို့ရော ကျွန်တော်ပါ စားပွဲနှင့်တကွ နေ့ဥတု စံအိမ်၏ လှေကားထိပ်မှ မြေကြီးအထိ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျလာကြပါတော့သည်။ အင်တိုင် နက်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပြီးလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ဒီဂေါတက်နှင့် ဘာဆိုနိုင်တို့သည် သတိမေ့သလို လဲနေကြလေသည်။ ဒက်ချပ် သည် စားပွဲအောက်တွင် ရောက်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော် မတ်တတ်ထလိုက်စဉ် စားပွဲကို ဖယ်ပစ်ပြီးလျှင် တစ်ချက်ပစ်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခြောက်လုံးပြူးကို မြှောက်ကာ အရမ်းတစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကျိန်ဆဲသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ရယ်မော ရင်း ဖုန်ခွန်နှင့် တင်ပါး တစ်သားထဲနေအောင်ပြေး၍ နေ့ဥတုစံအိမ်ကိုလွန်ပြီး နံရံတိုင်းထိ ရောက်သွားပါသည်။

“ဘုရားသိကြားမလို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း လှေကားလေးရှိပါစေ”

သည်လို ရေရွတ်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နံရံသည် မြင့်မား၍ ထိပ်တွင် သံချွန်ကြီးများ စိုက်ထားသောကြောင့်တည်း။

မှန်ပါသည်။ လှေကားရှိပါသည်။ ထိုလှေကားမှ တက်သွားရာ တစ်မိနစ်အတွင်း ကျော်လွှားပြီးသား ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုနေရာမှ ပြန်ပြေးလာရာ မြင်းများကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့နောက် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပါသည်။ သည်အသံကတော့ ဆက်၏ သေနတ်သံ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ သေနတ်သံများကိုကြား၍ သော့ခတ်ထားသော တံခါးကြီးကို အမေ့ ဖွင့်နေလေသည်။ သူသည် စိတ်ကိုအစိုးမရသော သူကဲ့သို့ သော့ပေါက်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခုံးကိုပုတ်ကာ... .

“ကဲ... . လာ၊ အိမ်ပြန်အိပ်ကြစို့ ဆရာကြီး၊ အကောင်းဆုံး လက်ဖက်ရည်စားပွဲ လုံပြင်ကလေးကို ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သူသည် တွန့်သွားပြီးလျှင် “မောင်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်” ဟု အော်ရင်း ကျွန်- တော်လက်ကို ဆွဲရမ်းနေပါသည်။ ခဏကြာသောအခါ တဖန် “မောင်ရင် ဘာများရယ်နေတာ လဲ” ဟု မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“လက်ဖက်ရည်စားပွဲတစ်လုံးဘေးမှာ ပတ်ချာခိုင်းနေတဲ့ လူကြီးလူကောင်း လေး ယောက်ကို ရယ်တာပါ”

ကျွန်တော်က အရယ်မရပ်သေးဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကြောက် စရာကောင်းလှသည့် လူဆိုးကြီးသုံးယောက်ကို မည်သည့်လက်နက်ကောင်းကိုမှ အသုံးမပြုရ ဘဲ ခိုးခိုးလက်ဖက်ရည်စားပွဲကလေး တစ်ခုတည်းနှင့် အပြတ်အသတ်ကြီး နိုင်နင်းပြီး ကစဉ် ကရဲဖြစ်အောင် နှိပ်နင်းနိုင်ခဲ့ပုံမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရယ်စရာ ကောင်းနေပါတော့သည်။

ထိုပြင်လည်း ကျွန်တော်သည် သူတို့က စတင်မပစ်မီ ပစ်ခတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်တော် ၏ကတိကို လေးလေးစားစား စောင့်ထိန်းခဲ့သည်ကိုလည်း သတိပြုမိကြရပါလိမ့်မည်။

□□□

www.burmeseclassic.com

သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အရေးတယူပြုမူခြင်းကို မခံရသည့်အတွက် ဖလေဝီယမင်းသမီးက လေးသည်လည်း အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်နေပါသည်။ လူ့လတ်တန်းစားများသည် မင်းသမီး ၏ နာမည်နှင့် မြို့စား၏အမည်ကို ယှဉ်တွဲသုံးစွဲ ပြောဆိုနေလျက်ရှိကြရာ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆို ခြင်းကြောင့်ပင် မြို့စားကလေးသည် ထင်ပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မင်းသမီးကလေးကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ယနေ့ည ကယွဲကြီး ကျင်းပမည်ဟူသော ကြေငြာချက်ကို အနှံ့အပြား သိကြစေရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အခြေအနေမှာ ကောင်းမွန်လာပါ သည်။

“ဒါတွေကိုလဲ ကျွန်တော် မသိပါလား” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“အို၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး လုပ်ခဲ့တယ်” ဖရစ်က ရယ်မောရင်း ပြောလေသည်။ ဆက်သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ တိကျထက်မြက်သော အသံနှင့် ပြောပြန်သည်။

“ဒီတော့ ညကျရင် မင်းသမီးကလေးကို အစွမ်းကုန် အရေးတယူပြုရမယ် မောင်ရင် ရဲ့ သိလား”

“ပြုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဒီလိုပြောလိုက်ရာ ဖရစ်သည် လေချွန်၍ “ခင်ဗျားအဖို့ အလွယ် ကလေးပါဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြောရတော့မှာပဲ၊ အဖို့တော်ကြီး ဟယ်လဂါက ပြောတယ်၊ ဘိသိတ်ခံပြီးကတည်းက မင်းသမီး ကလေးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အတော်စွဲလမ်း ခင်မင်လာတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အပေါ်မှာ သိသိသာသာကြီးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနေတဲ့အတွက် အတော်စိတ်ထိခိုက် နာ ကျည်းနေတယ်ဆိုတာပဲ အမှန်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ညည်းညူလိုက်ပါသည်။

“ကျွတ်... ကျွတ်၊ မောင်ရင်ဟာ ဒီအယင်က မိန်းမယိုတစ်ဦးတလေနဲ့တော့ စကားစမြည်ပြောဖူးပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါပဲ လိုတာပါပဲ” ဆက်က ပြုံးပြုံးကြီးပြောလေ သည်။

ဖရစ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ချစ်သူရည်းစားရှိနေသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ စိတ်ညစ်နေပုံ ကို ဝို၍ နားလည်လေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် တွင် လက်တင်ပြီးနောက်မှ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။

“ဒီနေ့ညတော့ မောင်ရင်ဟာ မင်းသမီးကလေးကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ဖို့အကြောင်း စပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” အဘိုးကြီးဆက်သည် အေးစက်စက်ကြီးပင် ပြောနေလေ သည်။

“ဒီလိုဟာမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး၊ မင်းသမီးကလေးကို လှည့်စားရ မယ့် ကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော် လုံးလုံးမလုပ်ဘူး”

ဆက်သည် သူ၏ သေးငယ်စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလေ သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ မောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ရင်ကို ကျွန်ုပ်တို့က အတင်း မတိုက်တွန်းပါဘူး” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်တိုင်က မေတ္တာ

၁၀။ လူဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေး

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖရစ်နှင့် ကျွန်တော် ဝဲကစားနေကြစဉ် ဆက် ဝင်လာပါသည်။ “ဒီနေ့ညနေ ရဲဘက်က အစီရင်ခံစာကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

“ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးများ ဖော်ပြထားသေးသလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ သူက ပြုံးရင်း ဦးခေါင်းကိုရမ်းလေသည်။

“ပထမဆုံးကတော့ ဒီအကြောင်းကို တွေ့ရတယ်” ဆက်က ဤကဲ့သို့ပြောပြီးလျှင် ဖတ်ပြလေသည်။ “စထရဲဆော့မြို့စားကလေးသည် (ရုတ်တရက်ဆိုသလို) သူ၏အိမ်တော်သူ အိမ်တော်သားများ ခြံရံလျက် မြို့တော်မှ ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ မြို့စားကလေး သွားရောက် မည့် ဒေသမှာ ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရကြောင်း၊ ဒီဂျေတက်၊ ဘာဆိုနှင့်နှင့် ဒက်ချပ်တို့သည် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ လိုက်ပါသွားကြရာ ဒက်ချပ်သည် သူ့လက်မောင်းကို အဝတ်နှင့်သိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း”

“အင်း၊ ကျွန်တော့်လက်ရာကလေး ဒီအကောင့်ဆီကျန်ခဲ့တာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ” ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းလည်း ရောက်လာတယ်” ဆက်က ပြောဆိုကာ နောက် တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြန်သည်။ “ညွှန်ကြားချက်များအရ အသွားအလာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခဲ့ရသော မဒစ်ဒီမော်ဘန်သည် ယနေ့ နေ့လည်ရထားနှင့် ထွက်ခွာပါပြီ၊ သူသည် ဒက်စမန်မြို့သို့သွား ရန် လက်မှတ်ဝယ်သွားသည်၊ သို့သော် ဒက်စမန်သို့သွားသည့် မီးရထားများသည် ဇင်းဒါး ဘူတာတွင်လည်း ရပ်ကြပါသည်”

အတော်ပါးနပ်သည် ရုံထောက်ဖြစ်လေသည်။ အစီရင်ခံစာ၌ နောက်ဆုံးပါသည် ကား၊ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ထဲ၌ ကျေနပ်ခြင်းမရှိကြပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ် အား လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို စီစဉ်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလေ

ပိုနေပြီဖြစ်၍ သည့်ထက်မကသော အခြေသို့ပင် ရောက်သွားနိုင်သည်ကို အဘိုးကြီး၏ အတွင်း စိတ်က သိပြီးဖြစ်လေသည်။

ကပွဲသည် ခမ်းနားလှသည့် သဘင်တစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မင်းသမီးကလေးနှင့်အတူ တွဲကခြင်းဖြင့် ကပွဲကို ဖွင့်လှစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ တီးတိုးပြောနေကြသည့် လေသံများသည် ပျံ့ဝနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အတွင်းဘက်သို့ဝင်ကာ ညဉ့်လယ်စာ သုံးဆောင်ကြပါသည်။ တစ်ဝက်လောက်ကျသောအခါ ကျွန်တော်၏အသိတရားကို ချစ်မေတ္တာစိတ်က လွှမ်းမိုးလာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ရွှန်းရွှန်းဝေနေသည့် ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် နေရာ၌ရပ်ကာ ကျွန်တော်ဝတ်ဆင်ထားသည့် နှင်းဆီနီတံဆိပ်တော်ကြီးကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီချယ်ထားသည့် တံဆိပ်တော်နှင့်တကွ ပိုးကြိုးကို မင်းသမီးကလေး၏ လည်ပင်းတွင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ရာ တခဲနက်သော ကောင်းချီးဩဘာသံများ ပေါ်ထွက်လာ၍ ထိုအသံများ မစဲမီ၊ ကျွန်တော် ပြန်၍ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အရက်ခွက်ပေါ်တွင် ပြုံးနေသည့် ဆက်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည့် ဖရစ်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်စွာပင် စားသောက်နေကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရော ဖလေဗီယပါ စကားမပြောနိုင်ကြပါ။ ဖရစ်သည် ကျွန်တော်ပခုံးကို တို့လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် နေရာမှထ၍ မင်းသမီးကလေးအား ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို လျှို၍ ကိုင်စေပြီး ယှဉ်တွဲကာ အခန်းကြီးထဲမှ လျှောက်လာကြပြီးလျှင် ကော်ဖီနှင့်ညှော်ခံသည့် အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခံနေကြသည့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သာလျှင် ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။

အခန်းဝယ်ကလေးတွင် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသည့် ပြတင်းပေါက်ကလေး ရှိလေသည်။ ညဉ့်သည် အေးမြကြည်လင်၍ မွေးကြိုင်နေလေသည်။ ဖလေဗီယသည် ထိုင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေပါသည်။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ခါ ၎င်းဒါးမှ ဘုရင်ကလေးကို လည် သတိမရ။ မိမိသည် သူ့နေရာတွင် ဟန်ဆောင်နေရသူပါတကားဟူသော အချက်ကို လည်းမေး ဖလေဗီယ ကိုယ်တိုင်သည်ပင် ကျွန်တော်၏ လှည့်စားခြင်းကို ခံနေရပါတကားဟူသော အကြောင်းကိုလည်း မမူနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော်၏ချစ်မေတ္တာကို ဖလေဗီယအား ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ပြောနေမိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး မည်သို့မည်ပုံပြောဆို၍ နှစ်ဦးစလုံး၏စိတ်ထဲတွင် မည်မျှရွှင်ပျနေကြသည့် အကြောင်းကိုကား ဤနေရာတွင် ရေးသားနေရန် မလိုတော့ပါ။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ကြင်ယာတော် မိဖုရားကြီးအဖြစ်နှင့် ချစ်မေတ္တာကို တုံ့ပြန်လက်ခံပါမည်ဟု ပြန်ပြောသည့် အကြောင်းလောက်ဖော်ပြလျှင် လုံလောက်ပါပြီ။ သူသည် ဘိသိတ်ခံပြီးသည့် နောက်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်တွင် ရွှေစိတ်တော် ညွတ်နှုံးခဲ့သည့်အကြောင်းကို သိရှိရသော အခါ ကျွန်တော်၏အောင်ပွဲသည် ဆုံးခန်းသို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သတိပြန်လည်လာကာ စိတ်မလုံတော့သဖြင့် မင်းသမီးကလေးအား တကယ့်ဘုရင်အစစ်သည် ဝေးလံလှသည့်ဇင်းဒါးတွင် ရောက်ရှိနေသည့်

အကြောင်း ပြောလိုက်တော့မည်ဟု စကားစလိုက်သည့်အချိန်တွင် အပြင်ဘက်ရှိ ကျောက်စရစ်ခဲများပေါ်မှ လေးလံစွာလျှောက်လာသည့် ခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ပြတင်းဝတွင် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာလေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် အနည်းငယ် လန့်သွားပြီးလျှင် အော်ဟစ်လိုက်၍ ကျွန်တော်ပြောနေသည့် စကားသည်လည်း တစ်ဝက်တပျက်နှင့် လျှော့တွင် ပျောက်သွားပါတော့သည်။ ဆက်သည် ပြတင်းတွင် ရပ်နေပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်နှာတွင်ကား သူ့နှုတ်နှုတ်မှုန်ကြီးနှင့် မျက်မှောင်ကြွတ်နေလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား နှုတ်ခွန်းတော် ဆက်ရန် စောင့်နေတာ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာနေပါပြီ”

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်လုံးကို စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါသနှင့် သတိပေးနေသည့် အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် မည်မျှလောက်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်နေခဲ့သည်ကို မသိတော့ပါ။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော်အစီအစဉ်တွေ တစ်ခုလုံးကို မင်းသမီးကလေးအား ဖွင့်ဟပြောဆိုတော့မည်ကို အချိန်မီတားဆီးရန် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“သူ့ကို ဒီလိုစောင့်နေစေဖို့ မတော်ပေဘူး”

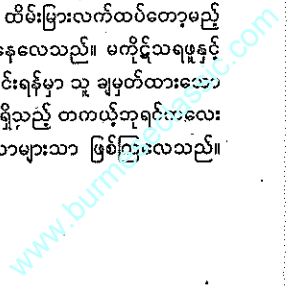
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ဖလေဗီယသည် သူ၏လက်ကို ဆက်အားလှမ်း၍ ကမ်းလိုက်လေသည်။ ဆက်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ရန် ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး၍ သဘောမျိုး ဖြစ်ကြသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကံများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် သိနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

စစ်သားအိုကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မချိမြူးသည် ယုတ်သန်းသွားလေသည်။ သူသည် မင်းသမီးကလေး၏လက်ကို ခေါင်းငုံ့ကာ နမ်းရှုပ်စဉ် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ကြင်နာသောလေသံဖြင့် “ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်၌ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းနည်းစရာ အချိန်၌ဖြစ်စေ၊ ကောင်းမြတ်သောအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ဆိုးရွားသောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ ဘုရားသခင်သည် အရှင်မင်းသမီးကလေးအား ကယ်မပါစေ” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

သူသည် ခဏမျှ ရပ်နားနေပြီးလျှင် ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်ကာ စစ်ဟန်ပါပါ မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် “သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်သာ အားလုံး၏ရှေ့ဆောင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဘုရားသခင် မပါစေသတည်း” ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လေ၏။

ဖလေဗီယသည် ကျွန်တော်၏လက်ကို လှမ်းယူကာ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးနောက် “တောင်းတဲ့အတိုင်း ပြည့်ပါစေ” ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကပွဲခန်းမကြီးထဲသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။ ဆက်သည် ပရိသတ်အကြားထဲမှ အထဲဝင် အပြင်ထွက်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ထိမ်းမြားလက်ထပ်တော့မည့် အကြောင်းကို သတင်းလွှင့်ရင်း အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ မကိုဋ်သရဖူနှင့် ထီးစဉ်နန်းဆက်ကို စောင့်ထိန်း၍ ဘလက်မိုက်ကယ်ကို နှိမ်နှင်းရန်မှာ သူ ချမှတ်ထားသော သန္တိဌာန်ဖြစ်လေသည်။ ဖလေဗီယ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ၎င်းဒါးမြို့တွင်ရှိသည့် တကယ့်ဘုရင်ကလေးသည် သူ၏ အကြိတ်အနယ် ကစားပွဲတွင် လက်သုံးကိရိယာများသာ ဖြစ်ကြားလေသည်။

သူသည် နန်းတော်တံတိုင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် မရပ်သေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ဖလေ
 ဝီယကို လက်တွဲ၍ ကျယ်ပြန့်သည့် ကျောက်ဖြူလှေကားထစ်များမှ ဆင်းလာကာ ယဉ်ရထား
 အတွင်း ဝင်သွားသောအခါ ထုထည်ကြီးမားလှသည့် ပရိသတ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား
 စောင့်မျှော်နေကြပြီးလျှင် နားကွဲလှမတတ် ကောင်းချီးဩဘာပေးကြသည့် အသံများဖြင့်
 ခရီးဦးကြို ပြုကြလေသည်။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်
 အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟပြောလိုက်လျှင်လည်း ကျွန်တော် တကယ် ဘုရင်မဟုတ်ဟု သူတို့ ယုံ
 ကြည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆက်၏ အကြံအစည်အတိုင်းသာမက ကျွန်တော်ကလည်း
 ချစ်စိတ်တွေ ပိုနေပြီဖြစ်၍ ရှေ့သို့သာ တိုးရပါတော့မည်။ ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်တော်သည်
 တကယ်ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့်သာမကဘဲ ဖလေဝီယမင်းသမီးကလေး၏ အချစ်ပန်းကို လှမ်းယူရမိ
 သူ တစ်ဦးအနေနှင့်လည်း စထရဲဆောမြို့တစ်မြို့လုံးရှေ့တွင် ရဲရဲကြီး မျက်နှာပြုလိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အေးမြသည့် အရက်တက်စ အလင်းရောင်သည် တစ်စုတစ်စု
 ဝင်လာသည်။ နံနက်သုံးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် အဝတ်လဲလှယ်သည့် အခန်းထဲ၌
 ရောက်ရှိနေရာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆက်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
 ခေါင်းနောက် မူးဝေနေသော သူကဲ့သို့ မီးဖိုကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူသည် ဆေးတံကို
 ဖွာလျက်ရှိသည်။ ဖရစ်သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားပါပြီ။

“ဒီနေ့ညတော့ ဘုရင်ကလေးအတွက် ကျုပ်တို့ အများကြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာပဲ”
 ဆက်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က ဖေါသသံနှင့်...

“ဘာလဲ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော်လုပ်ရင်ကော ဘယ်နှယ်လုပ် တားနိုင်ကြဦးမှာ
 လဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။
 “ကျွန်တော် မင်းသမီးကလေးကို လက်ထပ်ပြီး ခိုက်ကယ့်ကိုရော သူ့နောင်တော်ကို
 ရော အံတုနိုင်တယ်သိလား”

“ကျုပ်က ဘာမှလဲ မငြင်းရပါလား မောင်ရာ...”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ဖောက်ပြန်မလာနိုင်အောင် တစ်ခုလုပ်ကြစို့၊ ကျွန်-
 တော်တို့ ဇင်းဒါးကိုသွားပြီး မိုက်ကယ်ကို နှိမ်နင်း၊ ဘုရင်ကလေးကို သူ့နေရာသူပြန်ရောက်
 အောင် ထုတ်ယူကြစို့...”

ကျွန်တော်သည် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးရင်း အော်ပြောလိုက်ပါသည်။
 အဘိုးကြီးသည် တစ်နေရာမှာရပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို ပြုကြည့်နေပါသည်။
 “မင်းသမီးကလေးအတွက်ကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူက မေးလိုက်သည်။
 “ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဘက်နှင့်
 ထိတွေ့ကာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဝေဒနာခံစားရင်း အနစ်နာခံရတော့မည်ကို တွေးနေပါသည်။
 သူ၏လက်သည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်တွင် ရောက်လာပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် ခြောက်သွေ့
 သော အသံနှင့် ကျွန်တော်၏နားနားကပ်၍ ပြောကြားလေသည်။

“မှန်တာပြောရရင် မောင်ရင်ဟာ အဲလဲဘတ်မျိုးနွယ်ထဲမှာ အတော်ဆုံး လူတစ်

ယောက်ပဲ။ သို့ပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ဘုရင်အစစ်ရဲ့ ရိက္ခာတော်ကို စားသုံးလာခဲ့တဲ့သူ... ဘုရင်
 ကလေးရဲ့ ကျွန်ယုံတစ်ယောက် ဖြစ်ပေတယ်။ ကဲ... လာ၊ ကျုပ်တို့ ဇင်းဒါးကို သွားကြမယ်”
 ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုမော်ကြည့်ပြီးလျှင် လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
 တို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်လုံးများသည် စိုနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စံအိမ်တော်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် စကားပြောနေကြရာ ကျွန်တော်တို့ ဦးခေါင်းအထက်မှ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်သည် ပွင့်လာလေသည်။

“အရှင်မလေး...” ဟယ်လဂါသည် ရှင်ရှင်မြူးကာ အော်ခေါ်လိုက်လေရာ ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်ပါသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ကိုယ်တိုင် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်ပါသည်။ သူသည် ဂါဝန်အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ဆံပင်များကို ကပိုကနို ထုံးထားလေသည်။ သူ့လက်ကလေးကို သူ့နမ်းပြီးလျှင် “ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အပေါ်ခေါ်ခဲ့ပါ ဟယ်လဂါ၊ ကော်ဖီ သုံးဆောင်တော်မူရအောင်” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်လေသည်။ အထိန်းတော်ကြီးသည် ရှေ့ဆောင်ကာ မင်းသမီးကလေး၏ နံနက်ခင်းစံတော်မူသည့် အဆောင်တွင်းသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် စာနုစံစောင်ကို ချလာပါသည်။ တစ်စောင်မှာ ဘလက်ပိုက်ကယ်ထံမှဖြစ်၍ မင်းသမီးလေးအား ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဥယျာဉ်တော်သည် လှပတင့်တယ် ရှုခင်စဖွယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် နွေဥတုအချိန်တွင် ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီးသို့ နှစ်တိုင်းလို တစ်နေ့တာမျှ လာရောက်စံတော်မူရန် ခခယယ ဖိတ်မန္တကပြုထားသောစာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစာကို ရွံရှာမုန်းတီးသလို ပစ်ချလိုက်ရာ ဖလေဗီယသည် ကျွန်တော်ကိုကြည့်၍ ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် ထူနေဆည်လိုက်ပြီးလျှင် အခြားစာရွက်ကို ညွှန်ပြလေသည်။

“ဒီစာကတော့ ဘယ်ကလာတယ် မသိပါဘူး၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းသိပါသည်။ သည်တစ်ခါတော့ လက်မှတ်မပါတော့ပါ။ သို့သော် နွေဥတုစံအိမ်တွင်းမှ ထောင်ချောက်အကြောင်းကို သတင်းပေးသည့် စာ၏လက်ရေးနှင့် အတူတူဖြစ်ပါသည်။ အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်၏ လက်ရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာကား...

“ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်ကို မေတ္တာထားရန် အကြောင်းမရှိပါ။ သို့သော် ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ကြောင့် သင်သည် ဖြိုစား၏လက်တွင်းသို့ ကျဆင်းမည်စိုး၍ ဤစာကို ရေးပါသည်။ သူ့ ဖိတ်ကြားသည် များကို တစ်ခုမှ လက်မခံပါနှင့်၊ အစောင့်အရှောက် အမြောက်အမြား မပါဘဲနှင့်လည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနှင့်၊ သင့်အတွက် ဘေးရန်လုံခြုံဖို့ ဆိုလျှင် စစ်တပ်တစ်တပ်သည်ပင် များသည်ဟု မဆိုသာပါ။ ဤစာကို စေတနာအတိုင်း အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသူအား ပြန်နိုင်က ပြလိုက်ပါ။”

“ဘာပြုလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်လို့ မရေးရသလဲ၊ စာပြောင်နဲ့တူတယ်” မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးစွန်းကိုခိုကာ စာဖတ်ရင်း ပြောလေသည်။

“ကိုယ်အသက် ကိုယ်နှမြောရင် ဒီစာထဲအတိုင်းသာ လိုက်နာပေတော့ မိဖုရားကြီး၊ ဒီစံအိမ်တော်ပတ်လည်မှာ စောင့်ဖို့ စစ်တပ်တစ်တပ်ကိုလဲ ဒီနေ့ချထားပေးမယ်၊ နောက်ပြီး အစောင့်အရှောက် ကောင်းကောင်းမပါဘဲ နှမတော်လေး အပြင်မထွက်ပါနဲ့။”

“ဒါ အမိန့်ထုတ်တာလား မောင်တော်” မနှစ်သက်သလို မေးလေသည်။

“မှန်တယ်၊ အမိန့်ထုတ်တာပါပဲ၊ မောင်ကိုချစ်ရင် လိုက်နာပါ။”

“ဒါ ဘယ်သူ့ဆီက စာလဲဆိုတာ သိပါသလား”

၁၁။ တောဝက်လိုက်ခြင်း

ကျွန်တော်၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်တွင် အလွန်အကျွံ ဖောက်ပြန်နေသည့် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ နားလည်ကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် မိုက်ကယ်အားတိုက်ခိုက်ပြီး ထီးနန်းအတွက် မိမိရရှိအောင် ဆောင်ရွက်လိုသည့်အဖြစ်မျိုးပင် ဖြစ်မိပါသည်။ ထီးနန်းအတွက် သက်သက်ချည်မဟုတ်ဘဲ ရှုရိတေးနီးယား ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် နန်းတက်ရသူသည် ဖလေဗီယ မင်းသမီးကလေးနှင့် ထိမ်းမြားရမည်ဖြစ်သည့်အတွက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်နှင့် ဖရစ်အတွက်ကလည်း ရှိပါသေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကျွန်တော်၏ အကြောင်းကို သိကြပါသည်။ သူတို့ကိုဖယ်၍ မိမိထင်တိုင်းလည်း မကြံနိုင်သေးပါ။ အို... သည်လို သွေးအေးနေပြီဖြစ်သည့်အချိန်တွင် မိမိစိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ စိတ်ရှူးစိတ်ရိုင်းများ ဝင်နေသည့်ကာလက အဖြစ်အပျက်များကို မရေးသားနိုင်တော့ပါ။

နေသာသည့် နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော မီးပန်းခိုင်တစ်ခိုင်ကို ယူဆောင်ခဲ့၍ တစ်ကိုယ်တည်းပင် မင်းသမီးကလေး၏ စံအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့အရှင်မ ပန်ဆင်ရန်အတွက် ပန်းများဆွတ်ခူးနေသည့် ဖရစ်၏ချစ်သူ အထိန်းတော်ကြီး ဟယ်လဂါကိုတွေ့ရှိ၍ သူ့အား မင်းသမီးကလေးထံသို့ ကျွန်တော်၏ပန်းခိုင်ကို ယူဆောင်သွားပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် စိတ်ကြည်ရှင်နေသောကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် နှင်းဆီရောင် သမ်းနေလေသည်။ အကြောင်းမှာ ဖရစ်သည် ညနေတိုင်း သူ့ဆီသို့ ရောက်နေပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း စတုရံဆောမြို့စားသည် ဖရစ်အား မျက်မှန်းကျိုးနေသည့် ကိစ္စမှအပ သူ့ချစ်ရေးကြိုက်ရေး ကိစ္စများတွင် ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မရှိပါ။ ဟယ်လဂါသည် ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ယခုလို ယူငှာတဲ့အတွက် တယ်တော့ထူးခြားလှမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီပန်းခိုင်ကို ယူသွားပါမယ်၊ အရှင်မကလေးဟာ ဒီပန်းခိုင်ကို ပထမဆုံး ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကော အရှင်ကို သိတော်ဦးတင်ရဦးမှာလား” ဟု ပြောလေသည်။

“သိတယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဆီကပါ။ နှမတော်ဟာ မမာမကျန်းဖြစ်နေလို့ ဇင်းဒါးကို မသွားနိုင်တဲ့အနေ ဟန်ဆောင်နေစမ်းပါ။ လေလေဗီယာရယ်၊ ခပ်အေးအေးနဲ့ ခပ်တည်တည်သာ ကြိုက်သလို ပရိယာယ် ဆောင်နေလိုက်စမ်းပါကွယ်”

မကြာမီ မင်းသမီးထံမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဆက်ကပ်ပင် မတိုင်ပင် တော့ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆထရာကင်းနက်ထံသို့ လာခဲ့ပါသည်။ စစ်ဗိုလ်ကြီး၏အကြောင်းကို သိတန်သလောက် သိထားပြီဖြစ်၍ သူ့ကို သဘောကျ ယုံကြည်ပါသည်။ ဆက်တော့ သူ့ကို သိပ်အားမကုန်ချင်ပါ။ သို့သော် ဆက်သည် ဘယ်ကိစ္စမဆို သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမ ကျေနပ် သူဖြစ်ကြောင်း သိထားပါသည်။ ယခုဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအရ ဆက်နှင့် ဖရစ်တို့ ထက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများ ရှိပါသည်။ ဆက်နှင့် ဖရစ်တို့သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဇင်းဒါးသို့ လိုက်ကြရမည်ဖြစ်ရာ ဤကမ္ဘာမြေပြင်တွင် ကျွန်တော်အမြတ် နှီးဆုံး သူတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်နေရစ်မည့် လူတစ်ယောက် လိုနေပါသည်။ သို့မှသာ ဘုရင်ကလေး လွတ်မြောက်ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်အေးလက်အေး ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မြတ်နိုးသော အမူအရာဖြင့် ထီးဟန်နန်းဟန်ပါပါ ခရီးဦးကြို လေသည်။ ကျွန်တော်သည် လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စများအကြောင်းကို အတော်အတန် ဖွင့်ဟ ပြောပြပြီးနောက် မင်းသမီးကလေးအတွက် သူ့ကို တာဝန်လွှဲအပ်ကာ မိုက်ကယ်သည် ဖလေ ဗီယာအား လက်ရသိမ်းယူရန် ကြိုးစားလိုစိတ် ရှိကောင်းရှိမည်အကြောင်းကို အချိပ်အမြက်မျှ ပြောပြပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့်တကွ သူ့နောက်ပါ ဆယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိမနေသည့် အချိန်အခါမျိုးတွင် ညီတော်မြို့စားထံမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမူ မင်းသမီးကလေးထံသို့ ဝင်ခွင့်မပြုရန် အမိန့်ပေးပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်ရှိတာ မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မယ်၊ အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်လာ ရင် ဒီမြို့စားထက်ကောင်းတဲ့ လူတွေတောင် ဒီထက်ဆိုးတာတွေ လုပ်တတ်ကြပါတယ်”

စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် စိတ်မကောင်းသော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြော လေသည်။

“အချစ်ကိစ္စချည်းပဲ မဟုတ်သေးဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့၊ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ပဲ၊ ညီတော်မောင်ဟာ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မယ် မကိုဋ်သရဖူကိုကော မဆောင်းချင်ပေဘူးလား ဟင်”

“အရှင်ဟာ သူ့အပေါ် အထင်လွန်နေတယ် ထင်ပါတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဒီနေ့ ကျုပ် စထရဲဆောက ရက်အနည်းငယ်လောက် ခွာသွားဖို့ရှိ တယ်၊ ညနေတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီကို တမန်လွှတ်မယ်၊ သုံးရက်ဆက်ပြီး တမန်မလာရင် မြို့စားမိုက်ကယ်ကို စထရဲဆောကျွန်တော် ဘုရင်ခံရာထူးကချပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူ့နေရာမယ် ခန့်ထားတဲ့ ကျွန်ုပ်ပေးထားခဲ့မယ့် အမိန့်ပြန်တမ်းကို ထုတ်ပြန်ကြေငြာလိုက်ပေတော့ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အခစားဝင်ချင်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ မိုက်ကယ်ကို အတင်းအခွင့်တောင်းပေ တော့၊ နားလည်ရဲ့လား”

“ကောင်းပါပြီအရှင်”

“နှစ်ဆယ်လေးနာရီအတွင်းမှာ ဒီအခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုရမှာ၊ တကယ်လို့

ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တွေ့ဆုံခစားခွင့် မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် (ကျွန်တော်သည် သူ့အပေါ်တွင် လက် တင်လိုက်ပါသည်။) ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံပြီလို့သာ ယူဆပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပဲ ထီးမွေနှန်း မွေ ဆက်ခံရမယ့် နန်းလျာကို ကြေငြာရလိမ့်မယ်၊ ထီးမွေနှန်းမွေ ဆက်ခံရမယ့်သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဖလေဗီယာ မင်းသမီးကလေးပါ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ကတိပြုပြီး သူ့စွာဆိုရမယ်၊ မင်းသမီးကလေးကို အသက်နဲ့လဲကာကွယ်ပြီး၊ ဟိုမြေပွေးမိုက်ကယ်ကို သတ်ပြီးတဲ့နောက် မင်းသမီးကလေးကို ထီးနန်းအပ်ပါမယ်ဆိုတာ သူ့စွာဆိုရမယ်”

“ကျွန်တော်ဖို့သည် အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ့်အကြောင်း သစ္စာပြုပါတယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျွန်တော်တော်ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်လဲ ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်ရှည်ပါ စေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အန္တရာယ်များလှတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုဆောင်ရွက်ရန် ထွက်တော်မူတော့မယ့်လို့ ကျွန်တော်ဖို့ကြီး ယူဆပါတယ်အရှင်” ကျွန်တော်သည် လက်ကိုလှမ်း၍ ကမ်းပါသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နောက်နောင်ကျရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ အခုစကားပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ရဲ့အကြောင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြားကောင်းကြားရပါလိမ့်မယ်၊ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် စထရဲဆောကျွန်တော်မင်းမယ် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ သူ့နေထိုင်ကျင့် ကြံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံတွေကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ စောစကတက်စရာများ ရှိသေးသလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ လက်ကိုတိုင်ရင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး စကားပြောလေ သည်။

“ကျွန်တော်ဖို့ဟာ အဲလဲဘတ်အမျိုးအနွယ်တွေ အများအပြားကို သိကျွမ်းခဲ့ပါ တယ်၊ အခုလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တွေ့မြင်ရပါပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဉာဏ် ပညာလဲရှိ၊ သူ့ရသတ္တိနဲ့လဲ ပြည့်စုံတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်ပြင် ချစ်ရေးကိစ္စများမှာလည်း ဤ နန်းစဉ်နန်းဆက်က နောင်တော်နောင်တော်များလို ရဲရဲရင့်ရင့် ရှိလှပါတယ်”

ထိုစကားများသည် ကျွန်တော်အား အတော်ပင် စိတ်ကို ထိခိုက်စေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ နှမ်းလှသော မျက်နှာသည်လည်း တွန့်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ပြီးလျှင် အမိန့်စာချွန်ကို ရေးပါသည်။

“သိပ်စားရေးလို့ မရသေးဘူး၊ လက်ချောင်းကလေးက နာနေသေးတယ်” စင်စစ် အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်လောက်သာ ထိုးနေခဲ့ရာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး စမ်း၍ ရေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဘုရင်ကလေး၏ လက်ရေးနှင့်လည်း အတိအကျ မတူလှပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရေးနေကျလက်ရေးနဲ့ သိပ်မတူလှပါဘူး၊ လိမ်လည်ပြီး ရေးထား တယ်လို့များ ထင်နေကြရင်တော့ အခက်ပဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနယ် စိုးရိမ်ရန်ကော၊ စထရဲဆောမှာရှိတဲ့ သေနတ်လက်နက်တွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာရင် သူတို့နဲ့ ငြိမ်သွားအောင် မလှုပ်နိုင်ဘူးလား” ကျွန်တော်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ သူသည် တည်တည်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်

ရန်

မန်တင်

စာရွက်ကို လှမ်းယူလေသည်။

“မြို့စားကလေးကို အရှာထွက်တော်မူမလို့ပါလား” သူသည် အသံကိုနိမ့်၍ မေးလေသည်။

“အင်း၊ မြို့စားကလေးနဲ့ ဇင်းဒါးမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်ုပ်အလိုရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို သွားရှာမလို့ပဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်နိုးအတူ လိုက်လိုပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နိုး ထီးနန်းရေးအတွက် အမှုတော်ထမ်းလိုပါတယ်” သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲသပ်ရင်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ထီးနန်းထက် ပိုပြီး အမြတ်တနိုးထားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“အရှင်မလေးကို ပဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘဲ ဘုရင်မင်းမြတ်လက်ကို အပ်ပါမယ်။ ဒီလိုမှ ဆောင်ရွက်လို့ မရရင်လဲ အရှင်မလေးကို ထီးနန်းအပ်ပြီး ဘုရင်မအဖြစ်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ခွဲခွာပြီးသည့်နောက် နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ပြုလုပ်စီမံခဲ့သည့် ကိစ္စများကို ဆက်နှင့်ဖရစ်အား ပြောပြပါသည်။ ဆက်သည် အနည်းငယ် အပြစ်တင်စကား ပြောပြီးနောက် မဖြစ်စလောက် ညည်းတွားလေသည်။ သည်လိုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အစတုန်းကတည်းက ကျွန်တော် ထင်ထားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆက်သည် ကိစ္စတစ်ခုခုကို မဆောင်ရွက်မီက တိုင်ပင်နှီးနှောမှု သဘောကျသည်။ ပြီးမှ အကြောင်းကြားသည်ကို မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော်လည်း အားလုံးဖြူ၍ သုံးသပ်လိုက်သော အခါ သဘောကျသည်ပြင် လုပ်ငန်းစဉ် စုရတော့မည့်အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း နီး၍နီး၍ လာသည့်အခါတွင် သူစိတ်ဓာတ်သည် တက်ကြွလာလေသည်။ ဖရစ်လည်း အရသင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ချစ်သူရည်းစား ရှိနေပြီဖြစ်၍ သူ၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် မရေမရာနှင့် မသေမချာဖြစ်နေလျက်နှင့် ဆက်ထက်ပင် စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်နေသောကြောင့် သူ့အား ကရုဏာသက်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ်ကို သိတန်သလောက် သိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ချည်း ရှိနေသောအခါများတွင် (ဆက်ရှိနေလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ သူသည် အခန်း၏တစ်ဘက်စွန်းတွင် ဆေးတံသောက်နေကတည်းပါသည်။) သူ့လက်မောင်းကို ကျွန်တော်လက်မောင်းတွင်လှူ၍ “ခင်ဗျားအတွက်လဲ ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မယုံတူးလို့ မထင်နဲ့နော်၊ ခင်ဗျားမှာ တကယ်မြောင့်မှန်တဲ့ စိတ်ကောင်းသဘောကောင်း ရှိတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်” ဟု ပြောတတ်လေသည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်တွင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို မသိရှာဘဲ အပြင်အပ၊ အားဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသည့် ကိစ္စများကိုသာ မြင်ရှာသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အစီအစဉ်အားလုံးကို ပြုလုပ်ပြီးပါပြီ။ မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်သွားကြမည်။ ပြီးလျှင်လည်း မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြမည်တို့ကိုပါ စီစဉ်ထားကြလေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အမဲလိုက်သွားရန် ထွက်ခွာသွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မရှိသည့်အခိုက် ပြုလုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကိုလည်း စီစဉ်ပြီးပါ

ပြီ။ သို့သော် တစ်ခုကျန်ပါသေးသည်။ အခက်အခဲဆုံးနှင့် အသည်းကြောစရာကောင်းသည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ညနေစောင်းလျှင် ကျွန်တော်သည် ဖလေဗီယ၏ စံအိမ်တော်သို့ ရထားစီး၍ သွားလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သွားနေစဉ် လူအများပင် ကျွန်တော်ကိုသိမြင်ကြ၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကောင်းအိုးပေးကာ ဟစ်ကြွေးကြလေသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ အတော်သဘာဝကျနေပါပြီ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည့် ချစ်သူ၏ တန်အမှုအရာကို ကြိုးစား၍ ဆောင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်လက်မအိမသာ ဖြစ်နေသည့်အထဲကပင် အေးစက်စက်နှင့် ခရီးဦးကြိုနေသည်။ ချစ်စဖွယ် နှမတော်၏ အမှုအရာကြောင့် စိတ်ရွှင်လန်းသလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ဘုရင်ကလေးသည် အမဲလိုက်ရန် စင်စစ်ဆော့မှ ထွက်ခွာသွားမည့် အကြောင်းကို သူ့ သိနေပြီးဖြစ်လေသည်။

“ဒီစတင်ဆော့မြို့တော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပျော်အောင်မထားနိုင်တဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်” သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေကို အသာအယာဆောင်၍ ပြောလေသည်။ “မောင်တော့ကို နှမတော်ကလဲ ရွှေစိတ်တော် ပျော်ရွှင်အောင် ဖြေဖျော်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှမတော်လေးလဲ ဗိုက်တာပါပဲလေ၊ နှမတော် ထင်မိတာက”

“ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ” ကျွန်တော်က သူ့ဘက်သို့ စောင်းငဲ့၍ ဖြတ်မေးပါသည်။

“မောင်တော်နဲ့ နှမတော် လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ အတည်အလင်းမြန်ပြီးတဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာတော့ မောင်တော်ဟာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ အမြောက်အမြားမရှိပေမယ့် ပျော်ရွှင်တော်မူနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတာကိုး မောင်တော်ရဲ့ ဒါပေမယ့်လေ တောဝက်ကြီးတွေက မောင်တော့အတွက် ပိုပြီး စိတ်ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ကောက်သော အမှုအရာနှင့် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှဲလိုက်လေသည်။

“မောင့်တော်ဟာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းမလို့ပါ” ကျွန်တော်က သည်လိုပြောလိုက်သော်လည်း သူသည် ကျွန်တော့်အနားမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

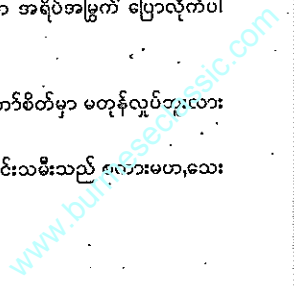
“မောင်တော့ကို စိတ်ဆိုးနေသလား နှမတော်” ကျွန်တော်သည် သူ့အား အနည်းငယ်မျှလောက် မခံချီမခံသာ ပြုလုပ်ချင်စိတ် မမျိုးသိပ်နိုင်သဖြင့် ‘အံ့ဩသောအမှုအရာကို ဆောင်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။ သူ စိတ်ဆိုးသည်ကိုလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။

“မောင်တော့အပေါ် စိတ်ဆိုးနိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ မနေညကတော့ နှမလေးနဲ့ ခွဲခွာနေရတဲ့ အချိန်နာရီတွေဟာ အလကား အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ မောင်တော်ပဲ ပြောပြခဲ့တယ်။ အခုတော့ အင်မတန်ကြီးတဲ့ တောဝက်ကြီးနောက်ကို လိုက်မလို့တဲ့၊ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဒီလိုမလုပ်ရင် တောဝက်ကြီးက မောင်တော့ကို လိုက်လိမ့်မယ် ဖလေဗီယရဲ့၊ ဒီတောဝက်ကြီးက မောင်တော့ကို ဖမ်းလိမ့်မယ်” ကျွန်တော်က အရိပ်အမြက် ပြောလိုက်ပါသည်။

သူသည် အဖြေမပေး။
“ဒီလို ဘေးအန္တရာယ်ကြီး ရှိနေတာတောင် နှမတော်စိတ်မှာ မတုန်လှုပ်ဘူးလား နှမတော်ရဲ့”

ကျွန်တော်က ဤသို့ ထပ်ပြောလိုက်သော်လည်း မင်းသမီးသည် စကားမဟာသေး

ပါ။ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင်ကား မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရပါသည်။

“အို... မောင်မိဖုရားကြီးရယ်၊ နှမတော်ကိုပစ်ပြီး တောလိုက်သွားတယ်လို့များ ထင်သလားကွယ်” ကျွန်တော်သည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကလေးမှလွဲ၍ ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်တော့သဖြင့် ဤသို့ ပြောဆိုနေမိပါတော့သည်။

“နို့ မဟုတ်ဘူးလား မောင်တော်ရဲ့၊ ဒါဖြင့်လဲ မောင်တော်ရဲ့ဒေါ့ မသွားတော့... ”

“မဟုတ်ဘူး နှမတော်ရဲ့၊ တောလိုက်သွားတာပဲ၊ မိုက်ကယ်ကို သူ့ဒီအောင်းနေတဲ့ နေရာမှာ တွေ့အောင်သွားရှာရမယ်” သည်လိုပြောလိုက်ရာ သူ့၏မျက်နှာသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဒါကြောင့်ပါ နှမရယ်၊ မောင်တော်ဟာ နှမကလေးထင်သလို ကိုယ့်ချစ်သူကို မချစ်တတ် မခင်တတ်တဲ့ လူညံ့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သိပ်လဲကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နှမလေးဆီကို စာရေးပါနော် ရှုဒေါ့ရယ်”

ကျွန်တော်သည် စိတ်မခိုင်တော့သလို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် သူ့ သင်္ကေတကင်း ဖြစ်စေမည့် စကားများကို မပြောရက်ပါ။

“နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင်ရဲ့မေတ္တာကို အရောက်ပို့ပေးပါမယ်ကွယ်”

“ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များကိုလဲ ကြည့်ရှောင်ပါနော်”

“အန္တရာယ် မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ မောင်ရယ်”

“ဒါတော့ မသိသေးဘူး နှမတော်ရယ်”

“မြန်မြန်ပြန်လာပါနော် ရှုဒေါ့ရယ်၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါနော် မောင်တော်”

“ဘုရားသခင်မှ သိမှာပဲ၊ တကယ်လို့များ မပြန်... ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်” သူ့က တန်တားလိုက်ပါသည်။

“တကယ်လို့များ မောင်တော် ပြန်မလာရင် နှမတော်ဟာ မောင်တော်အစိုက်အရာ ကို ဆက်ခံရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီနန်းဆက်မှာ နှမတော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့မှာပါပဲ၊ နှမတော်သာ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပေတော့၊ မောင်တော်အတွက် ပူဆွေးငိုကြွေးမနေပါနဲ့နော်”

သူသည် အတန်ကလေးကြာအောင် တကယ်ဘုရင်မကြီးကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ မောင်တော်၊ အုပ်ချုပ်ပြီး မင်းလုပ်ရစ်ပါမယ်၊ နှမတော်ဘဝဟာ မောင်တော်မရှိတော့ရင် ဘယ်လောက်ပဲ ခြောက်သွေ့နေပေမယ့် ဝတ္တရားအတိုင်း ကျေပွန် အောင် ဆောင်ရွက်သွားပါမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစိုက်အရာကို ဆက်ခံရစ်ပါမယ်”

ထို့နောက် ခွဲခွာကာနီးတွင် “မိုက်ကယ်လက်နက်နဲ့ မောင်တော် မထိပါစေနဲ့နော်၊ နှမတော်နဲ့ မောင်တော် ကွေကွင်းအောင်လဲ သူ့ မလုပ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေပါမယ်” ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

“မဖြစ်ရပါဘူး ဖလေဗီယရယ်” ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ညိုသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မင်းသမီးတို့ကို ကွေကွင်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်သူ တစ်ယောက်ရှိပါသေးသည်။ မိုက်ကယ်ကို မဆိုလိုပါ။ ဘုရင်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်ကလေးသာ အသက်ရှင်နေခဲ့လျှင် မင်းသမီးကလေးနှင့် ကျွန်တော်ကို ဝေးကွာအောင် ပြုလုပ်

မည် ဖြစ်လေသည်။ ယခု သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် ကျွန်တော်အသက်ကိုစွန့်၍ ထွက်ပါတော့မည်။ ဘုရင်ကလေး၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် ကြီး ပေါ်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏အကြားသို့ ဝင်လာနေသည်ကို မြင်ယောင်ပါ တော့သည်။

၁၂။ ဧည့်သည်တစ်ဦးကို ဧည့်ခံခြင်း

လင်းခါးမြို့နှင့် ငါးမိုင်ခန့်ဝေးကွာသော နေရာတွင် တောတန်းကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ မြို့၏ အခြားတစ်ဘက်တွင်ကား ရဲတိုက်ကြီးရှိပါသည်။ တောတန်းနေရာသည် ကုန်းမြေမြင့်ဖြစ်၍ အလယ်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် ခေတ်ဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် လှပသော အိမ်လေးတစ်ဆောင် ရှိလေသည်။ ထိုအိမ်ကလေးကို ဖရစ်နှင့် ဆွေမျိုးနိုးစပ်တော်သူ စတင်နီလပ်တာလိန်ဟိန်အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ သူသည် ပညာဗဟုသုတရှာဖွေပြီး တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးနေသဖြင့် သည်အိမ်သို့ အလာအရောက်နည်းလှသဖြင့် ဖရစ်၏ တောင်းပန်ချက်အရ လွယ်လွယ်ကူကူပင် လောကုတ်ပြုငှာဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အဖော်များ နေထိုင်ရန်အတွက် ရက်ရက်ရောရော ခွင့်ပြုထားပါသည်။ ဤသို့သော အားဖြင့် ထိုနေရာသည် ကျွန်တော်တို့ တောဝက်လိုက်ရန် အထင်အရှား ရွေးချယ်ထားသည့် စခန်းချရာ နေရာဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား မြို့၏တစ်ဘက်တွင် တည်ရှိသော စထရဲဆောမြို့စား၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် အဆောက်အအုံကြီးနှင့် နီးနီးနားနားတွင် တည်ရှိသောကြောင့်တည်း။ တပည့်များသည် မြင်းများနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုပါ ယူဆောင်၍ နံနက်စောစော ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာမူ နေ့ခင်းကျမှ လိုက်သွားကြပါသည်။ မီးရထားနှင့် မိုင်သုံးဆယ်ခန့်သွားကြပြီးလျှင် ကျန်ခရီးအတွက် ကျွန်တော်တို့၏ မြင်းများကိုစီးကာ သွားကြပါသည်။

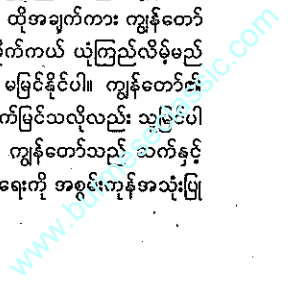
ကျွန်တော်တို့တတွေကား ရဲရင့်သည့် အဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ ဆက်နှင့် ဖရစ်အပြင် ကျွန်တော်နောက်မှ လူဆယ်ယောက် ပါလာပါသည်။ တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ အသေအချာ ရွေးချယ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကလည်း သူတို့၏စိတ်ရင်းကို သေသေချာချာ တီးခေါက်စမ်းသပ်ထားသည့် သူများဖြစ်၍ သူတို့သည် ဘုရင်ကလေးအား ပုဂ္ဂိုလ်အရ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခင်တွယ်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ အဖြစ်အပျက် အမှန်များကိုလည်း

အချို့တစ်ဝက် သူတို့အား ပြောထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ မိုက်ကယ်အပေါ်တွင် စိတ်နှာ၍ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် သူတို့၏ သစ္စာရှိမှုကို လှုံ့ဆော်သောအားဖြင့် နေ့ဥတုခါနီးတွင် ကျွန်တော်၏အသက်ကို လုပ်ကြံရန် အားထုတ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကိုလည်း ဖွင့်ဟပြောဆိုထားပါသည်။ ဘုရင်ပင်းမြတ်၏ အဆွေတော်တစ်ဦးအား အတင်းအဓမ္မ ရဲတိုက်ထဲတွင် သို့လျှောက်ထားသည်ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေရသည်ဟုလည်း ပြောထားပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ သူ့ကိုကယ်ဆယ်ရန် ကိစ္စတစ်ခုပါဝင်ကြောင်း သို့သော်လည်း သစ္စာမဲ့သည့် ညီတော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ဖွယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရန်သည် ဘုရင်ကလေး၏ လိုအင်ဆန္ဒကြီးပင်ဖြစ်၍ မည်ကဲ့သို့ စီမံဆောင်ရွက်မည်ကိုကား ယခုအခါတွင် အသေးစိတ်ဖော်ပြရန် အချိန်မဟုတ်သေးဟု ပြောဆိုထားပါသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် ထိုသူများအား အချိန်မရွေး အမှုတော် ထမ်းရွက်စေနိုင်သည့်ပြင်၊ တကယ်လိုသော အချိန်အခါများတွင် ဦးလည်မသို့ ဆောင်ရွက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချရလျှင် တော်လောက်ပေပြီ။

သည်လိုနှင့်ပင် လှုပ်ရှားရာ ဒေသစခန်းများသည် စထရဲဆောမြို့မှ တာလိန်ဟိန်၏ တောတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်နှင့် မြေနိမ့်ဒေသကိုကျော်ကာ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်နေသည့် လင်းခါးရဲတိုက်ကြီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကိုလည်း ကိုယ်နှင့်အတူ ဤသို့လိုက်ပါလာအောင် ကြိုးစားရပြီးလျှင် ချစ်ရေကိုစွဲများကို မေ့ပျောက်စေရန် အားထုတ်လျက် မိမိရှေ့တွင် ကျရောက်နေသည့် တာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်၍ ရှိသမျှအင်အားကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြုရန် ဖြစ်ပါသည်။

သည်တာဝန်ကား ဘုရင်ကလေးအား အသက်နှင့်တကွ ရဲတိုက်ထဲမှ ထုတ်ယူရန် ဖြစ်လေသည်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်လိုလည်း မဖြစ်ပါ။ အချို့နေရာများတွင် ပရိယာယ်သုံးခြင်းအားဖြင့် အောင်မြင်နိုင်သည့်နည်းလမ်း ရှိပါသည်။ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကိုလည်း အကြံကလေးတစ်ခု ရထားပါသည်။ ယခုလောက်ရှိလျှင် မိုက်ကယ်သည် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိလာသည် အကြောင်းကို သိလောက်ပေပြီ။ တောဝက်လိုက်ရန် ထွက်လာသည်ဟူသော ပရိယာယ်ကြောင့် မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်ထားပြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရမှာကလည်း သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပြီးဖြစ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ အမဲကောင်အစစ်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုလည်း သူနားလည်ပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် စွန့်စားကြရတော့မည်။ ယခုဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေမှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာပြီကို ကျွန်တော်ရော ဆက်ပါ သတိပြုမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်ရဲရဲကြီး မျှော်လင့်နိုင်သော အချက်တစ်ခုတော့ ရှိပါသေးသည်။ ထိုအချက်ကား ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေးအပေါ်၌ စေတနာထားသည်ကို ဘလက်မိုက်ကယ် ယုံကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ကို အမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ အခွင့်အရေးများကို ကျွန်တော်မြင်သကဲ့သို့ သူမြင်နေသည်။ ဆက်မြင်သလိုလည်း သူမြင်ပါသည်။ အကယ်၍ အဆမတန် တုံ့စိုးလက်ဆောင် ထိုးနိုင်လျှင် ကျွန်တော်သည် ဆက်နှင့် ဖရစ်အား တံစိုးလက်ဆောင်ပေးပြီးလျှင် မိမိရရှိသော အခွင့်အရေးကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြု

လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေကောင်း ထင်နေပေလိမ့်မည်။ သူ သည်လိုထင်နေလျှင် အကြံတူ ရန်သူဖြစ်နေသူ ဘုရင်ကလေးကို အဆုံးစီရင်ပါမည်လား။ အင်း... တကယ်ပင် ကြွက်ကံ လေးတစ်ကောင်ကို သတ်သလို အနည်းငယ်မျှ အမှုမထားဘဲ သတ်ပစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သည် မြင်းစီးလာရင်း သည်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိကာ စိတ်အားတင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်လာသည့်အကြောင်းကို မိုက်ကယ်သိသည်မှာ သေချာပါသည်။ အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ တစ်နာရီမျှမရှိသေးမီ သူ့ထံမှ ဟန်ကောင်းသည့် သံတမန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက် လာပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်ကြံရမည့်လူများအား စော်ကားမော်ကား ကျွန်တော့်ထံသို့ လွှတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ယခုတော့ သူ၏ နာမည်ကျော် ခြောက်ပွင့်ဆိုင်မှ ရွှေရတေးနီးယားပြည်သား သုံးဦးဖြစ်သည့် လွန်ဂရက်၊ ကရပ်စတီနိုနှင့် ရုပ်တံဟင်တဇောတို့ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည် ခန့်ညားသောမြင်းကြီးများကိုစီး၍ ငေးမောရလောက် အောင် လက်နက်တန်ဆာများ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သုံးဦး ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့တွင် ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်ပုံရ၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထက် ကြီးလိမ့်မည် မဟုတ်သေးသည့် ငယ်ရွယ်သူ ရုပ်တံသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ ရည်ငံစွာ စကားပြောရင်း ကျွန်တော်၏ဩဇာကို နာခံ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် ညီတော်စထရဲဆောမြို့စား က သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့တော်သို့ မရောက်လာနိုင်သည့်ပြင် ရဲတိုက်ကြီးကို ကျွန်တော့်အလိုကျ အသုံးပြုရန် ပေးမထားနိုင်သည့်အတွက် တောင်းပန်လိုက်သည့် အကြောင်းကို ပြောကြားလေ သည်။ ထိုကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဝတ္တရားနှစ်ခုစလုံးကို မကျေပွန်ရသည့် အကြောင်းရင်း များမှာ သူနှင့်တကွ သူ၏မင်းလုလင်အများပင် အကြီးအကျယ် ဖျားနာနေကြသည့်ပြင် စိတ်လက်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်သာမက ရောဂါသည် ကူးစက်တတ်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေပါသည်ဟု ပြောလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရုပ်တံသည် ကောက်ကွေးနေသည့် နှုတ်ခမ်း များပေါ်တွင် မခန့်လေးစားပြုံးယောင်သန်းကာ ထူထဲသည့်ဆံပင်ကို နောက်သို့ပင့်သပ်ရင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုလေသည်။ သူသည် ရုပ်ရည်ချောမောသော လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ညီတော်မောင် အပူတပြင်းဖျားနေရင် သူ့အသားဟာ အရင်ထက်နီပြီး ကျုပ် အသားအရေနဲ့ တူနေမှာပေါ့နော်၊ ကျန်းမာပါစေကွယ်” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့တာဝန်ဝတ္တရား ရှိတာတွေကိုတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးတော့ ဖျားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဂေါတက်၊ ဘာဆိုနင်နဲ့ ဒက်ချပ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးတွေကော မာရဲ့လား။ ဒက်ချပ်တော့ ဒက်ချပ်တစ်ခုရနေတယ် ကြားတယ်”

လွန်ဂရက်နှင့် ကရပ်စတီနိုတို့သည် မျက်နှာထားညိုသွားကာ နေမထိုင်မသာ ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော် ရုပ်တံ၏အပြုံးသည် ကျယ်ပြန့်သွားသည်။

“မကြာခင်ပဲ ဒီအနာအတွက် ဆေးတွေ့ပါလိမ့်မယ်လို့ သူ့မျှော်လင့်နေပါတယ်အရှင်” ရုပ်တံကဖြေလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့အလိုရှိ သည့် ‘ဆေး’ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သည်ဆေးကား ကလေးစားချေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ည ဒီမှာ ညစာစားကြတာပေါ့နော်” ကျွန်တော်က ဖိတ်ကြားလိုက်ရာ ရုပ်တံ သည် ရွန်းရွန်းဝေအောင် တောင်းပန်နေလေသည်။ သူတို့အဖို့ ရဲတိုက်ကြီးတွင် အရေးကြီး

သောက်စွဲများ ရှိကြပါသေးသည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် နောက်တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ ပိုပြီးရင်းနှီးအောင် လုပ် ကြသေးတာပေါ့” ကျွန်တော်က လက်ကိုရမ်း၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကသာ ခပ်မြန်မြန် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးနိုင်ပါစေလို့ တောင်းပန်ပါတယ်” ရုပ်တံက ဟန်အမူအရာကောင်းကောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆက် အနားမှ ပြောင်ချောချော သရော်သလို မျက်နှာထားနှင့် ဖြတ်၍ လျှောက်သွားရာ အဘိုးကြီး သည် လက်သီးဆုပ်ရင်း သူ့နံ့မှန်နေသော သူ့မျက်နှာသည် မည်းမည်းညိုသွားလေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အကယ်၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် လူဆိုးလုပ်ရတော့ မည်ဆိုလျှင် သူ့လိုပင် ဖျော်ဖျော်ပါးပါးနှင့် လူဆိုးမျိုးကိုသာ သဘောကျပါသည်။ ကျွန်တော် သည် မျက်နှာရှည်ရှည်၊ မျက်စိကျဉ်းကျဉ်းနှင့် သူ့အဖော်များထက် ရုပ်တံဟင်တဇောကလေး ကို နှစ်သက်မိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ စရောက်သည့် ပထမညတွင် ကျွန်တော်တို့၏ စားဖိုဆောင်မှုများ ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအစာကောင်းများကို မစားနိုင်ဘဲ ဆက်အား တာဝန်လွှဲခဲ့တာ ကျွန်တော်၏အဖော်များအား သူတို့ချည်း စားသောက်ရန် ချန်ထားခဲ့ပြီးနောက် ဖရစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဇင်းဒါမြို့တွင်းရှိ ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသည့် တစ်ခုသောစားသောက်ဆိုင်သို့ မြင်းစီး၍ ထွက်လာကြခြင်းမှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သည်လိုထွက်လာခြင်း အားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် အနည်းငယ်တော့ ရှိပါသည်။ ညနေစောင်းပြီဖြစ်သော်လည်း အတော်အချိန်ကြာအောင် လင်းနေလေသည်။ ဇင်းဒါမြို့ ဤဘက်တွင်ရှိသော လမ်းတွင် လည်း လူသွားလူလာ မပြတ်လှပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းထိန်းတစ်ယောက်ကို နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ကာ မြင်းစီးထွက်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် မိမိကိုယ်ကို မြို့ထားပါသည်။

“ဖရစ်၊ ထမင်းဆိုင်မှာ အဖျိုချောချောတစ်ယောက် ရှိတယ်” မြို့ထဲဝင်လာသော အခါ ကျွန်တော်က စ၍ပြောလိုက်ပါသည်။

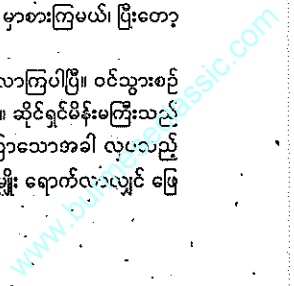
“ဘယ်နှယ့်သိသလဲ” သူက ပြန်မေးလေသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်ဖူးလို့ပေါ့”

“ခင်ဗျားကို အခု မှတ်မိမှာပေါ့”

“အင်း... မှတ်ချင်လဲ မှတ်မိမှာပဲ၊ ကဲ... ဒီတော့ ခင်ဗျား ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ပေးမနေနဲ့တော့ ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘုရင်အိမ်တော်က လွန်စွာယောက်၊ တစ်ယောက်က သွားကိုက်နေတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ဒီတော့ အခြားတစ်ယောက်က သီးသန့်အခုနီးတစ်ခန်းတောင်းပြီး ညနေစာ မှာစားကြမယ်၊ ပြီးတော့ လူမမာအတွက် အကောင်းဆုံး အရက်တစ်ပုလင်း...”

ကျွန်တော်တို့သည် စားသောက်ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ ဝင်သွားစဉ် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မျက်လုံးမှအပ ဘာကိုမှ သူ့များ မမြင်နိုင်ပါ။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ‘ခရီးဦးကြို၍ ဧည့်ခံပါသည်။ နှစ်မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ လှပသည့် မိန်းမဖျိုကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာပါသည်။ သည်လိုဧည့်သည်မျိုး ရောက်လာလျှင် မြေ

ဖျော်ရန် အစဉ်မျှော်နေဟန် တူပါသည်။ ညနေစာနှင့် အရက်များကို မှာလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့သည် သီးသန့်အခန်းကလေးတွင် ထိုင်နေကြပါသည်။

မိန်းမပျိုကလေးသည် ဝင်လာလေသည်။ အရက်ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ချပြီး သည်အထိ စောင့်ရပါသေးသည်။ လန့်ပြီး လွတ်ချလိုက်မှာ စိုးရပါသည်။ ဖရစ်သည် အရက် တစ်ဖန်ခွက်ကိုထည့်၍ ကျွန်တော်ကို ပေးလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး သိပ်နာနေသလား” သူငယ်မသည် ကြင်နာသောအသံနှင့် မေးလေ သည်။

“အစ်ကိုကြီးတော့ ဟိုတစ်ခါ မင်းနဲ့တွေ့တုန်းကလိုပဲပဲ သိပ်ပြီးထူးထူးခြားခြား မဆိုးလှပါဘူး”

ကျွန်တော်က အင်္ကျီကြီးကို ခွာပစ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်ရာ သူငယ်မသည် တုန် လှုပ်ကာ အသံကလေးထွက်အောင် အော်လိုက်ပြီးနောက် “ဘုရင်မင်းမြတ်ပါလား၊ အရှင်ပုံ တော်ကို တွေ့ကတည်းက မေမေ့ကို ပြောထားပါတယ်၊ အို . . . အရှင် ကျွန်တော်မျိုးမတို့ ပြောမိဆိုမိတာတွေ ဝေပယူပါနဲ့အရှင်” ဟု ပြောနေလေသည်။

“ဗွေယူစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူးကွယ်”

“မေမေ့ကို သွားပြောဦးမှပဲ”

“တော် . . . တော် ညနေစာစားဖို့သာ သွားယူချေ၊ ဒီမှာ ဘုရင်ကလေး ရောက်နေ တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့”

ကျွန်တော်သည် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေကိုဆောင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူ ပြန်ဝင်လာပါသည်။ မျက်နှာထား တည်လာသော်လည်း အစစအရာရာ အလွန်သိချင်နေလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဂျီဟန်ရော မာရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စ၍ စားရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“အို . . . ဟိုလူကြီးလားရှင် . . . ဟုတ်ပေါင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်လို့ ကျွန်မ ပြောတာ ပါနော်”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့သာ ပြောပါကွယ်၊ အင်း . . . သူ မာရဲ့လား”

“အခု သူ့မမြင်ရတာ တော်တော်ကြာသွားပါပြီရှင်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သူ့ကို ခဏခဏလာလွန်းတယ်လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါတယ်” သူသည် ခေါင်း ကိုမော့၍ ပြောလေသည်။

“ဒါနဲ့ သူ စိတ်ကောက်ပြီး မလာတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ပြန်ခေါ်ရင်တော့ ရမှာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ စမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . . ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“မိန်းကလေးရဲ့အစွမ်းကို သိပါတယ်ကွယ်”

ကျွန်တော်က သည်လိုပြောလိုက်ရာ သူသည် ရှက်ယောင်သန်း၍ သဘောကျ သွားလေသည်။

“သူ့မလာတာ ဒါကြောင့်ချည်းမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရဲတိုက်ကြီးမှာ သိပ်အလုပ်များတယ် တဲ့”

“ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ သေနတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပစ်လားခတ်လားတော့ မရှိဘူးမဟုတ် လား”

“မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက အိမ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ဂျီဟန်ဟာ အိမ်ရှင်မကြီးဖြစ်နေတာပေါ့”

ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရာ သူငယ်မသည် သူတစ်ပါးအကြောင်းတွေ ပြောနေရ၍ ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

“ပြီးတော့ တခြားဘယ်သူမှ မရှိဘဲကိုး၊ မိန်းမဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အစေခံ အဖြစ်နဲ့ မရှိတာ ပြောတာလေ၊ သူတို့ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညာပြောတာပါရှင်”

“အင်း သူတို့ပြောတာလဲ ထူးရင် ပြောစမ်းပါဦး”

“သူတို့ပြောတော့ အဲဒီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့ရှင်၊ သူကလွဲရင်တော့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့၊ ဂျီဟန်ကတော့ ယောက်ျားတွေအတွက် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးရတယ်ရှင်”

“သနားစရာကောင်းတဲ့ ဂျီဟန်ရယ်၊ သိပ်အလုပ်ပင်ပန်းရှာမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နာရီ ဝက်လောက်တော့ မင်းဆီ လာတွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ အချိန်အခါအပေါ်မှာ တည်ပါတယ်ရှင်”

“မင်း သူ့ကိုချစ်သလား”

“မချစ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် . . . ဘုရင်မင်းမြတ်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်လိုသလား”

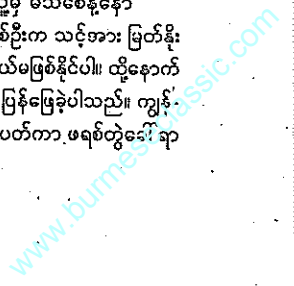
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ထမ်းလိုပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဇင်းဒါးအပြင်ဘက်က ဒုတိယမိုင်တိုင်နားမှာ မင်းကို ညဆယ်နာရီလာ တွေ့ပါလို့ သူ့ကို ပြောပေးပါလား၊ မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီကစောင့်ပြီး အိမ်ကို အတူပြန်ကြမယ်လို့ ပြော၊ သိလား”

“သူ့မှာ ဘေးအန္တရာယ်များ ရှိနေမှာလားရှင်”

“ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ ကဲ- ဒီလောက်ပြောထားရင် တော် လောက်ရောပေါ့ သူငယ်မလေးရယ်၊ ပြောထားတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေးတော့နော်၊ ပြီးတော့ သတိထားဖို့တစ်ချက်က ဘုရင်ကလေး ဒီလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့နော်”

ကျွန်တော်သည် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်ပါသည်။ မိန်းမတစ်ဦးက သင့်အား မြတ်နိုး နေပါလျှင် ကြောက်စိတ်ကလေး အနည်းငယ် သွင်းပေးရုံနှင့် အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့နောက် သူ့အား နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးခြင်းဖြင့် ပြန်ဖြေခဲ့ပါသည်။ ကျွန် တော်တို့သည် ညစာစားကြပြီးနောက် မျက်နှာကို အဝတ်ကြီးနှင့်ရစ်ပတ်ကာ ဖရစ်တွဲခေါ်ရာ သို့ လိုက်၍ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းများရှိရာသို့ လာကြပါသည်။

ရှစ်နာရီခွဲပါပြီ။ ကောင်းကောင်း မမှောင်သေးပါ။ ငြိမ်သက်လှသည့် ဒေသကလေး မှာပင် လမ်းများတွင် လူသွားလူလာ ရှုပ်နေသည့်ပြင် တစ်မြို့လုံး အမျိုးမျိုး ထင်ရာမြင်ရာ ပြောနေမည်ကိုလည်း ရိပ်မိပါသည်။ တစ်ဘက်တွင် ဘုရင်ရှိနေ၍ အခြားတစ်ဘက်တွင် မြို့စားရှိနေရာ ဇင်းဒါးသည် ရှုစိတေးနီးယားပြည်၏ ဗဟိုချက်မလို ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်-တော်တို့သည် မြို့ထဲတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးနင်းလာကြပြီးနောက် မြို့ပုလွန်၍ တောစပ်သို့ ရောက်လျှင် ခပ်သုတ်သုတ် နှင်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ခင်ဗျား ဂျိုဟန်ကို ဖမ်းချင်လို့လား” ဖရစ်က မေးလေသည်။

“အင်း ဖမ်းရအောင် ထောင်ခဲ့တာ ဟန်ပြီထင်တာပဲ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝဲယာတွင် သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော လမ်းကလေးသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် မကြာမီပင် အိမ်သို့ ဝင်လာကြလေသည်။ မြင်းခွာသံများကို ကျောက် စရစ်ခဲကလေးများ ခင်းထားသည့် လမ်းမပေါ်မှ ကြားလျှင်ကြားရခြင်း ဆက်သည် ကျွန်တော် တို့ကို ဆီးကြိုရန် ပြေးထွက်လာလေသည်။

“ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့်ပဲ၊ မောင်တို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ လမ်းမှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” အော်ကာမေးလေသည်။

“ဘယ်သူတွေ့ရမှာလဲ” ကျွန်တော်က မြင်းပေါ်မှဆင်းရင်း မေးပါသည်။

သူသည် မြင်းထိန်းများ မကြားစေလို၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင်...

“မောင်ရင့်နောက်ကို ကျုပ်တို့လူ တစ်ဒါလင်လောက်မပါဘဲ ဒီလိုမြင်းလျှောက်စီး မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့လူတွေထဲမှာ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဘာနင်စတန်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သူသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ အရပ်အမောင်းလောက်ရှိသည့်ပြင် အသားရောင် အနည်းငယ်ဖျော့ပါ သည်။

“လက်မောင်းမှာ သေနတ်မှန်လို့ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေလေရဲ့”

“ဟုတ်လား... ဟုတ်လား”

“ညနေစာစားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရင်းက တောထဲတစ်မိုင် လောက် ရောက်သွားတယ်။ သူ ဒီလိုလျှောက်သွားရင်းက သစ်ပင်ကြားမှာ လူသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရပြီး တစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ သူ့ကိုချိန်နေတာ မြင်ရသလို အောက်မေ့မိတယ်တဲ့။ သူ့လဲ ဘာလက်နက်မှမပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အိမ်ဘက် ပြန်ပြေးလာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် က သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်လို့ သူ့မှန်လိုက်တာ အိမ်ရောက်အောင် မနည်းချည်းကြိုးစားပြီး ပြန် လာခဲ့ရတယ်။ အိမ်လဲရောက် သတိလဲ လစ်သွားတာပဲ။ သူတို့ အိမ်နားအထိ မလိုက်ရတာပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ အောက်မေ့ရမှာပဲ”

သူသည် စကားပြောရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေသည်။

“ဒီကျည်ဆန်ဟာ မောင်ရင့်ပစ်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ညှိတော်မိုက်ကယ်က စပြီးဖောက်လာပြီ”

“ဒီသုံးယောက်ဟာ ဘယ်သုံးယောက်ပါလိမ့်” ဖရစ်က မေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဆက်၊ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် ထွက်သွားတာက ခင်ဗျားထင်သလို အလကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုရှိတယ်”

“အဲဒီတစ်ခုက ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ တကယ်လို့ ခြောက်ပွင့်ဆိုင်ထဲက လူအားလုံးကို မသတ်ရဘဲ ဒီက ကျွန်တော် ထွက်သွားရရင် ရှုစိတေးနီးယားပြည်ကြီးကို ကျေးဇူးတန်းရာ ကျတော့မှာပဲ၊ တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားခဲ့ဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က သည်လိုပြောလိုက်ရာ ဆက်သည် ကျွန်တော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်းလိုက်ပါသည်။

၁၃။ နတ်ပြည်သို့ သွားရာလမ်းသစ်

ခြောက်ပွင့်ဆိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အမိန့်အချို့ကို ထုတ်ဆင့်ပြီးနောက် လွန်ခဲ့သည့် ရက်များကထက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ အေးအေးလူလူ အနားယူနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။ အလုပ်လုပ်နေခြင်းအားဖြင့် အချစ်ရောဂါကို လုံးလုံးကြီး မပျောက်ကင်းစေနိုင်သော်လည်း အနည်းငယ် သက်သာရာရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းထိုင်ရင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦး သီဆိုနေသည့် အေးမြ သာယာသော အချစ်တေးသံကို နားထောင်နေသည်ကို မြင်သောအခါ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေ သည့် ဆက်သည် အံ့ဩသွားလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အချိန်ဖြုန်းနေစဉ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက် စိတ်ရွံ့စိတ် လုံးဝမရှိသည့် ရုပ်တံဟင်တလောကလေးသည် သစ်ပင်ကိုင်းတွင် လက်ဖြောင့်သူ များကို ကွယ်ဝှက်ထားနိုင်သည့် ကျွန်တော်တို့ နယ်ပယ်အတွင်းသို့ စထရဲဆော ဥယျာဉ်တော် အတွင်းမှာ သွားလာနေသည့်အလား မြင်းကို ခပ်နှေးနှေးစီးကာ ကျွန်တော်ထံသို့ အရောက် လာခဲ့လေသည်။ သူသည် လေးစားသော ဟန်အမူအရာဆောင်လျက် ဦးညွှတ်ကာ စထရဲ ဆောမြို့စား မှာကြားလိုက်သော အကြောင်းကိုစွဲကို လျှောက်ထားရန် လာခဲ့သဖြင့် နှစ်ယောက် တည်း စကားပြောပါရစေဟု တောင်းပန်လေသည်။ ကျွန်တော်က အားလုံးသောသူများကို ရှောင်ပေးစေသည်တွင် သူသည် ကျွန်တော်အနီးတွင် ထိုင်ချရင်း...

"ဘုရင်မင်းမြတ်တော့ ချစ်စိတ်မွန်နေပြီထင်တယ်" ဟု သူက စပြောလေသည်။
"သက်ရှိပစ္စည်းတွေ မဟုတ်သေးပါဘူး" ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ဖြေလိုက်ပါသည်။
"ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... ကျုပ်တို့ချည်းပဲဟာပဲ၊ မစွတာရက်စိုင်းစေး" သူစကား မဆုံးမီ ကျွန်တော်သည် နေရာတွင် ထ၊ထိုင်လိုက်ပါသည်။
"ဘာဖြစ်တာလဲ" သူက မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်... ခင်ဗျားမြင်းကို ယူလာခဲ့ခိုင်းဖို့ ကျုပ် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်မလို့ပဲ၊ မောင်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရ စကားပြောရမယ်ဆိုတာ မသိရင် ကျုပ်ညီတော် ဟာ တခြားသံတစ်ယောက်ကို လွှတ်ဖို့ကောင်းတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်နေသလဲဗျာ" သူသည် သူ့လက်အိတ်နှင့် တွတ်ခြေနင်းကို ဖုန်ခါရင်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။

"ကိစ္စမပြီးသေးလို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအတောအတွင်း ခေါ်ဝေါ်ဖို့ ကျုပ်နာမည် ကျုပ် ရွေးထားတယ်"

"အို... ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို မေတ္တာရှိလို့ ပြောနေ တာပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်လိုလူပဲ"

"မိတ်သဘော ပြောဖို့မှန်တာကလွဲရင် တူချင်တူလိမ့်မယ်"

သူသည် ကျွန်တော်ကို ခေါ်သရောင်လွှမ်းသော အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်လေသည်။

"မောင်အမေ ဆုံးပြီလား"

"အင်း... ဆုံးပြီ"

"သူဟာ စောစောစီးစီး သေသွားရတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ထိုက် တယ်၊ ကဲ... လာဖို့ထဲသတင်းက ဘာလဲ" ကျွန်တော်သည် သည်လိုပြောလိုက်ရာ သူသည် ကျွန်တော်ကို ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်ကို ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အနာပေါ် တုတ်နှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။ အကြောင်းမူကား သူမိခင် သည် သူ့သားတော်မောင်၏ ဗုံစရိုက်တွေနှင့် ရောပြုန်းနေသည့်ဘဝကို မကြည့်ရက်နိုင်ရှာသ ဖြင့် ရင်ကွဲပြီးသေချသည်ကို တစ်လောကလုံးက သိကြပါသည်။ သူ၏ ကြွစောင်းစောင်း အမူအရာသည် ခဏမျှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

"မြို့စားက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပေးချင်တဲ့ အခွင့်အရေးထက် ပိုပေးတယ်၊ ကျွန်- တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကြိုးစင်က ကြိုးကွင်းကိုပေးဖို့ အကြံပေးတာ၊ သူက နယ်ခြားအထိ တေးကင်းရန်ကင်းသွားဖို့ ခွင့်ပြုမယ့်အပြင် ငွေဆယ်သိန်းလဲ ပေးဦးမယ်တဲ့" သူက ဟိန်း ဟောကံသောအသံနှင့် ပြောလေသည်။

"တစ်ခုခုသာ ကျုပ်ရွေးရမယ်ဆိုရင် မောင်ရင်ပေးမယ့်ဟာကို ကျုပ်ပိုကြိုက်တယ်"

"ခါဖြင့် ခင်ဗျားငြင်းတာပေါ့"

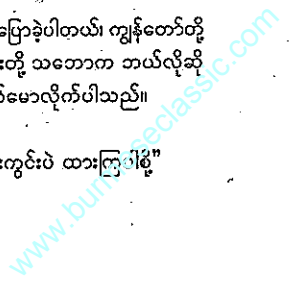
"ဓမ္မတာအတိုင်းပေါ့"

လူဆိုးသည် ပြန်လည်၍ စိတ်ရင်းအတိုင်း ခက်ထန်လာပြီးလျှင် အရှင်ဆုံးသော အမူအရာနှင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ မိုက်ကယ့်ကို ခင်ဗျားငြင်းမှာပဲလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းမို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မိုက်ကယ်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတို့ သဘောက ဘယ်လိုဆို တာကို နားမလည်ဘူး" ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

"မောင်ရင်ကော နားလည်သလား"

"နားလည်ပါတယ်၊ အင်း... ကောင်းပါပြီလေ၊ ကြိုးကွင်းပဲ ထားကြပါစို့"

“ကျုပ်ကတော့ မောင်ရင်ဟာ အဲဒါကိုမြင်ရအောင် အသက်ရှည်မယ့်လို့ မဟုတ်လို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ဖို့များ အကြောင်းရှိနေပါ သလား”

“မောင်ရင်ကို ဒီထက်နည်းနည်း အသက်ပိုကြီးစေချင်တယ်”

“ကျုပ်ဟာကျုပ် နိုင်နင်းပါတယ်” သူသည် ရယ်မောလေသည်။

“မောင်ရင်တို့ အကျဉ်းသားကော ဘယ်နဲ့လဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘုရင်...”

“မင်းတို့ အကျဉ်းသားလေ”

“ခင်ဗျားသဘောထားကို မေ့သွားပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့... သူ့အသက်ရှင်ရက်ပါပဲ”

သူသည် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အတိုင်း လိုက်ထ၊သည်။

ထို့နောက်တွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အစွန့်စားဆုံး ပြုလုပ်သွားသည့် အဖြစ်

အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေများသည် ကိုက်သုံးဆယ်အတွာ

တွင် ရှိနေကြလေသည်။ ရုပ်တံသည် မြင်းထိန်းတစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ သူ၏မြင်းကို ယူခဲ့စေ

၍ ငွေစတစ်ခုပေးကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ သူ့မြင်းသည် သူ့အနီးတွင် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေပါသည်။

ရုပ်တံသည် မြင်းပေါ်သို့ တက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်ကာ

လက်ဝဲဘက်ကို သူ့ခါးပတ်ပေါ်တွင်တင်လျက် လက်ယာလက်ကို ဆန့်တန်းပေးလေသည်။

“လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရအောင်” သူက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ တင်ကြိုမြင်ထားသည့်အတိုင်း

လက်နှစ်အက်စလုံး နောက်သို့ ဝစ်လိုက်ပါသည်။ လျှပ်တပြက်အတွင်း စိတ်ထက်ပင် လျင်မြန်

စွာ သူ၏လက်ဝဲလက်သည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာကာ ဓားမြှောင်ကလေး

တစ်စင်းသည် လေထဲတွင် ဝင်းကနဲလက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်-

တော်၏ လက်ဝဲဘက်ပန်းကို ဓားနှင့်ထိုးသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်သည်သာ မရှောင်လိုက်လျှင်

နှလုံးကို ထိုးမိမည်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်မျှအော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့

ယိမ်းယိုင်သွားပါတော့သည်။ ရုပ်တံသည် ခြေခင်းတွင်းကိုပင် မထိတော့ဘဲ မြင်းပေါ်သို့

လွှားခနဲ ခုန်တက်ပြီးလျှင် ပစ်လိုက်သောမြားတံကဲ့သို့ တစ်ချက်ထိုး စိုင်းနှင်းသွားပါတော့သည်။

အော်ဟစ်သံ၊ ခြောက်လုံးပြုဖြင့် ပစ်သံများနှင့် ဆူညံလျက် သူ့နောက်မှ လိုက်ကြပါသည်။

သို့သော် စပစ်ကတည်းက နောက်ဆုံးအချက်အထိ တစ်ချက်မှ သူ့ကိုမထိမှန်ဘဲ ကျွန်တော်

သာလျှင် ရှည်လျားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် လူယုတ်မာကို

မျက်စိကဆုံးကြည့်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခွေကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်လူများသည် ကျွန်-

တော်ထံ ပိုင်းအုံလာကြစဉ် ကျွန်တော်သည် သတိလစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်အား ကုတင်ပေါ်တွင် သိပ်ထားကြရာ နာရိပေါင်းများစွာ သတိမရဘဲ

ရှိနေပါသည်။ သတိပြန်လည်လာသောအခါ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ဘေးတွင် ဖရစ်ကို

တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ အင်အားချည့်နဲ့ နှမ်းနယ်လျက်ရှိရာ ဖရစ်သည် စိတ်အားမငယ်

ရန် အားပေးစကား ပြောကြားလျက် ဒဏ်ရာလည်း မကြာမီ ပျောက်ကင်းမည်အကြောင်းနှင့် တကွ ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်များလည်း ဟန်ကျပ်ကျ ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဂျီဟန်သည် ကျွန်တော်တို့ထောင်ထားသည့် ထောင်ချောက်တွင်မိနေပြီဖြစ်၍ ယခုပင် အိမ်၌ရှိနေသည့် အကြောင်းများကို ပြောကြားနေလေသည်။

“ထူးဆန်းတာက ဒီကောင်ဟာ ဒီရောက်နေပေမယ့် နည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ပုံမရဘူး။ ဘလက်မိုက်ကယ်ဟာ သူ့ကိုစွေထွေပြီးတဲ့နောက် သူ့လုပ်တာတွေကို သိတဲ့လူတွေ ထဲက ဟိုခြောက်ပွင့်ဆိုင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ သူထင်နေတာနဲ့ တူတယ်” ဖရစ်သည် ဆက်လက်ပြောဆိုနေလေသည်။

ဖမ်းထားသူကို ချက်ချင်းခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆက်သည် သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်အိပ်ရာဘေးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေပါသည်။ သူသည် သူနဲ့မူနဲ့သောမျက်နှာထားနှင့် ကြောက်ရွံ့နေပုံရလေသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ရုပ်တံကလေး၏ စွန့်စွန့်စားစား ရမ်းကားသွားသည်ကို ခံလိုက်ရပြီးသည့်နောက်တွင်ကား သူ့အား တစ်ချက်တည်းနှင့် လဲစေနိုင်သည့် ဆက်၏ ခြောက်လုံးပြုနှင့် ဝေးဝေးရောက်နေမည့် နေရာတွင် မထားရကြတော့ပါ။ ဆက်သည် သူ့အား ကျွန်တော်နှင့်တော့ ခပ်ဝေးဝေးတွင် နေစေပါသည်။

သူ့အား ကျွန်တော်တို့က ဆုငွေမည်မျှပေးမည်ဟု ကတိပြုသည့် အကြောင်းများကို ကား ဖွင့်ဟပြောဆိုနေရန် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကတိအတိုင်းပင် သူ့အား ပေးကြပါသည်။ သူသည် ရက်စက်သည့်စိတ်ရှိသည်ထက် စိတ်အားနုနယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေ သည်။ သူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများသည်လည်း သူ စိတ်ပါ၍ဖြစ်ရသည်မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့အစကို မက်နှင့် မြို့စားတို့ ကြောက်ရွံ့၍ လုပ်ကိုင်ရသည်က များလေသည်။ သူသည် သိသမျှ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်အား ပြန်ပြောပြပါသည်။ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် သူပြော သမျှတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

တံတားရှင်ကလေး၏ တစ်ဘက်စွန်းတွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လှေကားထစ်များ ရှိလေသည်။ ထိုလှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားလျှင် ရဲတိုက်ဟောင်း အတွင်းရှိ မြေပြင်အောက်၌ ကျောက်သားများကိုထွင်းကာ ပြုလုပ်ထားသော အခန်းကလေး နှစ်ခန်းကို တွေ့ရမည်။ ထိုအခန်းနှစ်ခန်းအနက် အပြင်ဘက်ကျသည့်အခန်းတွင် ပြတင်းပေါက် များမရှိဘဲ အခန်းတွင်းဝယ် အစဉ်ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးများဖြင့်သာ လင်းနေပါ သည်။ အတွင်းဘက်ကျသည့် အခန်းတွင်ကား ကျုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် လေးထောင့် စပ်စပ် ပြတင်းတစ်ပေါက် ရှိလေသည်။ အပြင်ဘက်ကျသည့် အခန်းတွင် နေရာညပါ ခြောက်ပွင့်ဆိုင်ထဲမှ လူသုံးယောက်သည် အမြဲသဖြင့် ရှိနေလေသည်။ အကယ်၍ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုလူသုံးယောက်သည် အပြင်ခန်း၏ တံခါးဝမှနေ၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို မထိခိုက်စေဘဲ အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှဆွဲကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်ဟု မြို့စားမိုက်ကယ်က ညွှန်ကြားချက်များ ပေး ထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုတံခါးမှ မခုခံနိုင်တော့ဘုဆိုလျှင် ရုပ်တံဖြစ်စေ၊ ခင်္ဃာရုပ် ဖြစ်စေ၊ (တစ်ယောက်ယောက်သည် အမြဲရှိနေသည်) ကျန်လူများကို ထိုနေရာမှ အချိန်ဆွဲ ကာ ခုခံကာကွယ်ရန် ထားခဲ့ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘုရင်ကလေးထားရာ အတွင်းခန်း

ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၍ ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုကျွေးမွေးထားသော်လည်း လက်မောင်းများကို သံကြိုးကောင်းကောင်းနှင့် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံရသဖြင့် သူ၏တံတောင်ဆစ်များကို သုံးလက်မထက်ပို၍ မရွေ့လျားနိုင်သည့်ပြင် လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်ကလေးအား ခပ်လွယ်လွယ်နှင့် ကိစ္စတူးစီရင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် အပြင်ခန်းတံခါး ပွင့်ထွက် မသွားမီ ဘုရင်ကလေးသည် နတ်ရွာစံပြီးဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သူ့အလောင်းကို မည်ကဲ့သို့ စီမံမည်နည်း။ သူ့အလောင်းသည်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကဲ့သို့ပင် သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ဖြစ်မှုကို သက်သေခံလျက် ရှိနေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှိဟန်သည် ဆက်၍ ပြောပြန်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ မြို့စားကလေးဟာ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။ ဟိုနှစ်ယောက်က တံခါးဝကနေပြီး ခုခံနေတုန်း ဘုရင်ကလေးကို သတ်တဲ့လူက လေးထောင့်တံခါးလေးက သံတိုင်တွေကို ဖွင့်ပါလိမ့်မယ်။ (ထိုသံတိုင်များကို ပုတ္တူများဖြင့် တွယ်ထားသည်) အခု အဲဒီပြတင်းပေါက်ဝကို မြေပြန်လုံးကြီးနှင့် ပိတ်တပ်ထားလို့ အလင်းရောင်မဝင်တော့ဘူး။ အဲဒီပြန်ကြီးဟာ လူတစ်ကိုယ်ဝင်နိုင်လောက်အောင်ကျယ်ပြီး ကျုံးထဲအထိ ပေါက်သွားတယ်။ ပြန်ဝနဲ့ ရေပြင်အကြားမှာ မြင်နိုင်လောက်အောင် လွတ်နေတဲ့ နေရာမရှိစေဘဲ ပြန်ဝနဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ဟာလဲ ထိနေပါတယ်။ ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံပြီးတဲ့နောက် သူ့ကိုသတ်တဲ့လူဟာ လေးလံတဲ့အရာတစ်ခုကို အလောင်းမှာ ခပ်သုတ်သုတ်ဆွဲပြီး ပြတင်းပေါက်နား ဆွဲယူလာ၊ စက်သီးနှင့် ပြန်ဝထိအောင် ဆွဲတင်ပြီးတဲ့နောက် အလောင်းရဲ့ခြေထောက်များကို ပြန်ထဲသွင်းပြီး အလောင်းကို တွန်းချလိုက်ရုံပါပဲ။ ရေသံတောင်မကြားရဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် အလောင်းဟာ ရေထဲကျသွားပြီး ပေနှစ်ဆယ်လောက်နက်တဲ့ ကျုံးအောက်ရောက်သွားမှာပါပဲ။ ဒီကိစ္စပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူသတ်သမားများက 'ကိစ္စချောပြီ လို့အော်ရင်း ဒီပြန်ထဲပဲ လျှောဆင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ တခြားလူတွေကတော့ သူတို့တတ်နိုင်လို့ရှိရင်၊ ပြီးတော့ တိုက်ပွဲကလဲ သိပ်ပြီးမပြင်းထန်ရင် ဒီအခန်းထဲပြေးလာ၊ နည်းနည်းကြန့်ကြာအောင် တံခါးကို ကလန်ပိတ်ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်လုံးထဲက လျှောဆင်းပြီး ထွက်လာဖို့ပါပဲ။ ဘုရင်ကလေးကတော့ အလေးဆွဲထားလို့ ရေပေါ် ပေါ်တက်လာတော့မှာ မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ကတော့ ပေါ်လာပြီး တစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးလာကြမှာပါ။ အဲဒီမှာ အမိန့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သူတို့ကို ဆွဲတင်ဖို့ ကြိုးနဲ့လူများရော မြင်းများပါ 'စောင့်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ တကယ်လို့ သူတို့ စီမံတဲ့အတိုင်းမဖြစ်ဘဲ တလွဲတချော်ဖြစ်ကုန်ရင် မြို့စားကိုယ်တိုင် သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီး မြင်းနဲ့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ထွက်ပြေးဖို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ ချောချောမောမောဖြစ်ရင်တော့ သူတို့ဟာ ရဲတိုက်ကြီးကို ပြန်လာကြပြီး သူတို့ရန်သူတွေကို ချောင်ပိတ်အမိမိဖမ်းဖို့ပါပဲ။ ဒါကတော့ အကြောင်းပေါ်လာရင် ဘုရင်ကလေးကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ရာ မြို့စားကလေးရဲ့ အစီအမံပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီအစီအစဉ်ကို မတတ်သာတဲ့အဆုံးကျမှ အသုံးပြုပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပြီးပြီးချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မသတ်ခင်ကလေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကိုပါ သတ်နိုင်မှပဲ။ ဘုရင်ကလေးကို သတ်ချင်စိတ် ရှိကြပါတယ်။ 'ကဲ- အခု ကျွန်တော်သိသလောက် ဘုရားကိုတိုင်တည်ပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ မြို့စားမိုက်ကယ်က ကျွန်တော်ကို ရန်တုံ့မမူအောင်သာ ကာကွယ်ပေးပါ

တော့ဗျာ။ တကယ်လို့များ ဒီအကြောင်းတွေ သူသိပြီး သူလက်ထဲ ရောက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းချင်ပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ခပ်မြန်မြန် အသတ်ခံရပါစေဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သတ်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။

သူသည် အကြမ်းအားဖြင့် ပြောဆိုသွားရာ ကျွန်တော်တို့က မေးခွန်းများဖြင့် သူ့ပြောပြချက်များကို ထပ်မံဖြည့်စွက် မေးမြန်းကြလေသည်။ သူ့ပြောသွားသည့် အကြောင်းအရာများသည် လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ဖြစ်လာလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည့် စီမံကိန်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အကယ်၍ သူတို့အား သင်္ကာမကင်းစရာ အကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်အဖြစ်နှင့် စီစဉ်နိုင်သည့်အတိုင်း အင်အားကြီးမားသည့် အလုံးအရင်းများနှင့် လာဝိုင်းလျှင် သူတို့သည် ပြန်လွန်ခွဲတိုက်ခိုက်ရန် အကြံကို ဖျက်ပစ်ကြလျက် ဘုရင်ကလေးကို တိတ်တဆိတ် သတ်ပြီးလျှင် မြန်ကြီးမှ လျှောချလိုက်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေရာတွင် ပါးနပ်လိမ္မာစွာ စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခြောက်ပွင့်ဆိုင်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ဘုရင်ကလေးအခန်းထဲသို့ နေစေ၍ ရှာဖွေသူများ အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူက သူ့ကိုလွှတ်ပစ်ပြီး တရားသဖြင့်လုပ်ပေးပါဟု အော်ဟစ်တောင်းဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်တွင် မိုက်ကယ်အားခေါ်ယူကာ မေးမြန်းလျှင် မိုက်ကယ်က ထိုသူအား မိမိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ချုပ်နှောင်ထားမိသည့်အကြောင်းကို ဝန်ခံလျက် ထိုသူသည် ရဲတိုက်ထဲတွင်ရှိသော မိန်းမတစ်ဦးအား (ထိုမိန်းမတစ်ဦးကား အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်ဖြစ်သည်။) လူပျိုလှည့်သည့်အတွက် မိမိသည် ဧေါသထွက်ကာ အကျဉ်းချထားမိကြောင်း၊ သူသည် ဇင်းဒီးတွင် အရှင်သခင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုကဲ့သို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု အယူရှိကြောင်းနှင့် ဖြေရှင်းလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ ထိုသူ၏ တောင်းပန်ချက်ကြောင့် စိတ်ကျေနပ်ပြီဖြစ်၍ လွတ်ပစ်ရန် ဝန်မလေးသည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောကြားလိမ့်မည်။ ဤနည်းဖြင့် ဇင်းဒီးတွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ရှိသည်ဟူသော သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြသည့်အတွက် မြို့စားကလေးတွင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသည့်ကိစ္စသည် ရှင်းလင်းပြီးဆုံး၍ ယခုရောက်ရှိလာသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား လာရောက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ရန် ဖြစ်ပေါ်လာစေသော ငုက္က့သည်လည်း တစ်ခါတည်း ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ရှိသွားပါလိမ့်မည်။ လာရောက်သည့်သူများလည်း အကြောင်းမထူးတော့သည့်အလျောက် ထိုနေရာမှ ဆုတ်ခွာလာကြသောအခါ မိုက်ကယ်သည် ဘုရင်၏အလောင်းကို ခပ်အေးအေးပင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ပါသည်။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၍ ကလိန်ညာဏ်ဆင်ထားသည့် အကြံအစည်ကို ကြားရသော ဆက်၊ ဖရစ်နှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲနေသည့် ကျွန်တော်တို့သည် တုန်လှုပ်အံ့ကြသော အမူအရာနှင့် တစ်ယောက်ဖျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေပါသည်။ အေးအေးသာ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ စစ်ဆင်၍ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ စစ်တပ်ကြီးကိုခေါ်ဆောင်ကာ အထင်အရှားသွားသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် တိတ်တဆိတ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားကာ တိုက်ခိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ကလေးအနားသို့ မရောက်မီ ဘုရင်ကလေးသည် ကိစ္စတူးပြီး ငြိမ်းနေပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ မိုက်ကယ်က အင်အားကြီးမား၍ ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို နှိမ်နင်းလျှင်

သည်နေရာတွင် စခန်းသိမ်းကြရန်သာ ရှိတော့သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က အင်အားကြီးမား၍ သူ့ကို နှိမ်နင်းနိုင်လျှင်လည်း သူ့အပြစ်ရရှိအောင် မလုပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၏ အပြစ်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်းမပြုဘဲ သူ့အပြစ်ကို သက်သေအထောက်အထားပြု၍ ဖော်ထုတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ တစ်ဘက်မှ နေကြည့်လျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် ဘုရင်အဖြစ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဓမ္မအဖို့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲကြရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ အဆုံးဆုံးဖြစ်နိုင်သည်မှာကား သည်ဇာတ်ရှုပ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်မလာခင်ကလိုပင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သူနှင့် ထီးနန်းစပ်ကြားတွင် လူတစ်ယောက် အနှောင့်အယှက်အဖြစ် တည်ရှိနေပြီး ထိုသူသည် ဘုရင်ဟန်ဆောင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားလျှင်ကား သူ့ကို ဖက်ပြိုင်မည့်သူ တစ်ဦးမျှ ကျန်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

“ဘုရင်ကလေးဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို သိသလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရုပ်တိအမိန့်အတိုင်း ပြန်လုံးကြီးကို တပ်ကြပါတယ်။ အဲဒီနေ့တုန်းက သူလဲ အစောင့်ကျနေပါတယ်။ ဘုရင်ကလေးက ကျွန်တော့်ဆရာရုပ်တိကို ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက မခန့်လေးစား ရယ်မောပြီး ‘ဒါလား လူ့ပြည်က နတ်ပြည်ကိုသွားတဲ့ လမ်းသစ်လေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မတတ်သာလို့ နတ်ပြည်ကို သွားရဖို့ ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် အများလူသာမန်တို့ သွားတဲ့လမ်းက သွားဖို့မသင့်လျော်ပေဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့က ဘုရင်မင်းမြတ်အား ရိုးရိုးလူတွေ စိန်းစိန်းကြီးကြည့်တွေ၊ နှောင့်ယှက်ကြခြင်း မပြုနိုင်အောင် သီးသန့်လမ်းကလေး လှလှပပ လုပ်ထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဒီပြန်လုံးကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းအကြောင်းပါပဲ’ လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက ‘ရယ်မောပြီး ဦးညွှတ်ရင်း ဘုရင်ကလေးရဲ့ အရက်ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ပေးခွင့်တောင်းတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကလေးဟာ ညစာစားနေပါတယ်။ ဘုရင်ကလေးဟာ သူ့ရဲ့အဆက်အနွယ်များလိုပဲ သူ့ရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံပေမယ့် ပြန်လုံးကြီးနဲ့ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေတဲ့ လူဆိုးကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကြီးဟာ နီမြန်းလာပြီးတဲ့နောက် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အိုဗျာ... (သူသည် တုန်လှုပ်သွားသည်။) ဒီလမ်းဒါးရဲတိုက်ကြီးထဲမယ် အေးအေးလူလူကို မအိပ်ရပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီမှာရှိတဲ့လူတွေဟာ လူတစ်ယောက်ခေါင်းဖြတ်ဖို့ဟာ ဖဲတစ်ပွဲကစားသလို လွယ်လွယ်မြန်မြန်ကလေး ဖြတ်ခိုကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာရုပ်တိဟာ အဲဒီကစားနည်းကို တခြားဟာတွေ ထက် သဘောကျတယ်”

သူသည် စကားပြောရပ်သွားသည်။ ဖရစ်အား သူ့ကိုခေါ်သွား၍ ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့တက်သို့စောင်းငဲ့ကာ “တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က လင်းဒါးမှာ အကျဉ်းသားရှိသလားလို့မေးရင် ‘ရှိတယ်’လို့ ဖြေနိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် အကျဉ်းသားဟာ ဘယ်သူလဲလို့မေးရင် ဘယ်သူဆိုတာ မပြောရဘူး။ ပြောရင် မင်းကို ခွေးသတ်သလို သတ်ပစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က ဆက်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။
 “မလွယ်ဘူးဗျို့” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။
 “အင်း... အတော်ခက်တယ်။ ကျုပ်တော့ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင်

မောင့်ကို ရွတ်တေးနီးယားဘုရင်အဖြစ်နဲ့ပဲ တွေ့နေရဦးမယ် ထင်တာပဲ” သူသည် ခေါင်းဖြူကြီးကို ယမ်းရင်း ပြောပြီးနောက် မိုက်ကယ်၏ ညှစ်ပတ်မှုကို ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းစားကိုနှိပ်ရင်း စကားစလို့ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ကူးရသလောက်တော့ ဘုရင်ကလေးဟာ လင်းဒါးရဲတိုက်ထဲက အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ပြုပြီး ထွက်လာနိုင်ဖို့ဟာ လမ်းနှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ပထမလမ်းကတော့ ပြိုစားရဲ့ လူတွေကိုယ်တိုင်က သူ့ဆရာအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ကြမူပဲ”

“ဒါကိုတော့ ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကောင်းကင်ဘုံက တန်ခိုးအာဇာနည်နဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကယ်ဆယ်မယ့်သူပေါ်မှ ဖြစ်မှာပဲ”

www.burmeseclassic.com

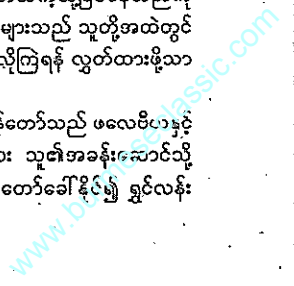
၁၄။ ရဲတိုက်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင်

ရုရိုတေးနီးယား ပြည်သူ့ပြည်သားတို့သည် ယခု ကျွန်တော် ပြန်လည်ဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများကို ကြားသိကြလျှင် အံ့ဩကြပေလိမ့်မည်။ ရုံးတော်ပြန် တမ်းများတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘုရင်ကလေးသည် တောလိုက်ရင်း မတော် တဆ လှဲထိုးမိသဖြင့် အသက်ဘေးကိုပင် စိုးရိမ်လောက်သည့် ဒဏ်ရာတစ်ခု ရရှိနေသည်ကို ဖော်ပြထားလေသည်။ ဤကြောငြာချက်ကို အလွန်အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်အနေနှင့် ထုတ်ပြန်ကြေငြာစေ၍ ပြည်သူ့ပြည်သားအများကိုလည်း စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ်စေအောင် ဖန် တီးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုပြုလုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အကျိုးနှစ်ခု ထင်လာပါ သည်။ ပထမအချက်မှာ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဆထရာကင်းနက်ထံမှ ကျွန်တော်၏ အမိန့်သည်လည်း ကောင်း၊ သူ၏အမိန့်သည်လည်းကောင်း၊ အရေးမပါ ဩဇာမရှိတော့ဘဲ မင်းသမီးကလေး ဖလေဗီယသည် ကျွန်တော်ရှိရာ တာလိန်ဟိန်၏နေအိမ်သို့ ထွက်ခွာလာမည်အကြောင်းကို ကြားသိရလေသည်။ (ဤသတင်းစကားကို ကြားရသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဂုဏ်ယူမိခြင်း မရှိစေရန် ကြိုးစားရပါတော့သည်။) ဒုတိယအချက်ကား ကျွန်တော်၏ညီတော် စထရဲဆောမြို့စားသည် ထိုသတင်းကိုကြားရလျှင် ကျွန်တော်သည် တကယ်ပင် နေရာမှ မထနိုင်ဘဲ အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် စိုးရိမ်နေသည့်အခြေ၌ ရှိနေသည်ဟု အထင်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို မတတ်သာသဖြင့် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်ပင် ဇင်းဒါးသို့ ပြန်လွှတ် လိုက်ရသည့် ဂျီဟန်ထံမှ ကြားသိရလေသည်။ သူ့အား တစ်ညလုံး မပြန်လာဘဲ နေရမည် လားဟု ရုတ်တရက်တလောက ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်သည်ကို ခံရသည့်အပြင် ဤကဲ့သို့နှိပ်စက်ခြင်း ကို မြို့စားကလေးကလည်း သဘောတူ ခွင့်ပြုသည်ကို သိရသောအခါ ဂျီဟန်သည် ရုတ် တို့အပေါ်တွင် အလွန်မုန်းတီး စိတ်နာလျက် ကျွန်တော်က ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုထားသည့် တန်ဖိုးလက်ဆောင်များထက်ပင် အရေးပါအရာရောက်ကာ ကျွန်တော်ဘက်သို့ အလိုလို ပါလာပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲဆင်ရန်အချိန်သည် နီးကပ်လာပါပြီ။ ဆက်နှင့် ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်တကြီး နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးသည့်နောက် တစ်ခါလောက်တော့ စွန့်စားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြလေ သည်။ ထို့ပြင်လည်း ဘုရင်ကလေးသည် ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် အကျဉ်းခံနေရသည့်အ တွက် အသားအရေ ဖျော့တော့နှမ်းလျှ၍ အဖျားသွေးများဝင်ကာ သူ့ကျန်းမာရေးသည် တဖြည်းဖြည်း ချို့တဲ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဂျီဟန်ထံမှ ကြားရပြန်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပို၍လျင်မြန်စွာ ချမှတ်မိကြပါတော့သည်။ ရှင်ဘုရင်ပင်ဖြစ်စေ၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် ပင်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရလျှင် နေရာ မနေရလို့ သေရလျှင်လည်း သေနတ်ကျည် ဆန်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ဓားလက်နက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ခပ်မြန်မြန်သေရသည်က လျှောင့်အိမ်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း အမည်ကြွေ ကြွေရသည်ထက် ကောင်းပါသေးသည်။ သည်အတောအတွင်းမှာ ပင် မင်းသမီးကလေးအား စောင့်ရှောက်ရင်း တာလိန်ဟိန်၏အိမ်သို့ လိုက်ပါရောက်ရှိနေသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆထရာကင်းနက်ကလည်း ခပ်မြန်မြန် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် လိုအပ်သည့် အကြောင်းနှင့် တိုက်တွန်းနေပြန်လေသည်။ ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် သင့်လျော်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် မိမိစိတ်ကိုမနိုင်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိမည် ကို စိုးရိမ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဘက်ဘက်မှနေကြည့်လျှင် ဘုရင်ကလေးလွတ်မြောက်ရေး ကို ခပ်မြန်မြန် ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးသည် အထူးအရေးကြီးနေပါသည်။

မြိမ်သက်အေးချမ်းသော အခါသမယတွင် မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ မရှိဘဲ ဆိတ်ငြိမ်သော တောမြို့ကလေးတစ်မြို့အနီးဝယ် ဘုရင်၏ညီတော်နှင့် ဘုရင်ဟန်ဆောင်နေသူ တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြတ်နိုးကြည့်ဖြူသော အသွင်ကိုဆောင်လျက် ဘုရင်အစစ်၏ အသက်နှင့်ကိုယ်အတွက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စစ်ဆင်နေကြသည်မှာ ထိုတိုင်းပြည်၏သမိုင်း တွင် မကြုံစဖူး ထူးကဲသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ပင် ဇင်းဒါးဘက် နှင့် တာလိန်ဟိန်ဘက်တို့ အကြိတ်အနယ် တိုက်မည်တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်အခါ က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ဗိုလ်နောက် နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က မည်သည့်အနှောင့်အယှက် ကန်ကွက် ချက်ကိုမှ နားမထောင်ဟု ဆက်က ပြောဖူးပါသည်။ အကယ်၍သာ ရုရိုတေးနီးယား ဘုရင် တစ်ပါးသည် အသက်ဦးဆုံးပိုင်စနစ်နှင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ကျွန်တော်သည် ထိုဘုရင် ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ကျွန်တော်၏ဘဝသည် သာယာခြင်း ကင်းမဲ့နေ ပါပြီ။ မိမိအသက်ကိုပင် အနည်းငယ်မျှ အမှုမထားဘဲ အမြဲသဖြင့် ဖက်နှင့်ထုပ်ထားပါသည်။ ပထမတော့ သူတို့တော့က ကျွန်တော်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ကြပါသေးသည်။ ကျွန်တော်အား လုံခြုံသောနေရာ၌ နေစေသည်။ မိမိကိုယ်ကို အတင့်ရုံပြီး အမှတ်တမဲ့ မနေ ရန်ကိုလည်း မျောင်းဖျက်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်ကို သိသောအခါ ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မပေါ့ဟူသော အယူအဆများသည် သူတို့အထဲတွင် ပြန့်ပွားလာပြီးလျှင် မိုက်ကယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ထင်သလိုကြံရန် လွတ်ထားဖို့သာ ကောင်းသည်ဟုပင် ယူဆကြပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ည အတော်ညဉ့်နက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဖလေဗီယနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်နေသည့် စားပွဲမှထကာ မင်းသမီးကလေးအား သူ၏အခန်းဆောင်သို့ လိုက်ပို့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စကားတော်ခေါ်နိုင်၍ ရွှင်လန်း

သာယာစွာ နိုးကြားပါစေဟု ဆုတောင်းနှုတ်ဆက်ကာ သူ့လက်ကလေးကို မွှေးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်လာပါသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဆက်နှင့်ဖရစ်တို့သည် လူ့ခြောက်ယောက်နှင့်မြင်းများပါ အဆင်သင့် စောင့်နေကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်နေကြသည့်အပြင် ဆက်သည် မြင်းကူးပေါ်တွင် ကြိုးခွေကြီးတစ်ခုကိုလည်း တင်ယူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ တော့ တုတ်တိုတိုတုတ်တုတ် တစ်ချောင်းနှင့် ဓားရှည်တစ်ချောင်း ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းရိုးရိုးအတိုင်း မလာဘဲ မြို့ကိုရှောင်ကာ ကွေ့ပတ်လာကြ၍ တစ်နာရီလောက် သွားမိလျှင် ဇင်းခါးရဲတိုက်ရှိသည့် 'တောင်ပူစာကလေးကို' တက်လာခဲ့ကြရလေသည်။

ထိုညသည် မိုးမှောင်ကျ၍ လေထန်နေလေသည်။ တောင်ပူစာပေါ်သို့တက်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့တွေ့ လေထဲမိုးထဲ မိနေကြလေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများသည် လေမိုးဒဏ်ကြောင့် တဟီးဟီးနှင့် သက်ပြင်းချကာ ညည်းညူနေကြလေသည်။ ရဲတိုက်နှင့် နှစ်ဖာလုံလောက်ဝေးသော သစ်ပင်များထူထပ်သည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပါလာသူ ခြောက်ယောက်ကို မြင်းများနှင့်တကွ ထိုနေရာတွင် ပုန်းလှုံနေရစ်ခဲ့ရန် ထားပစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆက်တွင် ခရုကလေးပါလာသည်။ အကယ်၍ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေလျှင် ခဏခြင်းပင် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ သူတို့ ရောက်လာနိုင်ကြပါသည်။ ယခုအထိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရသေးပါ။ မိုက်ကယ်သည် ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျက်ပင် ရှိသေးသည်အထင်နှင့် အစောင့်အရှောက်များကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ချထားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပါသည်။ ဘယ်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ကြုံရဘဲ လမ်းနှင့် ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးစပ်ကြားရှိ ကျွန်းကမ်းပါးသို့ ရောက်ရှိလာကြပါပြီ။ ကမ်းပါးစောင်းတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိရာ ဆက်သည် ထိုသစ်ပင်တွင် ကြိုးချည်ရန် ငြိမ်သက်စွာပင် စိတ်ပါလက်ပါကြီး ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘွတ်ဖိနပ်များကိုချွတ်ပြီးလျှင် ဘရန်ဒီဘူးကိုယူကာ ခပ်များများကလေး မော့ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဓားကို 'ဓားအိမ်ထဲတွင် အလွယ်တကူနှုတ်ယူနိုင်ရန် ခပ်ချောင့်ချောင်ထား၍ တုတ်တိုကို ကျွန်တော်၏ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားပါသည်။ ထို့နောက် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေရာသော ဖရစ်ကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မိတ်ဆွေများနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကြိုးကို ကိုင်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေးကို ချုပ်နှောင်ထားရာ အခန်းပြင်ဘက်ရှိ ပြန်လုံးကြီးဆီသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကို ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ရေထဲသို့ လျှောချလိုက်ပါသည်။ ညဉ့်သည် လေမိုးထန်လျက် ရှိသော်လည်း နေ့လယ်က နေရောင်နှင့် အပူရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မအေးလှပါ။ ကျွန်တော်သည် ခြေလက်များကို အသုံးပြုကာ ကျွန်တော်အပေါ်မှ မျက်မှောင်ကြည့်၍ ကြည့်နေသည်ဟုထင်ရသော နံရံကြီးကိုပတ်ပြီး ရေထဲတွင် ကူးသွားပါသည်။ ရှေ့သို့ သုံးပေလောက်သာ လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် စွတ်စိုထိုင်းခိုင်း၍ ရေညှိများတက်နေသော အင်္ဂါတေးကြီးကို တွားတက်နေစဉ် ကျွန်တော်အား မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ ရဲတိုက်သစ်ဘက်တွင် ဖီးရောင်များ ရှိနေသည့်ပြင် ရယ်သံမောသံ၊ ဖျော်ရွှင်မြူးတူး အော်ဟစ်သံများကို ကြားရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်လေး၏ စူးရှသောအသံကို မှတ်မိပါသည်။ အရက်သောက်ထားသဖြင့် နိမ့်

မည့် သူ၏မျက်နှာထားကိုလည်း မြင်ယောင်နေပါသည်။ ထို့နောက် မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို တွေးတောသတိပြုကာ ခေတ္တမျှ နားနေလိုက်ပါသည်။ ထို့ဟန် ပြောသွားသည့်အတိုင်းမှန်ပါက ယခု ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေးကလေး ရွေ့သွားပြန်ရာ ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှောင်ထဲတွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကား ပြတင်းမှ ရေထဲသို့ ကောက်တွေ့ကျဆင်းနေသည့် မြန်လုံးကြီး ဖြစ်လေသည်။ မြန်လုံးကြီး၏မျက်နှာဝမှာ လေးပေခန့်ရှိ၍ လူနှစ်ကိုယ်စာလောက်ရှိသည့် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြန်လုံးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်တော့မည်ပြုသည်တွင် အခြားအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်ရပြန်သောကြောင့် ထိတ်သွားပါသည်။ မြန်လုံးကြီးတစ်ဘက်မှ လှေဦးကလေး ထိုးထွက်နေလေသည်။ အသေအချာ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်လိုက်ရာ နေရာပြောင်းသလို လှုပ်ရှားသံသို့သို့ ကြားရလေသည်။ မိုက်ကယ် တီထွင်ထားသည့် လုပ်ငန်းတွင် စောင့်ရှောက်နေသူသည် မည်သူနည်း။ သူသည် အိပ်ပျော်နေသလော၊ နိုးနေသလော၊ ကျွန်တော်၏ဓားသည် အရံသင့်ရှိပါ၏လားဟု စမ်းကြည့်ပြီးလျှင် ရေထဲသို့ဆင်းလိုက်ရာ အောက်ခြေကို ထိတွေ့ပါသည်။ ရဲတိုက်ကြီး၏ အခြေအနေအတိုဖြစ်သည် ဘေးဘက်သို့ ဆယ့်ငါးလက်မခန့် ထိုးထွက်နေ၍ နံရံနှင့်ကပ်လျက် ကျောက်ခုံလိုဖြစ်နေလေသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် ရပ်လျက်ရှိရာ ချိုင်းမှ အထက်ပိုင်းသည် ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အသာကုန်းပြီး ပြွန်းကြီးကောက်နေသဖြင့် လွတ်ထွက်နေသောနေရာမှ တစ်ဘက်သို့ အမှောင်ကိုထွင်းဖောက်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

လှေထဲတွင် လူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ရှိင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် သူ့ဘေးတွင် ရှိသည်။ သေနတ်ပြောင်းမှ အရောင်လက်နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် အစောင့်ကျနေသူဖြစ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။ သူသည် လေးလေးမှန်မှန် အသံညီညီ အသက်ရှူနေပါသည်။ ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့် သူသည် အိပ်ပျော်နေပါလော့။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်ခုံပေါ်တွင် ခူးထောက်ကာ မြန်လုံးကြီးအောက်မှ မျက်နှာနှင့် နှစ်ပေလောက်သာ ကွာတော့သည့်နေရာသို့ ရောက်အောင် ရှေ့သို့ တိုးသွားပါသည်။ ကျွန်တော် မြင်ရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် အတော်ကြီးထွားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုဟန်၏အစ်ကို မက်ဟော့ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏လက်သည် ခါးပတ်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားကာ ဓားကို နှုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ သော အမှုကိုစွဲတို့တွင် သည်ကိစ္စကို စိတ်ထဲတွင် မထားချင်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စသည် သာမန်လူတို့ လုပ်ကိုင်သလော၊ သို့တည်းမဟုတ် သစ္စာဖောက်ထိုသော ကျူးလွန်သည့် အလုပ်လောဟူသော မေးခွန်းကိုလည်း မေးမနေနိုင်တော့ပါ။ "ခု စစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဘုရင်ကလေး၏ အသက်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်နေရတယ်" ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို သည်လိုပြောဆိုလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မြန်လုံးအောက်မှထွက်ကာ ကျောက်ခုံရံစွန်းတွင် ချည်ထားသော လှေခဲဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အသက်အောင်ထားပြီးလျှင် ထိုးမည့်နေရာကို ချိန်ဆကာ လက်မောင်းကို မြှောက်လိုက်ပါသည်။ လူကြီးသည် လှုပ်ရှားလာပြီးလျှင် သူ့မျက်လုံးကြီးကို ပြူးကြည့်သည်။ သာ၍ ပြူးလာသည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီးလျှင် သေနတ်ကို ဆွဲလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ချက်

တည်းနှင့် ကိစ္စတုံး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သူ့နေရာတွင်သူ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ထားခဲ့ပြီးနောက် ပြန်လုံးကြီးဘက်သို့ လှည့်ခဲ့ပါသည်။ ရရှိသည့်အချိန်ကလည်း တိုတောင်းလှပါသည်။ ထိုသူ့အစောင့်ကျသည့် အချိန်သည် စေ့၍ သူ့နေရာတွင်စောင့်ရန် အခြားသူတစ်ယောက်သည် ချက်ခြင်းဆိုသလို ရောက်ချင် ရောက်လာမည်။ ပြန်လုံးကြီးကိုဖိုလျက် ရေစပ်အနီးရှိ ပြန်လုံးအဆုံးမှသည် အပေါ်ဆုံး အတိန်ရံအင်တေသားအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသော နေရာအထိ သို့တည်းမဟုတ် ဝင်သွားသည်ဟုထင်ရသော နေရာအထိ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပါသည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ ဟ၊သော နေရာအပေါက်များကို မတွေ့ရပါ။ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် အောက်ဘက်ပိုင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြန်ပါသည်။ အောက်ဘက်၌ ပြန်လုံးကြီးနှင့် တွယ်ကပ်လျက်ရှိရမည့် အင်တေသားတွင် မီးရောင်လက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသက်ရှူများပင် မှားမတတ်ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုမီးရောင်သည် ဘုရင်ကလေးရှိနေသည့် အခန်းတွင်းမှ ထိုးထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ပခုံးကို ပြန်လုံးကြီးတွင်ကပ်လျက် အားစိုက်တွန်းလိုက်ရာ ထိုဟဲနေသော အပေါက်သည် နည်းနည်းကလေး ပိုကျယ်လာသဖြင့် ရပ်လိုက်ပါသည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် ပြန်လုံးကြီးသည် အောက်ပိုင်း၌ အင်တေသားတွင် တွယ်ကပ်ထားကြောင်း သိသာနိုင်ပါပြီ။

ထိုအချိန်၌ အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ မာကျောခက်ထန်သည့် အသံဖြစ်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မနေချင်တော့ဘူးဆိုရင်လဲ သွားပါတော့မယ်၊ အနားယူပါတော့၊ ဒါပေမယ့် လက်ထိပ်တော့ ခတ်ထားပါရစေဦးဗျာ”

ထိုအသံက ဒက်ချပ်၏အသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာများပြောစရာ ရှိပါသေးသလဲခင်ဗျ၊ မသွားခင် အမိန့်ရှိပါဦး”

ထိုအသံကို ကြားရပြီးနောက် ဘုရင်ကလေး၏အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ညီတော်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ မြန်မြန်သတ်ပစ်ပါလို့၊ ဒီလိုနဲ့ ဒီနေရာမယ် တဖြည်းဖြည်း သေရမှာပဲ” ဘုရင်ကလေးက ပြောလေသည်။

“မြို့စားကလေးက ဘုရင်ကလေးကို မသတ်ချင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ သတ်တော့မယ် ဆိုရင်တော့ ဟောဒီက နတ်ပြည်သွားဖို့ လမ်းကြီးကိုသာ ကြည့်ထားပေတော့” ဒက်ချပ်က ပြောင်ချော်ချော် ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှိပါစေတော့ကွယ်၊ တတ်နိုင်ရင် ငါတစ်ယောက်တည်း နေစမ်းပါရစေ၊ မင်းသွားပါတော့...”

“အိပ်မက်ရာမက်များ ကောင်းကောင်း မက်ပါစေဗျာ...” လူဆိုးက ပြောလိုက်ပြီးနောက် မီးရောင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တံခါးမင်းတပ်ထိုးသည် အသံများကို လည်း ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကလေး၏ ရှိုက်သံကို ကြားရပြန်သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း တွေးချင်ရာ တွေးနေရှာသည်။ သူ့ကိုပင် ပြတ်ရယ်ပြုကာ ပြောင်လှောင်နေကြပြီတကား...။

သူ့ကို စကားမပြောရပါ။ အံ့ဩပြီး အော်ဟစ်လိုက်လျှင် ခက်ပါလိမ့်မည်။ သည်ညတွင် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရပါ။ ကျွန်တော်၏တာဝန်မှာ ဤနေရာမှ အေးမသိ ရန်မခမခတ် ဆုတ်ခွာသွားရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ လူသေအလောင်းကိုလည်း ယူဆောင်ရပေဦးမည်။

သူ့ကို ထိုနေရာ၌ ထားပစ်ခဲ့လျှင် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် စကားများလာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လေ့တွင်ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် လှေထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်၏တက်သံကို ကြားရဖို့ ခဲယဉ်းပါသည်။ ကျွန်တော်လူများ စောင့်နေသည့်နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လှော်ခတ်သွားပါသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်နောက်ဘက်ကျားဆီမှ ကျယ်လောင်သော လေချွန်သံကို ကြားရလေသည်။

“ဟဲလို မက်” ဟု အော်ခေါ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆက်ကို ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ကြိုးတစ်ချောင်း အောက်သို့ ကျလာလေသည်။ အလောင်းကောင်ကြီးအား ကြိုးစတစ်ဘက်တွင် ချည်နှောင်ထားပြီးလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစကို ကိုင်တွယ်၍ တက်လာပါသည်။

“ကဲ... ကျုပ်တို့လူတွေကို လေချွန်ခေါ်ပေတော့၊ ပြီးတော့ စီတန်းနေပြီး ဆွဲတင်စမ်းပါ၊ စကားမပြောနဲ့”

သူတို့ဆွဲတင်ကြ၍ အလောင်းကြီး လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် လူသုံးယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရဲတိုက်သစ်ကြီးရှေ့ဆီမှ အပြင်းစီးနှင်းသွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မြေပြင်ပေါ်တွင်ဖြစ်နေ၍ သူတို့က မမြင်ကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူများလည်း အော်ဟစ်ကာ လာနေကြသည်ကို ကြားရလေသည်။

“ဘုရားရေ... တယ်မှောင်ပါလား” ကြည်လင်လှသည့်အသံကို ကြားရသည်။

ထိုအသံသည် ရုတ်ကလေး၏ အသံဖြစ်သည်။ ခဏကြာသောအခါ သေနတ်သံများ ဆူဆူညူညူ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လူများနှင့် သူတို့ ပက်ပင်းတွေ့နေကြလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် သူတို့ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားရာ ဖရစ်နှင့်ဆက်လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြလေသည်။

“ရုပတ်... ကျုပ်တော့ ထိပြီ၊ သုံးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ လစ်ပေတော့” အသံတစ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် တုတ်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့သို့ပြေးသွားရာ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ဆီသို့ မြင်းတစ်ကောင်လာနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ၏ပခုံးပေါ်၌မှီလျက် လူတစ်ယောက် ပါလာပါသည်။

“ကရပ်စတီနို... မင်းရော ထိပြီလား” ဟု ရုပတ်ကအော်၍ မေးသည်။

ဖြေသံကိုကား မကြားရ။

ကျွန်တော်သည် မြင်းရှေ့သို့ လွှားခုန်သွားပါသည်။ မြင်းပေါ်မှလူမှာ ရုပတ် ဖြစ်လေသည်။

“ခုမှပဲ တွေ့ကြတော့တယ်” ကျွန်တော်က အော်လိုက်လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ရမိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မားတစ်ချောင်းသာလျှင် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူများသည် သူ့ကို ထက်ကြပ်မခွာ ဝိုင်းဝန်း၍ လိုက်နေကြသည်။ ဆက်နှင့် ဖရစ်လည်း ပြေးလာနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပါသည်။ သူတို့သာ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်နိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာလျှင် သူ့အဖို့ လက်နက်ချကာ အညံ့ခံဖို့နှင့် သေဖို့ နှစ်လမ်းသာ ရှိပါတော့သည်။

“အခုမှပဲ တွေ့ကြတော့တယ်” ကျွန်တော်က အော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ... အော်လိုက်မင်းသားကြီးပါကလား” သူသည် ဤသို့ပြန်အော်ရင်း ကျွန်တော်၏ တုတ်ကို ခုတ်ချလိုက်ရာ တိတိရိရိကြီး နှစ်ပိုင်းပြတ်ကျသွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ပစ်လိုက်ပြီး (ပြောရမှပင် ရှက်ပါသေးသည်။) အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရအောင် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းနေအောင် ပြေးရပါတော့သည်။ ရုတ်တရက်တော၌ ဘီလူးသရဲစိုးနေလေသည်။ သူသည် မြင်းကို သံဖနောင့်နှင့်ထိုးကာ နှင်လေရာ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကဆုန်စိုင်းပြေးလျက် ကျိုးနဖူးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့လူများ၏ သေနတ်ကျည်ဆန်များသည် သူ့အနီးအနားတွင် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ တဖွားဖွားကျနေသည့်အထဲက ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားလေ၏။

“သိပ္ပံ... သတ္တိကောင်းတဲ့အကောင်” ဆက်က ဆိုလေသည်။

“ဒီကောင် လူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်နေတာ နှမြောစရာပဲ၊ သူ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရလိုက်သလဲ” ကျွန်တော်ကပြောရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

လွန်ဂရက်နှင့် ကရပ်စတီန်တို့ ကျရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် စင်းစင်းသေနေကြ၍ သူတို့အား မက်နှင့်အတူ ကျုံးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်စုတဝေးတည်းပူးပေါင်း၍ တောင်ပူစာကလေးပေါ်မှ မြင်းများစီးလျက် ဆင်းလာကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာလည်း သတ္တိကောင်းသည် လူသုံးယောက် ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။ ဤသို့သောအားဖြင့် ဘုရင်ကလေးအတွက်လည်း အထူးစိုးရိမ်ပူပန်ရသည့်အပြင် ရုပ်တံကလျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ကျွန်တော်တို့ကို အနိုင်ယူသွားပြန်သောကြောင့် မအီမသာ လေးလံထိုင်းမိုင်းသော စိတ်ဓာတ်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာကြပါသည်။

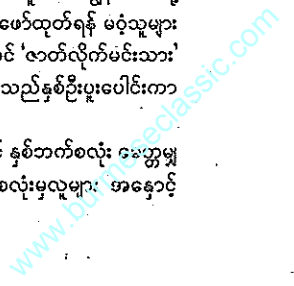
ကျွန်တော့်အဖို့ဆိုလျှင်လည်း အိပ်ပျော်နေသည့် လူဆိုးကိုသာ ဓားနှင့်ထိုးသတ်ခဲ့ရပြီး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးခုတ် မသတ်ဖြတ်ခဲ့သောကြောင့် စိတ်ပျက်သလို စိတ်ဆိုးသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုပြင်တစ်ချက်လည်း ရုပ်တံက ကျွန်တော့်အား ဇာတ်လိုက်မင်းသားကြီးဟု ခေါ်သည်ကို နားမခံသာလှပါ။

၁၅။ ငြားယောင်းသူစကား

ရုရိုတေးနီးယားပြည်သည် အင်္ဂလန်ပြည်ကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယခုဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အကြောင်းအရာများကို တိုင်းသူပြည်သားများက ပိုမိုသိရှိပြီး ဂရုတစိုက်ဖြစ်လာအောင် မဆောင်ရွက်ဘဲ မြို့စားမိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကြာရှည်စစ်ဆင်နေရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်များကား ဤသို့တည်း။ ထိုတိုင်းပြည်၌ လူကုန်ထိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် နှစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြိုင်၍ (ဓားနှင့်ဖြစ်စေ၊ သေနတ်နှင့်ဖြစ်စေ) မကြာခဏ သတ်ဖြတ်ထိုးခုတ် သတ်လေသည်။ ယခုလည်း အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်မှုများ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုရေးသားလာကြပြန်ရာ ကျွန်တော့်ဘက်မှလည်း လုံခြုံအောင် ဆောင်ရွက်သွားသင့်သည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ သေဆုံးသွားသူများ၏ အကြောင်းကိုလည်း သူတို့၏ ဆွေမျိုးများမသိအောင် ဖုံးဖိမထားနိုင်ပါ။ သို့အတွက် နောက်နောင်တွင် အလွန်ထူးခြား အရေးကြီးသော ကိစ္စများမှအပ ဤကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ခုတ်ခြင်း၊ သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ခြင်းမျိုးကို မဖြုလုပ်ရဟူသော အကြံအတည်း ပိတ်ပင်သည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်ပါသည်။ မိုက်ကယ်ထံသို့လည်း ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လူသိရှင်ကြားပင် ခပ်တည်တည် တောင်းပန်လိုက်ရာ သူကလည်း ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသည့် လေသံနှင့် ပြန်ကြားလိုက်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ ထိုအဖြစ်များကိုဖော်ထုတ်ရန် မဝံ့သူများ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ‘ဇာတ်လိုက်မင်းသား’ တွေ ဖြစ်နေကြပါသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မုန်းတီးရှုံ့ရှာလျက်နှင့်ပင် သည်နှစ်ဦးပူးပေါင်းကာ ပြည်သူလူထုကို ညာနေကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားချက် မအောင်မြင်သည့်နောက်တွင် နှစ်ဘက်စလုံး ငေးကြွမှု ဖြစ်နေကြလေသည်။ နေ့အခါများတွင် ၎င်းဒါးမြို့သည် နှစ်ဘက်စလုံးမှလူများ အနှောင့်

အယုတ်မရှိ သွားလာနေနိုင်သည့် ကြားဒေသကလေးလို ဖြစ်နေလေသည်။ ညဉ့်အခါအဖို့ တော့ လုံခြုံသည့်ဟု စိတ်ချလို့မဖြစ်ပါ။ တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဖလေဗီယ၊ ဆက် တို့နှင့်အတူ မြင်းစီးလာရာ အသိတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းစီးလာစဉ် ခန့်ညားထည်ဝါသော မျက်နှာထားနှင့် မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသည့် ရထားကို စီးနင်းလာသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အား မြင်သောအခါ မြင်းများကို ရပ်စေကာ ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်တော်အနီးသို့ ကပ်လာ၍ ဦးညွှတ်လေသည်။ ထိုသူသည် စထရဲဆော့ရဲအဖွဲ့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ထုတ်ပြန်တော်မူလိုက်တဲ့ နှစ်ယောက်အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်သတ် ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမိန့်တော်ကို ကျွန်တော်မို့တို့ ဂရုစိုက် လိုက်နာဆောင်ရွက် နေကြပါတယ်” သူသည် ဤသို့ ပြောကြားလေသည်။

“ဒီကိစ္စကြောင့် ဇင်းဒါးကိုလာတာလား ရဲမင်းကြီး”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဒီကိုလာတဲ့အကြောင်းကတော့ ဗြိတိသျှ သံအမတ်ကြီးကို ကျေးဇူးပြုချင်လို့ပါ။ သူတို့အမျိုးသား လူငယ်တစ်ယောက် အထက်တန်း စားထဲကပဲ ပျောက်နေပါတယ်။ ဒီသူငယ်အကြောင်းကို သူ့မိတ်ဆွေတွေမကြားရတာ နှစ်လ လောက်ရှိပါပြီတဲ့။ ပြီးတော့လဲ နောက်ဆုံး သူ့ကို ဇင်းဒါးမြို့မှာ မြင်လိုက်ရတယ်လို့ဆိုတာလဲ ယုံကြည်ရတဲ့အကြောင်း ရှိနေပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ် . . .”

ဖလေဗီယသည် ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေသည်ကို ဂရုမစိုက်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆက်ကို မကြည့်ရပါ။

“အကြောင်းက ဘယ်လိုတဲ့လဲ . . .”

“ပါရီမြို့မှာရှိတဲ့ အဲဒီလူရဲ့ မိတ်ဆွေ မစ္စတာဖယ်သာလီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပေးလိုက်တဲ့ သတင်းအရဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဒီကိုလာသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ မီးရထား ဘက်အရာရှိများက သူ့ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့နာမည်ကို မှတ်မိလိုက်ကြပါတယ်”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ . . .”

“ရက်ဇင်းဒေးပါတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သူဟာ ဒီကိုလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နောက် ကို လိုက်လာတာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြပါတယ်။ မဒမ်ဒီမော်ဘန်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းများ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြားဖူးပါသလား . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြားဖူးသားပဲ” ကျွန်တော်သည် သည်လိုပြန်ဖြေရင်း ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် အလိုလို ဇင်းဒါးရဲတို့ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။

“မိန်းမဟာ ရှုရိတေးနီးယားပြည်ကို အဲဒီရက်ဇင်းဒေးနဲ့ တစ်ချိန်တည်းလိုလို ရောက် လာကြပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ရဲမင်းကြီး၏မျက်လုံးကို ဖမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော် အား စူးစမ်းသည့်အမူအရာနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ဆက် . . . ရဲမင်းကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ် ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့ နှမတော်နဲ့ ရှေ့ကစီးသွားနှင့်ပါ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် “လာစမ်းပါဦး၊ မင်းကြီးပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ” ဟု ရဲမင်းကြီး ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အနီးသို့တိုးလာရာ ကျွန်တော်က မြင်းပေါ်မှ ခါးကိုညွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလူဟာ ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့များ ချစ်ကြိုက်နေသလားလို့” သူသည် တိုးတိုးကလေး ပြောပြီး ဆက်လက်၍ “သူ့အကြောင်းမကြားရတာ နှစ်လရှိနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သည်အခါကျတော့ ရဲမင်းကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ရဲတို့ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုအမျိုးသမီးတော့ အဲဒီမှာရှိတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဟိုမစ္စတာရက်ဇင်းဒေး ကော . . . ဒီနာမည်ဟုတ်ကဲ့လား၊ အင်း၊ သူတော့ အဲဒီထဲ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး”

“မြို့စားက ဒီလို အကြံတူရန်သူတွေ ရှိနေတာကို သဘောကျတာမဟုတ်လို့၊ သူ့ကို ဝင်ရှုပ်မယ့်လူဆိုရင် ရှင်းချင်ရှင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“မင်းကြီးဟာ အတွေးခေါင်ပြီး အလွန်အကျွံ စွပ်စွဲနေပါပြီကောလား” သူသည် တောင်းပန်သော အမူအရာနှင့် လက်ဝါးကိုဖြန့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး နားနားကပ်၍ ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဒီကိစ္စက အတော်အရေးကြီးတယ်၊ စထရဲဆော့ကို ပြန်ပေးတော့”

“သို့ပေမယ့် ဒီမှာ သဲလွန်စရနေပါပြီ အရှင်”

“စထရဲဆော့ကိုသာ ပြန်ပါ” ကျွန်တော်က ထပ်၍ပြောလိုက်ပြန်သည်။ “မင်းကြီးမှာ သဲလွန်စတော့ ရပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သို့ပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး ဆောင်ရွက်ဖို့ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် အချိန်ပေးထားပါလို့ သံအမတ်ကြီးကို ပြောထားပါ။ ဒီအတောအတွင်း ဒီ ကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမယ်”

“သံအမတ်ကြီးက သိပ်စိတ်ပူနေပါတယ်”

“စိတ်အေးအေးနေဖို့ မင်းကြီးက ပြောပြမှပေါ့၊ တကယ်လို့ မင်းကြီးမသင်္ကာတဲ့ အတိုင်း မှန်နေရင် ကျုပ်တို့ သတိနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရမယ့် ကိစ္စဖြစ်နေတယ်၊ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောကြဆိုကြတာတွေကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကဲ- ဒီနေ့ည စထရဲဆော့ကို ပြန်ဖို့မေ့နဲ့”

သူသည် ကျွန်တော်အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ကတိပြုလေသည်။ ကျွန် တော်သည် အတော်အတန် စိတ်ထဲ၌ပေါ့သွားကာ ရှေ့မှ ကျွန်တော်လူများထံသို့ မြင်းကို နှင်သွားပါသည်။

“ဘယ်နှယ် မောင်တော့ကိစ္စ ပြီးပြီလား” ဖလေဗီယက မေးလေသည်။

“ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ကဲ . . . လာ ပြန်တွေ့ကြစို့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညီတော်မောင်နှမထံ ကျုံ့လာတော့မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရဲတို့ကြီးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွား သော တောင်ပူစာခြေရင်း မြို့၏အစွန်ဆုံးသို့ ရောက်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခန့်ညား လှုပ်သည့် နံရံဟောင်းကြီးများကို သဘောကျကာ ဖော်ကြည့်နေရာ တောင်ပူစာကလေးပေါ် မှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ကွေ့ကောက်ဆင်းလာသည့် လူတစ်စုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာကြလေသည်။

“ပြန်ကြပါစို့” ဆက်က ပြောလေသည်။

“ခဏလောက် နေချင်သေးပါသေးတယ်” မင်းသမီးကလေးက ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းကို သူ့ဘေးတွင်ယှဉ်၍ ရပ်နေလေသည်။

နီး၍နီး၍လာနေသော လူတစ်စုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်ပါပြီ။ ရှေ့ဆုံးမှ အဝတ် မည်းများကို ဆင်တူတစ်ဆင်ထားသည့် မြင်းစီးလာသူနှစ်ဦးကို မြင်ရသည်။ သူတို့နောက်မှ

မြင်းလေးကောင်ဆွဲသည့် ယာဉ်တစ်ခု လိုက်ပါလာသည်။ ထိုယာဉ်ပေါ်တွင် အဝတ်ထူကြီး လွှမ်းထားသည့် ခေါင်းတစ်ခု တင်ထားလေသည်။ ထိုနောက်မှ အဝတ်နက်ကို ဝတ်ဆင်ထား သည့် လူတစ်ယောက်သည် ဦးထုပ်ကို လက်တွင်ကိုင်ကာ မြင်းစီးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆက်သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရပ်စောင့်နေကြပါသည်။ ဖလေဗီယ သည် ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်ကာ သူ့လက်ကို ကျွန်တော်လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်ထားလေသည်။

“ဒီလူဟာ ရန်ဖြစ်ပြီး အသတ်ခံရတဲ့လူနဲ့ တူတာပဲ” ဖလေဗီယက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်းထိန်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“သူတို့ ဘယ်သူ့အသုဘ လိုက်ဖို့ကြတာလဲလို့ သွားမေးစမ်း” ကျွန်တော်က ဤသို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သူသည် ထိုလူများရှိရာသို့ စီးသွားပြီးနောက် နောက်ဆုံးမှ မြင်းနှင့်လိုက် ပါလာသူဆီသို့ အရောက်သွားသည်ကို မြင်ရပါသည်။

“အဲဒါ ရူပတ်ဟင်တလောပဲ” ဆက်က တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် စိတန်းလာနေသူများကို ရပ်ဆိုင်းထားရန် လက်ယမ်းပြုခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ဆီ သို့ သူ့မြင်းကို သုံးဆောင်းထောက်စီး၍ ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသွင်ကိုဆောင်၍ လေးလေးစားစားကြီး အရိုအသေပြုသောအားဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်လေ သည်။ ချက်ချင်းပင် သူသည် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြုံးပါသည်။ အဘိုးကြီး ဆက်၏လက်သည် လက်ဝဲဘက်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ရောက်နေပါသည်။ ရူပတ်ရော ကျွန်တော်ပါ အိတ်အတွင်းရှိ သူ့လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြုရုံသည်ဟု တွေးမိကြပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘယ်သူ့အသုဘ လိုက်ဖို့ကြသလဲလို့ မေးတော်မူတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေ လွန်ဂရက်ရဲ့ အသုဘပါ”

ရူပတ်က ပြောလေသည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်. . .” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာပဲနော်” ဖလေဗီယက ညင်သာစွာပြောရာ ရူပတ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် မင်းသမီးကလေးဆီသို့ ရောက်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော်မျက်နှာမှာ နီသွားပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့စကားများဟာ မွန်မြတ်လှပါတယ်၊ ချစ်မိတ်ဆွေအတွက် ကျွန်- တော်မျိုးလဲ အလွန်ဝမ်းနည်းလှပါတယ်။ သို့ပေမယ့် တခြားလူများလဲ သူ့ အသုဘတုလမ်းကို သွားကြရမှာပဲ အရှင်”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းမမေ့အပ်တဲ့ တရားပေါ့ကွယ်”

“ရှင်ဘုရင်များထောင်မှပဲ ဒီလမ်းကတော့ မရှောင်နိုင်ကြပါဘူး” သူသည် တရားသ ပါပါနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဆက်သည် ကျွန်တော့်အေးမှ တိုးတိုးကလေး ဆဲဆိုလိုက်လေ၏။

“မွန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ညီတော်မောင် ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

“သက်သာလာပါပြီ အရှင်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“ကောင်းကောင်းမာလာရင် စထရဲဆောက်ကို မကြာခင် သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေ ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ အခု နာလန်ထရဲရုံသေးတာပေါ့”

“သူမယ် ရှင်းလင်းစရာ အရှုပ်အထွေးကလေး တစ်ခုနှစ်ခု ကျန်နေသေးလို့ပါ” မိုက်ရိုင်းဇော်ကားသော လူဆိုးသည် အချို့သာဆုံးသောလေသံနှင့် ပြောလေသည်။

“ဒီအရှုပ်အထွေး ကိစ္စလေးတွေဟာ သူ့ကို ဒုက္ခမပေးပါစေနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်” ဖလေဗီယက ပြောလေသည်။

“အရှင်မင်းသမီးကလေးရဲ့အလိုတိုင်း ဖြစ်ပါစေမယ်”

ရူပတ်က ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ရူပတ်ကလည်း သည်ထက်နိမ့်အောင် ဦးညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် မြင်းကို ပြန်လှည့်ကာ သူ့လူများကိုလည်း ဆက်သွား ရန် အရိပ်အခြည် ပြုလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း စိတ်ကူးရသည်နှင့် သူ နောက်မှ လိုက်သွားပါသည်။ သူသည် နောက်သို့ ချက်ချင်းလှည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် လူသေနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ မျက်စိရှေ့မှာပင် ကောက်ကျစ်သော အကြံအစည်နှင့် ပြုလုပ်မည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။

“ဟိုနေ့ညက တော်တော်ကို သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ၊ ကဲ. . . မင်းလဲ ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ မင်းတို့မိန်းကလေးတို့ အကျဉ်းသမားကို အရှင်အတိုင်း ထုတ်ပေး ရင် မင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ကျွန်တော်က စ.ပြောလိုက်ရာ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ပြောင်လှောင်သောအပြုံး နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်နားသို့ ကပ်လာလေသည်။

“ဒီမှာ တစ်ခါတုန်းက မြို့စားကလေးပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို ခင်ဗျားကိုပြောပြီးပြီ”

“ဒီဘလက်မိုက်ကယ်ဆီကဆိုရင် ကျုပ် ဘာမှနားမထောင်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

သူသည် အသံကို တိုးတိုက်လေး မှိတ်လိုက်လေသည်။

“ရဲတိုက်ကြီးကို ဇွဲသတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ လာတိုက်စမ်းပါ၊ ဖရစ်နဲ့ ဆက်ကို ဦး ဆောင်ပြီး တိုက်ပါစေ”

“ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်နဲ့ ချိန်းပြီးလုပ်ပါ”

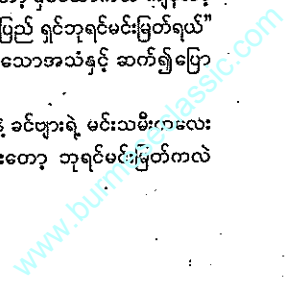
“အင်း. . . မောင်က အများကြီး ယုံကြည်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူကိုး”

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော်က တကယ်အလုပ်သဘောကို ပြောနေတာပါ၊ အဲဒီလိုလာ တိုက်တော့ ဆက်လဲကျ၊ ဖရစ်လဲကျ၊ ပြီးတော့ မိုက်ကယ်လဲကျ. . .”

“ဘာ. . .”

“ဘလက်မိုက်ကယ်လဲ ကျလိမ့်မယ်၊ ခွေးလိုဝက်လိုကို ကျဆုံးမှာပဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကျဉ်းသားလဲ ဟိုပြန်လုံးကြီးကနေပြီး နတ်ပြည်ကိုကြွရော၊ ဒီတော့ နှစ်ယောက်လဲ ကျန်လိမ့် မယ်၊ ကျွန်တော် ရူပတ်ဟင်တလောရယ်၊ ခင်ဗျား ရှုရိတေးနိုးယားပြည် ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ရယ်” သူသည် ခေတ္တရပ်နားပြီး ပြောချင်အားကြီး တုန်နေသောအသံနှင့် ဆက်၍ ပြော ပြန်သည်။

“ကဲ. . . မဟန်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားအဖို့ ရွှေထီးရွှေနန်းနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မင်းသမီးကလေး ရဖို့၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ပူစရာမရှိတော့ဘူး ဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ ကျေးဇူးတင်ဦးမယ်”

“တကယ်ပဲဟေ့၊ မင်းဟာ မြေကြီးပေါ်မှာရှိနေလို့သာ... တကယ်တော့ မင်းဟာ ဟိုငရဲပြည်မှာ ခေါင်းဆောင်ခေါင်းရွက် သွားလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားပြန်ပြီး စဉ်းစားဦးလေ”

“ငါ့အနားက သွားစမ်းကွာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ပင် ဤကဲ့သို့ ရဲတင်းစွာ ပြောမိသည့်အ တွက်ကြောင့်ပင် ရယ်မိပါသည်။

“ဘယ်နဲ့ ကိုယ့်ဆရာကို ကာပြန်တော့မလို့လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ သူသည် မိုက်ကယ်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက် ခင်မင်ရင်းနှီး ယုံကြည်မြတ်နိုးသော အသံဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ဒီလူဟာ ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်နေတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူဟာ သိပ်ပြီး မနာလိုဝန်တိုတတ်တဲ့အကောင်”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် နိုင်နိုင်နင်းနင်း ချုပ်တည်းထားနိုင်ပါပြီ။ သူ့ထံမှ စကားအသစ်အဆန်းတွေ ကြားမိရပြန်ပါပြီ။

“အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိစ္စလား”

ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း... ချောတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားလဲ မြင်ဖူးသားပဲ”

သူက ခေါင်းညိတ်၍ပြောသည်။

“အား... ဟို လက်ဖက်ရည်ပွဲတုန်းက ဟာလား၊ မငိုမိတ်ဆွေတွေ ဟိုစားပွဲတစ် ဘက်မှာ ရောက်နေကြတာလေ”

“ဒီ ဒက်ချပ်နဲ့ ဒီဂျေတက်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ သိပ်အသုံးမကျတဲ့ အရူးတွေပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မပါတာ နာတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးက မြို့စားကို ပိုသဘောကျနေတယ်လား”

“အင်း... အတော်မိုက်တဲ့ သတ္တဝါမလေးပဲ၊ အင်းလေ... ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားပါဦး”

သူသည် ဦးညွတ်ပြီးလျှင် သူ့မြင်းကို ဖနောင့်သံချွန်နှင့်ထိုးကာ သုံးချောင်းထောက် စီးနင်း၍ သူ့မိတ်ဆွေ၏ အလောင်းနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် သည်လူ၏ ထူးဆန်းပုံကို စဉ်းစားရင်း ဖလေဗီယနှင့် ဆက်တိုရှိရာ သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါ သည်။ ရုတ်တရက်တစ်လောသည် ကျွန်တော် တွေ့ကြုံဖူးသမျှတို့တွင် အထူးဆုံးဖြစ်လေသည်။

“ဒီလူဟာ အတော်ချောတယ်နော်”

ဖလေဗီယက ပြောလေသည်။

မှန်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်သိမြင်သလို သူ့အကြောင်းကို မသိရပါ။ သို့ သော်လည်း သူ၏ ရဲတင်းလှသောအကြည့်ကြောင့် မင်းသမီး စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မည်လားဟု အောက်မေ့မိသည့်အတွက် ယခုလို ပြောလိုက်သည်ကို အံ့ဩသွားပါသည်။

“ပြီးတော့... သူ့ကြည့်ရတာ သူငယ်ချင်းသေတဲ့အတွက် အတော်ဝမ်းနည်းနေပုံ ပဲ” ဖလေဗီယ ပြောပြန်သည်။

“အင်း... သူ့ဟာသူ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့အကြောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်” ဆက်က ပြုံးပြုံးကြီး ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်တံခါးဝရောက်၍ မြင်းပေါ်မှဆင်းကြစဉ် စာတစ်စောင်ကို မင်းလုလင်တစ်ယောက်က ဆီးကြို၍ ပေးလေသည်။ ထိုစာတွင် လိပ်စာမပါ။

“ကျွန်ုပ်ဖို့စာလား” ကျွန်တော်က မေးပါသည်။

“မှန်ပါတယ် အရှင်၊ သူငယ်တစ်ယောက် ယူလာပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ကို ဆုတ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်အတွက် ဂျီဟန် ယူလာပါသည်။ တစ်ခါတုန်းက လည်း သင့်ကို ကျွန်ုပ် သတိပေးဖူးပါပြီ၊ ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ကြောင့် သင်သည် ယောက်ျားပီသခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မအား လူသတ်သမားတွေ၏ လက်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်ပါ”

အေး-ဒီ-အစ်

ကျွန်တော်က စာကို ဆက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သည်သနား စရာကောင်းသည့် တောင်းပန်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ခက်ထန်မာကျောသည့် အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သည်ကား “သူ ဒီရောက်နေတာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ” ဟူ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မြောက်မြတ်တင်း မဟုတ်သည့် အတိုင်း အင်တျိုင်နက် ဒီမော်ဘန်ကို မိမိဘာသာ သနားစိတ်တွေ ပို့နေမိပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၆။ ဆင်ကန်းတောတိုးအကြံ

မဒမ်ဒီမော်တန်၏ ခ၊ယတောင်းပန်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် အထူးထိခိုက်လျက် ရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကိုကယ်ဆယ်ရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ မိုက်ကယ်သည် ကျွန်တော့်ကို မခန့်လေးစား လုပ်နေပါပြီ။ ရဲတိုက်အပြင်ဘက်တွင် သူ့သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသော်လည်း နောင်တော်ဘုရင်ထံ ဘယ်အတွက်ကြောင့် အခစားမဝင်ဘဲ ရှောင်ဖယ်၍ နေခြင်းအကြောင်းကို ဝရုစိုက်၍ အကြောင်းပြခြင်းပင်မရှိပါ။ အရေးတကြီးဖြစ်နေသည့် အချိန်ကာလဖြစ်လျက်နှင့် လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အချိန်ကုန်လွန်လျက် ရှိပါသည်။ သည်အတောအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်အား မြို့တော်မှ ကာလကြာမြင့်စွာ ထွက်ခွာနေသည့်အတွက် စထရဲဆောမြို့တွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်နှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် အခမ်းအနားတစ်ရပ်ကို လူသိရှင်ကြား ကျင်းပရန် နေချိန်းမပေးပါက ကျွန်တော်၏ အကြံပေးအရာရှိကြီးများဖြစ်ကြသော ဗိုလ်မှူးကြီး ဆထရာကင်းနက်နှင့် အမတ်ကြီးတို့ပင် မကျေနပ်နိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်လာလေ၏။ အကြောင်းမူကား ရူရီတေးနီးယားပြည်တွင် ဤအခမ်းအနားမျိုးသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကဲ့သို့ပင် အရေးပါ အရာရောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော့်အား မလုပ်ချင်မနေရ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းနေကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ဖလေဗီယနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ ထိုအခမ်းအနားကို ဆင်ယင်ကျင်းပပါမည်ဟု ဝန်ခံရလျက် ကျင်းပမည်ရက်ကို ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်ခွာ၍ ချိန်းဆိုလိုက်ပြီးလျှင် ကျင်းပမည်နေရာအဖြစ်ဖြင့်လည်း စထရဲဆောမြို့မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ရွေးချယ်ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ တခမ်းတနားကျင်းပမည့် အကြောင်းကို အနီးအဝေးကြေငြာလိုက်ရာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး လွန်စွာမှ ရွှင်လန်းဝမ်းသာအားရ ကြသော်လည်း စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်သူ နှစ်ဦးရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ထားပါသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးကား ဘလက်မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤအ

ကြောင်းကိုမသိသော သူတစ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။ ထိုသူကား သူ့အမည်ကို ကျွန်တော်ယူထားသည့် ရူရီတေးနီးယား ဘုရင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ဤသတင်းရောက်ရှိကြားသိကြရသောအခါတွင် ဖြစ်ပုံကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ အကြောင်းမူကား သုံးရက်လောက်ခြားပြီးနောက် ဂျီဟန်သည် သူ့အသက်ဘေးကို သူ့ကြောက်သော်လည်း ငွေရလို့မူအတွက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ကြံဖန်၍ ရောက်အောင်လာပြန်လေသည်။ ထိုမင်္ဂလာသတင်းများ ရဲတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်တွင် သူသည် မြို့စားအနီးတွင် ခစားလျက်ရှိ၍ ဘလက်မိုက်ကယ်၏ အသားရောင်သည် ညိုမည်းသွားပြီးလျှင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တျိန်ဆဲတိုင်းထွာလိုက်ကြောင်း၊ ရုပ်တံက ကျွန်တော်သည် ပြောသည့်အတိုင်း နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျိန်တွယ်ပြောပြီးသည့်နောက် မဒမ်ဒီမော်တန်ဘက်သို့လှည့်ကာ သူ့အဖို့ ပြိုင်ဘက်မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာသည့်အကြောင်း ဆက်လက်ပြောဆိုသည်တွင် မိုက်ကယ်၏ လက်သည် ခားရိရာသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ (ဂျီဟန်က ပြောပြပါသည်။) သို့သော် ရုပ်တံက အနည်းငယ်မျှ ဝရုမုစိုက်ပါ။ မြို့စားသည် ရူရီတေးနီးယားပြည်၌ စိုးစိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည့် မင်းအပေါင်းတို့ထက် သာသည့် မင်းကောင်းတစ်ပါးကို ဘုရင်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်ဟု ရုပ်တံက မြို့စားအား ပြက်ရယ်ပြုလိုက်သေးသည်။ မိုက်ကယ်က ခက်ထန်သော အမူအရာနှင့် ရုပ်တံအား ပါးစပ်ပိတ်နေရန်ပြောကာ ထွက်သွားဟူ၍လည်း အော်ငေါက်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ သို့သော် ရုပ်တံသည် ထွက်မသွားမီ မဒမ်ဒီမော်တန်၏ လက်ကလေးကို မွှေးလိုပါသေးသည်။ သူသည် တကယ် ချစ်ကျွမ်းဝင်သူကဲ့သို့ လက်ကလေးကိုနမ်းလိုက်ရာ မိုက်ကယ်သည် သူ့ကို ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုသတင်းများကား ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုသွားသည့် သံတမ်းများဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့နောက်မှ အရေးကြီးသည့် သတင်းများ ပါလာပါသေးသည်။ ထိုမင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့် သတင်းများသည် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့် တာလီနီဟိန်၏ အိမ်၌ အရေးကြီးနေသလောက် ဇင်းဒါးတွင်လည်း အရေးကြီးနေမည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရင်ကလေးသည် ရဲတိုက်ထံတွင် အသည်းအသန် မကျန်းမမာဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ဂျီဟန်မြင်ခဲ့ရသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် အတော်ပိန်ချွန်နေ၍ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ မရွေ့နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ သူတို့လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် စထရဲဆောမှ ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုပင် ခေါ်ကြရလေသည်။ ဆရာဝန်သည် ဘုရင်ကလေး၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးနောက် ပြန်ထွက်လာသောအခါ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ဘဲ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီးလျှင် သည်တို့စွတွင် နောက်မဝင်စွက်ပါရစေနှင့်၊ ပြန်ပါရစေတော့ဟုသာ မြို့စားကို တောင်းပန်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း မြို့စားသည် ပြန်မလွှတ်ဘဲ သူ့ကိုပါ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။ သည်အချိန်တွင် ဘုရင်ကလေး၏အသက်သည် တဲတဲမျှကျန်ရှိတော့လျက် ကျွန်တော့်မှာတော့ ကျန်းမာသန်စွမ်း လွတ်လပ်လျက် ရှိနေပါသေးသည်။ ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီး အတွင်းမှာလည်း ဘယ်အတွက်ကြောင့် ထိုင်းမိုင်းတွေဝေနေကြပါသနည်း။ သူတို့သည် မကြာခင် ဖြစ်ပွားတတ်သလို ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ကြသော အခါများမှအပ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောခဲ့လှသည်။ သို့သော် ရုပ်တံကလေးကား ပြုံးရောင်သန်းလျက် သီချင်းသံအေးအေးနှင့်ပင် မကောင်းမှုစရိုက်ကို စီစဉ်လျက်ရှိလေသည်။

ဂျီဟန်သည် ဤအကြောင်းများကို ပြောပြလျက် ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေဒဂါးများကို အရယူလေ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ သည်အိမ်တွင် နေပါရစေ တော့ဟု စောင့်ပန်နေသည်။ သူသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် သားရဲခြေသိမ်းများ ရှိရာသို့ ထိုးမအပ်ရဲတော့ပါဟု ဆိုသည်။ ဘာပဲပြောပြော ထိုနေရာ၌ သူ့ကို လိုအပ်သည်ဖြစ် ရာ သူ့အား ဆုလာဘ်များကို ပိုပေးပါမည်ဟု ပြောဆိုတိုက်တွန်းပြီးလျှင် ပြန်သွားခိုင်းကာ မဒမ်ဒီမော်ဘန်အား သူ့အတွက် အကြံထုတ် ဆောင်ရွက်နေသည့် အကြောင်းကိုလည်း သိအောင်ပြောခိုင်းပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း မဒမ်သည် အကယ်၍ တတ်နိုင်ပါလျှင် ဘုရင်ကလေး အား အားပေးစကားတစ်ခွန်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြောထားရန် ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား မမာမကျန်းဖြစ်နေသူအဖို့ တထိတ်ထိတ်နေရခြင်းသည် အလွန် ဆိုးရွားပါသည်။ ထို့ထက် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ နေရခြင်းသည် ပို၍ ဆိုးရွားပါသည်။ ဘုရင် ကလေး ခံစားနေရသည့် ဧရာဂါအမျိုးအမည်ကို အသေအချာ မသိရသော်လည်း သူသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ နေရသည့် အကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေလုခြေပါး ဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။

“အခု ဘုရင်ကလေးကို ဘယ်လိုစောင့်နေကြသလဲ” ကျွန်တော်က ခြောက်ပွင့်ဆိုင် ထဲမှ နှစ်ဦးသေဆုံး၍ ‘မက်’လည်းမရှိတော့သည်ကို သတိရသဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒက်ချပ်နဲ့ ဘာဆိုနိုင်က ညမှာစောင့်ပါတယ်။ ရုပ်တံဟင်တဖေနဲ့ ဒီဂေါ့တက်က နေမှာစောင့်ပါတယ်”

“နှစ်ယောက်စီပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် တခြားလူတွေက အပေါ်ထပ် အခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်။ အော်လိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လေချွန်လိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ကြားနိုင်ပါတယ်”

“ဟင်၊ အပေါ်တည့်တည့်က အခန်းလား၊ ဒီအခန်းအကြောင်း မသိပါလား၊ အဲဒီ အခန်းနဲ့ သူတို့စောင့်နေတဲ့အခန်း အဆက်အသွယ်ရှိသလား”

“မရှိပါဘူးဗျာ၊ လှေကားက နည်းနည်းဆင်းလာပြီး တံတားရှင်နားမှာရှိတဲ့ တံခါး ပေါက်ကဝင်လာရင် ဘုရင်လေးထားတဲ့ အခန်းကို ရောက်ပါတယ်”

“တံခါးကကော သော့ခတ်ထားသလား”

“ဆရာလေးယောက်မှာသာ သော့ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့အနီးသို့ ကပ်လိုက်ပါသည်။

“သူတို့မှာ ဟိုမြန်လုံးပေါက်ဝက သံတိုင်တံခါးရဲ့သော့ရော ရှိသလား” ကျွန်တော် က တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒက်ချပ်နဲ့ ရုပ်တံမှာတော့ ရှိတယ်ထင်ပါတယ်”

“မြို့စားက ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ရဲတိုက်သစ်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ်မှာပါ။ တံတားရှင်ကလေးဘက်ကို လျှောက်သွား ရင် သူ့အခန်းဟာ ညာဘက်မှာရှိပါတယ်”

“မဒမ်ဒီမော်ဘန်ကော”

“အဲဒီအခန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘယ်ဘက်မှာပါ။ သို့ပေမယ့် သူ ဝင်ပြီးရင် အပြင် က သော့ခတ်ထားပါတယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ညအခါမှာ ရုပ်တံဝင်လာပြီး ခိုးထုတ်သွားမှာ မြို့စားက စိုးရိမ် တယ်ထင်တာပဲ”

“မြို့စားမှာတော့ သော့ရှိမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။ တံတားရှင်ကလေးကို ညကျတော့ ဖြုတ်ထားပါတယ်။ အဲဒီ သော့လဲ သူ့ဆီမှာပဲရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို မပန်ကြားဘဲ ကျုံးကို ဖြုတ်မလာ နိုင်အောင်လို့ပါ”

“မင်းကော ဘယ်မှာအိပ်သလဲ”

“ရဲတိုက်အသစ်ရဲ့ အဝင်အခန်းကြီးထဲမှာ မင်းလုလင်ငါးယောက်နဲ့ အိပ်ရပါတယ်”

“လက်နက်တွေနဲ့လား”

“သေနတ်လက်နက်တော့ မရှိပါဘူး။ လုံတော့ပဲရှိပါတယ်။ မြို့စားက သူတို့ကို သေနတ် မပေးရပါဘူး” သူက ဖြေလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကို ရဲရဲတင်းတင်းဆောင်ရွက် ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။ ပြန်လုံးကြီးတွင် ကျွန်တော်တစ်ခါ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပြီ။ ထိုနေရာမှသွားလျှင် ယခုတစ်ကြိမ်လည်း အနှုံးပေးရပါလိမ့်ဦးမည်။ သို့အတွက် အခြားတစ် ဘက်မှနေပြီး တိုက်မဖြစ်ပါမည်။

“ကျုပ် မင်းကို ငွေဒဂါးနှစ်သောင်းပေးမယ်လို့ ကတိပြုထားတယ် မဟုတ်လား။ အခု ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မနက်ဖြန်ညမှာ လုပ်ရင် ငါးသောင်းပေးမယ်။ ဒါနဲ့ နေဦး၊ ဟိုမင်းစေ လုလင်ကကော မင်းတို့ရဲ့ အကျဉ်းသားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိကြသလား”

ကျွန်တော်က ပြောဆိုမေးမြန်းပါသည်။

“မသိကြပါဘူး။ သူတို့ကတော့ မြို့စားရဲ့ တခြားရန်သူတော်တစ်ယောက်ပဲလို့ ထင် နေကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘုရင်ဆိုတာ သူတို့ သံသယဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ” သူက ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီမှာကြည့်စမ်း... နက်ဖြန်မနက် နှစ်နာရီတိတိအချိန်မှာ ရဲတိုက်သစ်ရဲ့ ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပစ်လိုက်ရမယ်။ ဆက်ဆက်နော်၊ မလွဲစေနဲ့”

“ခင်ဗျား ဟိုမှာရှိမလားဟင်”

“ဘာမှ မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်။ အခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း လေမရဘူးလို့ပြော၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ တစ်ခုခုပြောပြီးလုပ်ပေါ့... မင်းကို ကျုပ်ခိုင်းတာ ဒါပါပဲ”

“တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကော အဲဒီတံခါးက ထွက်ပြေးရမလားဗျာ”

“အေး မင်းပြေးနိုင်သလောက် သုတ်ခြေတင်ပေတော့၊ ပြီးတော့ တစ်ခုကျန်သေး တယ်။ ဒီစာလေးကို မဒမ်ဆီလူသွားပြီး တို့အသက်အားလုံး ချမ်းသာရာရဖို့အတွက် ဒီအထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးရမယ်”

ဂျီဟန်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အဖို့တော့ သူ၏ သတ္တိ၊ သူ၏ ရိုးသားမှုများကိုသာ လုံးဝယုံ၍ ပုံနေရပါတော့သည်။ အချိန်လည်း ဆွဲမနေရ တော့ပါ။ ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံချင် စံသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေပါသည်။

သူပြန်သွားသောအခါ ဆက်နှင့်ဖရစ်ကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်များ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ ဆက်သည် ကြားရသောအခါ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာပြုလို့ မစောင့်နိုင်သလဲကွယ်” သူက မေးလေသည်။

“ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံချင်စံသွားမယ် . . .”

“ဘုရင်ကလေးကို မိုက်ကယ် ခပ်မြန်မြန် မသတ်သတ်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ . . .”

“ဒီလိုဖြင့် ဘုရင်ကလေး မသေနိုင်သေးဘူး ဆိုပါတော့”

“ကိုင်း . . . ထားပါလေ၊ သူမသေသေးရင်ကော”

“နှစ်ပတ်လောက် ရှင်နေပါဦးမလား”

ကျွန်တော်သည် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည့် မင်္ဂလာပွဲရက်ချိန်းကို သတိရ၍ မေးလိုက်ပါသည်။

ဆက်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ကိုက်လိုက်လေသည်။

ဖရစ်သည် ရုတ်တရက် သူ့လက်ကို ကျွန်တော်ပုခုံးပေါ်သို့ လာတင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားပြီး တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြရအောင်” သူက ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားလဲ လိုက်ရမှာနော့၊ မကြောက်ပါနဲ့” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“အင် . . . မောင်တော့ ဒီမှာနေရစ်ပြီး မင်းသမီးကလေးကို စောင့်ရှောက်ရစ်ရမယ်”

အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်ရွှန်းလာလေသည်။

“ဒီလိုမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မိုက်ကယ်ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ မလွှတ်တမ်းဖမ်းနိုင်မယ်၊ မောင်ရင် ဟိုသွားပြီး ဘုရင်နဲ့အတူ အသတ်ခံနေရရင် ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့တတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ” ဆက်က ပြောနေပြန်လေ၏။

“သူတို့က ဘုရင်မကြီး ဖလေဗီယရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းရစ်ကြရုံပေါ့၊ ကျုပ်အဖို့တော့ သူတို့လို မထမ်းရွက်နိုင်ရင် ဘုရားသခင်အမှုတော်ကို ထမ်းနေရတော့မှာပေါ့ဗျာ” ကျွန်တော်က ပြောဆိုပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောပြနေပါသည်။

“ပြီးတော့လဲ အခုလို ကျွန်တော် သူများနေရာဝင်ပြီး ဟန်ဆောင်နေတော့ဟာ သူတစ်ထူးအတွက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မနေပါဘူး၊ တကယ်လို့ ဘုရင်ကလေးဟာ အသက်မသေဘဲ သူ့နန်းတော်ထဲကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတို့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ မတိုင်မီနေ့မှာမှ ရောက်မလာလို့ရှိရင် ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း အကုန်ဖွင့်ပြောမှာပဲ၊ နောက်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“က- သွားတာပေါ့ လူကလေးရယ်” ဆက်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ပြုလုပ်ထားသည့် အစီအစဉ်ကား ဤသို့တည်း။ ဆက်ခေါင်းဆောင်သော အင်အားကြီးမားသည့် လူတစ်စုက ရဲတိုက်ကြီး၏ တံခါးသို့ တိတ်တဆိတ် အရောက်သွားကြရမည်။ အကယ်၍ သူတို့ကို တွေ့ရှိသွားလျှင် တွေ့သည့်သူများကို ဓားလက်နက်ဖြင့် သတ်သွားကြမည်။ သေနတ်ပစ်သံကို မကြားစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ စိစဉ်သည့်အတိုင်း အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ချောချောမောမောဖြစ်သွားလျှင် ဂျီဟန် တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် သူတို့ ထိုတံခါးဝသို့ ရောက်နေကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်

အတွင်းသို့ အတင်းဝင်ကာ သူတို့၏ မျက်နှာပြုပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်နှင့် လာရသည့်အကြောင်းကို မင်းလူလင်များအား ပြောပြ၍မှ သူတို့ ကိုယ့်ဘက်ပါမလာလျှင် အားလုံးကို ဖမ်းကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်ဟစ်သည့် မိန်းမသံတစ်သံသည် မဒမ်ဒီမော်ဘန်၏ အခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာမည်ဖြစ်သည်။ (ကျွန်တော်၏ ဓာတ်တွင် ဤအတိုင်း ညွှန်ကြားထားပါသည်။)

“ကယ်ပါဦး . . . ကယ်ပါဦး . . . မိုက်ကယ်ရဲ့ ကယ်ပါဦး” ဟု ထပ်တလဲလဲ အော်ဟစ်ပြီးနောက် ရုပ်တံဟင်တလောကလေး၏ နာမည်ကိုလည်း အော်ဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ

မိုက်ကယ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါသတကြီး ထွက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ဆက်၏လက်တွင်းသို့ အရှင်လတ်လတ် ကျရောက်မည်ဖြစ်သည်။ အော်သံဟစ်သံကား မရပ်သေး။ ဆက်၍ အော်ရချေမည်။ ကျွန်တော်၏ လူများကလည်း ဆွဲတင်ထားသော တံတားရှင်ကလေးကို ချကြရမည်။

ရုပ်တံသည် သူ ဘာမှမလုပ်ရဘဲနှင့် သူ့နာမည်ကို အော်နေသည့် အသံကိုကြားလျှင် တစ်ဘက်မှာရှိသော ရဲတိုက်ဟောင်းအတွင်းရှိ မိမိအိပ်ရာနေရာမှ ဆင်းလာပြီး တံတားကိုဖြတ်ကျော်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မည်။ သူနှင့်အတူ ဒီဂျေတက်လည်း ပါချင်ပါလာမည်။ မပါချင်လည်း နေမည်။ သည်ကိစ္စကတော့ ကံအတိုင်းပင် အောက်မေ့ရတော့မည်။

ရုပ်တံသည် တံတားရှင်ကလေးပေါ်တွင် ခြေတင်မိသည့်အခါ ကျွန်တော်၏တာဝန် ကျလာပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ရှေ့ကူးရဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်မောပန်းလျှင် လက်များတင်၍ နားနေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ရေမှတက်သော အခါ အပေါ်သို့ နင်းတက်သွားနိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ သစ်သားလှေကားကလေးတစ်ခု ယူသွားမည်ဟု အောက်မေ့ထားပါသည်။ ထိုလှေကားကလေးကို တံတားနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော နံရံတွင် ထောင်ထားမည်ဖြစ်ပါသည်။ တံတားကလေးကို ချလိုက်သောအခါ ထိုနေရာသို့ တိတ်တဆိတ် တွားသွားပြီးလျှင် ရုပ်တံနှင့် ဒီဂျေတက်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်ကျော်မလာနိုင်အောင် ကျွန်တော် တာဝန်ယူရမည်။ သူတို့ကိစ္စချောလျှင် နှစ်ယောက်သာ ကျန်ပါတော့မည်။ သူတို့အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးထားသည့်အတိုင်း ဝရုန်းသုံးကားဖြစ်သွားသည့်အတွင်း ရုတ်တရက် အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုများကိုသာ အားကိုးရပေတော့မည်။ အရေးကြီးသည့် အခန်းများသို့သွားရာ အခန်းများအားလုံးမှ တံခါးသေတ္တာများကိုလည်း ရယူကြရမည်ပင်။ သူတို့ဘက်မှလည်း ရုတ်တရက် ထွက်လာချင် လာကြမည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ သူတို့အား အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ခုခံနေကြမည်ဆိုလျှင် ဘုရင်ကလေး၏အသက်သည် အပြင်ဘက်တံခါးကို ကျွန်တော်တို့တတွေ အတင်းတွန်းထိုးဝင်နိုင်သည့် လျင်မြန်မှုအပေါ်တွင် တည်နေပါသည်။ သည်အချိန်တွင် ထိုအခန်း၌ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ရုပ်တံစောင့်မနေဘဲ ဒက်ချပ်စောင့်နေပါစေဟု ဆုတောင်းနေပါသည်။ အကြောင်းမူကား ဒက်ချပ်သည် သွေးအေးအေးနှင့် ဒေါသမကြီးလှဘဲ ကြောက်စိတ်ကင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်တံကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ ဓာတ်ထိုးလှုပ်တတ်သည့် သတ္တိမရှိပါ။ ထိုပြင်လည်း သူတို့သည် တကယ်ပင် ဘလက်မိုက်ကယ်ကို မေတ္တာထား ဩဇာမန်လျှင် ဘုရင်ကလေးကို စောင့်ရှောက်ရန် ဘာဆိုနိုင်ကိုထားခဲ့၍ သူကိုယ်တိုင်ကမူ တစ်ဘက်တွင် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည့်ဆီသို့ ကူညီရန် တံတားကိုကျော်၍

ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြေးလာပါလိမ့်မည်။

ဤအတိုင်းပင် ဆင်ကန်းတောတိုး စီစဉ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရန်သူများလည်း စိတ်ချလက်ချ နေကြစေရန် ကျွန်တော်တို့တော့သည် ဖျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသကဲ့သို့ နေအိမ်ကြီးကို အထက်အောက်မီးတွေနှင့် လင်းလင်းထိန်နေအောင် ထွန်းညှိထားရန် အမိန့်ထုတ်ထားလိုက်လေသည်။ တစ်ညလုံးလည်း သည်အတိုင်းပင် ရှိနေစေပြီးလျှင် အတီးအမှုတ်များကိုလည်း သီဆိုတီးမှုတ်စေ၍ လူအများအားလည်း တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှုပ်ရှားသွားလာနေစေပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဆရာကောင်းနက်ကို ထိုနေရာ၌ရှိနေစေ၍ ကျွန်တော်တို့ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဖလေဗီယမရိပ်မိအောင် ဖုံးဖိနိုင်က ဖုံးဖိထားရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်လင်းလို့မှ ပြန်မရောက်လာလျှင် သူသည် စစ်သည်တော် အလုံးအရင်းနှင့် ရဲတိုက်ကြီးဆိုသို့ အထင်အရှား ချီတက်သွားပြီးနောက် ဘုရင်ကလေးကို ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုရမည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဘလက်မိုက်ကယ်သည် ရဲတိုက်ကြီးတွင် မရှိတော့ဟုဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဖလေဗီယမင်းသမီးကလေးအား စတင်ဆော့ဖြူသို့ အမြန်ဆုံးခေါ်ဆောင်သွားကာ ဘလက်မိုက်ကယ်၏ သစ္စာဖောက်မှုနှင့်တကွ ဘုရင်ကလေးပါ နတ်ရွာစံပြီဟု ယူဆရသည့် အကြောင်းများကို ပြည်သူလူထုအား ကြေငြာပြီးနောက် သစ္စာရှိမည်သူများကို ဖမ်းသမီးကလေး၏ အလံတော်အောက်တွင် စုရုံးစေရမည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် သည်အတိုင်းဖြစ်ဖို့က များသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရင်ကလေး၊ ဘလက်မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် လူ့ပြည်တွင် တစ်နေ့ထက်ပို၍ နေမှ နေရပါဦးမည်လားဟု သံသယဖြစ်နေမိပါသည်။ ကောင်းပါပြီ။ အကယ်၍ ဘလက်မိုက်ကယ်သည် ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပြီးသည့်နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သေပြီဆိုကြပါစို့။ ထို့နောက် ဇာတ်လိုက်မင်းသားကြီး ကျွန်တော်လည်း ရူပတ်ဟင်တဇာကို ကိုယ်တိုင်သတ်သင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သေသွားပြီ ဆိုကြပါစို့။ ရှုရိတေးနီးယားပြည်ကို ဘုရင်မကြီးအဖြစ်ဖြင့် မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်ရန် ဖလေဗီယမင်းသမီးကလေး ကျန်ရှိရစ်ပါလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

၁၇။ သန်းခေါင်ကျော် အဆောင်တော်ကူးခြင်း

ညဉ့်သည် သာယာကြည်လင်နေသည်။ အလျင်တစ်ခါ ကျွန်တော် ကျုံးထဲဆင်းသွားစဉ်ကလို ရာသီဥတုသည် ဆိုးရွားနေပါစေဟု ဆုတောင်းထားသော်လည်း ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်အဖို့ ရာသီဥတုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလျင်တစ်ခါကလို အဆင်မပြေပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် နံရံကိုကပ်ကာ မှောင်ရိပ်ကိုခိုသွားလျှင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရမည့် ပတ်ဝန်းကျင်နေရာကို အပေါ်မှစီးနေသည့် ပြတင်းပေါက်များမှ သိမြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ အကယ်၍ သူတို့သာ ကျုံးအတွင်းဝယ် လိုက်လံရှာဖွေကြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်တွေအားလုံး ပျက်ကုန်မည်ထင်ပါသည်။ သို့သော် သည်လိုရှာကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုမြွန်လုံးကြီးဘက်မှ လာရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် စိတ်ချရအောင် ပြုလုပ်ထားကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဂျိုးဟန်ကိုယ်တိုင်ပင် မြွန်လုံးကြီး၏အောက်ပိုင်းကို အင်တေသားနှင့် ကပ်တွယ်ကြရာတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့်အတွက် မြွန်လုံးကြီးအောက်ပိုင်းကို အထက်ပိုင်းကဲ့သို့ပင် ရွှေ့၍မရတော့ပါ။ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော လက်နက်များဖြင့် ဖောက်ခွဲ၍ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ပေါက်တူးများဖြင့် အတော်ကြာအောင် ပေါက်ပစ်မှသာ မြွန်လုံးကြီးသည် ရွှေ့သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျုံးထဲဆင်း၍ လူတစ်ယောက်သည် ဘာလုပ်နိုင်အံ့နည်း။ ဘလက်မိုက်ကယ်သည် ထိုမေးခွန်းကို မိမိဘာသာမေး၍ “ဘာမှမလုပ်နိုင်” ဟူသော အဖြေကို ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး ရယူထားပြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားပါသည်။ ဂျိုးဟန်သည် ကျွန်တော်အပေါ်၌ သစ္စာဖောက်သွားသည် ဆိုဦးတော့ သူသည် ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်ကို မသိ၍ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ရဲတိုက်သစ်ကြီးသို့သွားရာ အပေါက်ဝရှေ့၌ ကျွန်တော်လူများအား ခေါင်းဆောင်ကာ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု သူ အသေအချာပင် ချွေးလင့်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုနေရာတွင်သာ တကယ်အန္တရာယ် ရှိလိမ့်မည်ဟုဆက်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြထားပါသည်။

“အဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနေရမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျေနပ်ရဲ့လား” ကျွန်တော်က

ဆက်လက်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဆက်သည် မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သူတို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ်မသွားနိုင်ဟု လုံးလုံးကြီး ငြင်းပယ်၍သာ သူ့နေရပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော်နှင့်ပင် တွယ်ကပ်၍ သူလိုက်လာချင်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် သူတို့တွေ့နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပါ။ နှစ်ယောက် ဖြစ်လာလျှင် စွန့်စားရမည်မှာ နှစ်ဆမကဖြစ်၍ တွေ့မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်ရပါသည်။ သူက ကျွန်တော်အသက်သည် အလွန်မှ အဖိုးတန်သည့်အကြောင်းနှင့် နောက်ထပ် အရိပ်အမြှက် ပြောလာပြန်သောအခါ သူ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်မှန်ကိုသိသဖြင့် နောက်ထပ် သည်စကားမျိုး မပြောရန် ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်ရပါသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် ထိုနေ့ညတွင် အသက် ဘေးမှ လွတ်မြောက်မလာခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်လည်း အသက်ရှင်လျက် ရှိနေလိမ့်မည်မဟုတ် တော့သည် အကြောင်းကို သူ့အား အသေအချာသိအောင် ပြောလိုက်ရပါသည်။

ညဉ့် (၁၂) နာရီထိုးလျှင် ဆက်တိုလူစုသည် တာလိန်ဟိန်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာ၍ လက်ယာဘက်လမ်းသို့ချိုးကာ ဇင်းခါးမြို့ကိုရှောင်ကွင်းလျက် လူသွားလူလာနည်းသော လမ်း များမှ သွားကြလေသည်။ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့လျှင် နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်ငါးမိနစ်အလိုတွင် သူတို့သည် ရဲတိုက်သစ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ကြလိမ့်မည်။ သူတို့၏မြင်းများကို မိုင်ဝက်လောက် ဝေးကွာသော နေရာတွင် ထားခဲ့ကြပြီးနောက် အပေါက်အထိ တိတ်တဆိတ်လာကြ၍ တံခါးပွင့်လာလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စောင့်နေကြရမည်။ နှစ်ချက်တီး၍မှ တံခါးမပွင့်လျှင် ဖရစ်အား ရဲတိုက် ၏တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားခိုင်းရန် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော် အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးလျှင် သူနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ကြပြီးလျှင် ရဲတိုက်ကို အင်အားနှင့် အတင်းဝင်တိုက်သင့် မတိုက်သင့် ဆွေးနွေးကြပါမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်ကိုမတွေ့လျှင် သူတို့ သည် တာလိန်ဟိန်အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားကြပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုနို့ကာ အလုံးအရင်း နှင့် ဇင်းခါးသို့ ချီတက်လာကြရမည်။ အကြောင်းမူကား ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်ကိုမတွေ့လျှင် ကျွန်တော်သေပြီ ဖြစ်ရပါမည်။ ကျွန်တော် အသက်ထွက်၍ ငါးမိနစ်မကြာမီ ဘုရင်ကလေး လည်း အသက်ရှင်နေရတော့မည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။

ယခု ဆက်နှင့် သူ့အဖော်များအကြောင်းကို ချန်ထားခဲ့၍ ထိုကိစ္စများလှသော ညဉ့်တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မည်ကဲ့သို့ စခန်းသွားရမည်ကို ပြောရပါဦးမည်။ ကျွန်တော် သည် ဘိသိတ်ပွဲနေ့ညက အမဲလိုက်အိမ်တော်ကလေးမှ စထရဲဆောမြို့သို့ ကျွန်တော်အား တင်ဆောင်လာခဲ့သည့် မြင်းကောင်းကိုပင် ယခုစီးနင်းကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မြင်းကဲ့သို့တွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ပါလာ၍ ကျွန်တော်၏စားကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ၏ကိုယ်ကို အင်္ကျီထူးကြီးနှင့် လှမ်းခြုံထားပြီးလျှင် အတွင်းဘက်တွင် နွေး၍ ချပ်ချပ်ယပ်ယပ် ရှိလှသော သိုးမွေးဂျာစီအင်္ကျီကို ဝတ်ထားပါသည်။ ထို့ပြင် အထက်ပိုင်းပွ၍ ခူးမှ အောက်သို့ ကျဆင်းသွားသော ဘောင်းဘီ၊ ထူထဲသော ခြေအိတ်ရှည်ကြီးများနှင့်တကွ ပေါ့ပါးသည့် အဝတ်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ကိုယ်ကိုလည်း ဆီနှင့် ကျကျနနလိမ်းကျပြီးလျှင် ပီစက်အရက်သုံးကြီး တစ်လုံးကိုလည်း ယူခဲ့ပါသည်။ သေးငယ်သော်လည်း တောင့်တင်းခိုင်မာ သည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကိုယ်တွင်ပတ်ထားကာ ကျွန်တော်၏ လှေကားကလေးကိုလည်း မေ့မထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆက်ထွက်သွားပြီးနောက်မှ ထွက်လာကာ ပို၍နီးသည့်လမ်း အတိုင်း မြို့ကို အစွန်အဖျားမှကွင်းလျက် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲအချိန်တွင်

တောစပ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ မြင်းကို သစ်ပင်ထူထပ်သည့်နေရာ၌ ချည်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အသုံးကျမည်မဟုတ်သော ခြောက်လုံးပြူးကိုလည်း ကိုးနှီး၏အိတ်ထဲတွင်ပင် ထားခဲ့၍ လှေ ကားကလေးကို လက်မှဆွဲဆောင်ကာ ကျိုးကမ်းနဖူးသို့ လာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်- တော်ခါးတွင်ပတ်ထားသည့် ကြိုးများကိုဖြေပြီးနောက် ကမ်းနဖူး၌ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်မကြီး တွင် မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်၍ အောက်သို့လျှောဆင်းပါသည်။

ရေထဲသို့ရောက်၍ မျှော်စင်ကိုတွေ့သောအခါ နံရံကြီးအနီးသို့ကပ်လျက် လှေကား ကလေးကို ကျွန်တော်ရှေ့မှထွန်းရင်း ကူးခတ်သွားစဉ် ရဲတိုက်ကြီးမှ နာရီသည် (၁၂) နာရီ (၄၅) မိနစ် ထိုးနေလေသည်။ ဤအတိုင်းလာခဲ့ရာ မြန်လုံးကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အောက်မှ အင်တန်ရံစွန်းကို စမ်းမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြန်လုံးကြီး၏ အရိပ်အောက် တွင် ဝပ်နေရင်း မြန်လုံးကြီးကိုလှုပ်ကြည့်ရာ မလှုပ်မယှက် ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေရာပင် စောင့်နေပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားမှုတစ်ရပ်မှာ ဘုရင်ကလေးအတွက် ပူပန်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။ မလေဝီယကို လွှမ်းဆွတ်တသနေခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ် သည် လွန်မင်းရွာ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်ကို သတိရမိပါသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်၌ ချင်ခြင်းဖြစ် နေသည်ကို အခြေအနေအရ မဖြည့်ဆည်းနိုင်ဘဲ အောင့်အင်းနေရပါသည်။

တံတားရှင်ကလေးသည် သူ့နေရာတွင်ပင် သူ့ရှုနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေး၏ အခန်းနံရံတွင် မှီဝပ်နေသည်ဖြစ်ရာ တံတားသည် ကျွန်တော်၏လက်ယာ ဘက် ဆယ်ကိုက်လောက်အကွာတွင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပါးလျားသေးငယ်သော တံတားဘောင် များကို မြင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသည့်ဘက် နှစ်ကိုက်လောက်ဝေးကွာ၍ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ပြေးတည်း နေရာတွင်ကား ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အကယ်၍ ဂျီဟန်သည် အမှန်အတိုင်း ပြောထားပါလျှင် ထိုပြတင်းသည် မြို့စား၏အခန်းမှ ပြတင်းဖြစ်ရမည်။ အခြားတစ်ဘက်၌ အကွာအဝေး အတူတူလောက်တွင် ရှိသည့်နေရာမှ ပြတင်းပေါက်ကား မဒမ်ဒီမော်ဘန်၏ အခန်းမှဖြစ်ရမည်။ မိန်းမများသည် ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နှင့် မေ့လျော့တတ်သောသူများ ဖြစ်သည်။ နှစ်နာရီတိတိအချိန်တွင် ရူပတ် လာရောက်နှောင့် ယှက်သကဲ့သို့ အော်ဟစ်ရမည်ကို မေ့မနေပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ကျွန်တော်မိတ် ဆွေ ရူပတ်ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော် စိစဉ်ထားသည်ကို တွေးတောရင်း ပျော်သလိုလို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်တော် နှံပေးရဦးမည်။ အကြောင်းမူကား တာလိန်ဟိန်အိမ်စကြိုပေါ်တွင် ကျွန်တော်၏ ချစ်မိတ်ဆွေများရှေ့၌ သူ့စောကားသွားသည် ခဏ်ရာဟောင်းနေရာ ကျွန်တော်၏ပခုံးသည် ယခုထိုင်နေစဉ်မှာပင် နာကျင်နေပါသည်။

ရုတ်တရက် မြို့စားကလေး၏ ပြတင်းပေါက်သည် လင်းထိန်သွားလေသည်။ ကျွန်- တော်သည် သတိကြီးစွာနှင့် ခြေဖျားထောက်မိသည်အထိ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ တရုတ်ကပ် များကို ပိတ်မထားသည့်အတွက် အတွင်းသို့ မထင်မရှား မြင်ရလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်ဆီသို့ မီးရောင်မရောက်နိုင်သော်လည်း ပြတင်းပေါက်အတွင်းသို့ မြင်နိုင်သည့် အကွာအဝေးသည် တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်လောက် ပို၍နီးကပ်လာပါသည်။ တံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထွက်ကြည့်နေလေသည်။ အင်တိုင်းနက် ဒီဇော့ဘန်၏ အချိုးအစားကျသော ကိုယ်နေကိုယ်ထားကို မှတ်မိပါသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် လှောင်ရိပ်တွင်

ဖုံးကွယ်နေသော်လည်း လှပသည့် သူ၏ ဦးခေါင်းပုံကို နောက်မှစီးရောင်တွင် ပေါ်လွင်နေပါသည်။ "ကျွန်ုပ်မှာထားတာ မမေ့နဲ့" သည်လိုသာ အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မအော်ရဲပါ။ ခဏကြာလျှင် လူတစ်ယောက်သည် သူ့အနီးတွင် ရပ်လာလေသည်။ ထိုသူက သူ့ခါးကို ဖက်လိုက်စဉ် သူသည် လျှင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်သွားပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်ကို လာ၍မှီနေရာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဘေးစောင်းကျနေလေသည်။ နောက်ရောက်လာသူသည် မည်သူဆိုတာ သိမြင်ပါသည်။ ထိုသူကား ရူပတ်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏အသံအုပ်ကလေးနှင့် ရယ်သံကို ကြားရသောအခါ သေချာသွားပါသည်။

"ဖြေးဖြေး... ဖြေးဖြေး... သိပ်မြန်သကဲ့ကဲ့ကွယ်" ကျွန်တော်သည် ရေရွတ်နေမိပါသည်။ ရူပတ်၏ဦးခေါင်းသည် မော်ဘန်၏ ဦးခေါင်းအနီးသို့ ကပ်လာပြန်သည်။ သူသည် တိုးတိုးကလေး စကားပြောနေဟန် တူပါသည်။ မော်ဘန်သည် ကျုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး နောက် ပြောလိုက်သည့် အသံကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ကြားလိုက်ရပါသည်။

"ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချလိုက်မယ်... သိလား" ဗျုပတ်သည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်လာကာ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ "သိလားအေးမှာပဲ၊ လာပါ အင်တိုင်နက်ရယ်၊ အတည်ပြောနေတာလားကွယ်... " မော်ဘန်က ပြန်ဖြေသည့်အသံကို မကြားရပါ။ ရူပတ်သည် စိတ်မရှည်သလို တံခါးဘောင်ကို လက်နှင့် ရိုက်ခတ်နေရင်း ကလေးဆိုးကြီးလို စကားစပြောပြန်သည်။

"အလကား ဘလက်မိုက်ကယ်... သူ့ ဟိုမင်းသမီးကလေး ရှိနေသားနဲ့၊ ဘလက်မိုက်ကယ်ကို ဘာများသဘောကျနေပါလိမ့်... "

"မင်းပြောတာတွေ ငါ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ရင်" သူက စပြောသည်။

"ပြောလေ... ပြောပါလား၊ သူ့ အခု ဘာမှဝရမစိုက်နိုင်ဘူး၊ မင်းသမီးကလေး အတွက် သူ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ၊ ဟိုလတ်လိုက်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းဖြတ်ဖို့လောက်ပဲ သူက ပြောနေတာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စ ကျုပ် ဆောင်ရွက်ပေးရင် သူ့က ဘာကတိသားတယ် ထင်သလဲ" ရူပတ်သည် ဝရမစိုက်သလို ပြောလေသည်။

စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည့် အဖိုးသမီးသည် သူ၏လက်များကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။ ရှိခိုးဆုတောင်းနေသလား၊ စိတ်ညစ်လိုလား၊ မပြောတတ်ပါ။ အကယ်၍ သာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်တွင် ခြောက်လုံးပြုပြီးရှိလျှင် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ရူပတ်ကို ပစ်ကောင်းပစ်မိပေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြတင်းပေါက်ဘက်ဆီမှ တံခါးဖွင့်သံကြားရ၍ မာကျောသည့် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"မင်း ဒီ ဘာလာလုပ်နေတာလဲဟင်"

ရူပတ်သည် ပြတင်းပေါက်သို့ ကျောပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဦးညွတ်ကာ ကျယ်လောင်ရွှင်မြူးသော အသံနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

"ဆရာ မလာတဲ့အတွက် တောင်းပန်စကား ပြောနေပါတယ်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက် တည်းလဲ ပစ်မထားရက်ပါဘူးဆရာ... "

နောက်လာသူသည် ဘလက်မိုက်ကယ် ဖြစ်ရမည်။ သူ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လာနေသဖြင့် သူ့အား တိုက်ရိုက်ကြီး မြင်နေရပါသည်။ သူသည် ရူပတ်၏လက်မောင်းကို ဆွဲတိုက်

လိုက်လေသည်။

"ဒီကျုံးဟာ ဘုရင်တစ်ပါးတည်းမကဘူး၊ လူတွေအများကြီး ဆန့်တယ်... "

သူသည် အစိပွယ်ပါလှသည့် အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒါ မြို့စားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လိုက်တာလား... "

"ခြောက်တာတင်မကဘူး၊ ကျုပ်အကြောင်းကို သိတဲ့လူတွေများပြီ"

"သို့ပေမယ့် ရုဒေချက်ဇင်းဒေးကိုတော့ မြို့စားကြီးခြောက်နေတာ များလှပါပြီ"

အခုထက်ထိ မသေသေးပါဘူး" ရူပတ်က ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒါ ကျုပ်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တွေ နေရာမကျလို့ပဲ မဟုတ်လား"

မိုက်ကယ်က လှောင်ပြောသလို ပြန်မေးလေသည်။

"မြို့စားကြီးဟာ ဒီလို အပေါက်အလမ်း မတဲ့မယ့်ကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ်တိုင်မှ မပါဖူးဘဲကိုး"

သည်လိုပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မြို့စားသည် ဘေးအန္တရာယ်များ ရှိမည်ဆိုလျှင် အဝေးကရှောင်တတ်သည်ဟု အတိအကျ ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာကြားရပါသည်။ ဘလက်မိုက်ကယ်သည် သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ သူသည် မျက်မှောင်ကြာတ်သွားမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါသည်။ သို့သော် သူ့အသံသည် အေးအေးကြည်ကြည် ဖြစ်နေပါသည်။

"တော်ကွယ်... တော်၊ တို့ ရန်ဖြစ်နေဖို့မဟုတ်ဘူး ရူပတ်ရဲ့၊ ဒက်ချပ်နဲ့ ဘာဆိုနင်ကော သူတို့နေရာမှာ ရှိကြရဲ့လား" ဟု ပြောလေသည်။

"ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ကဲ... မင်းသွားနိုင်ပြီ"

"ကျွန်တော် မညောင်းသေးပါဘူး"

ရူပတ်က ပြန်ပြောသည်။

"ကဲ... ဖယ်စမ်းပါကွယ် သွားစမ်းပါ၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် တံတားဖြုတ်လိမ့်မယ်၊ မင်းအခန်းကို ရေကူးပြီး မပြန်ချင်ဘူးမဟုတ်လား"

မိုက်ကယ်သည် စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်လေသည်။

ရူပတ်၏သဏ္ဍာန်သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တံခါးဖွင့်သံပိတ်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရပါသည်။ မြို့စားသည် ပြတင်းပေါ်တွင် လက်တင်ကာ ဆွဲပိတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားပါတော့သည်။ သူသည် ခေတ္တမျှရပ်၍ အင်တိုင်နက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ ထို့နောက် အင်တိုင်နက်သည် ပြတင်းနားမှ ခွာသွားလေသည်။ တံခါးဖွင့်သံပိတ်သံများကို ကြားရပြန်ပြီးနောက် ဘလက်မိုက်ကယ်သည် တရုတ်ကပ်များကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

"ဒီဂေါတက် ဟေ့... ဒီဂေါတက်"

တံတားကလေးဆီမှ ကြားရပြန်သည်။

"မင်း အိပ်ရာမဝင်ခင် ရေမချိုးချင်ရင် လာဟေ့"

ထိုအသံသည် တံတားအစွန်းမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သော ရူပတ်၏အသံဖြစ်ပါသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူနှင့် ဒီဂေါတက်တို့သည် တံတားပေါ်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ရူပတံ၏လက်မောင်းသည် ဒီဂျေတက်၏လက်မောင်းတွင် လျှို့ဝှားလေသည်။ တံတားအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အဖော်ကို ရုပ်နေစေ၍ သူသည် ကျော်သွားလေသည်။ တံတားကလေးကို နောက်သို့ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ နာရီသည် တစ်နာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ထိုးပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ်၍ ကိုယ်လက်ဆန့်တန်းရင်း သမ်းလေလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာရူပတံသည် သေနတ်ပစ်ကျင့်နေပြန်ပါသည်။ သူသည် ဒီဂျေတက်နှင့် ပါလာသည် ပုလင်းကိုယူကာ ပါးစပ်တွင်တပ်၍ မော့လိုက်လေသည်။

“တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး”

သူသည် မကျေမနပ်ကြီး အော်လိုက်ပြီးလျှင် ပုလင်းခွက်ကို ကျုံးထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ရေသံနှင့် ရေပေါ်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ဖြစ်ပေါ်လှုပ်ရှားသည့် ဝယ်ကံတို့ကို ချိန်ဆကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ပြန်လုံးကြီးနှင့် တစ်ကိုက်လောက်အတွင်းတွင် ကျသည်ဟု သိရပါသည်။ ရူပတံသည် ခြောက်လုံးပြီးကိုနိုက်ယူကာ ပုလင်းကို ပစ်နေလေ၏။ ပထမနှစ်ချက်သည် ပုလင်းကိုမထိမှန်ဘဲ ပြန်လုံးကြီးကို လာမှန်ကြသည်။ တတိယအချက်ကျမှ ပုလင်းကိုမှန်ကာ တွဲသွားလေ၏။ သည်လောက်နှင့်ပင် လူဆိုးကလေး ကျေနပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ကျန်ရှိနေသေးသော သေနတ်ပြောင်းထဲမှ ကျည်ဆန်များကို ပြန်လုံးကြီးအားပစ်၍ ဖြုန်းလိုက်လေသည်။ ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် ပြန်လုံးကြီးကို ရုပ်မှန်ပြီးလျှင် တစ်ဘက်တွင် ဝပ်နေသည့် ကျွန်တော်၏ဆံပင်ထဲမှ ဖြတ်သွားလေသည်။

“တံတားကို သတိထားပါ” ဟူသော အချက်ပေးသံတစ်သံကို ကြားလိုက်မှ အသက်ရှူဖြောင့်ပါတော့သည်။

“ခဏနေပါဦးကွ”

ရူပတံနှင့် ဒီဂျေတက်တို့က ပြန်အော်ရင်း ပြေး၍ ကျော်သွားကြလေသည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ လက်ယာဘက်ဆီမှ အသံသဲ့သဲ့ ကြားရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြန်လုံးကြီးကိုကျော်၍ အမှောင်ကို ဖောက်ထွင်းကြည့်ရှုရာ တံတားသို့ကူးသွားရာ တံခါးပေါက်တွင် မဲမဲသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် လူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့် ဟန်အမူအရာကောင်းသော ကိုယ်ဟန်အချို့အစား ကျေနုသော သဏ္ဍာန်ကို အကဲခတ်ရသလောက်တော့ ရူပတံပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုတိုင်ကာ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် မတုန်မလှုပ်ကြီး ရုပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မိုက်ကန်းကန်း ပြုလုပ်ချင်သည့်စိတ်များ ဝင်လာလေသည်။ သည်လူဆိုးကလေးသည် ဘယ်လိုမကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ရန် စိတ်ကူးနေပါသနည်း။ သူသည် သူ့ဟာသူ အသံအုပ်ကလေးနှင့် ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နံရံဘက်သို့ ဖျက်နှာမှုကာ ကျွန်တော်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာပြီးနောက် နံရံကိုတွယ်ကာ အောက်သို့ဆင်းစ၊ ပြုရာ ကျွန်တော်သည် အံ့အားကြီး သင့်နေမိပါတော့သည်။ နံရံတွင် လှေကားထစ်များရှိရမည်ဟု ချက်ခြင်းပင် ကျွန်တော် သိမြင်လာပါသည်။ ထိုအထစ်များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်တောင်ခန့်စီကွာ၍ နံရံတွင် ထွင်း၍သော်လည်း ထားသည်။ တပ်၍သော်လည်း ထားသည်ဖြစ်ရပေမည်။ ရူပတံသည် အောက်ဆုံးအထစ်တွင် ခြေနင်းနေမိပါပြီ။ သူသည် ဓားကို ပါးစပ်တွင်ကိုက်ကာ ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီးလျှင် အသံမကြားအောင် ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်၏

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စသာဖြစ်လျှင် ရေတွင်ကူးသွား၍ သူ့ကို တွေ့ဆုံလိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ သာယာသည့် ညဉ့်အခါတွင် ထိုနေရာ ထိုအချိန်၌ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ သူနှင့်နှစ်ယောက်ချင်း ဓားချင်းယှဉ်၍ ခုတ်စမ်းချင်လှပါသည်။ သို့သော် ဘုရင်ကလေး အတွက်က ရှိနေသေးသည်။ မိမိစိတ်ကို မိမိ ချုပ်တည်းထားရပါသည်။ သို့သော် လျင်မြန်နေသည့် ကျွန်တော်၏ ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုတော့ မချုပ်တည်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကြီးမားသည့်စိတ်လောနှင့် ကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။

သူသည် အေးအေးဖြည်းဖြည်းပင် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားပါသည်။ တစ်ဘက်တွင်လည်း ခြေနင်းစရာအထစ်များ အများအပြားပင် ရှိနေသည်အတွက် ထိုအထစ်များကိုနင်းကာ တက်သွားလေသည်။ သူသည် နောက်သို့ဆွဲဖြုတ်ထားသည့် တံတားပေါ်တွင်ရပ်ကာ အပေါက်ဝတွင် ခြေတင်မိလျှင် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကိုစမ်းသပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး နောက် တံခါးဖွင့်သည်အထိကို ကြားရပါသည်။ နောက်ထပ်ပြန်ပိတ်သည့် အသံကိုကား မကြားရတော့ပါ။ သူသည် ကျွန်တော်မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့်ပါလာသော သစ်သားလှေကားကလေးကို မလိုတော့သဖြင့် ပစ်ထားပြီး ကျွန်တော်လည်း နံရံအတိုင်း ရူပတံတက်သွားသော လှေကားထစ်ကလေးများရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်သည်အထိ ကူးခဲ့ပြီးနောက် ရောက်လျှင် လှေကားထစ်တစ်ဝက်လောက် ရောက်အောင် တက်လာပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ဓားကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ကပ်တွယ်နေရင်း ဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေပါသည်။ ကျုံးတစ်ဘက်ကမ်းရှိ မြို့စား၏အခန်း၌ တရုတ်ကပ်များပိတ်လျက် မှောင်နေလေသည်။ တံတားကလေး၏ တစ်ဘက်ရှိ ပြတင်းတွင် ကား မီးရောင်ရှိနေပါသည်။ ရဲတိုက်ကြီးရှိ မျှော်စင်မှ နာရီကြီးသည် တစ်နာရီခွဲထိုးသည့်အထိ ဘာသံမှမကြားရဘဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။

မခမ်းကို ရူပတံခိုးယူသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် မြို့စားသည် သတိထား၍ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားကြောင်းနှင့် ဂျီဟန်ပြောသည့် စကားများကို ကျွန်တော် ပြန်လည် သတိရနေမိပါသည်။ ယနေ့ညအဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြံစည်ထားသော ကိစ္စများအပြင် အခြားသော အကြံအစည်များလည်း ရှိနေလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

၁၈။ ထောင်ချောက်

ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာမျှ နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ချက်တော့ အနိုင်ရထားပြီဟု မိမိကိုယ်ကို ပြောဆိုမိလေသည်။ ရုပ်တံဟင်တလောသည် ဘာကိုစွန့်ခွဲပဲလာလော့၊ ဘယ်သို့သော မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ရန် ကြံထားသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တစ်ပန်းသာနေပါပြီ။ သူသည် ဘုရင်ကလေးရှိနေသည့်တက်တွင် မရှိဘဲ ကျူး၏တစ်ဘက်ကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။ အကယ်၍ သူသည် ဤမှာဘက်သို့ တစ်ခါပြန်၍ ခြေချဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်၏အပြစ်ဟု မဆိုသာပါ။ ယခု ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်ပြိုင် ရမည့်သူ သုံးဦးသာ ရှိနေပါတော့သည်။ နှစ်ယောက်က ဝတ္တရားကျနေ၍ ဒီဂေါ့တက်သည် သူ့အိပ်ရာထဲမှာပင် ရှိပါသည်။ အို... အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်တွင် သော့များရှိလျှင် ဘာပဲဖြစ်နေစေ စွန့်၍ ဒက်ချပ်နှင့် ဘာဆိုနှင့်အား သူတို့အဖော်များ ရောက်မလာမီ ဝင်အုပ် မည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမဟုတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ ရောက်လာ ၍ သူတို့ကိုမြင်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် တံတားကို ဖြတ်ကူးလာသည်အထိ စောင့်ရပေဦးမည်။ ထိုဖြတ်ကူးလာမည့် သူမှာလည်း သော့များရှိမည့်သူ ဖြစ်ရပါမည်။ ထို့ ကြောင့် နာရီဝက်လောက် စောင့်ရမည်အထင်နှင့် စောင့်နေရာ၊ ငါ့မိနစ်မျှလောက် ကြာသော အခါတွင် လျင်မြန်သည့်ဇာတ်လမ်းတွင် နောက်ဇာတ်ကွက်တစ်ခု စတင်ပေါ်လာပါတော့သည်။

တစ်ဘက်တွင်ကား အားလုံး ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ မခမ်းဒီဖော်ဘန်၏အခန်း မှ မီးရောင်သည် ခပ်မိန့်မိန့်ပင် လင်းလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် အသံကလေးတစ်ခုကို တိုးတိုး ကလေး ကြားရလေသည်။ ထိုအသံသည် ကျွန်တစ်ဘက်ကမ်းရှိ တံတားသို့သွားရာ တံခါး၏ နောက်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်၏ နားအတွင်းသို့ ရောက်ရှိမှသာ ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့သော အသံဖြစ်သည်ကို မမှားနိုင်အောင် သိပါသည်။ သော့ပေါက် ထဲသို့ သော့ကိုသွင်းကာ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လှည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ် လေသည်။ မည်သူလှည့်နေပါသနည်း။ ဘယ်အခန်းက သော့ဖြစ်မည်နည်း။ ကျွန်တော်၏

မျက်စိရှေ့တွင် ရုပ်တံဟင်တလောသည် ပေါ်ထွက်လာပြန်လေသည်။ လက်တစ်ဘက်တွင် သော့တံကိုကိုင်၍ အခြားလက်တစ်ဘက်တွင် ဓားကိုကိုင်ရင်း ကြမ်းကြုတ်သော အမူအရာ နှင့် ပြုံးနေလေသည်။ သို့သော် ဘယ်အခန်းတံခါးလဲဟု ကျွန်တော် မသိပါ။

နောက်ခဏမျှကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေများသည် အပြင်တံခါးဝသို့ မရောက်မီ မီးရောင်နှင့် ပြတင်းပေါက်ရှိသော အခန်းဆီမှ ရုတ်တရက် ကျကွဲသွားသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးအိမ်ကို ပေါက်ခွဲလိုက်သော အသံနှင့် တူလေသည်။ ပြတင်းပေါက်သည်လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားလေ၏။ တစ်ချိန်တည်းလိုပင် အော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ညဉ့်အချိန်တွင် စူးရှလှသည်။ "ကယ်ပါဦး... ကယ်ပါဦး မိုက်ကယ်- ကယ်ပါဦး" ထို့နောက် အထိတ်အလန့် အော်ဟစ်သံ များကို ဆက်၍ကြားရလေသည်။

ကျွန်တော်၏ အကြောအခြင်တို့သည် နာကျင်လာလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိပ် ဆုံးအထစ်တွင်ရပ်ကာ တံခါးဝကို လက်ယာလက်နှင့်တွယ်၍ ဓားကို လက်ဝဲလက်နှင့် ကိုင် ထားပါသည်။ ထိုခဏ၌ တံခါးဝသည် တံတားထက်ကျယ်သည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ တစ် ဘက်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေနိုင်သည့် မှောင်နေသော ချောင်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်ကို လည်း တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာကို အရယူလိုက်ရာ လမ်းကို အုပ်စီးမိပြီးသားဖြစ်၍ ရဲတိုက် အဟောင်းနှင့် အသစ်ကြားတွင် မည်သူမှ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်းမစမ်းဘဲ ဖြတ်မသွား နိုင်တော့ပါ။

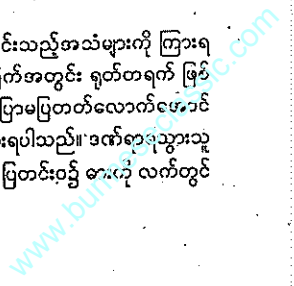
အော်သံတစ်ခုကို ကြားရပြန်သည်။ တံခါးသည် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပွင့်သွားပြီးလျှင် နံရံကို တံခါးရွက်နှင့် ချိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးရွက်လက်ကိုင်ကို ခေါ်သတကြီး လှည့်သံကို ကြားရသည်။

"တံခါးဖွင့်စမ်း... ဖွင့် ဘာဖြစ်တာလဲ" အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းသံ ကြားရသည်။ ဘလက်မိုက်ကယ်၏ အသံဖြစ်သည်။ သူ့အမေးကို ပြန်ဖြေသော စကားများမှာကား ကျွန်တော့် စာထဲတွင် ရေးပေးထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေလေသည်။

"ကယ်ပါဦး- မိုက်ကယ်... ဟင်တလော"

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျိန်ဆဲလိုက်သည့် မြို့စား၏အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် တံခါးရွက်ကို သူ့ကိုယ်နှင့် ပစ်ဆောင့်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းထက်မှ ပြတင်းပေါက်သည်ပွင့်လာ၍ "ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟူသော အသံထွက်လာပြီးလျှင် ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းပြေးလာသည့် ခြေသံများကို ကြားရပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ဓားကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။ တကယ်လို့ ဒီဂေါ့တက်သည် ကျွန်တော်ရှိနေသည့် လမ်းအတိုင်းလှည့်၍ ခြောက်ပွင့်ဆိုင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် နောက် ထပ် လျော့ဦးပေတော့မည်။

ထို့နောက် ဓားချင်း ထိခိုက်ထိုးခုတ်သံများနှင့် ခြေနှင်းသည့်အသံများကို ကြားရ လေသည်။ ဖြစ်ပွားပုံများသည် အလွန်လျင်မြန်လှ၍ လျှပ်တပြက်အတွင်း ရုတ်တရက် ဖြတ် ပျက်သွားပါသည်။ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်သည်ဟူပင် ကျွန်တော် ပြောမပြတတ်လောက်အောင် မခမ်း၏အခန်းထဲမှ ခေါ်သနှင့် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကို ကြားရပါသည်။ ဒဏ်ရာရသွားသူ တစ်ဦး၏ အသံနှင့်တူပါသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပစ်လိုက်၍ ပြတင်းဝ၌ ဓားကို လက်တွင်

ကိုင့်ကာ ရုပ်နေသည် ရုပ်တံကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် တစ်ဘက်သို့လှည့်၍ ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်ကာ တစ်ဖက်တည်း စားနှင့်ထိုးစိုက်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“အို... ဂျီဟန်ပါလား၊ တစ်ယောက်ကုမ္ပဏီလား၊ ကံ... လာ... ခိုက်ကယ် ထ၊ လေ” ရုပ်တံက အော်လေသည်။

ဂျီဟန်သည် ထိုနေရာသို့ မြို့စားကိုကယ်ရန် ရောက်နေပါပြီ။ သည်လိုဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်မည်နည်း။ ရုပ်တံက သူ့ကိုပါ သတ်ပစ် လိုက်မှာ စိုးရိမ်ရပါသည်။

“ကယ်ပါဦး... ” မြို့စား၏အော်သံသည် လျှာလေးအားလေးကြီးနှင့် တိမ်နေလေ နေ။

ကျွန်တော့်အထက်ရှိ လှေကားပေါ်မှ ခြေသံတစ်ခုကို ကြားနေရပါသည်။ ကျွန်- တော့် လက်ဝဲဘက်ရှိ ဘုရင်ကလေး၏ အခန်းဆီမှလည်း လှုပ်ရှားသံများကို ကြားရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ရှိသည့်ဘက်တွင် ဘာမှမဖြစ်ပွားသေးမီ မခမိ၏ ပြတင်းပေါက်တွင် ရုပ်တံ ကို လူလေးငါးခြောက်ယောက် ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ရုပ်တံ သည် ထူးခြားစွာ ဖျတ်လတ်ကျင်လည်သော အမူအရာနှင့် သုံးလေးချက်မျှ တအားထိုးလိုက် လေသည်။ ဝိုင်းနေသူများသည် ခဏမျှ နောက်သို့တွန့်ဆုတ်သွားကြပြီး သူ့ကို ဝိုင်းထားကြ ပြန်လေသည်။ သူသည် တံခါးခုံပေါ်သို့ လွှားတက်လိုက်ပြီးလျှင် ရယ်မောလျက် သူ့လက်မှ စားကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်လေသည်။ သူသည် သွေးရဲနေပါပြီ။ ထို့နောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရယ်မောလိုက်ပြန်ကာ ကျူးထဲသို့ ခေါင်းစိုက်၍ ထိုးချလိုက်လေ၏။

နောက် သူ ဘာဖြစ်သွားပါသနည်း။ ကျွန်တော် မမြင်ရတော့ပါ။ အကြောင်းမူကား သူ့ခုန်ချလိုက်သည့်အချိန်တွင် ဒီဂေါ့တက်၏မျက်နှာရှည်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အနီးရှိ တံခါးဝမှ ပြုထွက်လာရာ ကျွန်တော်သည် တစ်စက္ကန့်လောက်မှ ဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ အင်အားရှိသ လောက် အသုံးပြုကာ စားနှင့်ထိုးလိုက်ရာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ တံခါးဝတွင် လဲကျ သေဆုံးသွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အနီးတွင် ဒူးထောက်ချလိုက်ပါသည်။ သော့တွေ ဘယ်မှာလဲ။ “သော့- ဟေ့လူ- သော့လေ... ” သူသည် အသက်ရှင်နေသေးလျက် ကျွန်- တော့်စကားကို ကြားနိုင်သေးသလို ရေရွတ်မိပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သော့များကို ရရှိပါသည်။ သို့သော် သုံးချောင်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အကြီးဆုံးသော့တံကိုကိုင့်ကာ ဘုရင်ကလေးထားရာ အခန်းကလေးသို့သွား သော တံခါးဝမှ သော့ပေါက်ကိုစမ်း၍ သော့တံကို အပေါက်ထဲသွင်းပြီး လှည့်လိုက်ပါသည်။ မှန်နေပြီ။ သော့ဖွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် အထဲသို့ဝင်ပြီးနောက် အသံမမြည်နိုင်သမျှ မမြည်အောင် ဂရုစိုက်၍ အသာပြန်ခတ်ပြီးလျှင် သော့ကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်ပါ သည်။

ကျွန်တော်သည် မက်စောက်သော ကျောက်တုံးလှေကားထစ်များ၏ထိပ်တွင် ရှိ နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆီမီးခွက်ကလေးတစ်ခုသည် နံရံတွင် ကပ်လျက်ရှိသော ဆင့် ကလေးပေါ်တွင် ခပ်မှိုင့်မှိုင့် တောက်လောင်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မီးခွက်ကို လှမ်းယူ ကာ လက်တွင်ကိုင်ထားရင်း ရုပ်လျက် နားထောင်နေပါသည်။

“ဘာများဖြစ်နေတာပါလိမ့်” အသံတစ်ခုကို ကြားရလေသည်။ ထိုအသံသည် ကျွန်-

တော့်ရှေ့ရှိ လှေကားထစ်များ အောက်ဆုံးတွင်ရှိသော တံခါးနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့ကို သတ်လိုက်ရမလား” နောက်တစ်ယောက် မေးလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖြေကိုကြားရန် ကြိုးစား၍ နားထောင်ပါသည်။ ဒက်ချပ်၏ အေးမက်မာကျောသော အသံ ကြီး ထွက်ပေါ်လာသောအခါ အသက်ရှူချောင်သွား၍ ရှိုက်မိမလို ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“ခဏနေဦး... အရင်လိုအားကြီးလို့ ဒုက္ခများနေဦးမယ်”

ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေကြပြန်သည်။ ထိုနောက် သတိကြီးစွာနှင့် တံခါးမှ မင်းတုပ်ကို ဖြုတ်နေသည့်အသံကို ကြားရလေသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ချက်ခြင်းပင် လက်ထဲမှ မီးခွက်ကို ငြိမ်းပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆင့်ပေါ်တွင် ပြန်တင်ထားလိုက်ပါသည်။

“မှောင်နေတာပဲ၊ မီးခွက်ငြိမ်းနေပြီ၊ မင့်မှာ မီးရှိလား” အခြားအသံတစ်ခုကို ကြားရ ပြန်သည်။ ဘာဆိုနှင့်၏ အသံဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် မီးရှိမည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါ။ သို့သော် သူတို့ကို သုံးခွင့်ပြုလို့ မဖြစ်။ အလွန်အရေးကြီးသည့်အချိန်သို့ ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် လှေကားထစ်များမှ အတင်းဆင်းပြီးကာ တံခါးရွက်ကို ကိုယ်နှင့် ပစ်ထွန်းလိုက်ရာ ဘာဆိုနှင့်သည် မင်းတုပ်ကို ဖြုတ်ထားသောကြောင့် ရုတ်တရက် ဖွင့်သွားပါသည်။ ဘယ်လူလှည့်လှည့်မိုး (ဘာဆိုနှင့်)သည် လက်တွင် စားကိုကိုင်လျက် ရပ်နေသည်။ ဒက်ချပ်သည် အခန်းဘေးဘက်တွင်ရှိ ကုတ်ပေါ် တွင် ထိုင်နေလေသည်။ ဘာဆိုနှင့်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အံ့အားကြီးသင့်၍ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ဒက်ချပ်သည် သူ့စားရှိရာသို့ ခုန်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် သည် ဘယ်လူလှည့်လှည့်မိုး အရမ်းတိုးသွား၍ ထိုးခတ်တော့ရာ သူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ တဖြည်းဖြည်းခုခုရင်း နောက်ဆုတ်သွားသဖြင့် သူ့ကို နံရံအထိ တွန်းယူသွားပါသည်။ သူသည် စားရေး၌ ကျင်လည်သူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် သတ္တိနှင့် ခုခံလျက်ရှိသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော် တစ်ဘက်သို့ လှည့် လိုက်သည်။ ဒက်ချပ်ကား ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ပါ။ ပေးထားသည့်အမိန့်ကို နာခံလျက် သူသည် ကျွန်တော့်ကို စွန့်စား၍ မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ဘုရင်ကလေးရှိရာ အခန်းတံခါးဆီသို့ ပြေးသွားကာ တံခါးကိုဖွင့်ဝင်ပြီးလျှင် ဂျောင်းကန် ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။ ယခုအချိန်မှာပင် သူသည် အခန်းထဲ၌ သူ့ကိုပြောထားသည့်အတိုင်း လုပ်နေပါပြီလော။

ဘုရင်ကလေးအတွက် အသက်နှင့် လဲသွားရာသော သစ္စာစောင့်သိသူတစ်ယောက် သည် ထိုနေရာ၌မရှိခဲ့လျှင် သူသည် ဘုရင်ကလေးကို သတ်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်ကို လည်း ကိစ္စတုံးစီရင်ပြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ မြင်ရပုံကား ဤသို့တည်း။ ဘုရင်ကလေးသည် အခန်းထောင့်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ မကျန်းမမာနေသည့်အတွက် အင်အားချည့်နဲ့ကာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါ။ ချုပ်နှောင်ချည်တုပ်ထားသော လက်များသည် အသုံးမဝင်ဘဲ အထက်အောက် ရွေ့လျားနေ လေသည်။ သူသည် ကယောင်ချောက်ချားနှင့် စိတ်မနှံ့သူကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ရယ်နေလေ သည်။ ဒက်ချပ်နှင့် ဆေးဆရာဝန်သည် အခန်းအလယ်တွင် ရှိနေကြသည်။ ဆရာဝန်သည် လူသတ်သမားကို ခုန်အုပ်ပြီးလျှင် လက်များကို ဘေးတွင်ဖြန့်ကာ ကြမ်းပေါ်၌ ခဏမျှသာ ဖိထားနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ချပ်သည် လူးလိမ့်ကာ ချည်နဲ့စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမှ

www.burmeseclassic.com

ရုန်းကန်လွတ်ထွက်သွားပြီးလျှင် ကျွန်တော်ဝင်သွားသည် အချိန်တွင် သူ၏ခါးနှင့် ကံဆိုးသူ ဆရာဝန်ကို ထိုးသွင်းပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

ထို့နောက် သူသည် အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

“ခုမှပဲ သတ်ရတော့မယ်...”

ကျွန်တော်တို့သည် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ငြိမ်ငြိမ်တည်တည်ပင် အားသွန် စတင်ခုတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သည်လူသည် ဓားရေး၌ သူမသာ ကိုယ်မသာ ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းမှအပ အခြားအချက်အလက်များကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါ။ သူသည် ကျွန်တော်အား မြန်လုံးဝကို ကာကွယ်ထားသော သံချောင်းများ ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တွန်းပို့လာပါသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးရောင်သမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်ပြင် ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာရနေပါပြီ။

သည် ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်သောပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ဂုဏ်ယူစရာမလိုပါ။ သူသည် ကျွန်တော်ကို အနိုင်ယူကာ သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် နွားသတ်သမားတို့၏ အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားတော့မည်ဟု ထင်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား သူသည် ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှသောသူများတွင် ဓားရေး၌ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အားဖိ၍ ထိုးခုတ်နေစဉ်မှာပင် အားအင်ချည့်နေ၍ စိတ်မနှံ့သလိုဖြစ်နေသော ဘုရင်ကလေးက ဟစ်အော်နေလိုက်သေးသည်။

“ညီတော်ရုဒေါလားဟင်... ညီတော်ရုဒေါ၊ နောင်တော်ကူမယ်ကွယ့်... ညီတော်ရုဒေါရဲ့” သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကိုင်လျက် (သူ့တွင်လည်း ကိုင်မည်ဆိုရုံသာ မနိုင်၍ သူ့ရှေ့တွင် ကိုင်ထားသည်မှအပ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ပါ) ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ထိုးလာပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်၌ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပေါ်လာပါသည်။

“လာ... လာ... သူ့ခြေထောက်ကို အဲဒါနဲ့ ဆော်လိုက်စမ်းပါ” ကျွန်တော်က အော်လိုက်သည်။ ဒဏ်ချပ်သည် တရကြမ်း ထိုးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ကိစ္စတုံးလျှင် သူ့အဖို့ တော်ပါပြီ။

“ရှေ့တိုးခဲ့ပါ... ရှေ့တိုးပြီး ဝင်ကူစမ်းပါ” ကျွန်တော်က အော်လိုက်ပြန်သည်။ ဘုရင်ကလေးသည် အားရပါးရ ရယ်မောလျက် ကုလားထိုင်ကို ရှေ့မှတွန်းကာ တိုး၍တိုး၍ လာပါသည်။

ဒဏ်ချပ်သည် တစ်ခွန်းကျိန်ဆဲပြီးလျှင် နောက်သို့ခွန်လိုက်ကာ၊ သူ့ဘာလုပ်မည်ဟု ကျွန်တော် မသိလိုက်မီ သူ့ဓားသွားသည် ဘုရင်ကလေးဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ သူသည် ဝပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ခုတ်လိုက်ရာ ဘုရင်ကလေးသည် သနားစဖွယ်အော်ရင်း ရပ်နေသောနေရာမှာပင် လဲကျသွားလေ၏။ တုတ်ခိုင်သောလူဆိုးသည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏လက်သည်ပင်လျှင် သူ၏ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ဖန်တီးထားလေပြီ။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်တော်ဘက်သို့ အလှည့်လိုက်တွင် သူ့လက်ချက်ကြောင့် သေရရှာသော ဆရာဝန်၏အလောင်းမှ ယိုစီးထွက်ကျနေသည့် သွေးအိုင်ထဲသို့ ခြေနှင်းမိသဖြင့် ခြေချော်ကာ ယိုစီးသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပစ်လွှဲလိုက်သော မြားတံကိုသို့ တဟုန်တည်းနှင့် သူ့အပေါ်သို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။ ထို့နောက် သူ့လည်ပင်းကို ကိုင်ဖမ်းထားပြီးလျှင် သူ့ပြန်၍ မထနိုင်မီ ကျွန်တော်၏ခါးဦးကို လည်ကုပ်မှ ပေါက်ထွက်

သွားအောင် ထိုးသွင်းလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် သူသည် မဝီမသ ကျိန်ဆဲရင်း သူ့သတ်ထားသော အလောင်းပေါ်တွင် ကန်လန်ဖြတ် လဲကျသွားလေ၏။

ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံရာပြီလောဟူသော အတွေးသည် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး သတိရသည့်အချက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့လဲနေရာသို့ ပြေးသွားပါသည်။ သူသည် နဖူးတွင် ဟက်တက်ကွဲလျက်ရှိသော ကန်လန်ဖြတ်ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံကျလျက် ငြိမ်သက်နေပြီးလျှင် နတ်ရွာစံနေပြီဟုပင် ထင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့နံ့သွားတွင် ဒူးထောက်ချပြီးလျှင် အသက်ရှူသေးသလားဟု နားစိုက်ထောင်နေပါသည်။ သို့သော် မည်သို့မှမသိရသေးမီ ရဲတိုက်အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သော အချက်ပေးသံများ ကြားရလေသည်။ ထိုအသံကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ တံတားရှင်ကလေးကို တွန်းထုတ်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခဏကြာသောအခါ တံတားကလေးသည် ကျွန်တော်ရှိနေသည့်ဘက် နံရံကိုထိကာ တပ်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် အသက်ရှင်လျက်ရှိသေးလျှင် ကျွန်တော်သည် သူနှင့်အတူ ထောင်ချောက်တွင် မိပေတော့မည်။ သူ သေဖို့ရှင်ဖို့သည် သူ့ကံတရားအတိုင်းပင် ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ဓားကိုဆွဲကိုင်ကာ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မည်သူများသည် တံတားကို တွန်းထုတ်ကြပါသနည်း။ ကျွန်တော်လူများ ပဲလား။ သူတို့သာဖြစ်ခဲ့လျှင် အားလုံးဟန်ကျသွားပေမည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် ဒဏ်ချပ်၏ ခြောက်လုံးပြူးဆီသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အပြင်ခန်းအဝတွင်ရပ်ကာ နားထောင်ပါသည်။ ဆက်၏အသံများ ကြားလိုက်ရလျှင် အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် မေ့မောသွားလုနီးနီး အားအင်ကုန်ခမ်း မောပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိနေပါပြီ။ ထို့ပြင်လည်း သားရဲတိရစ္ဆာန်ရုပ်တံသည် ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာပင် လွတ်လျက်ရှိနေပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျယ်ပြန့်သော အခန်းအဝင်ဝမှနေ၍ ခုခံသည်ထက် လှေကားထိပ်တွင်ရှိသော အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှနေပြီး ခုခံလျှင် ပို၍ အရာရောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်ကို သယ်ယူသွားပြီးလျှင် တံခါးနောက်တွင်ရပ်ကာ နားထောင်နေပါသည်။

ဘာသံပါလိမ့်မလဲ။ သည်အချိန် သည်နေရာတွင် သည်လိုအသံမျိုး ကြားရသည်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေပါသည်။ မခန့်လေးစားနှင့် ပျော်သလို ရယ်မောလိုက်သောအသံ၊ ရုပ်တံကလေး၏ ရယ်မောလိုက်သောအသံ ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည့် လူမျိုးမှ သည်လိုရယ်ချင် ရယ်မောလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် သည်ရယ်သံကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်လူများ မရောက်သေးကြောင်း သိရပါသည်။ အကယ်၍ သူတို့သာ ရောက်နေပါက သည်အချိန်မတိုင်မီ ရုပ်တံအား သေနတ်နှင့်ပစ်ပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ နာရီကြီးသည် နှစ်ချက်ပင် ခွဲပါပြီ။ အို... ဘုရား၊ တံခါးလည်း ယခုထက်ထိ မပွင့်သေးပါကလား။ ကျွန်တော်လူများလည်း ကျူးကမ်းနဖူးသို့ သွားရောက်ကြပေတော့မည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့မည်မဟုတ်။ ယခုလောက်ရှိလျှင် သူတို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သေပြီဟူသောသတင်းနှင့် တာလိန်ဟိန်အိမ်သို့ အရောက်သွားကြတော့မည်။ မှန်ပေသည်။ ဤသတင်းသည် သူတို့ ထိုအိမ်ကြီးသို့မရောက်မီပင် မှန်ချပ်မှန်နေပေလိမ့်မည်။ ရုပ်တံသည် အောင်ပွဲခံမည်သူကဲ့သို့ ရယ်မောနေသည် မကုတ်ပါလော။

အတုန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် တံခါးရွက်ကိုမှီရင်း ခွဲကျသွားပါသည်။ ထို့နောက် ရုပ်တံ၏ ပြောင်လှောင်အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို ကြားရသဖြင့် ထိတ်ကန်ဖြစ်ကာ ခေါင်းထောင်ထပါသည်။

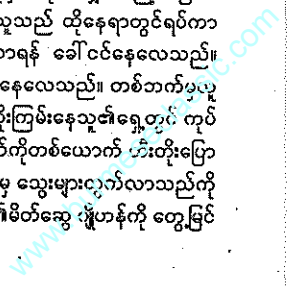
“ကဲ...ဟိုမှာ တံတားရှိတယ်လေ၊ ကျော်လာခဲ့ပါလား၊ ဘုရားသိကြားမလို့ ဘလက်ခိုက်ကယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ မင်းတို့အကောင်တွေ နောက်ဆုတ်နေစမ်းပေး၊ မိုက်ကယ်လာလေ၊ သူကလေးအတွက် စမ်းကြရအောင်”

သည်အရေးသည် သုံးပွင့်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရသည့် ကိစ္စဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဆိုင်ရာတာဝန်ကို ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်ရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သေ့တံကိုလှည့်ကာ တံခါးဖွင့်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

၁၉၈ ရင်ဆိုင်ရသည့် တောထဲဝယ်

တံတားကလေး၏ တစ်ဘက်ကမ်းမှ မီးအိမ်မီးတုတ်များ၏ အလင်းရောင်များသည် ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများကို တည်တည်ကြီး ထိုးနေသောကြောင့် မကြာမီပင် ရှေ့တွင်ရှိ ရှုခင်းသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာပါသည်။ ဖြစ်ပျက်နေပုံကလည်း ထူးဆန်းလှပါသည်။ တံတားကလေးသည် သူ့နေရာတွင်သူ တပ်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ဘက်စွန်းတွင် မြို့စားကြီး၏ တပည့်လက်သားတစ်စုသည် ရပ်နေကြလေသည်။ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သည် ကျွန်တော်မျက်စိများကို ပြာသွားစေခဲ့သည့် မီးအိမ်များကို ကိုင်ထားကြသည်။ သုံးယောက်၊ လေးယောက်သည် လှံတံများကို ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် တိုးဝှေ့စုရုံးလျက် သူတို့၏ လက်နက်များသည် ရှေ့သို့ တိုးထွက်နေကြလေသည်။ သူတို့မျက်နှာများသည် သွေးမရှိတော့ဘဲ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြလေသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်နေသောသူများလို တုန်လှုပ်နေကြပြီးလျှင် ဓားကိုကိုင်ကာ တံတားအလယ်တွင် ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ကြည့်နေကြလေသည်။ ရုပ်တံသည် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ဖြူဖွေးသည့်အင်္ကျီစတွင် သွေးစွန်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ပေါ့ပါးသည့် အမူအရာကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် အထိအခိုက်မရှိကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင်လည်း မဖြစ်စလောက် ပွန်းရုံပဲ့ရုံလောက်သာ ထိခိုက်မိမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင်ရပ်ကာ တံတားကို ကာကွယ်လျက်ရှိသည့်ပြင် သူတို့အား ရှေ့တိုးလာရန် ခေါ်ဝင်နေလေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဘလက်ခိုက်ကယ်ကို သူ့ဆီလွှတ်ရန် ပြောဆိုနေလေသည်။ တစ်ဘက်မှလူများလည်း သေနတ်လက်နက်များ မရှိသည့်အတွက် တဖွတ်ထိုးကြမ်းနေသူ၏ရှေ့တွင် ကုပ်နေကြသည့်ပြင် အရဲစွန့်၍လည်း မတိုက်ရဲကြချေ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငါးတိုးပြောဆိုနေကြလေသည်။ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင်ကား ပါးတွင်ရှိဖက်ရာမှ သွေးများလွှဲလာသည်ကို လက်ကိုင်ပပါနှင့် ပိတ်ဆို့ရင်း တံခါးဝကိုမှီနေသော ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ နို့ဟန်ကို တွေ့မြင်

ရပါသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်ပျက်နေပုံကား ကျွန်တော်သည် အခြေအနေအားဖြင့် အုပ်စီးနိုင်သည့်သူ ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုလူများသည် ရုပ်တုကို မတိုက်ခိုက်ရသလို ကျွန်တော်ကိုလည်း ရန်ပြုရမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ခြောက်လုံးပြူးကိုမြှောက်ကာ ရုပ်တုကို အသေပစ်သတ်လိုက်ရုံဖြင့် ကိစ္စချောဖို့ ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ထိုနေရာသို့ ရောက်နေသည်ကို သူ လုံးဝမသိပါ။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေပါသည်။ ယခုထက်တိုင် ဘာကြောင့် မလုပ်လိုက်မိသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူတစ်ယောက်ကို ညဉ့်အခါတွင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သတ်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်၏ ဓားနေကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကံကောင်းထောက်မည့်အတွက် အနိုင်ယူကာ သတ်ခဲ့ဖူးပါသေးသည်။ ယခုတစ်ဖန်လည်း ရုပ်တုသည် လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်သည် သူ့ရန်သူအုပ်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ချင်စိတ်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် မပစ်ဘဲ နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုက်ကယ်... ခွေးကောင်ကြီး၊ ဟေ့ မိုက်ကယ် သတ္တိရှိရင် လာလေ” ရုပ်တုသည် အော်လိုက်လေသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားရာ လူတစ်စုသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ မခန့်လေးစား အော်ဟစ်နေသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပေါ်ထွက်လာသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ အသံကား-

“သူသေရှာပြီရှင်၊ အို... ဘုရား ဘုရား၊ သူ သေနေပါပြီရှင်”
“သေပြီ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ကျုပ်တွယ်လိုက်တာ ထင်တာထက် ဟန်သွားတာပေါ့”
ရုပ်တုသည် အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် အောင်ပွဲရသူကဲ့သို့ ရယ်မောလိုက်လေ၏။
“က... လက်နက်တွေ ချကြပေတော့၊ ငါ မင်းတို့ဆရာဖြစ်ပြီ၊ လက်နက်တွေချ၊ ငါ့အမိန့်ကွ” ရုပ်တုသည် ဆက်၍ ပြောနေလေသည်။

သူတို့သည် သည်အမိန့်ကို လိုက်နာကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် သူစကားပြောနေစဉ် တစ်မျိုးဖြစ်လာပြန်ပါသည်။ ပထမည့် ရဲတိုက်သစ်ကြီး၏ တစ်ဘက်စီမှ အော်ဟစ်သံနှင့် ထုရိုက်တီးခေါက်သော အသံများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကလို့ ကြားရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပါသည်။ သူတို့တော့သည် ကျွန်တော်၏လူများ ဖြစ်ရမည်။ အသံများကို ဆက်လက်၍ ကြားနေရပါသည်။ သို့သော် အခြားသူများသည် ဂရုစိုက်ပုံမရပါ။ သူတို့ဗျက်စိရှေ့အောက်တွင် ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုသာ အာရုံစောနေကြပါသည်။ မင်းလုလင်တစ်စုသည် ရှေးလူလိုရာ မိန်းမတစ်ဦးသည် ဒယ်ဒယ်နှင့် တံတားဆီသို့ လာနေပါသည်။ အင်တိုင်နက် ဒီဇင်ဘာန်သည် အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ဆင်ထား၍ မည်းနက်သော ဆံပင်များသည် သူပုခုံးပေါ်တွင် ဖွားရောက်ကျကာ သူ့ဗျက်နာသည် ညိုးနွမ်း၍ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။ မျက်လုံးများသည် မီးရောင်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် အရောင်ရွှန်းနေလေသည်။ သူ၏ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသောလက်တွင် ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ထားလေရာ ရှေ့သို့ ယိမ်းထိုးလာသောခဏ၌ ရုပ်တုဟင်္သာဇောက် တစ်ချက်လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။ ကျည်ဆန်သည် ရုပ်တုကိုမထိဘဲ ကျွန်တော်ဦးခေါင်းပေါ်တွင်ရှိသည့် သစ်သားကို ထိမှန်လေသည်။ ရုပ်တုသည် ရယ်လိုက်လေသည်။

မဒမ်သည် အထူးကြိုးစားကာ သူ့ကိုယ်သူ သူထိန်း၍ ငြိမ်ငြိမ်မတ်မတ် ရပ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်မောင်းကို ဖြည်းဖြည်းနှင့်လေးလေး မယူကာ အသေအချာ ချိန်နေပြန်လေသည်။

ရုပ်တုသည် သည်တစ်ခါ အရဲစွန့်ရပ်နေလျှင် ရူးနေသည်ဟု ဆိုရတော့မည်။ သူသည် ကျည်ဆန်ကို ကမ္ဘာသကာထားကာ မဒမ်ထံသို့ တစ်ချိန်လုံး ပြေးသွားချင် ပြေးသွားရမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်ရှိသည့်ဘက်သို့သော်လည်း ဆုတ်ခွာခဲ့ရမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ထားပါသည်။

သူသည် ဘယ်လမ်းကိုမှ မလိုက်ပါ။ မဒမ် ချိန်သားမရမီ သူသည် ယဉ်ကျေးသော အမူအရာနှင့် ဦးညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် မဒမ်ရော ကျွန်တော်ပါ သူ့ကိုမတားဆီးနိုင်ခင် လက်ကို တံတား၏နံရံတွင် တင်လျက် ပေါ့ပါးစွာပင် ကျုံးထဲသို့ ခုန်ချသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြေးလာကြသည့် ခြေသံများကို ကြားရပြီး ကျွန်တော်သိနေသည့် ဆက်၏အော်သံလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ “မြို့စားကလေး သေပြီပေါ့”။ ထို့နောက် ဘုရင်ကလေးသည် ကျွန်တော်အား မလိုတော့သည်ကို သိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ပစ်ချကာ တံတားပေါ်သို့ ခုန်ထွက်လာပါသည်။ လူများသည် အံ့ဩလှသော အမူအရာဖြင့် “ဘုရင်မင်းမြတ်ပါကလေး” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျုံးထဲ၌ ကျွန်တော်ရှေ့ ဆယ့်ငါးကိုက်လောက်အတွက် ရုပ်တု၏ ဆံပင်လိမ်ကလေးများကို မြင်နေရာ သူနှင့် ကျွန်တော်နှစ်ဦး၏ ရန်ပွဲကို အပြီးသတ်ရန် ခွဲခြားကြိုးစားဖြင့် ကူးခတ်သွားပါသည်။

သူသည် ခပ်အေးအေးနှင့် ခပ်မြန်မြန် ကူးသွားလေသည်။ ကျွန်တော်မှာကား မောပန်းနေသည့်ပြင် ဒဏ်ရာရထားသော လက်မောင်းကလည်း မသန်သဖြင့် သူ့ကို မမီနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာအောင် အသံမပြုဘဲ လိုက်သွားရာမှ ရဲတိုက်ဟောင်းကြီး၏ ထောင့်ချိုးသို့ ရောက်သောအခါ အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“နေဦး... ရုပ်တု နေဦး”
သူသည် သူပုခုံးပေါ်မှကျော်၍ ပြန်ကြည့်သည်ကို မြင်ရသော်လည်း ဆက်လက်ကူးခတ်သွားပါသည်။ သူသည် ကမ်းနဖူးအောက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ အပေါ်တက်နိုင်မည့် နေရာကို ရှာနေဟန်တူပါသည်။ တတ်နိုင်မည့်နေရာ ဘယ်မှာမှမရှိသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ထားခဲ့သောကြိုးတော့ ယခုထက်တိုင် ချည်လျက်သား ရှိနေပါဦးမည်။ သူသည် ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်မရောက်နိုင်မီ အရင်ရောက်တော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ကျန်ရှိသမျှသော အင်အားနှင့် အတင်းလိုက်ပါသည်။

ဟော... သူ ကြိုးကိုတွေ့သွားပါပြီ။ အောင်မြင်သွားသဖြင့် အော်လိုက်သော အသံကလေးသည် သူထံမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူသည် ကြိုးကိုဖမ်းကိုင်ကာ အပေါ်သို့ တက်စပြုနေရာ ကျွန်တော်လည်း နီး၍လာပြီဖြစ်သဖြင့် “ဘယ်နှယ် ဒီကြိုး ဒီလာရောက်နေရသလဲ” ဟု ရေရွတ်သည့်အသံကိုပင် ကြားနိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးရှိရာသို့ ရောက်လာသောအခါ သူသည် ကြိုးအလယ်တွင် တွဲလောင်းပြီးနေစဉ် ကျွန်တော်ကို မြင်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် လက်လှမ်းမမီပါ။

“ဟင်... ဒါ ဘယ်သူလဲ” သူသည် တုန်လှုပ်သော အသံနှင့် အော်လိုက်သည်။

သူသည် ခဏမျှ ကျွန်တော့်ကို ဘုရင်ကလေးဟု အထင်ရှိဟန်တူသည်။ သည်လောက်ပင် ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်...

"ဟင်... ဘယ်နှယ် ဇာတ်လိုက်ကြီးပါလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ဒီရောက်နေသလဲ ဟင်" ဟု အော်မေးနေလေသည်။ သည်လိုပြောရင်းဆိုရင်းပင် ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးစက်ဆွဲကိုင်မိပြီးမှ ခဏဆိုင်းနေပါသည်။ သူသည် ကမ်းနဖူးတွင် ဓားကိုကိုင်လျက် ရပ်နေလေရာ ကျွန်တော်တက်သွားလျှင် ဦးခေါင်းကို ခုတ်ခွဲနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသည်ပွတ်ကိုသော်လည်း ဓားနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးစက် လွတ်လိုက်ပါသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဒီနေရာရောက်နေမှပဲ၊ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်" ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ သူသည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှစီး၍ ပြုံးနေလေသည်။

ရုတ်တရက်ပင် ရဲတိုက်ကြီးမှ ခေါင်းလောင်းကြီးသည် ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းလျက် ကျုံးဘက်ဆီမှ အော်ဟစ်သော အသံများသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။

ရုတ်တရက် နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးလိုက်ပြန်ကာ ကျွန်တော့်ကို လက်ယမ်းပြုလျက် "ခင်ဗျားနဲ့တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွဲစမ်းချင်ပါသေးတယ်၊ သို့ပေမယ့် အခုတော့ အပူတပြင်း ဖြစ်နေသေးတယ်ဗျို့ မဖြစ်သေးဘူး" သူသည် ထိုကဲ့သို့ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်သည် ဘေးအန္တရာယ်ကို ဂရုမပြုတော့ဘဲ ကြိုးစက် ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။ အပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ သူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ ကိုက်သုံးဆယ် လောက်တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ တောအုပ်ဆီသို့ သမင်ကလေးလို ပြေးနေလေသည်။ သည် တစ်ကြိမ်တော့ ရုတ်တရက်တဖန်အာသည် အမြော်အမြင် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် မြေပေါ်တွင် ခြေချမိသည်နှင့် သူ့နောက်သို့ အတင်းပြေးလိုက်သွားရင်း 'နေပါဦး'ဟု အော်ပြောပါသည်။ သူတော့ မရပ်ပါ။ သူမှာ ဒဏ်ရာမရှိ၍ အင်အားပြည့်ဝနေသဖြင့် မြေလှမ်းတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကျောနေပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူနှင့် သူ့သွေးကို သောက်ချင်ဇောမှအပ တစ်လောကလုံးတွင် ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ အတင်းတိုး၍သာ လိုက် နေရာ အလိုက်ခံရသူနှင့် လိုက်သူ နှစ်ဦးစလုံးကို ဇင်းဒါးတော့အုပ်သည် ဖုံးလွှမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

ယခု သုံးနာရီထိုးပြီးဖြစ်၍ အာရုဏ်တက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော တောလမ်းမြောင့်မြောင့်ကလေးပေါ်တွင် ရောက်နေ၍ ရှေ့ကိုက်တစ်ရာ လောက်တွင် ရုတ်တရက်ပင် ပြေးလျက်ရှိရာ သူ၏ ဆံပင်လိမ်ကလေးများသည် သန့်ရှင်းသည့်လေထဲတွင် လှိုင်းထနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မောပန်း၍ အသက်ရှူ ပြင်းလာပါသည်။ သူသည် သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်းပင် လက်ယမ်းပြုပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်ရပါသည်။ ခဏမျှကြာလျှင် ရုတ်တရက်ပင် လက်ယာဘက်သို့ ရုတ်တရက်ချိုးကာ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သည်တွင်ပင် စခန်းသိမ်းပြီးထင်ကာ စိတ်အားလျှော့ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ ခွေကျသွားပါတော့သည်။ သို့သော် တောထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ

သဖြင့် ရုတ်တရက် ထထိုင်မိပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျန်ရှိနေသေးသည့် အင်အားကလေးကို ညှစ်ထုတ်၍ ရုတ်တရက်ကွယ်သွားသည့် နေရာသို့ရောက်အောင် ပြေးသွားကာ ကွေ့လိုက်ရာ သူ့ကို တွေ့မြင်ရပြန်ပါသည်။ သို့သော် ဖြစ်ရပ်မှာ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချီမ၍ မြေပေါ်သို့ ချနေလေသည်။ ကျွန်တော်ကြားရသော အော်သံသည် ထိုသူငယ်မ၏အော်သံ ဖြစ်မည်မလွဲပါ။ သူသည် လယ်သမားတစ်ဦး၏ သမီးကလေးဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် မြင်းတောင်းကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားလျက်ရှိ၍ နံနက်စောစော ဇင်းဒါးဈေးသို့ သွားနေဟန်တူပါသည်။ ဆရာရပတ်သည် သူ့အား အော်ဟစ်နေသည့်ကြားမှပင် အတင်းမြင်းပေါ်မှချီယူကာ အောက်သို့ချလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့ပန်းကိုမြင်ရသည်နှင့် ကြောက်လန့်နေဟန်တူပါသည်။ သို့သော် သူသည် ကောင်းမွန်ကြင်နာစွာဆက်ဆံ၍ ရယ်မောကာ သူ့အား နှမ်းရှုပ်ပြီးနောက် ငွေစကလေးများပင် ပေးခဲ့သေးပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို စောင့်နေပါသည်။

ထိုခဏ၌ သူသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ မြင်းစီးလာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေလေသည်။

"ခင်ဗျား ရဲတိုက်ထဲမှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ"

သူသည် လက်ကိုမြှောက်၍ မေးလေသည်။

"မောင်ရင့်လူသုံးယောက်ကို သတ်ခဲ့တယ်"

"ဘာ... ခင်ဗျား ဟိုအခန်းထဲ ရောက်သလား"

"အင်း..."

"ဘုရင်ကလေးကော..."

"ဒက်ချပ်ကို ကျွပ်မသတ်ခင် ဒက်ချပ်က သူ့ကိုခုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မသေပါဘူး"

"ခင်ဗျားဟာ တကယ်လူမိုက်ပဲ" ရုတ်တရက် ချိုးသားစွာ ပြောလေသည်။

"ကျွပ်လုပ်ခဲ့တာ တစ်ခုကျန်သေးတယ်"

"အဲဒါ ဘာလဲ..."

"မောင့်အသက်ကို ကျွပ် ချမ်းသာပေးခဲ့တယ်၊ ကျွပ်ဟာ တံခါးပေါ်မှာ မြောက်လုံး

ပြုစုကိုင်ပြီး မောင့်နောက်ကရှိနေတာ"

"ဟင်... မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်း ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ရန်သူနှစ်ဦးကြား

ရောက်နေခဲ့တာပေါ့..."

"မြင်းပေါ်ကဆင်းကွာ၊ ယောက်ျားပီပီ စမ်းကြရအောင်" ကျွန်တော်က အော်ပြော

ပါသည်။

"မိန်းမသားရှေ့မှာ သတ်ကြရမှာလားဟင်... အသုံးမကျတဲ့ ဘုရင်ပဲ"

သူသည် မိန်းကလေးကိုညွှန်ပြရင်း ပြောလေရာ ကျွန်တော်သည် ဒေါသကို မကျွပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ဘာလုပ်မိသည်မသိ။ သူ့ဆီသို့ တစ်ချိန်ထိုးပြေးချသွားကာ တိုက်ခိုက်ပါသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် မဝေခွဲနိုင်သလို ဖြစ်သွားပြီး နောက်မှ မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲကာ ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် ရှေ့သို့ကူးသွားပြီးလျှင်

မြင်းကုန်းနီးကိုဆွဲကိုင်၍ ထိုးခုတ်လိုက်ပါသည်။ သူက ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ပြန်ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အားသွန်၍ ခုတ်ပြန်ရာ သည်တစ်ခါတွင် သူ့မျက်ခွက်ကိုထိ၍ ပါးကို ဟက်တက်ခွဲလိုက်ပြီးလျှင် သူ ပြန်မထိုးနိုင်မီ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ဤမျှ တရကြမ်း ထိုးသတ်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို အံ့အားကြီးသင့်သွားဟန် တူပါသည်။ သည်လိုသောမဟုတ်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ကိစ္စတုံး ခုတ်ချနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မောတိုက်ကာ ခူးညွတ်ကာ ခွေလဲသွားရာ ရုပတ်သည် ကျွန်တော့်အား မြင်းနှင့်နင်းတိုက်တော့မည်ဟု မျှော်လင့်နေမိပါ တော့သည်။ သည်လိုလုပ်လိုက်လျှင် ထိုနေရာ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက် ယောက်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်စေ သေကြမည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချိန် မှာပင် ကျွန်တော်တို့နှောက်မှ အော်သံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းကွေ့ ကလေးတွင် မြင်းနှင့်လူတစ်ယောက် လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ မြင်းကိုစုန်းစိုင်းလျက် လက်တွင် ခြောက်လုံးပြုစုကိုတိုင်ဆောင်ကာ လာနေသောသူသည် ကျွန်တော်၏ သစ္စာရှိ သည့်မိတ်ဆွေ ဖရစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရုပတ်သည် သူ့ကိုမြင်လျှင် မိမိအားမိတော့မည် သေချာ နေသဖြင့် ရှေ့သို့ညွတ်ပြီးလျှင် နဖူးပေါ်၌ကျနေသော သူ့ဆံပင်များကို နောက်သို့ခါလိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း “နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့နော် ရှေ့ချီရက်လင်းခေး” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူ့ပါးမှ သွေးများစီးကျလျက် ရှိနေသော်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးများ သည် ရယ်မောလျက် သူ့ကိုယ်ကို အေးဆေးသိမ်မွေ့စွာ လှုပ်ရှားရင်း ကျွန်တော်ကို ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် လယ်သူမကလေးကိုလည်း ဦးညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဖရစ် ဘက်သို့ လက်ယမ်းပြုလိုက်ရာ ဖရစ်သည် သူ့ကို သေနတ်နှင့် တစ်ချက်ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျည်ဆန်သည် ရည်မှန်းထားသည်အတိုင်း ထိလုနီးရောက်လာကာ ရုပတ်ကိုင်ထားသည့်အား ကို ထိမှန်သောကြောင့် တစ်ခွန်းမျှကျန်ဆဲကာ လွတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဖျားကလေးများကို ခါရင်း သူ့ခြေဖန်နှင့်များနှင့် မြင်းဝမ်းဗိုက်ကိုရိုက်တီးလျက် ကဆုန်စိုင်းပြေးလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှည်လျားသော လမ်းကလေးအတိုင်း စီးသွားနေသည့် သူ့ကို ကြည့်နေမိရာ ပါးတွင် ပြုနေသောဒဏ်ရာကြီးနှင့်ပင် သူသည် အပျော်မြင်းစီးနေသကဲ့သို့ သိချင်းများပင် သိကျွေးကာ စီးနင်းလိုက်ပါသွားလေ၏။

ဤသို့သောအားဖြင့် ဘာကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်၊ သတိလည်းရှိပြီး ကျက်သရေရှိ သလိုလို မိန့်သလိုလိုနှင့် ရုပ်ရည်လည်းချောမော၊ ပျော်လည်းပျော်တတ်၊ ညစ်လည်း ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့၍ သူ့အား ဘယ်သူမှ မနိုင်နိုင်သောသူသည် ပျောက်တွယ်၍ သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဓားကို မြေပေါ်သို့ လှင့်ပစ်လိုက်ကာ ဖရစ်အား သူ့နောက်မှလိုက်သွားရန် ခိုင်းပါသည်။ သို့သော် ဖရစ်သည် မြင်းကိုရပ်ကာ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ထံသို့ပြေးလာ၍ ကျွန်တော့် ကို လက်မောင်းနှင့်ရစ်ပတ်ရင်း ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သည်လိုပဲ ပြုလုပ်ရမည့်အခါ ဖြစ်နေပါသည်။ အကြောင်းမူကား ဒဏ်ချပ်ကြောင့် ရရှိခဲ့သောဒဏ်ရာသည် ဆိုးရွားလာကာ သွေးများသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပေကျဲနေပါသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို မြင်းပေး” ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ဖျားကိုဖယ်ကာ ဝမ်းဒယိုင်နှင့် ထရင်း အော်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏အင်အားသည် မြင်းရှိသောနေရာသို့ ရောက်အောင်သာ သွားနိုင်တော့ကာ မြင်း၏ဘေးမှပင် မှောက်လျက်လဲကျသွားလေ၏။ ဖရစ်သည် ကျွန်တော့်

အနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖရစ်...” ကျွန်တော်က ခေါ်ပါသည်။

“ဘာလဲ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူငယ်ချင်းရယ်” သူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ညင်သာစွာ ထူးလေသည်။

“ဘုရင်ကလေး အသက်ရှင်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါကိုယူ၍ ကျွန်တော်၏နှုတ်ခမ်း များကို သုတ်ပေးပြီးနောက် နဖူးကို နမ်းလိုက်လေသည်။

“အလွန်နွဲ့သတ္တိကောင်းတဲ့ လူ့တစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဘုရင်ကလေး အသက်ရှင်နေပါတယ်” ဟုသာ ပြောလေသည်။

လယ်သူမလေးသည် ကျွန်တော်တို့အနီးတွင် ရပ်နေလေသည်။ သူသည် ကြောက် လန့်လျက် ငိုယိုရင်း အံ့ဩခြင်းဖြင့် မျက်လုံးပြူးနေလေသည်။ အကြောင်းမူကား သူသည် ကျွန်တော့်ကို လင်းခါးမြို့ထဲ၌ တွေ့မြင်ဖူးသောကြောင့် ယခုအခါ မြို့ဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် ရေတွေနှင့်လည်း ရွှဲရွှဲစို၊ သွေးတွေနှင့်လည်း ပေပေရေရေပင် ဖြစ်နေလင့်ကစား ကျွန်တော် သည် ဘုရင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ (သူ့စိတ်တွင် ဤသို့ယူဆလေသည်။)

ဘုရင်ကလေး အသက်မသေ ကျန်ရှိနေပြီဟု သိရသောအခါ ကျွန်တော်သည် “အောင်ပြီ” ဟု အော်ဟစ်ရန် အားထုတ်ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စကားမပြော နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဖရစ်၏လက်မောင်းပေါ်တွင် ဦးခေါင်းချကာ မျက်စိများကိုမှိတ် လျက် ညည်းညူလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဖရစ်သည် ကျွန်တော့်အား အထင်အမြင်မှားသွား မည် စိုးသောကြောင့် “အောင်ပြီ”ဟုအော်ရန် ကြိုးစားပြန်ပါသည်။ သို့သော် မအော်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အလွန်မောပန်း၍ ချမ်းအေးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အနွေးဓာတ်ရရှိရန် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ကို ဖရစ်ကိုယ်နှင့် အတင်းတိုးကပ်လျက် မျက်စိများကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက် ရာ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

၂၀။ အကျဉ်းသားနှင့် ဘုရင်ကလေး

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများကို အကျဉ်း ချွဲ၍ မော်ပြပြီးလျှင် နောက်မှ ဖရစ်နှင့် မဒမ်ဒီမော်ဘန်တို့ထံမှ သိရှိရသည့် အဖြစ်အပျက်များ ကို ပေါင်းစပ်ရေးသားမှသာလျှင် ဇင်းဒါးရဲတို့ကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံကို သိရှိ နားလည်နိုင်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။ မဒမ်ဒီမော်ဘန်တို့၏ ပြောပြချက်တို့ကို ကြားနာခြင်းအား ဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်ကာ အော်ဟစ်ရန် စီစဉ်ထားချက်တို့သည် ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်မတိုင်မီ ကြောက်မနန်းလိလိ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတော့သည်မှာ ထင်ရှားနေပါပြီ။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက် သွားခြင်းအားဖြင့် အစပထမ၌ ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ပျက်စရာလို ဖြစ်သွားသော်လည်း နောက်အဖို့တွင် တစ်မျိုးကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆွေးမှုကြွယ်နေသည့် အမျိုး သမီးသည် စထရဲဆောမြို့စားကို မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်နေမိသည့်ပြင် ဂုဏ်ခြပ်ကိုလည်း မက်မောသည်အတွက် မြို့စားကလေး ခေါ်ဝင်သည့်အတိုင်း ပါရီမြို့မှ ရူရီတေးနီးယားသို့ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သူ့ရောက်လာ၍ မကြာမြင့်မီကပင် တကယ်စင်စစ် မြို့စား ကလေးသည် သူထက် ဖလေဗီယမင်းသမီးကလေး အပေါ်တွင် မေတ္တာပိုနေသည်ကို ရိပ်မိလာ လေသည်။

ထိုပြင်လည်း ဘုရင်ကလေးအပေါ်တွင် မြို့စားက ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့်နေပုံ များကို တွေ့ရသောအခါ သူသည် အတော်တုန်လှုပ်လာလေသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ စိတ်ယိုင်လာပြီးလျှင် မင်းသမီးကလေးနှင့် ကျွန်တော်ထံသို့ သတိပေးစာ များ ပေးပြုခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မြို့စားကလေးကို စွဲလမ်းချစ်ခင်နေသည့် အားလျော်စွာ ဤကဲ့သို့ သူက အတူအညီပေးထားသည့်အတွက် မြို့စားကလေးအဖို့ လုံးလုံး ကြီး အပြစ်မှ ချမ်းသာရာ မရစေဦးတော့။ အသက်ကိုမူ ချမ်းသာပေးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင် လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ဇင်းဒါးတွင်ရှိ ရူပတ်ကလေးသည် ရူပါရုံကို တပ်မက်ခြင်းကြောင့်လော၊ သို့တည်း

မဟုတ် မိုက်ကယ်ကို မနာလို၍လော မပြောတတ်။ မဒမ်ဒီမော်ဘန်ကို တစ်ဖက်သတ် ပိုးပန်း လာခဲ့လေသည်။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာပင် ရူပတ်နှင့် မြို့စားကလေးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စောင်နေကြကာ ရန်ခိုက်ခေါသဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ မြို့စားကလေး၏ အခန်းတွင်းဝယ် ကျွန်- တော်မြင်ရသလို မကြာခင်က ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။ ရူပတ်က ကျွန်တော်အား အကြံပေးခဲ့ပုံ များကို ထိုစဉ်က မသိခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်က ပြန်ပြောင်းပြောပြသောအခါ မဒမ်ဒီမော်ဘန် သည် များစွာမအံ့ကြတော့ပါ။ သူသည် ကျွန်တော်ထံသို့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်တွင်းမှ ကယ်တင်ရန် တောင်းဆိုနေသည့် အချိန်မှာပင် မိုက်ကယ်အား ရူပတ်ကို လျစ်လျူမထားရန် သတိပေးခဲ့ပါသေးသည်။

ထိုနေ့ညက သူသည် အခန်းသို့ပြန်ရောက်၍ မကြာမြင့်မီ အခန်းသော့ရှိနေသော ရူပတ်သည် အဆောင်တော် ကူးလာခဲ့လေသည်။ သူ၏အော်သံကြောင့် မြို့စားကလေးသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာလေရာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် အော်ဟစ်နေစဉ်မှာပင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်နေကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မင်းလုလင်များ အတင်း ဝင်လာပြန်သောကြောင့် ရူပတ်သည် သူ့သခင်အား ချက်တောင်းကို ထိုးခုတ်ပြီးလျှင် ကျွန်- တော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပြတင်းမှ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူလက်ချက်ကြောင့် မိုက်ကယ်သည် ကံစွဲတုံးနေပြီကိုမသိဘဲ ထပ်မံတွေ့ဆုံတိုက် ခိုက်၍ ရန်ပွဲကိုလက်စသတ်ရန် အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြနေလေသည်။ မော်ဘန်သည် မြို့စားက လေးအနီးတွင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ သူ၏ဒဏ်ရာမှ သွေးများမထွက်နိုင်အောင် ပြုစုပေးရင်း အသက်ထွက်သွားသည်အထိ မအားအောင် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ရူပတ်၏ မခန့်လေးစား အော်ဟစ်နေသံများကို ကြားရသောအခါ သူသည် ကလဲစားချေရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုကား သူမမြင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကွယ်နေရာမှ ထွက် လာပြီးလျှင် ရူပတ်နောက်မှ ကျိုးထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သွားမှသာ ကျွန်တော်ကို သူ မြင်လိုက်လေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်၏ဘက်တော်သား မိတ်ဆွေများကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် အချိန်မီပင် ရဲတိုက်သစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီးလျှင် တံခါးအဖွင့်ကို စောင့်နေခဲ့ ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ဤဟန်သည် အခြားသော မင်းလုလင်များနှင့်အတူ မြို့စား ကလေးကို ကယ်ရန်ကိစ္စအတွက် အရေးကြီးနေသောကြောင့် တံခါးကို မဖွင့်ဖြစ်ဘဲ ရှိနေလေ သည်။ သူ့အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်နေသောကြောင့် ရူပတ်ကိုပိုင်းရာတွင် ရှေ့သို့ သူ့များတကာထက် အတင့်ရဲကာ ရောက်ရှိနေသည့်အတွက် ဒဏ်ရာတစ်ခု ရရှိလိုက် လေသည်။ ဆက်သည် နှစ်ချက်ခွဲအထိ စောင့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ညွှန်ကြား ထားသည့်အတိုင်း ကျိုးကမ်းပါးတွင် ကျွန်တော်ကို ရွာဖွေရန် ဖရစ်ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကို မတွေ့သောအခါ ဖရစ်သည် ဆက်ဆံသို့ အမြန်ပြန်သွားပြီးလျှင် အကျိုးအ ကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ဆက်သည် ကျွန်တော်ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်းပင် တာလိန် ဟိန်၏အိမ်သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ ပြန်သွားလိုသည်။ ဖရစ်ကမူ ကျွန်တော်ကို ပစ်မထားခဲ့နိုင်ဘဲ ဆိုနေလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာအောင် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထို့နောက် ဖရစ်၏ သွေးဆောင်မှုကြောင့် ဆက်သည် ဘာနင်စတန်နှင့် နွဲ့တစ်ဖွဲ့ အား တာလိန်ဟိန်အိမ်သို့ ကဆုန်စိုင်းသွားစေကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခေါ်ခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်လေ

သည်။ ကျန်လူများသည် တံခါးမကြီးကို အင်နှင့်အားနှင့် အတင်းဖွင့်ကြလေသည်။ အချိန်အတန်ကြာအောင် ခံနေပြီးနောက် မဒမ်ဒီမော်ဘန်က ရုပ်ပုံတင်တင်တင်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သည် အချိန်တွင် တံခါးကြီးပွင့်သွားကာ သူတို့ရှစ်ယောက်စလုံး အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ ပထမဆုံးတွေ့ရသည်ကား မိုက်ကယ်၏ အခန်းတံခါးဖြစ်လေသည်။ မိုက်ကယ်သည် ရင်ဝတွင် စားခင်းရာနှင့် အပေါက်ဝတွင် လဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလောင်းကိုတွေ့သောအခါ ဆက်သည် ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်အတိုင်း အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့သည် မင်းလုလင်များထံသို့ ပြေးသွားကြရာ အားလုံးပင် ကြောက်စိတ်မွန်လျက် လက်နက်များကို ချကြလေသည်။ မဒမ်ဒီမော်ဘန်သည်လည်း ငိုကြွေးလျက် ဆက်၏ ခြေရင်းတွင် မိမိကိုယ်ကိုပင် ပစ်လွှဲလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် တံတားစွန်းတွင် ရောက်ရှိလာ၍ တံတားပေါ်မှ ခုန်ချသွားသည်အကြောင်းကို ငိုယိုပြောဆိုလေသည်။ "ဟိုအကျဉ်းသားရော" ဆက်ကမေးလိုက်ရာ သူသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်နှင့်ဖရစ်သည် နောက်ကလူများနှင့်တကွ စစ်ပွဲများမှာကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ အသံမမြည်စေဘဲ တံတားကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့ကြရာ ဖရစ်သည် တစ်ဘက်တံခါးဝတွင် ဒီဂျေတက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ခလုတ်တိုက်၍ လဲကျသွားလေသည်။ သူတို့သည် စမ်းသပ်ကြည့်ကြရာ သေနေပြီကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် အောက်ဘက်ရှိ အခန်းများဆီမှ အသံများ ကြားရမည်လားဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်ကြရင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။ သို့သော် ဘာသံမှ မကြားရပါ။ အစောင့်ကျသူများက ဘုရင်ကလေးကို အဆုံးစီရင်ပြီးလျှင် အလောင်းကို မြန်လုံးကြီးမှ လျှော့ချလိုက်ကြကာ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုလမ်းကြောင်းမှ လွတ်မြောက်သွားကြပြီလားဟု အထူးစိုးရိမ်နေကြလေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိပါသေးသည်။ သည်အကြောင်းကို ဖရစ်သည် မိတ်ဆွေကောင်းပီသစွာ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မိုက်ကယ်၏အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်ပိတ်ပစ်ခဲ့သော တံခါးမှ သေ့ဘတ်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုတံခါးကို ဖွင့်နိုင်ကြလေသည်။ လှေကားထစ်များသည် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေလေရာ အစပထမ၌ သူတို့သည် လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုလည်း ရန်သူများအဖို့ ပစ်ကွင်းကောင်းနေမည် စိုးသောကြောင့် မသုံးကြချေ။

သို့သော် ဖရစ်က "အောက်ကတံခါးပွင့်နေတယ်၊ ကြည့်စမ်း မီးရောင်ရှိတယ်" ဟု အော်လိုက်သောကြောင့် ရဲရဲတင်းတင်းကြီးပင် ဆင်းသွားကြရာ ခုခံမည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ အပြင်ဘက်ခန်းသို့ရောက်၍ ဘယ်လူကိုယ်လူမျိုး ဘာဆိုနှင့်၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူတို့သည် အသက်ရှူချောင်းသွားကြလေသည်။ "အေး-သူ ဒီရောက်သွားမှကိုး" ဟု ဆက်သည် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဘုရင်ကလေး၏ အခန်းတွင်းသို့ အတင်းဝင်လာကြရာ ဆရာဝန်၏အလောင်းပေါ်တွင် ဒဏ်ချပ်၏အလောင်းသည် ကန်လန်ဖြတ်လဲကျလျက် ဘုရင်ကလေးသည်လည်း သူ့ကုလားထိုင်အနီး၌ ပက်လက်ကြီးလဲနေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ "သူတော့ ဝေပါပြီ" ဖရစ်သည် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ဆက်သည် ဖရစ်မှအပ ကျန်လူများကို အခန်းထဲမှ ထွက်သွားစေကာ ဘုရင်ကလေး၏အခန်းတွင် ခူးထောက်ချပြီးလျှင် ရရှိသောခဏ်ရာများ၏ အခြေအနေနှင့်တကွ

သေနိုင်သည် မသေနိုင်သည်ကို ကျွန်တော်ထက် ပို၍နားလည်လာသောကြောင့် ဘုရင်ကလေးသည် မသေသေးကြောင်း၊ အကယ်၍ ဂရုတစိုက် ပြုစုလိုက်လျှင် အသက်ရှင်ဖွယ်ရာအကြောင်း ရှိသေးသည်ကို သိရှိလာလေသည်။

သူတို့သည် ဘုရင်ကလေး၏ မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ပြီးလျှင် မြို့စား၏အခန်းသို့ ယူဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။ မဒမ်အင်တိုင်နက်သည် မြို့စားကလေး၏ အလောင်းတေးတွင် ငိုကြွေးပူဆွေးနေရာမှ ထလာကာ ဆရာဝန်မလာခင် ဘုရင်ကလေး၏ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောစည်းနှောင်၍ ဦးခေါင်းကို လျှော်ပေးနေလေသည်။ မဒမ်အင်တိုင်နက်၏ ပြောပြချက်များကို ကြားရသည့်ပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုသိသော ဆက်သည် ကျူးထဲသို့ လိုက်လံရှာဖွေပြီးနောက် တောစပ်ကိုပါ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ဖရစ်အား လွှတ်လိုက်လေသည်။ သူသည် အခြားသူများကိုလည်း မလွှတ်ရဲပါ။ ဖရစ်သည် ကျွန်တော်၏ စီးမြင်းကို ပထမတွေ့ရှိလေရာ အတော်ပင် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အထက်ကပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရုပ်တံအား ရင်ဆိုင်တွေ့ရန် အော်ဟစ်ခေါ်ဝင်သော ကျွန်တော်၏အသံကို မှန်းဆ၍ လိုက်လာရာ ဖရစ်သည် ကျွန်တော်ကို တွေ့ရှိပါတော့သည်။ မိမိ၏သေတွင်းထွက် ညီရင်းအစ်ကိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖရစ်သည် အထူးဝမ်းမြောက်နေလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အတွက် ချစ်ခင်လေးစားသည့်ပြင် တထိတ်ထိတ်နှင့် လိုက်လာခဲ့ရသောကြောင့် ယခု တွေ့ရှိသောအခါ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ ရုပ်တံကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ရန်ကိစ္စမှာ အရေးမကြီးသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အကယ်၍ ဖရစ်သည် ရုပ်တံကို ထိုအချိန်က သတ်လိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်တိုင် မလုပ်လိုက်ရ၍ သူ့ကို မနာလိုဝန်တိုသောစိတ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမိပေလိမ့်မည်။

ဘုရင်ကလေးအား ကယ်ဆယ်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက်တွင်ကား ဘုရင်ကလေးသည် ဤကဲ့သို့ ကယ်ဆယ်ယူရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကျိုးအကြောင်းများကို ပိပြားစွာ လျှို့ဝှက်ထားရန်တာဝန်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်အပေါ်တွင် ကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။ အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်နှင့် ဂျီဟန်တို့ကမူ မပေါက်ကြားစေရပါဘူးဟု ကျိန်သစ္စာဆိုထားကြလေသည်။ ဖရစ် ရှာဖွေထွက်သွားရသည့် သူသည်လည်း ဘုရင်ကလေးမဟုတ်၊ ဘုရင်ကလေး၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ဇင်းဒါးရဲတိုက်ထဲတွင် အကျဉ်းခံနေရပြီးနောက် မြို့စားကလေး၏ မင်းလုလင်များ မျက်စိရှေ့တွင် တံတားကလေးပေါ်ဝယ် ခဏတာမျှ လျှပ်တပြတ် မြင်တွေ့လိုက်ရသူဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားထားရလေသည်။ ဘုရင်ကလေးမှာမှ သူ၏မိတ်ဆွေကို ချစ်နှောင်းစောင့်ကြပ်နေကြသော ထောင်းမှူးများ၏ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကို ခံရသဖြင့် သေလုမြောပါ။ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိပြီးလျှင် နောက်ဆုံးမှ အနိုင်ရရှိကာ ယခုရဲတိုက်ကြီးမှ မိုက်ကယ်၏အခန်းတွင် ရှိနေကြောင်းကို အများသိအောင် ဝါဒဖြန့်ကြဲရလေသည်။ သူ့မျက်နှာကို အဝတ်ကြီးနှင့်အုပ်ပြီးလျှင် အောက်ခန်းကလေးမှ ထိုနေရာသို့ ယူဆောင်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကလေး၏ မိတ်ဆွေတော်ကို တွေ့လျှင်လည်း သိပ်သည်းစွာ နှောင့်နှေးခြင်းမရှိဘဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ ချက်ချင်းခေါ်ဆောင်ခဲ့ရမည်ဟု အမိန့်များ ထုလုပ်ဆင့်ထားရလေသည်။ မြင်းစီးတမန်တော်များကလည်း တာလိန်ဟိုန်အိမ်ကြီးဆီသို့ အပြင်းနှင့်စေကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆထရာကင်းနက်အား ဘုရင်ကလေး ဘေးမထိရန်မခဘဲ ကျန်းမာစွာရှိ

ကြောင်း မင်းသမီးကလေးကို လျှောက်ထားစေ၍ သူ့ကိုယ်တိုင်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ အမြန်ဆုံး အခစားဝင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ မင်းသမီးကလေးကိုလည်း စောင့်လိုက် စောင့်စားနေစေရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် သူ၏ အဘတူအမိကဲ့ ညီတော်၏ သစ္စာမဲ့စွာ ဖန်တီးထားသည့် လုပ်ကြံမှုကြီးကို နှစ်သက္ကိကောင်းကောင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ကြပြီးလျှင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် ဘုရင်ကလေးအား သူ့ထီးနန်းကို သူပြန်အပ်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

ဖလေဗီယမင်းသမီးကလေးအဖို့ကား သူ၏ချစ်သူသည် ဇင်းဒါးတွင် ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိ၍ လဲနေသည့်အချိန်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး တာလိန်ဟိန်အိမ်တွင် နေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် နောက်လိုက်နောက်ပါ အနည်းငယ်မျှ လောက်နှင့် တာလိန်ဟိန်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မင်းသမီးကလေး၏ ရထားယာဉ်သည်လည်း သူတို့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာလေ၏။ မြို့ထဲတွင်လည်း ဘုရင်ကလေးသည် ဇင်းဒါးရဲတိုက်တွင် အကျဉ်းခံနေရသည့် သူ၏အဆွေတော်တစ်ဦး၏ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြေငြောအေးအေးပြောဆိုရန် ရောက်ရှိလာရာ၌ ညီတော်သည် မသမာသော အကြံဖြင့် ဖောက်ပြားသည့်အကြောင်းကို လူတိုင်းပြောဆိုနေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ တိုက်ခိုက်မှုများဖြစ်ပွားရာ မြို့စားကလေးလည်း သူ့လူများနှင့်အတူ အသတ်ခံရပြီး ဘုရင်ကလေးသည် ဒဏ်ရာရရှိ၍ ယခု ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောဆိုနေကြလေသည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြားလျက်ရှိရာ စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှားစရာ ကိစ္စကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေလေ၏။

သည်လိုနှင့်ပင် မင်းသမီးကလေးသည် ဇင်းဒါးသို့ ထွက်တော်မူလာပါပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရထားသီးအနီးတွင် ကပ်ပါလာရင်း ဘုရင်ကလေး၏အမိန့်တော်ကို ရှိသေသောအားဖြင့် ပြန်ကြွရန် တောင်းပန်လျက်ပင် ရထားကလေးသည် တောင်ပူစာကလေးကို တက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖရစ်သည် ဇင်းဒါးအကျဉ်းသားနှင့်အတူ တောစပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော်သည် သတိလစ်သွားရာမှ ပြန်လည်လာကာ ဖရစ်၏လက်မောင်းကိုမှီရင်း လျှောက်လာစဉ် သစ်ပင်များနောက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မင်းသမီးကလေးကို မြင်ရလေ၏။ ချက်ချင်းပင် အဆွေတော်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူးဟူသော မျက်နှာကဲကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ချုံဖတ်တစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင် ဒူးထောက်ချလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သတိမမူမိသူတစ်ဦးက ရှိနေပါသေးသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်ပါလာ၍ မင်းသမီးကလေး၏ အပြုံးကိုဖြစ်စေ၊ ဒဏ်တစ်ပြားစ နှစ်ပြားစကိုဖြစ်စေ ခံယူရရှိရန် အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်ခံမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝပ်လျက် ပုန်းအောင်းနေစဉ်တွင် လယ်သူမကလေးသည် ကျွန်တော်တို့အနီးမှဖြစ်ကာ မင်းသမီးကလေးဆီသို့ပြေးရင်း ရှိသေသောအမူအရာနှင့် အော်ဟစ်သွားလေသည်။

“အရှင်မလေး၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီမှာရှိပါတယ်၊ ဟိုချုံထဲမှာပါ၊ လိုက်ပြရမလား အရှင်မ”

“အို မဟုတ်တာ ပြောမနေပါနဲ့ ကလေးမရယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရဲတိုက်ထဲမှာ စံနေတော်မူပါတယ်” ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဝင်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပါပဲ၊ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အခု ဒီမှာပါ။ အမတ်မင်းဖရစ်နဲ့ အတူတူပါ၊ ရဲတိုက်ထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ နေရာနှစ်နေရာမှာ ဘယ်နေရောက်နေပါ့မလဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဘုရင်နှစ်ပါးများ ရှိနေသလား၊ သူ ဘယ်နေ ဒီမှာရှိနိုင်ပါ့မလဲ” မင်းသမီးကလေးက ဝေခွဲမရသော အမူအရာနှင့် မေးလေသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့နောက်က အတင်းလိုက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမတ်မင်းဖရစ် ရောက်လာတဲ့အထိ သတ်ပုတ်နေကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုလူက ကျွန်မအဖေရဲ့ မြင်းကိုလှမ်းပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အမတ်မင်းဖရစ်တို့တော့ ဒီမှာပဲ ကျန်ရစ်ပါတယ်၊ ဘာပြုလို့ပါလဲ အရှင်မလေးရဲ့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တူနေတဲ့လူများ ရှိရဲတေးနိုးယားမှာ ရှိနေသေးလို့လား”

“မရှိပါဘူး ကလေးမရယ်” ဖလေဗီယသည် ဤကဲ့သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ပြုံးကာ ငွေစကလေးများ ပေးလိုက်လေသည်။ သည်အကြောင်းများကို နောက်မှ ကျွန်တော်ကို ပြန်ပြော၍ သိရပါသည်။

“ကဲ... လာ အဲဒီလူကို သွားကြည့်ရအောင်... ” မင်းသမီးကလေးသည် ရထားပေါ်မှဆင်းရန် နေရာမှ ထလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဆက်သည် ဇင်းဒါးဘက်မှ မြင်းနှင့်ရောက်ရှိလာရာ မင်းသမီးကလေးကို မြင်သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိသည့်အကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုထားသည့်အကြောင်းများကို အော်ဟစ်ပြောကြားလေသည်။

“ရဲတိုက်ထဲမှာလား” မင်းသမီးကလေးက မေးလိုက်လေသည်။

“ရဲတိုက်ထဲမှာမရှိရင် တခြားဘယ်မှာ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ အရှင်မ” သူသည် ဦးညွှတ်၍ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီကလေးမကတော့ အမတ်မင်းဖရစ်နဲ့အတူတူ ဟိုဘက်နားမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုပါကလား”

ဆက်သည် ကလေးမကလေးအား မယုံကြည်သလို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ခပ်သား သားနားနား လူဆိုရင် ဘုရင်လို့ပဲ ထင်နေကြတော့တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်... သူဟာ ဘုရင်နဲ့ကို တထေရာထဲပါ၊ ခွဲမရပါ အရှင်မရယ်” ကလေးမသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း အလျော့မပေးဘဲ ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ဆက်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာသည်လည်း မေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပါးစပ်မဟာဘဲ မေးနေလေသည်။ ဖလေဗီယ မင်းသမီးကလေး၏ ကြည့်ပုံသည်လည်း အမိပွယ်များစွာ ပါဝင်နေလေသည်။ မသင်္ကာဖွယ်များသည် ခဏချင်း ပြန်နဲ့သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးကိုယ်တိုင် မြင်းနဲ့သွားပြီး အဲဒီလူကြည့်ပါ့မယ်” ဆက်သည် အရေးတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“နေဦး... အရှင်မကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့မယ်” မင်းသမီးကလေးကလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့်လဲ တစ်ယောက်တည်း လိုက်တော်မူခဲ့ပါ” ဆက်က တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ဘုရင်မကလေးသည် ဆက်၏ ထူးဆန်းသော မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်တကွ အခြားသော လူများအား ထိုနေရာကပင် စောင့်နေရစ်ရန် မှာကြားခဲ့လေသည်။ ဆက်နှင့် မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေသည့်နေရာသို့ ရွတ်ကျင့်ဆမ်း၍ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဆက်သည် ကလေးမကလေးအား ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်နေရစ်ရန် လက်ပြထားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့လာနေသည်ကို မြင်သောအခါ မြေပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြီးထိုင်ရင်း မိမိမျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် ဖုံးအုပ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မင်းသမီး၏မျက်နှာကို မကြည့်ရဲပါ။ ဖရစ်သည် အနီးတွင် ဒူးထောက်ကာ ကျွန်တော်၏ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်ထားပါသည်။

“အရှင်မလေး စကားပြောရင် တိုးတိုးပြောပါ” ဆက်၏ တိုးတိုးပြောသောအသံကို ကြားရပြီးနောက် မင်းသမီးကလေး၏ အာမေဓိတ်သံကလေးကို ဆက်လက်ကြားရပါသည်။

“ဒါ... သူပါပဲ၊ အထိအခိုက်ရှိပါသလား မောင်တော်” မင်းသမီးကလေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကိုအုပ်ထားသည့်လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲယူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် မြေကြီးကိုသာ ချုံ့ကြည့်နေပါသည်။

“ဒါ... ဘုရင်မင်းမြတ်ပါပဲလား ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်ရဲ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ပြောင်လျှင် နေကြတာက ဘာသဘောလဲ ပြောစမ်းပါဦး...” မင်းသမီးကလေးက ပြောလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေကြလေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် သူတို့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကျွန်တော်၏လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဖက်လိုက်လေ၏။

“အရှင်မလေး... ဒါ ဘုရင်မင်းမြတ်မဟုတ်ဘူး” ဆက်၏ ဖျော့တော့သောအသံသည် ခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ မင်းသမီးကလေးသည် နောက်သို့ တစ်ချက်တွန့်သွားပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်ပင်းကို ဖက်လျက်ပင် မလေးမခန့် အမူအရာနှင့် “ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်မသိဘဲ နေပါ့မလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါ ဘုရင်မင်းမြတ် မဟုတ်ပါဘူး” ဆက်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ပြောလိုက်ပြန်ရာ စိတ်နှုတ်လှသည့် ဖရစ်၏ ရှိုက်လိုက်သောအသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ သူ့ရှိုက်သံသည် နောက်ပြောင်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်းကို မင်းသမီးကလေးအား အတည်အလင်း ပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ပါပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မျက်နှာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လက်စွပ်၊ နှမတော်ရဲ့ လက်စွပ်၊ အို... သူဟာ နှမတော်လေးရဲ့ ချစ်သူပါပဲ” မင်းသမီးကလေးသည် ဤသို့ အော်ဟစ်နေလေသည်။

“ဘုရင်မလေးရဲ့ ချစ်သူတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သို့သော် ဘုရင်ကလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ရဲတိုက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီလူကတော့...”

ဆက်ကြီးက ပြောနေ၍ စကားမဆုံးမီ မင်းသမီးကလေးသည် ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နှင့် ကိုင်ဆွဲကာ “နှမတော်ကို ကြည့်ပါဦး ရှုဒေါ်ရယ်၊ မော့ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နှမတော်လေး စိတ်ညစ်အောင် သူတို့လုပ်နေကြတာကို ဘာပြုလို့ ကြည့်နေပါသလဲ၊ ဘာသဘောဆိုတာ နှမတော်ကို ပြောစမ်းပါဦး” ဟု တထွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်စိများကို စိုက်ကြည့်ရင်း “ဘုရားသခင်ကသာ ကျွန်တော်အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါစေတော့၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရင်မဟုတ်ပါဘူး အရှင်မလေး” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ့လက်များသည် ကျွန်တော်၏ပါးနှစ်ဖက်ကို ညှစ်ဖျစ်လိုက်သည်ကို သတိထားလိုက်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကို ထူးခြားလှသော အမူအရာနှင့် ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ငြိမ်သက်လျက်ပင် သူ့အကြည့်ကိုခံလျက် အံ့ဩဝေးမော မဝေခွဲနိုင်သော စိတ်တို့ဖြင့် တုန်လှုပ်နေပါတော့သည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏လက်များသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားပါသည်။ သူသည် ဆက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဖရစ်ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားကာ ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ခွေယိုင်သွားကာ ကျွန်တော်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွားပါတော့သည်။ ဆက်သည် ကျွန်တော်ပခုံးပေါ်သို့ လက်လာတင်ရာ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မင်းသမီးကလေးအား မြေပေါ်တွင် အသာအယာ ချထားလိုက်ပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၍ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်နေရင်း သည်စိတ်ဒုက္ခကို ခံစားရန်အတွက် ရုပတ်၏ဘေးချက်နှင့် မသေလိုက်ရသည်ကို မကျေမနပ် ကျိန်ဆဲနေပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၁။ ဂုဏ်

ညဉ့်အချိန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေးအား ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည့် ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးတွင် ရောက်ရှိနေပါသည်။ ဖြန့်လုံးကြီးလည်း မရှိတော့ပါ။ အခန်းထဲမှ မီးရောင်သည် ကျွန်းရေပြင်ပေါ်တွင် ကျရောက်ကာ အမှောင်ထဲတွင် တဖြတ်ဖြတ် လက်နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေလေသည်။ တိုက်သံခိုက်သံ ခုတ်သံထစ်သံ ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်ကြသည့် အသံများကိုလည်း မကြားရတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် မင်းသမီးကလေးအား ဆက်နှင့်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဖရစ်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီးနောက် တောထဲတွင် တစ်နေ့လုံးလုံး ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရပါသည်။ ညနေဆည်းဆာ အချိန်ရောက်မှ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးအုပ်လျက် ကျွန်တော့်အား ရဲတိုက်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီးလျှင် ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် နေရာတွင် သွင်းထားခဲ့ကြလေသည်။ ပြတင်းနားရှိ ကောက်ရိုးမွေ့ယာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ မည်းမှောင်နေသည့်ရေပြင်ကို ကြည့်နေမိပါသည်။

ဂျိုဟန်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ ညစာကို ယူလာလေသည်။ သူ၏ဒဏ်ရာသည် မကြီးကျယ်လှသော်လည်း ထိုဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့်ပင် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် အတော်သက်သာလာပြီဖြစ်၍ မင်းသမီးကလေးနှင့်လည်း တွေ့ဆုံပြီးပြီဟု ဂျိုဟန်က ပြောပါသည်။ ဘုရင်ကလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့သည် ဆက်နှင့် ဖရစ်တို့နှင့်အတူ အချိန်အတော်ကြီးကြာအောင် အတူတူနေကြသည်ဟုလည်း ပြောပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆယ်ရာကင်းနက်သည် စထရဲဆောမြို့သို့ ပြန်သွားပါပြီ။ ဘလက်မိုက်ကယ်၏ အလောင်းသည် ခေါင်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ရာ အင်တိုင်နက် ဒီမော်ဘန်သည် အနီးတွင် စောင့်လျက် ရှိလေသည်။

ဂျိုဟန်သည် အကြောင်းစုံကို တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုနေရာ သွားပါတော့

ဆိုမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရှိနေသောအခါ ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားနေပါသည်။ ရှေ့ဖြစ်မည့်အနာဂတ်ကို စဉ်းစားနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်သည် ဆန်းပြားထူးထွေသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီးနောက် ပြန်လည်စဉ်းစားသလို ထင်တရားနှင့် မြင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်း က အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်လှန်မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ ထိုအခြင်းအရာတို့သည် ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ဖြစ်လာကြ၍ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ပျောက်ပျက်ကုန်ကြပါပြီ။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညဉ့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ အထက်ဘက်တွင်ကား အလံကြီးများသည် တိုင်များကို တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်ခတ်နေသည့်အသံကို ကြားရပါသည်။ ဘလက်မိုက်ကယ်၏ အလံတော်သည် တိုင်ဝက်တွင်ရှိနေ၍ တိုင်ထိပ်၌ ရှုရံတေးနီးယား နိုင်ငံတော်အလံသည် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တစ်ညကျော်၍ လွင့်နေပါသည်။ ထိုအလံတော်ကို ကျွန်တော်၏ အလံတော်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်နေရာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသောအခါကျမှ ထိုအလံတော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် လွင့်ထူထားခြင်း မဟုတ်တော့ကြောင်း သိလာပါတော့သည်။

ထိုခဏ၌ ဖရစ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ဘုရင်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုကြောင်း ခပ်တိုတိုပင် ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် တံတားရှင်ကလေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဘလက်မိုက်ကယ် နေထိုင်ခဲ့သည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပါသည်။

ဘုရင်ကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေပါသည်။ တာလီနီဟိန်အိမ်မှ ကျွန်တော်တို့၏ ဆေးဆရာဝန်သည် ပြုလုပ်ရုံရာ ထိုအခန်းထဲ၌ သိပ်အကြာကြီးမနေကြရန် တိုးတိုးပြောလေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် လက်လှမ်းကာ ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဖရစ်နှင့် ဆရာဝန်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဆုတ်ခွာနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘုရင်ကလေး၏ လက်စွပ်ကိုဖြုတ်ကာ သူ့လက်တွင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သည်လက်စွပ် ဂုဏ်မပျက်ရအောင် စောင့်ထိန်းခဲ့ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်” ကျွန်တော်က စကားစ၍ ပြောပါသည်။

“ညီတော်နဲ့ စကားတော့ သိပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ နောင်တော်တော့ ဆက်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့နဲ့ အတော်ကို စကားစစ်ထိုးခဲ့ရတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုလဲ အားလုံးပြောပြပြီးပြီ၊ နောင်တော်သဘောက ညီတော်ကို စထရဲဆောမြို့တော်ကို ခေါ်သွားပြီး နောင်တော်နဲ့အတူ ရှိနေစေချင်တယ်၊ ညီတော်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံတွေကို လူတိုင်းကို ပြောပြချင်တယ်၊ ညီတော်ဟာ နောင်တော်ရဲ့ ယုံကြည်ရဆုံး အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့လဲ ပြောပါတယ်၊ ညီတော်ရုဒေါရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က သဘောမတူကြဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ လျှို့ဝှက်ထားတာတွေကို တတ်နိုင်ရင် ဘယ်သူမှ မသိစေရအောင် ထားရမယ်လို့ ပြောကြတယ်” ဘုရင်ကလေးသည် ချည့်နဲ့သောအသံနှင့် ပြောလေသည်။

“သူတို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ညီတော်မောင် သွားပါရစေ၊ ဒီမှာ ကျရောက်တဲ့တာဝန်ကိုလဲ ညီတော်မောင် ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ နောင်တော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ၊ ဘယ်သူမှ မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ညီတော်မောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်၊ နောင်တော်ဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အမြင်ခံနိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကျရင် မုတ်ဆိတ်တွေဘာတွေနဲ့ ဖြစ်နေမှာပါ၊ အင်း ဟုတ်တယ်၊ မမာလိုက်တဲ့အတွက် နည်းနည်း

တော့ ကြုံကျသွားတယ်။ ရှင်ဘုရင် မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီလို့များ အောက်မေ့နေကြမလား မသိဘူး။ တခြားအရည်အချင်းတွေမှာတော့ အပြောင်းအလဲမရှိဘူးဆိုတာ သူ့တို့တွေ့ရအောင် ကြိုးစားနေထိုင်သွားပါမယ် ညီတော်၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေထိုင်ရတယ်၊ ရှင်ဘုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ညီတော်က သင်ပြသွားတာပဲ။

“ညီတော်ဟာ နောင်တော်ရဲ့ အချိုးအမှမ်းကို ခံထိုက်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီတော်လဲ သေသွားတဲ့ ညီတော်လို့ သစ္စာဖောက်မိတော့မလို့ နည်းနည်းလို့ပါတော့တယ်။”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ သူသည် ကျွန်တော်ကို နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံး များနှင့် ကြည့်နေလေသည်။ သို့သော် နာမကျန်းဖြစ်နေသူသည် စိတ်ရှုပ်စရာများကို မစဉ်းစား လို့။ မေးခွန်းထုတ်နိုင်လောက်အောင်လည်း အင်အားမရှိ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဖလေဗီယ၏ လက်စွပ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ သည်လက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့သော် သူသည် အမှတ်တရ လက်ညှိုး ညွှန်ပြီးမှ သူ၏ဦးခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေ၏။

“နောင်တော်တော့ ညီတော်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရမယ် မသိဘူး” သူသည် သတိလစ်သွားတော့မလောက် ဖျော့တော့သော အသံကလေးနှင့် ပြောလေသည်။

“ဘယ်အချိန်မဆို နောင်တော်အတွက် အမှုထမ်းဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်” ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ဘုရင်ကလေး၏ မျက်လုံးများသည် မှိတ်သွားလေသည်။ ဖရစ်နှင့် ဆရာဝန်သည် အနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေး၏လက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး နောက် အရစ်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ ဘုရင်ကလေးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ပါ။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဖရစ်သည် လက်ယာဘက်သို့လှည့်၍ တံတား ကလေးဆီသို့မသွားဘဲ လက်ဝဲဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြော ဘဲ ကျွန်တော့်အား လှပသည့် စကြိုကလေးကို ဖြတ်ကျော်၍ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ သည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“မင်းသမီးကလေးက ခင်ဗျားကို အခေါ်ခိုင်းလို့ ပြီးရင် တံတားကလေးကို လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အဲဟိုက စောင့်နေမယ်” ဖရစ်သည် ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ ဖြေလေသည်။

“ဘာလုပ်မလို့တဲ့တုန်း” ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သည်။ သူသည် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“သူ အားလုံးသိနေပြီလား”

“အင်း သိနေပြီ”

သူသည် တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်အား ညင်သာစွာ အတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပြီး နောက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် ခမ်းခမ်းနားနား ပြုပြင်ထားသည့် ညှော်ခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေပါသည်။ ဆင့်ကလေးပေါ်မှ အုပ်ဆိုးထားသည့် ဖယောင်းတိုင်အစုံမှ မီးရောင်သည် အလွန်ဖမ်းမိုးနီလျက်ရှိရာ အစပထမ၌ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်း ရှိသည်သို့ ထင်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုခဏတွင်ပင် လေသာပြတင်း

အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိသော အမျိုးသမီးသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ မင်းသမီးကလေး မှန်း သိသည့်အတိုင်း သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ခူးထောက်လျက် ဘေးတွင်ချထားသော သူ့လက်ကလေးကို ကျွန်တော်၏ ပါးစပ်ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ သူသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။ ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ ကျွန်တော်၏ မျက်စိအစုံသည် မြင်ချင်စေနှင့် အမှောင်ကိုထွင်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ နှမ်းလျညှိုးခွေနေသည့် မျက်နှာကလေးကို တွေ့မြင်ရပါ သည်။

“ဖလေဗီယ” ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူသည် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“မရပ်နဲ့... မရပ်နဲ့၊ ဒက်ရာကြီးနဲ့ဟာပဲ။ ထိုင်ပါ ဒီမှာ ဒီမှာ”

သူသည် ကျွန်တော့်အား ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်စေကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော် ၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချကာ သူ့အားတောင်းပန်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပေါ်တွင် လှည့်ပတ်ကစားခဲ့ကြသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ပမ်းနည်းခြင်း များစွာမဖြစ်လှသည်ကို ရိပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ချစ်မေတ္တာကို ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့ခြင်းသည်လည်း ပရိယာယ်ကိုသုံးကာ ဟန်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင် နေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။

“မောင်ဟာ နှမတော်ကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မိတာပါ။ ဟိုဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲမှာ စ.တွေ့ကတည်းက အစဉ်ပဲ ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် နှမကလေးကို လှည့်ပြောခဲ့တဲ့ အတွက်တော့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ” ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

“သူတို့ကခိုင်းလို့ မောင်လိုက်လုပ်ရတာပဲ” သူက ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်ပါသည်။

“နှမလေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ပါပဲ။ ဟို... စထရဲဆော့မယ် ကျင်းပတဲ့ကပ္ပဲညက ဖွင့်ပြော တော့မလို့ စကားစကားရှိသေး။ ဆက်ဝင်လာလို့ မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီ နောက်တော့ ဖွင့်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ နှမလေးနဲ့ ခွဲရမယ့်အချိန် မရောက်ခင် ကွဲသွားမှာစိုးရိမ် ပြီး မပြောဖြစ်တာပါပဲ။ ဒီချစ်မေတ္တာအတွက်နဲ့ ဘုရင်ကလေးကိုတောင် ထောင်ထဲမှာ သေချင် သေပါစေတော့ဆိုပြီး ပစ်ထားချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာသေးပါတယ် နှမရယ်”

“သိပါတယ်... သိပါတယ်ကွယ်။ အခု ဘယ်လိုကြုံကြမလဲ ရှုဒေါ့ရယ်...”

“မောင်တော့ ဒီနေ့ည ဒီက ကွက်သွားရတော့မှာပဲ”

“အို... မသွားရဘူး၊ မသွားဘူး၊ ဒီနေ့ည မသွားရဘူး”

“ဒီနေ့ည သွားမှဖြစ်မယ်။ မောင့်ကို လူတွေ ခပ်များများ မတွေ့မမြင်ခင် ဒီက ထွက်သွားမှဖြစ်မယ်။ မောင်နဲ့လိုက်လာပြီး မောင်နဲ့ လက်ထပ်နိုင်ရင်တော့...”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်နိုင်မှာလဲ မောင်ရဲ့၊ မောင်ကို နှမလေးချစ်တယ်။ မောင် ဟာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးလောက်ကို စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ” သူသည် တိုး တိုးကလေး ပြောလေ၏။

ရှုရိတေးနီးယား တစ်ပြည်လုံးကိုပင် မမှတော့ဘဲ သူ့ကိုပင် ခေါ်ဆောင်သွားလို့စိတ် သည် ပြင်းထန်လာသောကြောင့် အစဉ်သဖြင့် အသည်းနှလုံးတွင် ကိန်းအောင်းနေသည့် မြင်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်တို့သည် ခဏတာမျှ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။ မင်းသမီး ကလေး၏ စိတ်ဓာတ်သည်လည်း ထိုအချိန်အခါက ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်ပါ

သည်။ ခဏမျှကြာသော် သူသည် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သို့ပေမယ့် လောကမှာ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးသာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပါလားဟင်၊ ဒီအရေးတစ်ခုသာ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် မောင်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အကျဉ်းထောင်ထဲ သူ့ဟာသူသေအောင် ပစ်ထားလိုက်မှာပေါ့နော်... ရဲ့ဧါ”

ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ကလေးကို နှမ်းလိုက်သည်။ သူသည် အတန်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ပြီးမှ “ရဲ့ဧါရယ်... မိန်းမသားများဟာ ဂုဏ်သရေကိုလည်း ငဲ့ရပါ သေးတယ်နော်၊ နှမလေးအဖို့ ဂုဏ်အသရေဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ ထီးနန်းဆက်ကို သစ္စာရှိမှုအပေါ် မှာ တည်နေပါတယ်။ မောင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိအောင် ဘုရားသခင်ဟာ ဘာကြောင့်များ ဖန်တီးလိုက်တယ် မသိပါဘူး။ သို့ပေမယ့် မောင်နဲ့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ နေရမယ်ဆိုတာကို တော့ သိပါတယ် မောင်ရယ်...” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ သူသည် ခဏမျှ ငြိမ်နေပြီးလျှင် ဆက်ပြောပြန် ပါသည်။

“မောင့်လက်စွပ်ဟာ အစဉ်သဖြင့် နှမကလေးလက်မှာ ဝတ်ထားပြီး မောင့်အပေါ် မှာ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာဟာလဲ နှမလေးရဲ့ အသံနှလုံးကြားထဲမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ။ သို့ပေမယ့် မောင်ကတော့ ဒီက ထွက်သွားရတော့မယ်၊ နှမကလေးကတော့ နေရစ်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ နှမတော်၊ နှမတော်လို မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်ကို ဘုရားသခင်ဟာ တာဝန်တစ်ခု ချမှတ်ပေးတာပါပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ နှမတော်ကို အစဉ်သဖြင့် စောင့်ရှောက်ပါစေ၊ သွားတော့မယ်နော်... မောင့်မိဖုရားကြီး”

ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြီးပင် လျှင်မြန်စွာ တံတားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆက်နှင့် ဖရစ်တို့သည် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြလေသည်။ သူတို့ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပင် အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် မကြာခဏ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်မျက်နှာ ကိုလည်း အဝတ်နှင့်ရစ်ပတ်ကာ ရဲတိုက်တံခါးဝ၌ မြင်းပေါ် သို့တက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ညဉ့်အချိန် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ နံနက်မိုးလင်းချိန်တွင် ရှုရတေးနီးယားနယ် စပ်ရှိ မီးရထား ဘူတာကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ မီးရထားလာရန် အတော် လိုသေးသောကြောင့် ချောင်းကမ်းဘေးရှိ ကွင်းပြင်ထဲသို့ သူတို့ကိုပါခေါ်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း မီးရထားကို စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းစုံသတင်းများ အစဉ်ပို့ပေးပါမည် ဟု သူတို့က ကတိပြုကြပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြားကြီး ကြင်နာနေကြလေသည်။ ဆက်ကြီးပင်လျှင် ကြင်နာသနားတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်များ ဝင်နေ သည်။ ဖရစ်အဖို့ကား မိန်းမလို မိန်းမရပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သူတို့ပြောသမျှ စကားတို့ကို ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ထဲမှာကဲ့သို့ ငေးမောနားထောင်နေပါသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက် နားထောင်မနေနိုင်သည်ကို သူတို့သိသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် စကား မပြောကြတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေကြပါတော့သည်။ ဖရစ်သည် ကျွန်တော်၏ပခုံးကို ကိုင်လျှင်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ဝေးသော အရပ်ဆီမှ လာနေသော မီးရထားခေါင်းမှ ပြာသောမီးခိုးကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော် သည် လက်လှမ်း၍ ပေးပါသည်။

“ဒီနေ့မနက်တော့ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ ယောက်ျားတွေမဟုတ်သလို မိန်းမလို မိန်းမရ ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲနော်၊ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ တကယ်ယောက်ျားကောင်း တွေဆိုတာ အလုပ်နဲ့ပြခဲ့ပြီးပြီ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဖရစ်နဲ့ ဆက်... မိတ်ဆွေတို့ ကျွန်- တော်တို့တတွေဟာ မွန်မြတ်တဲ့ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီးပြီ” ကျွန်တော်သည် ပြုံး၍ ပြော လိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ သစ္စာဖောက်တွေကို သုတ်သင်ပြီး ဘုရင်ကလေးကို ကျကျနန ထီးနန်းတင်ပြီးပါပြီ” ဆက်က ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘာလုပ်မည်ဟု မခိုင်မိမိ၊ မတားဆီးနိုင်မိ၊ ဖရစ်သည် ကျွန်တော်ရှေ့ တွင် သူအရင်က ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးအတိုင်း ဦးထုပ်ချွတ်ကာ ဦးထောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ၏လက်ကို နှမ်းလေ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်ကို အတင်းဆွဲယူလိုက်စဉ် သူသည် ကြီးစား၍ ရယ်ရင်း... “တကယ်... ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ လူတိုင်းလဲ ရှင်ဘုရင် မဖြစ်ပါကလားဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

ဆက်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရင်း သူပါးစပ်သည် ကောက်ကွေး သွားပြီးလျှင် “နတ်ဆိုးဟာ နေရာတိုင်းလိုလို ဝင်ပြီးနှောင့်ယှက်တတ်တာပဲကွယ်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ဘူတာတွင်ရှိသော လူများသည် မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသည့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူကြီးကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်နေကြလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သည် သူတို့ကို ဂရုမထားပါ။ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးနှင့်အတူ မီးရထားဆိုက်လာသည် အထိ စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စကားမပြောကြတော့ဘဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ ပြန်ပါသည်။ ထို့ပြင် သူတို့သည် ဦးထုပ်များကို ချွတ်ထားကြရာ ဆက်အဖို့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ရထားကြီးယူဆောင်ရာသို့ ပါသွား၍ သူတို့မျက်စိအောက်က ကျွန်တော် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ သည်အတိုင်းပင် ရပ်နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးကျယ်မြင့် မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် ထိုနေ့နံနက်ခင်းတွင် ထိုဘူတာရုံကလေးမှ သူ့ကိစ္စနှင့်သူ အပျော်အပါး ခရီးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်စရာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကား ထိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဆွေကြီးဖိုးကြီးထံမှ ဖြစ်သော်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ရာထူးဌာနန္တရ အဆင့်အတန်းဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိသော ကျွန်တော် ရှုဒေါ့ရက်ဝင်းဝေးသာလျှင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။ ဤအကြောင်းမှန်ကိုသိလျှင် ထင်ကြေးမကိုက်သည့်အတွက် အထင်ကြီးနှင့် ကြည့်လိုက် သူတွေ စိတ်ပျက်ကောင်း ပျက်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းချင်းရာအားလုံးကို သိလျှင် သည်ထက်ပင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်ကြပေလိမ့်ဦးမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု ကျွန်တော်သည် ဘာပဲဖြစ်နေစေ သုံးလလုံးလုံး ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်တည်း။

၂၂။ ယခု- ယခင်- နောင်

ကျွန်တော်သည် ပြန်တော်ပြန်ခရီးစဉ်ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြနေခြင်းအားဖြင့်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထိုရွင်းသို့ ဆက်သွားပြီးလျှင် တနင်္ဂနွေနတ်ပတ်ခန့် အေးအေးလူလူ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး နွမ်းနယ်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေ၍ လူမမာလို အားအင်ချည့်နေသော ကြောင့် ကျောနှင့်အိပ်ရာနှင့်မခွာဘဲ အချိန်တိုကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။ တည်းခိုရန် အိမ်က လေးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် မာကြောင်းချာကြောင်းနှင့် မကြာမီ ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲသို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် စာကလေးတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့ လိုက်ပါသည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်ဆီဘယ်ဌာန ရောက်နေပါလိမ့်မည် နည်းဟု စုံစမ်းနေသူတို့ ကျေနပ်လောက်ပေပြီ။ စထရဲဆော့မြို့ရှိ ရဲမင်းကြီးအဖို့တော့ ယခု ထက်ထိ ခေါင်းရှုပ်တုန်း ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်တော်၏ မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေး တို့ကိုလည်း မရိတ်တော့သဖြင့် မကြာမီပင် မျက်နှာပေါ်တွင် အမွေးအမှင်များ ခပ်မြန်မြန် ပေါက်ရောက်လာပြန်ရာ များစွာမရှည်လှသေးသော်လည်း မိတ်ဆွေ ဂျော့ဖယ်သာလီကို တွေ့ဆုံရန် ပါရီမြို့သို့ ဝင်သည့်အချိန်တွင် အတော်အတန် ကြည့်ကောင်းနေပါပြီ။

ဂျော့သည် ရှုရတေးနီးယားပြည်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လုပ်ကြံမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ အဖြစ်အပျက်အမှန်တို့ကို သူ့အခေါ်အရ အတွင်းရေး သတင်းစကားများ (နိုင်ငံတကာရေးရာ နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသာ သိအပ်သည့် အကြောင်းအရာများ) ဖြင့် ကျွန်တော်အား ဆီးကြိုပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ဘလက်မိုက်ကယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်လူများ ထင်နေကြသည် ထက် သူ့ယူဆချက်အရဆိုလျှင် အများကြီး ပြောစရာဆိုစရာတွေကို ရှိသေးကြောင်းကို အရေးကြီးသော အမူအရာနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ပြောကြားလေသည်။ သတင်းစာ များထဲတွင် မကြာခဏ ပါလာတတ်သည့် ထူးဆန်းသော ဇင်းဒါးအကျဉ်းသားသည် ယောက်ျား မဟုတ်၊ (ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် မပြုံးမိရန် မနည်းကြီး ကြီးစား ကြွနေမည်ထားရသည်။)

ယောက်ျားလို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ခိုင်ခိုင်လုံလုံကြီး သိရသည့်အ ကြောင်း၊ ဘုရင်ကလေးနှင့် ညီတော်တို့ တိုက်ခိုက်ရသည့် အကြောင်းရင်းကလည်း ထိုမိန်းမ၏ အချစ်ပန်းကို အပြိုင်အဆိုင် လှကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြလေသည်။

“အဲဒီအကျဉ်းသားဆိုတာ မဒမ်ဒီမော်ဘန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့” ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဒမ်မော်ဘန်က အဲဒီမိန်းမအတွက် မခံချင်စိတ် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ မြို့စား ကလေးတို့ သစ္စာဖောက်ပြီး ရှင်ဘုရင်ကလေးဘက် ပါသွားတာလဲ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေတဲ့အကြောင်း ထင်ရှားတာက ဘုရင်ကလေးအပေါ်မှာ မင်းသမီးကလေးဟာ အစက ယုယချစ်ခင်ခဲ့သလောက် အခု ဂရုမစိုက်သလို အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေသတဲ့ဗျ”

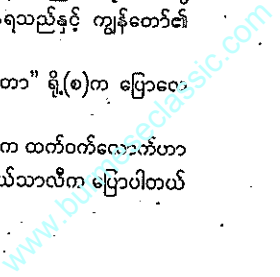
ဂျော့သည် ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ တိုက်ပွဲဆင်ရန် ကိစ္စတစ်ခု ကျန်နေပါသေးသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် မည်မျှပင် ပြင်းထန်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်သော်လည်း အနားနှင့် အဆုံးသတ်ရမည့်ပွဲ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုပွဲတွင် မှု တိုင်းရင်းသားများအကြောင်း၊ အဆောက်အအုံများ၊ ရှုမျှော်ခင်းများ၊ ထိုဒေသတွင်ရှိ တိရစ္ဆာန်များ၊ သစ်သီးဝလံများနှင့် အခြားအကြောင်းအရာများကို ဘာတစ်ခုမျှ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ ပြန်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကလေးကလား အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်သည် သည်အတိုင်းပင် အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို မရိုးတော်၏ရေတွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအပြစ်များကို ကာကွယ်ရန်လည်း ကျွန်တော့်တွင် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်များ မရှိပါ။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော် သည် လန်ဒန်မြို့ရှိ မရိုးတော်၏အိမ်တွင်းသို့ ရှက်စဖွယ် မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ဝင်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင်ကား ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုပုံမှာ ကျွန်- တော်ကြောက်ရွံ့သလောက် စိုးရိမ်စရာ မရှိလှပါ။ ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ ရှိ(စ) ဖြစ်စေချင်သလို မဟုတ်သော်လည်း သူ့ ဘဝကြိုပြောထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၍ တစ်မျိုးကောင်းသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်သားခြင်း၊ တွေ့မြင်ချက်တို့ကို ရေး သားခြင်း၊ အကြောင်းအရာတို့ကို စုဆောင်းခြင်း အစရှိသည့် ကိစ္စတို့ကို လုပ်ခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ် ဟု သူပြောကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကျွန်တော်၏ အိမ်ကိုတော်အဖို့တား ကျွန်တော်သည် တကယ်အရေးကြီးသည့် ရယ်ရွယ်ချက်တစ်ခုကြောင့် အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်ကို မထင်စွမ်းနိုင်ချေ။

ကျွန်တော် လက်ချည်ပြန်လာသောအခါ ရှိ(စ)သည် သူ့ယောက်ျား ဘာလစခန် အပေါ်တွင် အနိုင်ယူကာ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသည့် အကျိုးအကြောင်းကို မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများသိအောင် မကြော်ငြာကောင်းလားဟု အပြစ်တင်နေရသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ အခြားအပြစ်များကို လှစ်လျှူလိုက်လေ၏။

“တို့ဖြင့် မင်း ဘယ်များရောက်နေသလဲလို့ ရွာလိုက်ရတာ” ရှိ(စ)က ပြောလေ သည်။

“သိသားပဲ... ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည် သံအမတ်တွေထဲက ထက်ဝက်လေးကံဟာ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ တော်တော် ဒုက္ခများသွားကြတာပေါ့၊ ဂျော့ဖယ်သာလီက ပြောပါတယ်

ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ဘာကြောင့် ဒါလောက် စိတ်ပူနေကြရတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်-
တော် ဝရံစိုက်နိုင်ပါတယ်”

“အို . . . ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဟို ဆာဂျက်ကော့တာရီးဒေးအကြောင်း
ပြောချင်လို့ပါ။ သူ သံအမတ်အဖြစ်နဲ့ သွားရတော့မယ်၊ တစ်လလောက်ကြာရင် သွားရမှာတဲ့၊
မင်းလဲ သူနဲ့ လိုက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တဲ့အကြောင်း စာရေးထားတယ်”

ရီ(စ)က ပြောင်ပြုံးပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်တိုင်းပြည် သွားရမှာလဲ . . .”

“စထရဲဆောက လော့တိုဖန်ရဲ့နေရာ သွားရမှာကွယ်”

“စထရဲဆောကို . . . ဟင်း ကျွန်တော်တော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ . . .”

ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုကိုလှမ်းကြည့်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်း တယ်စိတ်တိုနေပါကလား”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင်ပါလာသော ရုရီတေးနီးယား
ပြည် ရှင်ဘုရင်၏ပုံကို နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုဓာတ်ပုံသည် နန်းသိမ်းဘိသိတ်ပွဲမခံမီ တစ်လ
နှစ်လလောက်တုန်းက ရိုက်ကူးထားသောပုံ ဖြစ်လေသည်။

“ပဉ္စမမြောက် ရှင်ဘုရင်ရဲ့ရုပ်ပုံကို မမြင်ဘူး မကြည့်ဖူးရင် ဟောဒီမှာခင်ဗျာ . . .
ကြည့်ပေတော့”

သည်လိုပြောရင်း သူ့လက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ရာ ရီ(စ)သည် ကျွန်တော်၏ဆိုလို
ရင်းကို မရိပ်မိဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် ရုရီတေးနီးယား နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်သွားလို့ သင့်တော်မယ်များ ထင်
သလား . . .” ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏မရီးသည် ရုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အလို . . . ဘုရားရေ”

သူသည် သည်လိုရေရွတ်ပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဘော့”

ကျွန်တော်က အစ်ကိုကို မေးလိုက်သည်။ ဘာလစခန်သည် နေရာမှထကာ အခန်း
ထောင့်တွင်ရှိ သတင်းစာပုံကြီးကို လှန်လှောရှာဖွေနေလေသည်။ သူသည် မကြာခင်ပင်
လန်ဒန်ရုပ်သိမ်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူလာပြီးလျှင် ပဉ္စမမြောက် ရှင်ဘုရင်၏ ဘိသိတ်ပွဲ
အခမ်းအနားပုံကြီးကို ပြသလေသည်။ သူသည် ဓာတ်ပုံနှင့် သတင်းစာပုံကို ယှဉ်ချထားလေ
သည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲတွင် သူတို့ရှေ့မှထိုင်နေရာ ထိုပုံများကိုကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားနေ
ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိအစုံသည် ကျွန်တော်ရုပ်ပုံမှ ဆက်ပုံဆီသို့ ထိုမှ ဆထရာ
ကင်းနက် သာသနာပိုင်ကြီး၏ အဖိုးထိုက်တန်လှသော ဝတ်ရုံကြီး၊ ဘလက်မိုက်ကယ်၏
မျက်နှာ၊ သူ့နှော့မှ သိက္ခာရှိလှသော မင်းသမီးကလေးဆီသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်ရှိသွား
လေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ အကြာကြီး ကြည့်နေမိရာ ကျွန်တော်၏
အစ်ကို၏လက်သည် ပခုံးပေါ်လာတင်မူပင် သတိရလာပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို
ဝေခွဲမရနိုင်သော အမူအရာနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကြည့်စမ်း . . . အတော်ကြီးကို တူနေတာပဲ၊ ရုရီတေးနီးယားလည်း ကျွန်တော်သွား

လို့ မဖြစ်ပါဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ရီ(စ)သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တစ်ဝက်ပါလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဆန္ဒကို
အလျှော့မပေးသေးပါ။

“အလကား ကျိုးများတာပဲ၊ မင်းဟာ ဘာမှ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း
နောက်ဆိုင်ရင် သံအမတ်ကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာသိလား . . .”

သူသည် စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ သံအမတ်လဲ မဖြစ်ချင်လှပါဘူးဗျာ”

“အင်း- ဒီလောက်လဲ ဖြစ်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကားသည် မှန်သလိုလို၊ ဒီလောက်လဲ ဖြစ်မည့်လူမဟုတ်ဟု ဆိုခြင်းကတော့
မှားသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ သံအမတ်ဖြစ်လိုစိတ် သိပ်မရှိလှပါ။ ကျွန်တော်သည် ရှင်ဘုရင်
ဖြစ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ချစ်စဖွယ်ရီ(စ)သည် စိတ်ကောက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားပါတော့သည်။
ဘာလစတန်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ကျွန်တော့်အား ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်
နေပြန်ပါသည်။

“ဟိုသတင်းစဉ်ထဲကပုံ . . .”

သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်လေ . . . ရုရီတေးနီးယားဘုရင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခွဲခြားမရ
အောင် တူနေတာပေါ့”

ကျွန်တော်၏အစ်ကိုသည် ခေါင်းယမ်းလေသည်။

“အင်း . . . သည်လိုပဲ အောက်မေ့တယ်၊ သို့ပေမယ့် ဟိုဓာတ်ပုံထဲကလူနဲ့ဆိုရင်
ခွဲခြားလို့ ရပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ဟိုသတင်းစဉ်ထဲကလူနဲ့တော့ ခွဲခြားလို့မရဘူးပေါ့”

“အင်း . . . ဓာတ်ပုံနဲ့ ရုပ်ပုံဟာလဲ ခွဲခြားနိုင်သေးတာပဲ၊ ရုပ်ပုံဟာ ဟိုဓာတ်ပုံနဲ့တော့
အလွန်တူတာပဲ၊ သို့ပေမယ့် . . .”

“အင်း . . .”

“ရုပ်ပုံဟာ မင်းနဲ့ပိုတူတယ်”

“ဓာတ်ပုံနဲ့ ပိုတူပါတယ် အစ်ကိုရာ . . .”

ကျွန်တော်သည် အရိစ္စန့်၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ စထရဲဆောကို မသွားတော့ဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်
လေ၏။

“အေး . . . ရှင်ဘုရင်၊ စထရဲဆောကို မသွားပါနဲ့တော့”

အစ်ကိုက ပြောလိုက်လေ၏။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မသင်္ကာ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အမှန်ကို အရိပ်အမြွက်
သိနေ၍လော မပြောတတ်။ သူသိလျှင်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်သာ သူ့ထားလိုက်ပါသည်။
နောင်သောအခါ၌လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သည်အကြောင်းကို စကားမစကြတော့ပါ။

ဆာဖုတ်ကော့ကိုလည်း သံရုံးအရာရှိတစ်ဦးခန့်ရန်အတွက် အခြားသူတစ်ယောက်ကို ရှာခေါ် သွားရန် ပြောကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

ရူရီတေးနီးယားသမိုင်းတွင် ကျွန်တော် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက်၊ တောအရပ်ရှိ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုတွင် အေးအေးလူလူပင် နေထိုင် လျက်ရှိပါသည်။ သာမန်လူများ၏ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် ကြီးမြင့်လိုစိတ် ရည်ရွယ်ချက်တို့သည် ကျွန်တော်အဖို့ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း၍ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ပါ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ နိုင်ငံရေး အစရှိသည်တို့တွင်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ မရှိတော့ပါ။ မရှိဖြစ်သူ လေဒီဘာလစဒန် သည် ကျွန်တော်အတွက် အထူးပင် စိတ်ပျက်နေလေသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများက ကျွန်တော် ကို လူပျင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်နေသူ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး မတတ်သူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေ ကြလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဖျံ့ရွယ်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝဇာတ်ခုံ တွင် အစွမ်းကုန် ကျတုန်နုကြီး အသုံးတော်မခံရသေးဟု ကျွန်တော် အောက်မေ့နေမိပါသည်။ တစ်နေ့သောအခါတွင် တစ်နည်းနည်းနှင့် ကျွန်တော်သည် အရေးပါ အရာရောက်သော နေရာမှနေ၍ အသုံးတော်ခံရလိုမိခဲ့ပြီးမည်ဟု ထင်ယောင်နေမိပါသည်။ ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားရင်း၊ သေနတ်ကိုဖြစ်စေ၊ ငါးမျှားတံကိုဖြစ်စေ ကိုင်ဆောင်ကာ တောတန်းနှင့် ရေစပ်တွင် လှည့်ပတ် သွားလာနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်သည့်အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာမည် မလာ မည်ကိုတော့ မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အသုံးတော်ခံရမည့် ဇာတ်ကွက်တည်ရာ ဌာနသည် မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည့် နေရာဒေသများ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်အဖို့ တော့ လူစည်ကားလှသော စထရဲဆော့မြို့ လမ်းမကြီးများပေါ် နှင့် မျက်မှောင်ကုပ်လျက်ရှိ သော ဇင်းဒါးရဲတိုက်နံရံကြီးများ အနီးတွင် ရောက်နေချင်ပါတော့သည်။

တွေးကာငေးကာ ထိုင်းမိုင်းတွေဝေနေခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုထား၍ နောက် ကြောင်းများကိုလည်း ပြန်လှန်စဉ်းစားမိပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိရှေ့တွင် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထင်ပေါ်လာလေသည်။ ဘုရင်ကလေးနှင့် အစကနဦး ပျော်ဖြူကြပုံ၊ လက်ဖက်ရည် စားပွဲကလေးကို အားကိုးပြု၍ အရမ်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံ၊ ကျုံးထဲဆင်းရသည့်ည၊ တောထဲတွင် အတင်းလိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်များအပြင် မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူများ၏မျက်နှာများ။ ကျွန်တော် အပေါ် မေတ္တာညွတ်လာ၍ ရှိသောသူများ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကျွန်တော်ကိုသတ်ရန် ကြိုးစား သူများကို တရေးရေး မြင်ယောင်နေပါသည်။ သည်နောက်ဆုံး လူများထဲမှပင် တစ်ဦးတည်း ကျန်နေ၍ မြေပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်နေရင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော အကြံအစည်များကို ကြံစည်နေဦးမည်သူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ရူပတ်ဟင်တဇောသည် ဘယ်ဆီ များ ရောက်နေပါလိမ့်မည်နည်း။ သည်သူငယ်သည် ကျွန်တော်ကို အနိုင်ရလုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့နာမည် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသောခဏ၌ လက်သီးကို ဆုပ်မိ၍ ကိုယ်တွင်းရှိ သွေးတို့သည် သွေးကြောထဲတွင် အတိုးမြှန်လာကြပါသည်။ တစ်နေ့နေ တွင် ရူပတ်ကလေးနှင့်တွေ့ကာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းကြရလိုမိဦးမည်ဟု တစ်စုံတစ် ယောက်က အဆက်မပြတ် ပြောနေသလို အထင်အရှား သိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဓားရေး လက်နက်ရေးများတွင် လေ့ကျင့်ခန်းများယူ၍ လူရွယ်တို့၏ အားအင် များ တော်တော်နှင့် ယုတ်လျော့သွားခြင်းမရှိအောင် လေ့ကျင့်လျက် ရှိပါသည်။

အေးအေးလူလူ နေထိုင်လျက်ရှိရာမှ တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ တစ်စခန်းထရပါသည်။

ကျွန်တော် ၁၇ရက်ခန့်မြို့သို့သွားကာ ကျွန်တော်၏ချစ်မိတ်ဆွေ ဖရစ်ဘွန်တလာလိန်ဟိန်နှင့် တွေ့ဆုံ ရလေသည်။ လွန်ခဲ့သော အကြိမ်တုန်းကမူ သူ့ဇနီး ဟယ်လဂါလည်း လိုက်ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် အတူရှိနေကြပြီးနောက် သူပြောသမျှ စထရဲ ဆော့က အကြောင်းမျိုးစုံကို ကျွန်တော် ကြားသိရလေသည်။ ညနေစောင်းအချိန်များတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် အတူတကွ လမ်းလျှောက်ရင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ကြရင်း ဆက်ကြီး အကြောင်း၊ ဘုရင်ကလေးအကြောင်းနှင့် ရူပတ်ကလေးအကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုနေတတ်ကြ ပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်လာသည့် အခါတွင်တား မလေဗီယ မင်းသမီး ကလေး၏အကြောင်းကို ပြောဆိုနေတတ်ကြပါသည်။ အကြောင်းမူကား နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပင် ဖရစ်သည် သူနှင့်အတူ သေတ္တာငယ်ကလေးတစ်လုံးကို ယူဆောင်လာပါသည်။ ထိုသေတ္တာ ငယ်ထဲတွင် နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ပါ၍ "ရဒေါ့- ဖလေဗီယ သက်ဆုံးတိုင်" ဟု ရေးထားသည့် စာရွက်ကလေးသည် နှင်းဆီရိုးတံကိုပတ်လျက် ပါလာလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သည် အတိုင်းပင် ပြန်၍ ရေးသားပို့ပေးရလေသည်။ ထိုသတင်းစကားနှင့် လက်စွပ်များ အလဲအလှယ် ပတ်ဆင်ထားခြင်းသာလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ရူရီတေးနီးယားဘုရင်မကို အဆက်မပြတ်အောင် ဖန်တီးထားခြင်း ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ယူဆထားသကဲ့သို့ သူသည် တကယ်ပင် မြင့် မြတ်လှပါပေသည်။ သူသည် တိုင်းပြည်အပေါ်တွင် တာဝန်ရှိသည့်အလျောက် ထီးစဉ်နန်း ဆက်ကို မယုတ်စေဘဲ ဘုရင်၏ မိဖုရားကြီးအနေနှင့် တိုင်းသူပြည်သားများက သူ့အပေါ်၌ ထားရှိသော မေတ္တာစိတ်ကို ဘုရင်ကလေးနှင့် ဆက်စပ်ပေးလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် မိမိတစ်ကိုယ်အတွက် အနစ်နာခံခြင်းအားဖြင့် များလှသောင်းသောင်း တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့အား ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ရစေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ချစ်မေတ္တာပို့နေသည့်ပြင် ကျွန်တော်၏ မေတ္တာအတွက် ကြောင့် ချစ်သူတို့ ကျရောက်လျက်ရှိသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ပျက်ကွက်လစ်ဟင်း အောင် ဖန်တီးခြင်းမပြုဘဲ နေနိုင်သည့်အတွက် အထူးပင် ဂုဏ်ယူ၍ ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိ ပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ဒုတိယပိုင်း

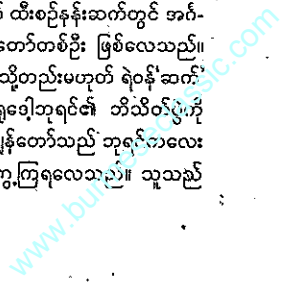
(ဤအပိုင်းတွင် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သူမှာ ဘုရင့်အိမ်တော်ဝန် ဖရစ်ဘွန်တာလိန်ဟိန် ဖြစ်ပါသည်။)

၂၃။ မိဖုရားကလေး၏ နှုတ်ခွန်းဆက်

'ရုဒေါ့'ဘုရင်သည် နှမတော် 'ဖလေဗီယ' မင်းသမီးကလေးနှင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရာသီ လွန်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရွှေရိတေးနီးယားပြည် ကို သုံးနှစ်သုံးမိုး အုပ်ချုပ်ခဲ့ရာ 'ဝင်းခါးအကျဉ်းသား' နှင့် ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားသည့် ကိစ္စအဝဝတို့ကိုလည်း အနည်းငယ်မျှ ပေါက်ကြားခြင်းမရှိရအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် ထားရှိနိုင် ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း ဘုရင်ကလေးသည် အလျင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ မကြာခဏ မကြည့်မသာ ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်တာကာလက ယခုအခါ 'ဝင်းခါးရဲဝန်ကြီး၏' ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော 'ဆက်'နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အိမ်တော်ဝန်ဖြစ်သော ကျွန်တော် 'ဖရစ်ဘွန်တာလိန်ဟိန်'တို့၏ အကူအညီဖြင့် 'ရုဒေါ့ရက်ဝင်းဒေး' အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ဦးအား ဘုရင်ကလေး၏ကိုယ်စား နန်းသိမ်းဘိသိပ်ပွဲ ခံယူစေ၍ သုံးလကြာမျှ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်စေခဲ့သည့်အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း သတိရ မိပါတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဘိသိပ်ပွဲနေ့တွင် ရုဒေါ့ဘုရင် ကလေးအား သူ၏ညီတော် မိုက်ကယ်မြို့စားက လုပ်ကြံ၍ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည် ထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ပူးပေါင်းကာ ထိုလုပ်ကြံမှုကြီးကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြရ ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာရက်ဝင်းဒေးကား၊ ကျွန်တော်တို့၏ အဲလဘတ် ထီးစဉ်နန်းဆက်တွင် အင်္ဂလိပ်သွေး ရောစပ်သည့်ဘက်မှ တော်စပ်သည့် ဆွေတော်မျိုးတော်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သိလိုမြင်လိုသည့်စိတ်က တိုက်တွန်းခြင်းကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ရဲဝန်ဆက် ယူဆသကဲ့သို့ ကံတရားစိမ့်ခြင်းကြောင့်လော မပြောတတ်။ ရုဒေါ့ဘုရင်၏ ဘိသိပ်ပွဲကို ကြည့်ရှုရန် ရွှေရိတေးနီးယားပြည်သို့ ရောက်ရှိလာရာ ဆက်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ကလေး နှင့်အတူ အမဲလိုက်နေကြစဉ် ဝင်းခါးတောအုပ်တွင် သူ့ကို ကျွေကြရလေသည်။ သူသည်

ဘုရင်ကလေးနှင့် ခွဲခြားမရအောင် ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်ချင်း တူနေလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒါကြောင့် မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေပါတော့သည်။ ဘုရင်ကလေးကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိတော်မူလှသဖြင့် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအား အမဲလိုက်တံနန်းကလေးတွင် သူနှင့်အတူ ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် နောက်တစ်နေ့၌ သူ၏မြို့တော် 'စထရဲဆော့' တွင် နန်းသိမ်းဘိသိတ်ခံယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့ညနေတွင် ရန်သူများ ဆေးခတ်ထားသည့် အရက်ကို သောက်မိသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မြို့တော်သို့ ထွက်ခွာမသွားနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည်လည်း ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရှိနေသေးလေရာ သူ့ကိုပင် စထရဲဆော့မြို့သို့ သွားစေ၍ ဘုရင်ကလေးကိုယ်စား နန်းသိမ်းဘိသိတ်ခံစေမည်ဟူသော ရဲထင်းလှသည့် အကြံအစည်သည် ဆက်၏စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ သည်နည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်မှသာလျှင် ဘုရင်ကလေး၏ အသက်နှင့် စည်းစိမ်ကို မပျောက်ပျက်အောင် ကာကွယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသည့်အလျောက် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အကြံအတိုင်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်ရန် တိုက်တွန်းသွေးဆောင်ကြရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရင်ကလေးအား ကျွန်ယုံတစ်ယောက်နှင့် ထားခဲ့ပြီးနောက် နန်းသိမ်းဘိသိတ်ခံကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင် ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ပရိယာယ်ဖြင့် မဆုံးရှုံးအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ထီးနန်းကို အပ်ပေးရန်အတွက် ဘုရင်ကလေးအား စထရဲဆော့မြို့သို့ တိတ်တဆိတ် ယူဆောင်လာရန် အမဲလိုက် တံနန်းကလေးသို့ ပြန်သွားကြသောအခါ၌ ဘုရင်ကလေးကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ကျွန်ယုံတော် မင်းလုလင်လည်း သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရန်သူတို့က ဘုရင်ကလေးအား ဇင်းဒေးရဲတိုက်ကြီးဆီသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြကာ သုံးလလုံးလုံး အကျဉ်းချထားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ကြံစည်လုံးပမ်းနေကြရသည့် အချိန်တွင် ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးသည် တိုင်းသူပြည်သား လူအများနှင့်တကွ ဘုရင်ကလေးနှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ပြီးသားဖြစ်သော ဖလေဗီယမင်းသမီးကလေးတို့အား မိမိ၏ ဇာတိဇစ်မြစ်ကို မသိစေဘဲ ဘုရင်အဖြစ်နှင့် အုပ်ချုပ်နေခဲ့လေသည်။ တိုင်းသူပြည်သား လူအများသည်လည်း ဘုရင်ကလေးရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးကို မိမိတို့ မျှော်လင့်ထားသည့်ထက် မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်အင်္ဂါ အရည်အချင်းများကို တွေ့ရှိနေကြရ၍ ပိုမိုလေးစားလာကြသည့်ပြင် ဖလေဗီယ မင်းသမီးကလေးကလည်း တကယ်ဘုရင်ကလေးထက် သူ့အပေါ်တွင် ရွှေမေတ္တာပိုနေလေသည်။

ထို့နောက် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏ သူ့ရသတ္တိရှိမှုကြောင့် ဘုရင်ကလေးအား ကယ်တင်လွတ်မြောက်စေနိုင်ခဲ့၍ ထီးနန်းကို ပြန်အပ်ပြီးလျှင် ဟင်တဇောမြို့စား လူဆိုးလူတေ ရုပ်တိမ္မအပ ဘုရင်ကလေး၏ ရန်သူအားလုံးကိုလည်း ကိစ္စတုံးအောင် စီရင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည်လည်း အင်္ဂလန်ပြည်သို့ တိတ်တဆိတ်ပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့ရာ ဘုရင်ပြောင်းလဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်အပြင် မင်းသမီးကလေးသာ သိရှိကြလေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ဖုံးကွယ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအား အထူးချစ်ခင် စွဲလမ်းလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အမှန်ကို ဖွင့်မပြော၍ မဖြစ်သော အခြေသို့ရောက်ခဲ့သည်။ မင်းသမီးသည် မိမိအပေါ်၌ ကျရောက်လျက်ရှိသော

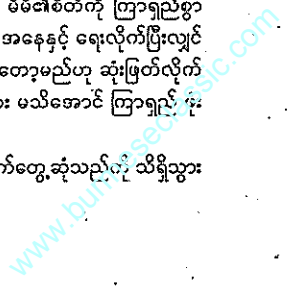
တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်သည့်သဘောဖြင့် ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးနှင့် စုလွှားရစ်ပတ် လက်ထပ်ခဲ့ရသော်လည်း သူ့ချစ်မေတ္တာစစ်မှာ မစ္စတာ ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးနှင့် တပါတည်း ပါသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးအပြင် လျှို့ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စကို သိနေသူတစ်ဦး ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုသူကား ဟင်တဇောမြို့စား ရုပ်တိမ္မကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ အသက်ရှင်နေသမျှ သည်ကိစ္စအတွက် ရန်မအေးသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့တတွေ သိထားကြပါသည်။ သူသည် ဘုရင်ကလေးအား လုပ်ကြံရာတွင် မအောင်မြင်သည့်အခါ ဤတိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးကာ ဥရောပတစ်တိုက်လုံး လှည့်ပတ်သွားလာရင်း သူ့ဇာတိရှိသလို အသက်မွေးလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးလေးတစ်ယောက်၏ အမွေအနှစ်များကို ခံစားနိုင်ရန် မနေမနား ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။ သူနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ မြို့စား 'ရစ်ချင်ဟိန်' အား ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အသုံးပြု၍ ဘုရင်ကလေးအား ချဉ်းကပ်ပြောဆိုရန် အတင်ရဲစွာ ကြံဆောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် ပစ္စည်းဂုဏ်- ရာထူးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၍ ရုပ်တိမ္မကလေးကို ကြည်ညိုလေးစားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာရုပ်တိမ္မ၏ ငွေငွေလမ်းများကို မိမိရကြပြီး ချုပ်ကိုင်ထားကြပြီးလျှင် သူ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း အစဉ်မပြတ် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးပြည်သို့ ပြန်လာခွင့်မပြုရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာများကို ကြုံတွေ့ခံစားရခဲ့သည့်အတွက် ဘုရင်ကလေး၏ ကျန်းမာရေးသည် အထူးပင် ချို့တဲ့လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် အကျဉ်းခံနေရာမှ လွတ်လာကတည်းက မြို့စားရုပ်တိမ္မ၏ရန်ကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသည့်စိတ်ကြောင့် မကြာခဏပင် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားလျက် ရှိသည့်ပြင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအပေါ်တွင်လည်း နာကျည်းသလို မနာလိုဝန်တို့သည်စိတ်တို့ကို မျောက်ဖျက်၍ မရအောင် အစွဲအလမ်းကြီးကာ စိတ်တို့သည် ဝေဒနာသည်တစ်ဦးလို ဖြစ်နေလေသည်။ အကြောင်းမူကား မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် သုံးလမျှ ဘုရင်အဖြစ် အုပ်စိုးခဲ့သည့်အချိန်၌ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ မေတ္တာကို ခံယူရရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခု မိမိအပေါ်၌ ကြည်ညိုလေးစားနေကြခြင်းမှာလည်း သူ့စွမ်းရည်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါး၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိထားလေသည်။

မိဖုရားကလေးသည်လည်း မိမိတွင် ကျရောက်သည့် တာဝန်များကို ကျေပွန်အောင် ရဲဝံ့စွာ ဆောင်ရွက်ကာ ဘုရင်ကလေး၏ သဘောထား သေးသိမ်မှုများကိုလည်း စိတ်ရှည်ရှည် ထား၍ သည်းခံနေခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ သူ၏ ချစ်မေတ္တာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် သေတ္တာငယ်တစ်ခုတွင် နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ကိုထည့်ကာ ကျွန်တော်အား မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးထံသို့ ပို့စေခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား မိမိ၏စိတ်ကို ကြာရှည်စွာ မထိန်းနိုင်ရာတော့သဖြင့် နှုတ်ဆက်တာတစ်စောင်ကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ရေးလိုက်ပြီးလျှင် နောင်တွင်လည်း သူ့အကြောင်းကို ဘာမှမကြားရအောင် နေပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရှာသည်။ သူသည် သူ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်မှန်ကို ဘုရင်ကလေး မသိအောင် ကြာရှည် ဖုံးဖိထားနိုင်မည်ကို စိုးရိမ်နေလေသည်။

အလျင်နှစ်က 'ဒရက်စခန်' မြို့သို့ ကျွန်တော် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်ကို သိရှိသွား

သောကြောင့် ယခု စတုတ္ထနှစ်တွင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအား 'ဝင်တင်ဘတ်မြို့တွင် သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ရလေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အား သူ့အဆောင် တော်တွင်းသို့ ခေါ်သွားပုံကို အထင်အရှားဖြင့် မြင်ယောင်မိနေပါသေးသည်။ သူသည် စားပွဲ အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို တင်ထားလေရာ ထိုသေတ္တာကလေးထဲတွင် နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော် ယနေ့ အဖို့ အခြားပစ္စည်းတစ်ခုလည်း ရှိနေပါသေးသည်။

“သူ့ဆီကို စာရေးမှဖြစ်တော့မယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲခဲမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ရေးမှပဲဖြစ်မယ်၊ အို့... အဆွေတော်ဖရစ်ရယ်၊ ဒီစာကို လုံလုံခြုံခြုံ ယူသွားမယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သူကလဲ စာပြန်ရေးလိမ့်မယ်နော်၊ အဲဒီစာကိုလဲ လုံလုံခြုံခြုံ ပြန်ယူလာခဲ့ပါနော်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါ နောက် ဆုံးပါပဲကွယ်” ဟု မိဖုရားကလေးက မိန့်ကြားလေသည်။

“ဘုရားသခင်တန်ခိုးတော်နဲ့ အရှင်မရဲ့စာကို လုံလုံခြုံခြုံယူသွားပြီး သူ့ဆီက ပြန်စာ ကိုလဲ လုံလုံခြုံခြုံယူခဲ့ပါမယ် အရှင်မ”

ထိုနောက် ခရီးထွက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရန် သူထံပါးမှ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်- တော်နှင့်အတူ တပည့်တစ်ဦးကိုသာ ခေါ်သွားရိုးထုံးစံရှိရာ ခေါ်သွားသည့် တပည့်များကို လည်း တစ်နှစ်တစ်ယောက်ရွေး၍ ခေါ်ပါသည်။ သူတို့တွင် မည်သူမှ ကျွန်တော်နှင့် မစ္စတာ ရက်ဇင်းဒေး တွေ့သည့်အကြောင်းကို မသိကြဘဲ ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စအတွက် သာ သွားရောက်သည်ဟု ထင်ကြလေသည်။ သည်တစ်ခေါက် ခေါ်သွားမည့်သူမှာ များမကြာ မိကမှ ကျွန်တော်ထံသို့ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်သည့် 'ဘိုးအား' ဖြစ်၍ မတုန်မလှုပ်နှင့် အစဉ်း စားဉာဏ် ကင်းမဲ့သူတစ်ဦးဟု ထင်ရသော်လည်း ရိုးသား၍ ရိုသေကိုင်းနှိုင်းသော အမူအရာ ရှိလေသည်။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် နိုးသားပုံရသော ထိုလူရွယ်သည် ကျွန်တော်အား တစ်ပတ် ရိုက်သွားပုံကို သတိရတိုင်း ဒေါသဖြစ်မိသည့် အကြောင်းကိုတော့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လူရည်လည် လှပြီဟု ဟန်လုပ်မနေတော့ဘဲ ဖွင့်ဟဝန်ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မစ္စတာရက်ဇင်း ဒေး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တွေ့ဆုံနေကြသည့် အကြောင်းများကို ဘုရင်ကလေးမသိအောင် သိပ် သည်းစွာ ဖုံးဖိထားနိုင်ကြသော်လည်း ဟင်တဖေမြို့စား ရုပ်တံသည် သူ့သူ့မျိုးမှတစ်ဆင့် ထိုအကြောင်းများကို သိရှိသွားလေသည်။ ယမန်နှစ်က မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးနှင့် ကျွန်တော် ဒရက်စဒန်မြို့တွင် တွေ့ဆုံကြသည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ့သိသွားလေပြီ။ စထရဲဆောမြို့ တွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အကြောင်းကိုလည်း ရုပ်တံသည် မျက်လုံးကိုစုံဖွင့်၍ အမြဲကြည့်နေပါ သည်။ ဘုရင်ကလေးရှေ့တော်သို့ ဝင်ရောက်ရေးအတွက် လွယ်ကူစေခြင်းငှာ မိဖုရားကလေး နှင့် ပတ်သက်သည့် မဖွယ်ရာသည် အထောက်အထား၊ သက်သေခံများ ရရှိရေးကို မျှော်လင့် လျက် ရုပ်တံသည် 'ဘိုးအား' အဖို့ ထောက်ခံစာကောင်းများ ရရှိရန် ဆောင်ရွက်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်တော်ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခရီးမထွက်မီ ဇင်းဒေးရဲဝန်ကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ခရီးသွားမည့်ကိစ္စကို သိပြီးဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့နံဘေး တွင်ထိုင်ကာ ယူဆောင်သွားရမည့် စာအကြောင်းကို ပြောပြပြီးနောက် အကြောင်းရှိလျှင် သူနှင့် မည်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ရမည်ကိုလည်း စီစဉ်ပါသည်။ ထိုနေ့အဖို့ သူသည် စိတ်လက်ရွှင် လန်းပုံမရပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်ကား သူ့စိတ်ထဲတွင်ရှိသည်ကို တွင်းတွင်းကြီး ပြောဆိုတတ်လေ

သည်။

“အဲဒီအချိန်မတိုင်ခင် ကျုပ်တို့တတွေဟာ တစ်ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက် ဖြတ်ပြီး သေမကုန်ကြသေးရင်တော့ မောင်ရင် ဝင်တင်ဘတ် ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့လဲ ဇင်းဒေး ရောက်နေကြမှာပဲ၊ နက်ဖြန်ခါ တစ်နန်းတော်လုံး အဲဒီကိုရွှေလိမ့်မယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် အဲဒီမှာ ရှိနေသမျှ ကျုပ်လဲ အဲဒီမှာရှိနေမှာပဲ”

သူသည် ခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုင်းနေပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဘေးတွေ မယ်ဆိုရင် စာကို တစ်ခါတည်း ဖျက်ဆီးလိုက်ပါနော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“တကယ် အကျပ်အတည်းတွေရင် မောင်ရင်ကို မောင်ရင် စာနဲ့အတူ အဆုံးစီရင် လိုက်ပေဘော့၊ ပြီးတော့ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးကိုလဲ မိဖုရားကလေးကို တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက် ပြီး အဆက်ဖြစ်ပစ်လိုက်ဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

သူသည် မဲပြုံးပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

□□□

www.burmeseclassic.com

၂၄။ မြင်းရထားမရသည့် ဘူတာရုံ

ကျွန်တော်နှင့် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးတို့ တွေ့ဆုံရန်ကိစ္စကို မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး အင်္ဂလန် ပြည်မှ ထွက်ခွာမလာမီကတည်းက စာပေးစာယူပြုလုပ်၍ ကျကျနန စီစဉ်ထားကြပါ သည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် 'ရွှေခြင်္သေ့ဟိုတယ်'သို့ အောက်တိုဘာလ (၁၅) ရက်နေ့ည၊ ဆယ်တစ်နာရီအချိန်တွင် ရောက်ရှိရမည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့ညမှာပင် ကျွန်တော်သည် မြို့ထဲသို့ ရှစ်နာရီနှင့် ကိုးနာရီကြားတွင် ရောက်ရှိပြီး 'ဝင်တင်ဘာဟိုတယ်' သို့ သွားရောက် တည်းခိုပြီးလျှင် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်တွင် သူနှင့် တွေ့ဆုံကြရန် အချိန်အချက်အားကို ပြီး ဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် သူသည် ဝင်တင်ဘာဟိုတယ်မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွား၍ ကျွန်တော်လည်း စတင်ဆော့သို့ ပြန်လာခဲ့ရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်အေးလက်အေးပင် မီးရထားပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေပါသည်။ သေတ္တာကလေးသည် ကျွန်တော်၏ အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်ရှိ၍ စာကိုမူ မှတ်စုအိတ်က လေးထဲတွင် ထည့်ထားရာ ပစ္စည်းနှစ်ခုစလုံးကို လက်နှင့် စမ်းသပ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယူနိုဖောင်းကို ဝတ်ဆင်မလာသော်လည်း ခြောက်လုံးပြုနေတော့ ယူလာခဲ့ပါသည်။ ဘေး အန္တရာယ် အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရန် စိုးရိမ်စရာအကြောင်း မရှိသော်လည်း ကျွန်တော် ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ကို မမေ့ပါ။

ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ် ကောင်းလှသော ညဉ့်ခရီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွား၍ နံနက်ခင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်တွင် ဘိုးအားသည် ကျွန်တော့်ဖို့ ကော်ဖီလာပေးပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ရှစ်နာရီခန့်အချိန်တွင် အရေးကြီးသည့် ဘူတာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိပြီး သည်နောက် မီးရထားသည် ထိုဘူတာမှထွက်လျှင် နေ့လယ်အထိ မရပ်နားတော့ဘဲ တောက် လျှောက် ခုတ်မောင်းမည် ဖြစ်လေသည်။ ဘိုးအားသည် သူ့စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဒုတိယ တန်းတွဲထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်တွဲထဲတွင် နေရာတကျ လိုက်ပါလာပါသည်။ တွဲထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရှိရာ စိုးရိမ်စရာ

မရှိ အိပ်နိုင်ပါပြီ။ မွန်းတည့်လောက်တွင် မီးရထားရပ်သော အခါကျမှ အိပ်ရာကနိုးလာ၍ ဘိုးအားကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စွတ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် သောက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ခန်း ထဲသို့ သံကြိုးရိုက်ရန် သံကြိုးရုံးသို့လာခဲ့ရာ အဝင်ဝတွင် သံကြိုးရုံးထဲမှထွက်လာသည့် ဘိုးအား ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့နေသဖြင့် မျက်နှာထားပျက်သွား သော်လည်း ဝင်တင်ဘာဟိုတယ်တွင် အခန်းများ ရရှိရန်အတွက် သံကြိုးရိုက်လိုက်သည့် အကြောင်း နှင့် ကျွန်တော့်အား မဆိုးမတွ သွက်သွက်ကြီး ပြောကြားလေသည်။ အမှန်မှာ ဤသို့ပြုလုပ် ရန် မလိုပါ။ ဟိုတယ်များတွင် လူတွေပြည့်နေမည်ကို ပူပင်စရာမလိုပါ။ ဘိုးအားသည် အိပ်ခန်း များ ငှားရမ်းမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ အကြောင်းကြားသည့်အပြင် ကျွန်တော် ထိုစဉ်က အနည်းငယ် မျှ သံသယမဖြစ်ခဲ့မိသည့် သတင်းတစ်ရပ်ကိုလည်း ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နောက် ကိစ္စ အဝဝ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါကျမှပင် ရိပ်မိပါတော့သည်။

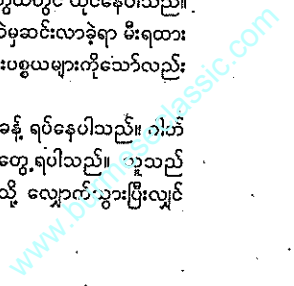
ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်တင်ဘာဟိုတယ်မှရောက်မီ မီးရထား နောက်တစ်ကြိမ် ရပ်ပြန် ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းမှ ဦးခေါင်းထွက်၍ အနီးအနားသို့ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ပစ္စည်း ပစ္စယများတင်သည့် တွဲများတွင် ဘိုးအားရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုဘူတာတွင် ငါး မိနစ်ခန့်ရပ်ပြီးနောက် မီးရထား ဆက်လက်၍ ထွက်လာပါသည်။

"ဟန်ကျပြီ... " ကျွန်တော်သည် ဤသို့ရေရွတ်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးပင် နောက်မှိုကို မှီထိုင်ကာ အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တစ်ခုတ်လှမ်း ပြေးသွားသဖြင့် လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လိမ့်ကျသွားပါတော့သည်။ အကြောင်းမူကား မီးရထားသည် ဘူတာရုံမှ ထွက်စပြုနေသည့် အချိန်တွင် ပစ္စည်းတင်သည့်တွဲထဲတွင် ဘိုးအားတင်လိုက်သော ကျွန်တော်၏အိတ်နှင့် အလွန် တူသည့် အိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို မီးရထားဘူတာရုံ ပစ္စည်းသယ်သော အလုပ်သမားတစ်ယောက် ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းယူသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သေသေချာချာ မသိလိုက်ပါ။ အသေအချာ သိသည့်တိုင်အောင်လည်း ဘာမှတတ်နိုင်တော့ မည် မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မီးရထားသည် ဝင်တင်ဘာဟို မရောက်မီ ဘယ် ဘူတာမှာမှ ရပ်တော့မည် မဟုတ်သည်ပြင် ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းများ ပါလာသည်ဖြစ်စေ၊ မပါလာသည်ဖြစ်စေ ထိုနေ့ညနေတော့ မြို့ထဲအရောက်သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မီးရထားသည် ဝင်တင်ဘာဟို ရောက်နေကျအတိုင်း အချိန်မှန်ရောက်လာကြရာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏တွဲသို့ ဘိုးအား လာရောက်တံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်ရှိနေသည့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို ယူငင်မည်ကို စောင့်မျှော်ရင်း ခေတ္တခဏမျှ တွဲထဲတွင် ထိုင်နေပါသည်။ သို့သော် ဘိုးအား ပေါ်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဘာသာ တွဲထဲမှဆင်းလာခဲ့ရာ မီးရထား စကြိုပေါ်တွင် ဘိုးအားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကိုသော်လည်း ကောင်း မတွေ့မမြင်ရပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှာပင် ငါးမိနစ် ခြောက်မိနစ်ခန့် ရပ်နေပါသည်။ ဂါ့ဘ် ဗိုလ်လည်း ပျောက်နေပါသည်။ သို့သော်လည်း ရုံပိုင်ကိုတော့ တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ဘူတာရုံဝင်းကို ကြည့်ရှုနေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဆီသို့ လျှောက် သွားပြီးလျှင်

ကျွန်တော်၏တပည့်ကို တွေ့လိုက်ပါသလားဟု မေးမြန်းရာ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တွင် ပစ္စည်းတင်သည့်လက်မှတ်လည်း မရှိပါ။ ဘိုးအား၏လက်ထဲတွင် ပါသွားပါပြီ။ သို့သော်လည်း ရထားတွင်ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုခွင့်ပြုရန်ပြော၍ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ယခုမှပင် ဘိုးအား သစ္စာရှိပါ၏လောဟု သံသယဖြစ်သည့် စိတ်ဓာတ်သည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာလျက် သူ့အကြောင်းကိုလည်း ကျကျနန ကျွန်တော် မသိသည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏တာဝန်သည် မည်မျှကြီးလေးနေပြီကိုလည်းကောင်း တွေးတောသတိရလာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန် လက်ဖြင့် သုံးကြိမ်မျှ ရွှေ့ပြောင်းစမ်းသပ်လိုက်ရာ စာ၊ သေတ္တာနှင့် ခြောက်လုံးပြူးတို့သည် သူ့နေရာတွင်သူ ရှိနေကြသည်ကို သိရပါသည်။ ဘိုးအားသည် ပါသွားသည့် အိတ်ထဲတွင်ရှာလျှင်လည်း ဘာမှတွေ့လိုမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ရုံပိုင်ဘက်သို့လှည့်ပြီး စကားစပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်လူလာရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ”
“ဒီနေ့ညတော့ လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ထပ် ရထားလာဖို့ မရှိတော့ဘူး”
ရုံပိုင်က စကားဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။
“သူလာရင် ဝင်တင်ကာဂျာဟိုတယ်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ပြောပါ။ ကျုပ် အခု အဲဒီသွားမယ်”
အချိန်ကား တိုတောင်းလှသည့်ပြင်၊ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအားလည်း ကျွန်တော့်ကို တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်မနေစေလိုပါ။

“လာရင် ပြောလိုက်ပါမယ်”
ရုံပိုင်သည် ဤသို့ပြောပြီးလျှင် မီးရထားဝင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မြင်းရထားတစ်စီးမှ မတွေ့ရပါ။ ဘူတာရုံသည် မြို့၏ အစွန်အဖျားတွင် ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ လမ်းလျှောက်သွားရရင်လည်း တစ်ခုကျှာ အချိန်ကလည်း ကုန်ဦးမည်။ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မြင်းရထား လုံလုံလောက်လောက် မထားသလဲ” ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ခါတိုင်းတော့ အများကြီးရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားစီးလာတဲ့ ရထားမဝင်ခင် လိုကယ်ရထားတစ်စင်း ဝင်လာပါတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် အဲဒီရထားနဲ့ ပါလာတဲ့လူ နည်းတယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ညတော့ လူတစ်သိုက်ဟာ နှစ်ဆယ်အစိတ်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ ပါလာပြီး တစ်ယောက်ကို မြင်းလည်းတစ်စီးစီ ငှားသွားကြတယ်။ အတော်တော့ ဆန်းတစ်ပဲခင်ဗျာ”

ရုံပိုင်သည် ရှိသေသော အမူအရာနှင့် ပြောလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သည်ကိစ္စသည် ဘယ်လောက်မှ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စမဟုတ်ဟု ထင်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်တပည့်အား ကျွန်တော့်ထံမှ ထွက်ခွာသွားအောင် ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ကျွန်တော့်အား ရထားငှားမရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၏ ဉာဏ်ပင်လောဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မေးမြန်းမိကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေမိရာမှ တဖြည်းဖြည်း စိတ်လေးလာပါတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

သည်လိုရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော်သည် ဝတ်ထားသည့် ကွတ်အင်္ကျီထူထူကြီး၏ ကြယ်သီးများကို တပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဆွဲအိတ်နှင့် တုတ်ကို တစ်ဘက်စီကိုင်ကာ ဟိုတယ်

သို့ သွားရာလမ်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ထင်ရှားပင်တွေ ဘေးမှာပေါက်နေတဲ့ လမ်းမကြီးအတိုင်း မိုင်ဝက်လောက် လျှောက်သွားမိရင် အိမ်တွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ ဟိုတယ်ကတော့ ညာဘက်က ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ အကွက်ထဲမှာပါ”

ကျွန်တော်သည် ကွတ်အင်္ကျီကြီးနှင့် လက်ဆွဲအိတ်၏ အလေးဒဏ်ကိုခံလျက် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ မီးထွန်းထားသည့် ဘူတာရုံဝင်းကို လွန်လာသောအခါ ညဉ့်သည် အတော်ကြီး မှောင်နေသည်ကို သိရပါသည်။ ထိုပြင်လည်း လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စိတန်းပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည့် မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်တို့၏ အရိပ်တို့သည် မှောင်နေသည်ကို ပို၍ မည်းမည်းမှောင်မှောင်စေပါသည်။ လမ်းမီးတိုင်အနည်းငယ်သည်လည်း မှုန်ဝါးဝါးနှင့် တစ်တိုင်နှင့် တစ်တိုင်လည်း အလှမ်းဝေးလှသည်။ အဖော်အလှော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လူနေအိမ်ခြေနှင့် မိုင်တစ်ထောင်ခန့် ကွာဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်နေသလို ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်အားငယ်နေသည့် အချိန်တွင် ဘေးအန္တရာယ်ကို စဉ်းစားမိ၍ စိတ်အားငယ်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိဖုရားကလေး၏စာကို ယူဆောင်လာခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရကား သည်လိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆက်ကြီးသော်လည်းကောင်း၊ မစ္စတာရေဒါရက်ဇင်း ဒေးသော်လည်းကောင်း ရှိနေလျှင် မည်မျှကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးမိပါသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်လားဟု သံသယဖြစ်နေလျှင် တကယ်တွေ့မည်လော၊ မတွေ့မည်လောဟု သို့လောသို့လော စဉ်းစားပြီး အချိန်ကုန်ခံနေမည်အစား၊ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တကယ်တွေ့တော့မည်ဟု ယူဆကာ လာမည့်ဘေးပြေး၍သာ တွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤဆိုရိုးစကားအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးမိ၍ မမှိုက်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်နေမိလျှင် သူတို့ထောင်ချောက်ကို ကွေကွင်းရန် အချိန်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ယုတ်စွာအဆုံး ကျွန်တော်၏လက်သည် ခြောက်လုံးပြူးဆီသို့ ရောက်ကာ ပြန်လှန်ခွဲခွဲနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားတွေဝေ၍ နေမိပါသည်။ ထိုပြင် ဖြစ်ပျက်ပုံကလည်း မြန်လွန်းလှပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်အားတင်း၍ ကြောက်စိတ်များကို ဖယ်ရှားနေသည့် အချိန်မှာပင် တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ပြောနေကြသည့် စကားသံများကို ကြားရပြီး လမ်းဘေး ထင်းရှူးပင်အောက်တွင်လည်း လူရိပ် နှစ်ခုသုံးခုကို မြင်ရပါသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်ရာ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့သို့ တစ်ရုတ်တည်းပြေးကာ ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ဖာလုံလောက်ဝေးသေးသည့် မြို့ဘက်မှ မီးရောင်များရှိရာသို့ တအားပြေးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုက်နှစ်ဆယ် သို့မဟုတ် ငါးဆယ်ခန့်လောက်သာ ပြေးလိုက်ရမည် ထင်ပါသည်။ အသေအချာတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ အပြေးမြန်လှသော ခြေသံများကို နောက်မှ ကြားရပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်တွင် ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျသွားပါတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုတိုက်ပြီး လဲခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နားလည်လာပါပြီ။ သူတို့သည် လမ်းပေါ်တွင် ကြိုးတန်း၍ ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော်လဲကျစဉ် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ လူတစ်ယောက်စီ ပေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်အောက်မှ ကြိုးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားပါတော့သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် မှောက်လျက်လဲနေပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ကျောပေါ်တွင် ခူးထောက်ထိုင်နေပြီးလျှင် ကျန်လူများက ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဘက်ကို တစ်ဘက်စီ ကိုင်ထားကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏

လက်ဆွဲအိတ်ကိုလည်း လုယူသွားပါပြီ။

“သူ့ကို ပက်လက်လှန်လိုက်” အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံကို ကျွန်-
တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော် အထူးကြိုးစား၍ မြေဖျောက်ခဲ့သည့် ကြောက်စိတ်နှင့် ပတ်
သက်၍ မှန်ကန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါပြီ။ ကြားရသည့်အသံသည် ရစ်ချင်ဟိန်၏
အသံ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သူတို့သည် ကျွန်တော်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်
သည် အခွင့်အရေးရှိသလောက်ပင် တအားကျိုးကာ သူတို့ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။
သို့သော် တာရှည်မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မမြင်ရသေးသည့် အခြားလူတစ်ယောက်သည်
လောက်လေးဝှေ့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လောက်စာလုံးကဲ့သို့ ကျွန်တော်ကို ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်
လိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပက်လက်လှန် လဲကျသွားပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏လည်ပင်း
ကို သန်မာသည့် လက်ချောင်းများဖြင့် အားရပါးရ ကိုင်ညှစ်ထားသည်ကို ခံနေရပါတော့
သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်များကိုလည်း ချုပ်ကိုင်၍ မြေကြီးတွင် ဖိကပ်ထားကြလေသည်။
ကျွန်တော်ရင်ပတ်ပေါ်မှ လူ၏မျက်နှာသည် ကျွန်တော်မျက်နှာဆီသို့ ငုံ့လာလေရာ အမှောင်
ကိုခွင်း၍ ရုတ်တရက်ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် ရှေးကြီးသုတ်ပျာ ဆောင်ရွက်လုပ်
ကိုင်လိုက်ရသည့်ပြင် ကျွန်တော်ကိုလည်း အင်နှင့်အားနှင့် ချုပ်ကိုင်ထားရသည့်အတွက် အသက်
ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်နေလေသည်။ သို့သော် သူသည် မိမိအကြံအစင်သဖြင့် ပြုံးနေပါသည်။
ကျွန်တော်၏မျက်စိက သူ့ကိုသိသည့်အကြောင်း ပြုလိုက်ရာ သဘောကျသလို အသံအုပ်အုပ်
ကလေးနှင့် ရယ်လိုက်လေသည်။

“သူ့ယူလာတဲ့ လက်ဆွဲအိတ် ဘယ်မှာလဲ၊ သေတ္တာလေးဟာ အဲဒီထဲမှာ ရှိမှာပေါ့”
ရစ်ချင်ဟိန်၏ အသံသည် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“သိမိမိကတော့လည်း သူ့ကိုယ်မှာရှိမှာပေါ့၊ ကျုပ်ရှာမယ်၊ သေသေချာချာ ကိုင်ထားစမ်း”
ရူပတ်က ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

တစ်ဘက်တစ်ယောက် ကျွန်တော်၏လက်ကို မြေကြီးနှင့် တပ်ဖိထားကြပြီးနောက်
ရူပတ်၏ဘယ်လက်သည် ကျွန်တော်၏လည်ပင်းမှ ခွာမသွားသော်လည်း အားနေသည့် ညာ
လက်သည် ဟိုနှိုက်သည်နှိုက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။ သူသည်
ကျွန်တော်၏ ခြောက်လုံးပြုကို တွေ့ရှိသွားရာ နောက်ပြောင်ရင်း ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီးနောက်
ရစ်ချင်ဟိန်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သေတ္တာကလေးကို တွေ့ပြန်ရာ နှိုက်လူ
လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်ရွန်းရွန်း တောက်နေလေသည်။ သူ့ဦးနှစ်
ဘက်နှင့် ရင်ပတ်ပေါ်တွင် အတင်းဖိထားသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အသက်ပင် ကောင်း
ကောင်း မရှူနိုင်တော့ပါ။ သည်တော့မှပင် ကျွန်တော်လည်ပင်းမှ လက်ကိုလွှတ်၍ စိတ်အား
ထက်သန်စွာနှင့် သေတ္တာကလေးကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

“မီးယူခဲ့စမ်းဟေ့” သူသည် အော်လိုက်လေသည်။ လူဆိုးတစ်ယောက်သည် ခပ်
အုပ်အုပ် မီးအိမ်ကလေးကို ယူလာပြီးလျှင် မီးရောင်ကို သေတ္တာပေါ်သို့ကျအောင် လှည့်ပေး
လေသည်။ ရူပတ်သည် သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အထဲထွင်ရှိသည့် ပစ္စည်းကို
မြင်သောအခါ ရယ်လိုက်ပြန်၍ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

“မြန်မြန် မြန်မြန်လုပ်ကွ၊ တို့လို့ချင်တာလဲ ရမပဲ၊ တော်တော်ကြာ လူတွေရောက်

ချင် ရောက်လာလိမ့်မယ်” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်က အရေးတကြီး တိုက်တွန်းနေလေသည်။

ကျွန်တော်အဖို့ မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ် ရလာပါသည်။ သေတ္တာကလေး
ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ဒုက္ခဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိသော်လည်း စာကလေးသာ သူ့လက်ထဲ
ပါမသွားလျှင် ကံကောင်းလှပြီဟု အောက်မေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ရူပတ်သည် သေတ္တာထဲမှာ
ပါလာသည့် ပစ္စည်းကဲ့သို့ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ယူဆောင်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သံသယ
ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသော်လည်း စာအကြောင်းကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သူသည် ရစ်ချင်
ဟိန်ပြောသည်ကို နားထောင်ပါမည်လော... နားမထောင်ပါ။ ဟင်တလောမြို့စားသည် ကိစ္စ
အဝဝကို သေသေချာချာ လုပ်ကိုင်တတ်ပါသည်။

“ဒီထက် နည်းနည်း ခေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြဦးစို့” ဟု ပြောပြီးလျှင် ထပ်၍ ရှာနေပြန်
လေရာ ကျွန်တော်၏ မျှော်လင့်ချက် လွင့်စဉ်သွားပါပြီ။ သူသည် စာကို တွေ့ရှိပေတော့မည်။

ခဏကြာသော် စာဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ သူသည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို
ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးအိမ်ကိုင်ထားသည့်လူကို အနားသို့တိုးခဲ့ရန် စိတ်မရှည်သလို လက်ရိပ်
ပြရင်း အထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်ရှုနေလေသည်။ စာကလေး
သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်ရွန်းရွန်း
တောက်၍ မြူးသွားကာ စာအိတ်ကို ဖြုဖွင့်လိုက်လေ၏။ သူ့အား ရုတ်တရက် တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သူ့အဖို့ မည်မျှလောက် အဖိုးတန်သည်ကို သိရပါသည်။ သူသည် ရစ်ချင်ဟိန်
က တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ သွားကြရန် တိုက်တွန်းနေသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ကျွန်တော်
က ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ သူ့အောက်မှ မျက်လုံးပြူးကြည့်နေသည်ကိုလည်း
မမူတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် စာကို ဖတ်နေပါတော့သည်။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်သွားတင်လိုက်လေသည်။

“မြန်မြန် ရူပတ် မြန်မြန်လုပ်ပါ” သူသည် တောင်းပန်နေလေသည်။

“အသာနေစမ်းပါ ကိုယ့်လူရ ဒါလောက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့စာမျိုး မဖတ်ရတာ
အတော်ကြာနေပြီ” ဟု ရူပတ်က မြန်မြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အရှူးတစ်ပိုင်း
ဖြစ်လျက် ဒေါသရှိန်သည်လည်း ကျွန်တော်ကို အားသစ်လောင်းသလို ဖြစ်လာပါသည်။
ရူပတ်သည်လည်း စာဖတ်ရင်း သဘောကျနေသဖြင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့သလို ဖြစ်နေပါ
တော့သည်။ ဖိထားသည့်အခါ အနည်းငယ်ဖော့လိုက်သလိုဖြစ်နေ၍ သူဦးခေါင်းသည်လည်း
တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်အတွက် အခွင့်ကောင်း ကြုံလာပါပြီ။ ကျွန်တော်
သည် သူ့ကို ရုတ်တရက် တွန်းဖယ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ လက်ယာလက်ကိုလည်း အရမ်းကာ
ရောလိမ်ကာ အလွတ်ရုန်းကန်လိုက်၍ စာကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ရူပတ်သည် သူ့အဖို့ အဖိုး
မမြတ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းအတွက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ နောက်သို့ ခုန်လိုက်လေသည်။
ကျွန်တော်သည် ခဏမျှ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို တစ်ချိန်ထိုး
ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော်ထက်ပင် လျင်မြန်လှသည်။ သူသည် မီးအိမ်နှင့်
လူနောက်သို့ လှည့်ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုလူကို ကျွန်တော်ဆီသို့ တွန်းလှုပ်ပစ်လိုက်ရာ
မီးအိမ်သည် မြေပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေ၏။

“မင်း တုတ်ပေးစမ်း၊ ဘယ်မလဲ... အေး ဟုတ်ပြီ” ဟူသော ရူပတ်၏အသံကို

ကြားရပါသည်။

“ဟေ့ ရုပ်တံ. . . မင်း သူ့ကို မသတ်ဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်နော်” ရစ်ချင်ဟိန်
၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

သူ့အမြေကား ကြောက်စရာ ရယ်သံကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည့် သူ့ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်
လိုက်ရာ ရုပ်တံကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့လက်မှာ တုတ်တုတ်ကြီး တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ
သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်ထားလေသည်။ သည်နောက် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို အသေအချာ
မသိတော့ပါ။ ရုပ်တံ၏ ကျိန်ဆဲသံထွက်ပေါ်လာ၍ ကျွန်တော် အတင်းတိုင်းသွားသည်တွင်
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို နောက်မှဆွဲလိုက်သလို ရှုပ်ရှက်ခတ်ဖြစ်သွားပြီးနောက် သူသည်
ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နဖူးပေါ်တွင် လေးလံသည့်ဝေဒနာကို
ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် ဘာမှမသိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကြီး လန်လဲနေပြန်ပါပြီ။
ဦးခေါင်းထဲမှလည်း နာကျင်၍ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ လူတစ်စုသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ
စကားပြောနေသည်ကို မသိမသာ သတိမဲ့လိုက်မိပါသည်။ ရုပ်တံ၏ရယ်သံကို ကြားရ၍
တုတ်ကြီးကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်တွင် မထားသည်ကိုလည်း မြင်ရပြီးနောက် ရစ်ချင်ဟိန်က
သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲလိုက်လေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူ့ညီတော်မောင်အား ကျွန်-
တော့်ကို မသတ်ပါဘူးဟု ကတိပြုထားသည်ကို သတိပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာပါသည်။
သူတို့ ပြောဆိုနေကြပုံမှာလည်း စကားပြောရပ်ရန် ပြောဆိုနေကြဟန် တူပါသည်။ စကားသံတို့
သည် တဖြည်းဖြည်း တိမ်၍ သွားပါတော့သည်။

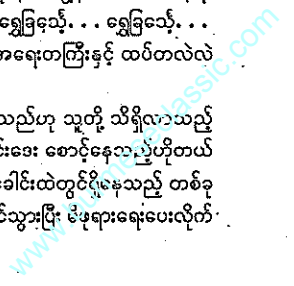
သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်
တာ တစ်ခုရှိပါသေးသည်။ “ဆော်မယ်ဗျာ” ဟူသော အောင်မြင်ထက်မြက်သည့် အသံတစ်ခု
ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် “မလုပ်ပါနဲ့. . . မလုပ်ရဘူး” ဟု အခြားတစ်ယောက်၏ အသံကို
ကြားရပါသည်။ ထို့နောက် “ဟေ့. . . ဒါဘာလဲ” ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံများ၊ အံ့ဩခြင်း၊ ခေါ်သံထွက်ခြင်းတို့ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသည့်
အော်ဟစ်သံများနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံနှစ်ချက်အပြင် ကျိန်ဆဲသံ၊
ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည့် အသံများကို ကြားရပါသည်။ ထိုနောက် ထွက်ပြေးကြသည့်
ခြေသံများကို ကြားရပြန်ပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြသည်ကို မသိနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်
သည် မောပန်းကာ ခေါင်းရှုပ်နေပါပြီ။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုသာ ကျွန်တော် အလိုရှိ၍
တောင့်တပါသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
ဖျက်စိံများကို မှီထားလိုက်သည်။ နာကျင်ခြင်းလည်း သက်သာလာပါပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်လျက် ရှိပြီဖြစ်၍ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။

□□□

၂၅။ ဇင်းဒါးသို့ နောက်တစ်ဖန်အပြန်

မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထင်မြင်လာသည့်
အိပ်မက်ယောင်ယောင်တို့သည် တကယ်အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ရှုပ်ရှင်ထွေး
ထွေးဖြစ်၍ ပြေးကြလွှားကြခြင်းများသည် အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ပျက်ပုံက ဤသို့တည်း။
ရုပ်တံသည် ကျွန်တော့်အား ဒုတိယအကြိမ် အသေရိုက်တော့မည်ဟု ချိန်နေစဉ် လူကောင်း
တစ်ယောက်သည် သန်စွမ်းသည့် လူရွယ်သုံးလေးယောက်နှင့်အတူ လှည်းတစ်စီးနှင့် လမ်း
အတိုင်း လာနေကြရာ ကျွန်တော်တို့လူစုကို မြင်သောအခါ လှည်းမောင်းလာသူနှင့် သူ့လူများ
သည် လှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်း၍ သတ်ပုတ်နေသူများရှိရာသို့ အတင်းပြေးလာကြလေသည်။
လူဆိုးတစ်ယောက်က သူတို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ချင်သည်။ ထိုသူ မည်သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိပါသည်။ သူသည် အခြားသူများကိုပါ ခုခံဖို့ ပြောကြားနေလေ၏။ သို့သော်လည်း
အခြားသူများသည် သူထက် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိကြသည့်အလျောက် သူ့ကို တွန်းထိုးဆွဲခေါ်ကာ
ဘူတာရုံဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ရောက်ရှိလာသည့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသစ်များသည်
အရက်ပြင်းပြင်းကို ကျွန်တော်၏အခေါင်ထဲသို့ လောင်းချလိုက်ရာ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်
ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးများ ဖွင့်လာနိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်
ပျက်သည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ
ရောက်နေသည်ကိုလည်း သိလာလေရာ ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ “ရွှေခြင်သို့. . . ရွှေခြင်သို့. . .
ရွှေခြင်သို့ဟိုတယ်ကို ပို့ပေးပါ။ ငွေအစိတ်ပေးပါမယ်” ဟုသာ အရေးတကြီးနှင့် ထပ်တလဲလဲ
အော်နေမိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ အလုပ်ကိစ္စကို သတိရလာသည်ဟု သူ့တို့ သိရှိလာသည့်
အတိုင်း ကျွန်တော့်အား လှည်းပေါ်သို့ မတင်ကာ ရုဒေါရက်ဇင်းဒါး စောင့်နေသည့်ဟိုတယ်
သို့ ယူဆောင်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ကဲ့နေသည့် ဦးခေါင်းထဲတွင်ရှိနေသည့် တစ်ခု
တည်းသောအကြံမှာ ရက်ဇင်းဒါးဆီသို့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်သွားပြီး မိဖုရားရေးပေးလိုက်

သည် စာကို လူယူသွားခြင်း ခံလိုက်ရသည်အထိ မည်မျှလောက် ကျွန်တော် မိုက်မဲသည် အကြောင်းကို ပြောကြားရန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရက်ဇင်းဒေးသည် ဟိုတယ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ အဝင်ဝတွင်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးဝဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားစဉ် သူ၏ မြင့်မား ဖြောင့်မတ်သော အရပ်အမောင်းနှင့် နီနေသောဆံပင်ကို ခန်းမကြီးထဲမှ မီးရောင်ဖြင့် မြင်ရပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် လှည်းသားမှ လက်ကိုင်ဆန်တန်းကာ "ပျောက်ကျန်ရစ်ပြီ" ဟု ညည်းညူ လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားသောအခါ သူသည် တုန်လှုပ်သွားပြီးနောက် အနီးသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန် တော်၏ဦးခေါင်းသည် ကြည့်လင်နေပြီဖြစ်၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းကို အားလုံးသတိရ နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ခေါ်ခွဲ၍ သူ့ညှော်ခန်းထဲသို့ ပို့လေသည်။ ကျွန်တော့်အား လက်တင်ကုထားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေ၍ သူသည် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ရပ်နေပါသည်။ သူသည် ပြုံးနေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက စိတ်ပူပင် နေသည့် အရိပ်အရောင်ကို ပြုနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေပြန်သော်လည်း ခေါင်းမရွပ်လှဘဲ ဖြစ် ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းကို အတိုချုံး၍ လိုလေသေးမရှိအောင် ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်ပြောပြ ပါသည်။ စာအကြောင်း မရောက်သေးခင်တော့ သူသည် ထူးခြားသည့် အမူအရာကို မပြပါ။ ကျွန်တော်က စာအကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါကျမှ မျက်နှာထား ပြောင်းသွားလေ၏။

"စာကော ပါသေးတယ်လား" ဟု သူသည် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ စာလဲပါတယ်၊ စာရော သေတ္တာကလေးရော ကျွန်တော်ယူလာခဲ့တာ၊ အခုတော့ နှစ်ခုစလုံး ပါသွားပြီးတော့ ရှုဒေါ့၊ ရုပ်ဟာ စာကိုရသွားပြီ"

ဒဏ်ရာနှင့် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းသည် မခံနိုင်လောက်အောင် ကိုက်လာပြန်ပါ သည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှစ်ချက်ဆင့်တီးလိုက်ရာ တုတ် တုတ်ခိုင်ခိုင် လှရွယ်တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ သူသည် သက္ကလပ်အင်္ကျီ၊ တောင်းဘိတ် ကို ဝတ်ဆင်ထား၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တပည့်လက်သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း လိမ္မာရေးခြားရှိ၍ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော အမူအရာရှိလေသည်။

"ဂျိမ်း... ဟောဒီက လူကြီးမင်းရဲ့ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရလာတယ်၊ ဆေးထည့်ပေး လိုက်စမ်းပါ" ဟု ရှုဒေါ့က ပြောလိုက်လေသည်။

ဂျိမ်းသည် ထွက်သွားပြီးနောက် မိနစ်အနည်းငယ်လောက်ကြာသောအခါ ရေလေး မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ပတ်တီးများကိုယူ၍ ပြန်ဝင်လာလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏အပေါ် တွင် ကိုင်းညွတ်ကာ အနာကို ဆေးကြောပြီးနောက် ကျင်လည်စွာ လုပ်ကိုင်ပေးနေလေသည်။ ရှုဒေါ့သည် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

"ပြီးပြီလား ဂျိမ်း..." ရှုဒေါ့က မေးလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ" သူတပည့်က ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

"ဒါဖြင့် သံကြိုးရိုက်တဲ့ ပုံစံပေးတာ"

ဂျိမ်းသည် ထွက်သွားပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် ပုံစံများနှင့် ပြန်ရောက်လာလေ၏။

"ခေါင်းလောင်းတီးရင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်နော်" ရှုဒေါ့ကပြောလိုက်ပြီး ကျွန် တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ ဆက်လက်ပြောပါသည်။

"သူတို့အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်၊ သူတို့ တစ်ယောက်ယောက် ရုပ်စံ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရစ်ချင်ဟိန်ပုံဖြစ်ဖြစ် ဒီစာနဲ့ ဘုရင်ကလေးဆီ ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

"မဝင်ရဘူး" သည်လိုအော်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ မီးရဲရဲ သံပူချောင်းကြီးကို ထိုးသွင်းလိုက်သလို ပြင်းပြသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီးလျှင် ကုလား ထိုင်ပေါ်သို့ ခွေလဲကျသွားပါ၏။

"အင်း... သူတို့ကို မဝင်နိုင်အောင်တားဆီးဖို့ ခင်ဗျားတော့ တတ်နိုင်ပုံရတယ်၊ သူတို့ဟာ စာတိုက်ကိုလဲ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး သိလား၊ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက် ကိုယ်တိုင်သွားမှာပဲ၊ ဘယ်သူသွားမယ် ထင်သလဲ" သူသည် ပြုံး၍ ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ရှေ့တွင် မျတ်မှောင်ကုပ် စဉ်းစားရင်း ရပ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်သူသွားမည်ကို အသေအချာမသိသော်လည်း ရစ်ချင်ဟိန် သွားမည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ မဖွယ်ရာသည့် အကြောင်းများကို မည်သူမှ မသိကြသည့်ပြင် သူ၏ဂုဏ်ပြင်နှင့်ဆီလျှင် ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ အလွယ်တကူ ဝင်ခွင့်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရစ်ချင်ဟိန်သည် စာကိုယူ၍ ဘုရင်ကလေးထံသို့ သွားရောက်လိမ့် မည်ဟု ယူဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"စာကို မိတ္တူကူးပြီး ယူသွားလိမ့်မယ်၊ အင်း... နက်ဖြန်ခါ မနက်ဆီရင် ရစ်ချင်ဟိန် နဲ့ ရုပ်စံ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဘုရင်ကလေးဆီဝင်ဖို့ သွားတော့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့ ညတောင် သွားချင်သွားနေတော့မှာပဲ" ဟု ရှုဒေါ့က ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ သံကြိုးပုံစံများကို ယူလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားနဲ့ဆက်တော့ စကားဝှက်စိစဉ်ထားခဲ့တာ ရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့... ရေးသာရေးပါ၊ ကျွန်တော်က စကားဝှက်နဲ့ ပြန်ရေးပေးပါမယ်"

"ကျွန်တော် ရေးထားတာကတော့ ဒါပဲ၊ စာတမ်းပျောက်သွားသည်၊ တတ်နိုင်လျှင် ဘယ်သူမှ သူ့ကို မတွေ့ပါစေနဲ့၊ သံကြိုးရိုက်သူသို့ ပြန်ပြီး သံကြိုးရိုက်ပါ"

ကျွန်တော်က ရှုဒေါ့၏ အကြောင်းကြားစာကို စကားဝှက်နှင့် ပြန်ရေးပေးပါသည်။ ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးလိုက်ရာ ဂျိမ်းသည် ချက်ချင်းဝင်လာလေ၏။

"ဒီသံကြိုးစာကို ပို့လိုက်ပါ" ရှုဒေါ့က စေခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ "ကဲ- ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲသွားရင် ကောင်းမယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော် သည် မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာပြန်သောကြောင့် ဘယ်ကဲ့သို့ ပြန်ဖြေမိသည်ကို သတိမရ တော့ဘဲ ရှုဒေါ့ကိုယ်တိုင် သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ပို့လိုက်သည်ကိုသာ သတိရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီအချိန်တွင် ဂျိမ်းဝင်လာ၍ ကျွန်တော့်ကို နှိုးပါသည်။ နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာလျှင် ဆရာဝန်ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ ကျွန်တော့် အတွက် ဝန်မလေးလျှင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် တွေ့ဆုံလိုသည့်အ ကြောင်း ပြောလာလေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ဆရာကို အမြန်ခေါ်ခဲ့ရန် ပြောကြားလိုက်ပါ သည်။

ရုဒေါ့သည် ခပ်အေးအေးတည်တည်ပင် ရောက်လာပါသည်။ ဘေးအန္တရာယ်များ နှင့်တကွ အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စတို့သည် သူ့အဖို့ အရက်ကောင်းတစ်ခွက် လောက် သောက်ထားရသလို ဖြစ်နေလေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီးမရစ်၊ ဟောဒါကတော့ ဆက်ဆံကပြန်လာတဲ့ သံကြိုးစာပဲ။ ကံ... ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ဟိုပစ္စည်းလေးတွေ လူဖိုက်စွကို ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ ရုပတ်နဲ့ ပူးပြီးကြစည် တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရင်ကလေးဆီ အခစားဝင်ဖို့ကို သူ စထရဲဆောက ထွက် မလာခင်ကတည်းက ခွင့်တောင်းထားခဲ့တယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲတွင် တံတောင်နှင့်ထောက် ခြံ ယပါသည်။ သူသည် ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

“ခင်ဗျား နားလည်ပြီမဟုတ်လား၊ သူဟာ စထရဲဆောက တနင်္လာနေ့က ထွက်ခဲ့ တယ်၊ ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ဘုရင်ကလေးက သူ့ဆီ အခစားဝင်ဖို့ သောကြာနေ့ချိန်းထားတယ်၊ ဒီတော့”

“သူတို့က အစစအရာရာ အောင်မြင်ဖို့ချင် တွက်ထားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ စာကို ရစ်ချင်ဟိန်က ယူသွားမယ်” ကျွန်တော်က အော်လိုက်ပါသည်။

“ရုပတ်အကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ မိတ္တူကိုသာ မေးလိုက်မှာပေါ့၊ တတ်နိုင် လို့ရင် ရစ်ချင်ဟိန်နဲ့ ဘုရင်ကလေးတွေ့ဖို့ကို ဆယ်နှစ်နာရီလောက်အထိ အချိန်ဆွဲထားဖို့ ဆက်ကြီးဆီ သံကြိုးရိုက်လိုက်မယ်၊ ဒါမှမဖြစ်နိုင်ရင်လဲ ဘုရင်ကလေးကို ဇင်းဒါးက တခြား ကို ခေါ်ဆောင်သွားဖို့လဲ သံကြိုးထဲ ထည့်ရိုက်မယ်”

“သို့ပေမယ့် ရစ်ချင်ဟိန်ကတော့ ခုချက်ချင်းမဝင်ရလဲ နောင်မှပဲဝင်ရခင်ရ ဘုရင်ဆီ ကို မရရအောင်တော့ ဝင်မှာပဲ” ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သလို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခုချက်ချင်း ဝင်ရတာနဲ့ နောက်မှဝင်ရတာဟာ အင်မတန်ကို ကွာခြားတယ်” ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးက အော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏နံတေး အိပ်ရာပေါ်၌ထိုင်ကာ ပြတ်သားသော စကားလုံးများဖြင့် သွက်သွက်ကြီး ဆက်လက်ပြောနေလေ၏။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ ခင်ဗျား ထုနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကနေပြီး ကျွန်- တော်သတင်းကို ဆက်ဆံ ပို့လိုက်ပါ၊ ဟိုမှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကိုလဲ ခင်ဗျားဆီ သံကြိုးရိုက် ပြီး အသိပေးဖို့ ဆက်ကိုပြောပါ၊ ခင်ဗျား ခရီးသွားနိုင်ရင် သွားနိုင်ချင်း စထရဲဆောကို သွားပြီး ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့အကြောင်း ဆက်သိအောင် တိုက်ရိုက်အကြောင်းကြားပါ၊ ခင်ဗျားအကူ အညီကို ကျွန်တို့ လိုချင်ရင်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားကကော ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ” ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း မေး လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဇင်းဒါးကို သွားမယ်” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဇင်းဒါးကိုလား” ကျွန်တော်သည် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဇင်းဒါးကိုသွားမယ်၊ ရစ်ချင်ဟိန်ကို မိအောင်လိုက်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ သူ့သွားတဲ့နောက်က အတင်းလိုက်ရမှာပဲ၊ ဟိုကို သူ အရင်ရောက်နေရင်လဲ ကျွန်တော်ရောက်တဲ့အထိ ဆက်က ဆိုင်းထားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ကသာ အရင်ရောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဘုရင်ကလေးကို သူ့တွေ့ရမယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူသည် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရင်ကလေးနဲ့ မတူတော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ဘုရင်ဟန်ဆောင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလား၊ အင်း... တကယ်လို့သာ ကျွန်တော် အချိန်မီ ရောက်သွားရင် ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ ဇင်းဒါးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တွေ့ရမှာပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ သူ့အပေါ်မှာ မော်မော်ရွှေရွှေနဲ့ ဧည့်ခံပြီး ဟိုစာရဲ့မိတ္တူကို သူ့ဆီက လက်ခံလိုက်မှာပေါ့၊ ဟို... ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ ဇင်းဒါးရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှာ ရုဒေါ့ဘုရင်ဆီ အခစားဝင်ရပါလိမ့် မယ်၊ စိတ်သာချပါ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

သူသည် ရုပ်လျက် သူ့အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့သဘောထားသနည်းဟု အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အဖို့တော့ သူ့အစီအစဉ်မှာ ရဲတင်းလွန်းလှ သည့်အတွက် အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ပြန်လှဲချပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

ရုဒေါ့သည် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာသောအခါ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာ တတ်သကဲ့သို့ပင် အစီအစဉ်တစ်ခုခု ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ၌ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ရုတ်တရက် ပြေပျောက်သွားတတ်ပါသည်။ သူသည် စကားဆက်၍ ပြောပြန်သောအခါ၌ အေးဆေးတည် ငြိမ်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်လေ၏။

“သူတို့အထဲမှာ ရုပတ်နဲ့ ရစ်ချင်ဟိန်နှစ်ယောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက် ထိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါက သေချာတယ်၊ ကျွန်တို့ဘက်ကလည်း ရှုရိတေး နီးယားမှာ နှစ်ယောက်ရှိနေရမယ်၊ ဒီကိစ္စမယ် ရစ်ချင်ဟိန်က ပထမစမ်းပြီး ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ မရဘူးလို့ဆိုရင် ရုပတ်ဟာ ဘုရင်ရှေ့မှောက်ရောက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စွန့်စွန့်စားစား ကြံတော့မှာပဲ၊ သူနဲ့ ဘုရင်ကလေးနဲ့သာ ငါးမိနစ်လောက် တွေ့လိုက်ရရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက် ကုန်တော့မှာပဲ၊ ကံ... ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ ဆက်က ရုပတ်ကို ဘုရင်ကလေးအနား မတပ်နိုင် အောင် လုပ်ထားတုန်း ကျွန်တော်က ရစ်ချင်ဟိန်ကို အရက်ခွက်ရမယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ထုနိုင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း စထရဲဆောကိုသွားပြီး ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဆက်ကို အသိပေးပါ၊ ခု အတောအတွင်းမှာတော့ ရှိမ်းကို ခင်ဗျားနဲ့ ထားခဲ့မယ်၊ သူဟာ အလွန်အသုံးကျပြီး စိတ်ချ လက်ချ အားကိုးနိုင်ပါတယ်” သူသည် ပြောရင်းဆိုရင်း နေရာမှထကာ “ကျွန်တော်မသွားခင် လာကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဆရာဝန်က ဘာပြောတယ်ဆိုတာလဲ ကြားချင်သေးတယ်” ဟု ဆက် လက် ပြောသွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် နာမကျန်းဖြစ်ကာ ကိုယ်ကာယ ခွမ်းနယ်နေသူများကဲ့သို့ လဲလျောင်း ရင်း ကြုံတွေ့နေရသော ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်များနှင့်တကွ ဆင်ကန်းတော့တိုး စွန့်စားကြရမည့် အစီအစဉ်တို့ကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ဆက်၏ သံကြိုးစာထဲတွင်ပါသော အကြောင်းအရာ များကို အခြေတည်၍ ရုဒေါ့ယူဆပုံများကို ကျွန်တော်သည် သဘောမတူနိုင်ဘဲ အခြေအမြစ် သေးသိမ်လွန်းလှသည်ဟု မိမိဘာသာ ပြောဆိုနေမိပါသည်။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော် မှားနေပါပြီ၊ ရုဒေါ့ စဉ်းစားမိသကဲ့သို့ပင် သူ့စိတ်ထားသည့်အတိုင်း စ၍ ခြေလှမ်းလှမ်းနေပါပြီ။ ယခု ကျွန်တော် လှုံ့နေသည့်အချိန်မှာပင် ရစ်ချင်ဟိန်သည် မိဖုရားကလေး၏ နှုတ်ဆက်စာကို သူနှင့် တပါတည်းယူဆောင်ကာ ဇင်းဒါးသို့ ထွက်ခွာသွားနေလေပြီ။ ရုပတ်ကို နောက်လုပ်ငန်း စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝမသိနိုင်သော်လည်း သူ၏နောက်ကြောင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်

အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်စိစစ်ကြည့်၍ ရှေ့တွင် ဖြစ်ပျက်လာမည့် ကိစ္စတို့က ကျွန်-
တော်မှန်သည်ကို ပြနေကြပါသည်။ ဘိုးအားသည် သူ၏လက်ကိုင်တုတ် ဖြစ်လေသည်။
ရွှေဝင်းနွဲ့စွာပြောလောက် အကုန်ခံ၍ လူတွေကို ငှားရမ်းလိုက်ရာ ထိုလူများကလည်း နောက်
ပြောင်ခြင်းပင်ဟု အောက်မေ့ကြ၍ ဘူတာမှ မြင်းလှည်းများကို အားလုံးငှားစီးသွားကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာသဖြင့် စဉ်းစားခန်းကို ရပ်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ခင်ဗျား နှစ်ရက်လောက်တော့ ဘယ်မှမသွားချင်နဲ့ဦး၊ ဒီနောက်တော့ သွားလို့
ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ဆရာဝန် ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်သည့်အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရာ သူကလည်း နောက်
ထပ် လာကြည့်ပါဦးမည်ဟု ပြောပါသည်။ သူပြန်သွား၍ မကြာမီပင် ရုဒေါက်ဇင်းဒေး
ရောက်လာလေသည်။

“ကဲ . . . ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“ခင်ဗျားမှာ လက်နက်ပါရဲ့လား”

ကျွန်တော်က မေးပါသည်။

“ကျွန်တော်ခြောက်လုံးပြူး ပါတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဓားလဲပါတယ်။ ခင်ဗျားလာရင်
ဆက်ကို အသိပေးနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ထနိုင်ရင် ထနိုင်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်”

“ဒါတော့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး ကိုယ့်လူရာ”

“ခင်ဗျား ဘူတာကနေပြီး ဘယ်သွားမလဲ”

“တောထဲဖြတ်ပြီး ဇင်းဒေးကိုသွားမယ်၊ ဘူတာကို နတ်ဖြန်ခါည ကိုးနာရီရောက်လာ
မယ်၊ ကြာသပတေးနေ့မှာ ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ ချိန်းတာထက်စောပြီး ဘုရင်ကလေးဆီ မဝင်ရရင်
အချိန်မီ ကျွန်တော်ရောက်သွားမှာပဲ” ရုဒေါက် ပြောနေလေသည်။

“ဘုရားသခင် မ၊ပါစေ ရုဒေါ့”

“ဘုရင်ကလေးဟာ စာကို မရစေရဘူး ဖရစ်”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေစဉ် တိတ်နေကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂျိမ်း
သည် ခြေထဲမကြားရဘဲ ခပ်သွက်သွက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“ရထားရောက်နေပြီ ဆရာ”

ဂျိမ်းက ပြောလေသည်။

“ဒီအမတ်ကြီးကို ကြည့်ရှုရစ်နော် ဂျိမ်း၊ သူက သွားတော့မဆိုဘဲ ပစ်မထားနဲ့ သိ
လား” ဟု ရုဒေါက် သူတပည့်ကို မှာနေလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် ဆုကိုလက်ခံရန် ထွက်ခွာသွား
ပါပြီ။ မိဖုရား၏စာကို ရယူရန်နှင့် မိဖုရား၏ မျက်နှာတော်ကို တွေ့မြင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

□□□

၂၆။ ကျိုးရေပြင်မှ လှိုင်းဝလက်

အောက်တိုဘာလ (၁၆) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ညနေစောင်းတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး
ဆက်သည် အလွန်စိတ်တိုနေလေသည်။ သူကတော့ သည်လောက်ပဲ ဖွင့်ပြောပါသည်။
သို့သော် ကျွန်တော် နှစ်စဉ်သွားရောက်နေသည့် ကိစ္စအတွက် သူမှာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင်
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နှုတ်ဆက်စာကို ပေးလိုက်ခြင်းသည်လည်း ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ကောင်း
ကောင်းကြီး ဖြစ်စေနိုင်သည့် မိုက်ခဲခြင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့ ပျက်စီးရတော့
မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပျက်စီးရမည့် ဘေးအန္တရာယ်များ ဖန်တီးလာပါပြီ။ ဝင်တင်ဘတ်မြို့
ကျွန်တော်ထံမှ သူ့ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည့် တိုတောင်းလှသော သံကြိုးစာကလေးကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် ဆက်သည် သည်လောက်ပဲ ရိပ်မိလေသည်။ ထိုသံကြိုးစာကလေး၌ ရစ်ချင်ဟိန်
ကို ဘုရင်ကလေးထံ မဝင်ရောက်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုကဲ့သို့မှ
မဆောင်ရွက်နိုင်လျှင် ဇင်းဒေးမှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်
ဟု သူ့ကို ညွှန်ကြားထားလေသည်။ သူ့ကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤကဲ့သို့ ညွှန်ကြား
လိုက်သည့် အကြောင်းကိုတော့ ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ရစ်ချင်ဟိန်သည်
ဘုရင်မင်းမြတ်အား မကြားနာထိုက်သည့် သတင်းများကို လာရောက်ပြောကြားမည့်အတွက်
ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့သော်ပင် ကျရောက်သည့် တာဝန်
သည် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စမဟုတ်ဟုထင်သော်လည်း မလွယ်ကူလှပါ။ သူသည် ရစ်ချင်ဟိန်
ဘယ်မှာရှိသည်ကို မသိသည့်အတွက် သူမလှာအောင် တားဆီးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ပြင်လည်း
ဘုရင်ကလေးကိုယ်တိုင်က သူ ဟန်ကျပန်ကျမွေး၍ မဖြစ်မြောက်သည့် ခွေးမျိုးကောင်းတစ်မျိုး
ကို မြို့စားရစ်ချင်ဟိန်က ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မွေးမြူထားနိုင်သည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
ခွေးမွေးခြင်းနှင့်လှသဖြင့် ဤကဲ့သို့ မိမိ၏ရှေ့တော်သို့ မြို့စားဝင်ရောက်မည်ကို အထူး
ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရစ်ချင်ဟိန်အား ဝင်ရောက်ခစားခွင့်
ပြုတော့မည်ဟု အမိန့်ရှိထားလေသည်။ ဆက်က လှည့်ပတ်၍ တောထဲတွင် တောဝက်ကြီး

တစ်ကောင် မြင်မိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် တောလိုက်ထွက်ကြလျှင် အလွန် ကောင်းလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သံတော်ဦးတင်သော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ရစ်ချင်ဟိန်နဲ့တွေ့ဖို့ နောက်ကျနေတော့မပေါ့” ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြောလေသည်။

“ညနေမိုးချုပ်ချိန်မှာ ပြန်ရောက်နိုင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်” ဆက်က လျှောက် ထားလေသည်။

“ပင်ပန်းနေတာနဲ့ သူနဲ့ စကားကောင်းကောင်းပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ခွေးမွေး တွေး ဘယ်လို ချောအောင်လှအောင် လုပ်ရတယ်ဆိုတာကိုလဲ သိပ်သိချင်တာပဲ”

ဘုရင်ကလေးသည် ဤကဲ့သို့ပြောဆိုနေစဉ် မင်းလူလင်တစ်ဦး ရောက်လာ၍ သံ ကြိုးတစ်စောင်ကိုပေးရာ ဆက်သည် သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဖတ်စမ်းပါဦး။ ရစ်ချင်ဟိန်ဆိုကဗျားလား။ သူ ခပ်စောစော ရောက်ချင်ရောက်လာ မှာ၊ ဒီခွေးတွေအကြောင်းလဲ သိချင်လှပြီ” ဘုရင်ကလေးက မိန့်ကြားပြန်သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးလုနီးပြီဖြစ်၍ သူသည် ညနေစာပွဲတော်တည်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် စက်တော်ခေါ်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဆက်သည် မလွဲသာသည့်အဆုံး၌ သံကြိုးစာကို ဖတ်ရလေ၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ထင်တော်မူတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ မနက်ရှစ်နာရီ ရောက် လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကိုးနာရီမှာ သူနဲ့အတူတူ ပွဲတော်တည်ကြမယ်။ ပြီးတော့ ဒီက ကိစ္စပြီးရင် တောဝက်လိုက်ဖို့ သွားနိုင်တာပဲ။ ကဲ... ကျေနပ်တဲ့လား”

“အလွန်သင့်မြတ်လှပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟု ဆက်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကိုကိုင် ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဘုရင်ကလေးသည် နေရာမှထ၍ သမ်းဝေပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးအား နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဒီခွေးတွေလှအောင် ဘယ်လိုများ လုပ်သလဲမသိဘူး” ဟု ရေရွတ်ရင်း ဘုရင် ကလေးသည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆက်သည် မြို့စားအား ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ မဝင်ရောက်နိုင်အောင် မည်ကဲ့သို့ ကြံဆောင်ရပါမည်နည်းဟု ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားနေလေ၏။ ကိစ္စတိုးအောင် လုပ်ပစ်ဖို့မှအပ အခြားနည်းကို ရဲဝန်ကြီး ရှာမတွေ့အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ထင်ပေါ်သည့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို အမျက်ထွက်စရာ အကြောင်း မရှိဘဲနှင့် ရန်မူဖို့အတွက် သူ့တွင် လူဆိုးများမရှိပါ။

“မကြံတတ်တော့ဘူး” ဆက်သည် ဤကဲ့သို့ရေရွတ်ကာ ကုလားထိုင်မှတစ်ဆင့် လူ အများ ထင်တတ်သလို ရေကောင်းလေသန့်ရလျှင် အကြံကောင်း အကြံသစ်များ ရလိမ့်မည် ဟု ယူဆ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် တံတားရှင်ကလေး၏ လက်ယာဘက်ကူးဆီသို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိသည့် သူ့နေထိုင်ရာ အခန်းထဲတွင် ရှိနေလေသည်။ ညဉ့်သည် ကြည်နူးသာယာလျက် ပြေးလွှားနေသည့် တိမ်တိုက်ကလေးများက လခြမ်းကလေး ကို လွှတ်လိုက် အုပ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေလေရာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ကျုံးရေပြင်သည်လည်း လင်းလိုက်မိန့်လိုက်နှင့် တဖြတ်ဖြတ် တောက်ပနေလေသည်။ ဆက်သည် တွေ့ဝေထိုင်းမိုင်း လျက် ကျောက်တုံးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးဘောင်ကို လက်ခေါက်နှင့်တီးခေါက်ရင်း

ရပ်လျက် အပြင်ဘက်သို့ စူးစိုက်ကာ တွေးတောငေးမောနေလေ၏။ သစ်လွင်သောလေကို တော့ ရပါသည်။ သစ်လွင်သော အကြံညာဏ်များကိုကား မရ။

ရဲဝန်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဦးခေါင်းပြုကာ ရေပြင်ဆီသို့ ကိုင်းညွတ်လျက် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့မြင်လိုက်သည်မှာ ရေပြင်ပေါ်တွင် မြင်နေကျအရာများ သာ ဖြစ်ပါသည်။ အလယ်ဗဟိုမှ စု၍ပွက်ကာ ဘေးသို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ကျယ်၍ကျယ်၍ ထလာသည့် ဂယက်ကလေးများသာ ဖြစ်လေသည်။ ခဲကလေးကို ပစ်ချလိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ငါးပွက်လျှင်ဖြစ်စေ သည်လို လှိုင်းဂယက်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသည်။ သို့သော် ဆက် သည် ယခု ခဲလည်းမပစ်၊ ကျုံးထဲတွင်လည်း ငါးအနည်းငယ်သာရှိ၍ ထိုအချိန်တွင် ထ၍ပွက် မည်မဟုတ်။ သို့ ဆန်းကြယ်နေသည့်အတွက် သူသည် ထိုလှိုင်းဂယက်ကလေးများ ငြိမ်သက် သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေရာ ကြီးမားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရေထဲတွင် ရွေ့လျားနေ သကဲ့သို့ မထင်မရှား အသံများကို ကြားရလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူ၏ လက်ယာ ဘက်အောက်ရှိ ကျုံးရေပြင်တွင် လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဆက်” ဟု ခေါ်လိုက်သောအသံသည် တိုးတိုးကလေးဖြစ်သော်လည်း ပြတ်ပြတ် သားသား ရှိလှသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ပြတင်းဘောင်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဘက် စလုံးနှင့်ထောက်၍ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မြန်မြန် ဟိုဘက်က ကျောက်နံရံရုတ်လာပါ။ သိလား” ဟုသောအသံကို ထပ်၍ကြား ရပြီးလျှင် ထိုလူသည် တံတားကလေးနှင့် ရဲတိုက်နံရံကြီး တွေ့ဆုံ၍ သုံးထောင့်သဏ္ဍာန် ဖြစ် ပေါ်နေသည့် မှောင်ချိပ်ကြီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဖျက်လတ်ညင်သာစွာ ကူး ခတ်သွားလေ၏။ ဆက်သည် ယခုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည့် ညဉ့်အချိန်တွင် ထိုအသံ ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားကာ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေရင်း ထိုလူကို ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ ဘုရင်ကလေးသည်လည်း အိပ်ဖန်ဆောင်တွင် ရောက်နေပါပြီ။ သည်လိုအသံနှင့် ပြောမည့်သူမှာ ဘုရင်ကလေးမှလွဲ၍ အခြားတစ်ယောက်သာလျှင် ရှိပါသည်။

ထိုနောက် သူသည် ပြန်လှည့်ကာ အခန်းကိုဖြတ်၍ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်လာ လေ၏။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်လျှင် လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ဝတ္ထရားအရ ရဲတိုက်ကြီးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေသော အိပ်ဖန်စောင့်ဗိုလ် ဘာနင်စတိန် ကလေးနှင့် ဝင်တိုးမိနေလေ၏။ ဆက်သည် သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိ၍ ယုံကြည်လေသည်။

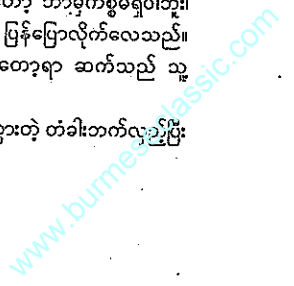
သူသည် ဆက်၏အမူအရာကို ဂရုစိုက်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး” ဟု တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာနှင့်စတိန် လူကလေး၊ ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ ဒီဘက်မှာတော့ ဘာမှတိစ္ဆာမရှိပါဘူး။ ရွှေဘက်ကိုလျှောက်သွားပြီး အဲဒီမှာ နေလိုက်စမ်းပါ” ဟု ဆက်က ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ အိပ်ဖန်စောင့်ဗိုလ်သည် မျက်လုံးပြူး၍သာ ကြည့်နေတော့ရာ ဆက်သည် သူ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“မသွားနဲ့ ဒီမှာပဲနေ၊ အရှင်နှစ်ပါးရဲ့ အဆောင်တော်ကိုသွားတဲ့ တံခါးဘက်လှည့်ပြီး ဘယ်သူမှ ဖြတ်မလာစေနဲ့၊ နားလည်ရဲ့လား”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့ ဘာသံကိုပဲကြားကြား လှည့်မကြည့်ရဘူး”

ဘာနှင့်စတိန်သည် ပို၍ အံ့ဩလာလေသည်။ သို့သော် ဆက်သည် ရဲဝန်ကြီးဖြစ် သည့်အလျောက် ၎င်း၏ရဲတိုက်ကြီးနှင့်တကွ အတွင်း၌ရှိသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး၏ လုံခြုံမှုသည် သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ” ဘာနှင့်စတိန်သည် သူ့စားဆွဲထုတ်ကာ တံခါးနားတွင် ရပ်၍နေလေ၏။

ဆက်သည် ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။ တံတားဘက်သို့သွားသည့် တံခါးကြီးကိုဖွင့်ကာ ထွက်လာပြီးနောက် လှေကားထစ်ကလေးများမှ ရေပေါ်ရှိ အောက်ခြေအဆင့်ကလေးရောက် အောင် ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးထောင့်ပုံစံ မောင်ရိပ်ထဲတွင် ကျရောက်နေ ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်နေသည်လူကို သူသိလေသည်။ ထိုလူသည် သူ့လက်ကို ခုတ်တရက် လှမ်းကိုင်လိုက်လေရာ ခြေအိတ်များနှင့် အောက်ခံဘောင်း ဘိကလေးကိုသာ ဝတ်ထားသည့် ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးကို တွေ့ရလေ၏။

“မောင်ရင် ဟုတ်လား” ဆက်က တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်မလို့ ခဏကိုင်ထားစမ်းပါ။ စိုကုန်မှာ စိုးလို့ အဝတ်တွေ ထုပ်ယူလာတယ်၊ မြဲမြဲကိုင်ထားပါ။ ချောတယ်ဗျ” ဟု ရုဒေါ့က ပြောလေ သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဘာလုပ်ဖို့ ဒီကိုလာတာလဲ” ဆက်သည် ရုဒေါ့ပြောသည့် အတိုင်း လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ရင်း တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်လေ၏။

“မိဖုရားကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့လေ၊ ရစ်ချင်ဟိန် ဘယ် တော့လာမလဲ”

“နက်ဖြန်ခါမနက် ရှစ်နာရီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ထင်တာထက် စောနေပြီ၊ ဘုရင်ကလေးရော”

“ဒီမယ်ရှိတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးနေပြီ၊ တခြားထွက်သွားအောင် ဘယ်နဲ့မှ လုပ်လို့မရဘူး”

ငြိမ်နေကြပြန်သည်။ ရုဒေါ့သည် ရှုပ်အင်္ကျီကို ခေါင်းကစွပ်ချလိုက်ပြီးလျှင် အောက် စကို ဘောင်းဘီထဲသို့ ထိုးသွင်းနေလေသည်။

“အပေါ်အင်္ကျီနဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ပေးစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ဘွတ်ဖိနပ်၊ အင်း... ပြီးပြီ အဆင်သင့်ပဲ”

“ဘုရင်ကလေးဟာ ရစ်ချင်ဟိန်ကို တွေ့ပြီးပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆီက တစ်ခုခု ကြားထားပြီးပြီလား” ရုဒေါ့က ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“တွေ့လဲမတွေ့၊ ကြားလဲမကြားသေးဘူး၊ ကျုပ်ကမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေရတာလဲ”

“သူ့မွေးထားတဲ့ခွေးရဲ့ အမွေးတွေ ချောအောင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတာ သိချင် တော်မူလို့တဲ့”

“အတည်ပြောနေတာလား၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျွန်တော် မမြင်ရဘူးဗျ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါထက် ဘုရင်ကလေးမယ် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရှိနေသလား”

“အင်း... ရှိတယ်”

“ဒုက္ခပဲ၊ စကားပြောရအောင် ကျွန်တော့်ကို တစ်နေရာ ခေါ်မသွားနိုင်ဘူးလား”

“နေစမ်းပါဦး၊ မောင်က ဒီကို ဘာလုပ်လာနေတာလဲ”

“ရစ်ချင်ဟိန်ကို တွေ့ရအောင်လို့ခင်ဗျာ၊ ဆက်- သူ့မယ် မိဖုရားကလေးရဲ့ စာမိတ္တူ ပါလာလိမ့်မယ်”

ဆက်ကြီးသည် သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို လိမ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ် အမြဲပြောနေသားပဲ” သူသည် ကျေနပ်သွားသယောင် လေသံနှင့် ပြောလိုက် လေသည်။ သူသည် လူသာမန်ထက်ပို၍ စဉ်းစားတတ်မည် ဖြစ်သော်လည်း သည်လိုတော့ ပြောဖို့မလိုပါ။

“ကဲ... လာ” ဟုဆိုကာ ရဲဝန်ကြီးသည် လှေကားထစ်ကလေးများမှ တက်သွား လေ၏။

တံတားကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် သူတို့သည် ရဲတိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။ လမ်းကြားကလေးထဲတွင် အရှင်နှစ်ပါး စံတော်မူသည့် နန်းဆောင်သို့ သွားရာလမ်းကို သူတို့ တက်သို့ နောက်ခိုင်းကာ ပိတ်ဆို့ထားသည့် ဘာနှင့်စတိန်မှအပ မည်သူမှမရှိပါ။

“ဒီထဲဝင်ပေတော့” ဆက်သည် သူ့ထွက်လာခဲ့သည့် အခန်းတံခါးကိုကိုင်ကာ ပြော လေ၏။

“ကောင်းပြီ” ရုဒေါ့က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘာနှင့်စတိန်၏ လက်ကလေးများသည် လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ပါ။ ၎င်း၏ရဲတိုက်ကြီးတွင် စည်းကမ်းသေဝပ်လှသည်။

သို့သော်လည်း ဆက်သည် တံခါးပေါက်အတွင်းသို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းရောက်နေပြီး ရုဒေါ့ကလည်း နောက်မှ လိုက်ဝင်တော့မည်ရှိစဉ် ဘာနှင့်စတိန် စောင့်လျက်ရှိသော တံခါးသည် ရုတ်တရက် ညင်သာစွာ ပွင့်လာလေ၏။ ထိုအပေါက်တွင် ဖြူသောဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထား သည့် မိဖုရားကလေး ဖလေဗိယသည် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ရုဒေါ့ ရက်ဇင်းဒေးကို မြင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့မျက်နှာကလေးသည်လည်း သူ့ဝတ်ရုံကဲ့သို့ပင် ဖြူသွား လေ၏။ သူတို့လေးဦးစလုံးသည် ခဏမျှ သည်အတိုင်းပင် မတုန်မလှုပ်ကြီး ရပ်နေကြလေ၏။

ထိုနောက်မှ ရုဒေါ့သည် ဆက်ကိုကျော်ကာ ဘာနှင့်စတိန်၏ တုတ်ခိုင်သော ပခုံးစွန်းကြီးများကို တွန်းဖယ်ပြီးနောက် (ထိုလူရွယ်သည် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်နေသည်။) မိဖုရားကလေး ရှေ့တွင် ခူးထောက်ချ၍ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး နှမ်းလိုက်လေ၏။

ဘာနှင့်စတိန်သည် ယခု နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် မြင်နေရပါပြီ။ အံ့ဩခြင်း သည်သာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား သေစေနိုင်ခဲ့လျှင် ဘာနှင့်စတိန်သည် ထိုနေရာတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲ၍ သေဖွယ်ရာသာ ရှိပါတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဘုရင်ကလေးသည် စက်တော်ခေါ်နေပါပြီ။ ထို့ပြင် စက်တော်ခေါ်နေသည့် ဘုရင်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးလည်း ရှိ ပါသည်။ ယခု သူ့ရှေ့တွင် ကျနစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် မုတ်ဆိတ်မွေး လုံးလုံးမရှိသော ဘုရင်ကလေးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရောထွေးသောအမူအရာနှင့် ငိုကြည့်နေသော မိဖုရားကလေး၏လက်ကို နှမ်းရှုပ်နေပါသည်။

အနည်းငယ်မျှ အချိန်မဖြုန်းစေဘဲ ဆက်သည် ထက်မြက်စွာ ဩဇာပေးသော

အမူအရာနှင့် အခန်းထဲသို့ဝင်ကြရန် အရိပ်အခြည်ပြလိုက်ရာ မိဖုရားကလေးသည် အတွင်း ဆောင်သို့ ဝင်သွားသဖြင့် ရှုဖွယ်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

“ဘယ်သူမှ မဝင်စေနဲ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလဲ မပြောရဘူး” ဆက်သည် ခပ်တိုးတိုး ပြောပြီး ဝင်သွားရာ ဘာနှင့်စတိန်တစ်ဦးတည်း အပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မိဖုရားကလေး ထွက်လာသောအခါ ဆယ်တစ်နာရီ ထိုးပါပြီ။ နောက်ထပ် တံခါး ဖွင့်၍ ဆက်ကြီးထွက်လာခင်ပင် ရဲတိုက်ကြီးမှနာရီသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်ကို တီးလိုက်လေ ၏။ ဆက်သည် သူ့စားကြီးကို ထုတ်မထားသော်လည်း ခြောက်လုံးပြုနဲ့ လက်တွင်ကိုင်ထား လေသည်။ သူသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ဘာနှင့်စတိန်အား စိတ် အားထက်သန်စွာနှင့် ခပ်သွက်သွက် တိုးတိုးပင် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ဘာနှင့် စတိန်သည် သူပြောနေသည်ကို ဖြတ်၍ မေးလားမြန်းလားမရှိဘဲ နားစိုက်၍ ထောင်နေလေ ၏။ ဆက်သည် ရှစ်မိနစ်၊ ကိုးမိနစ်ခန့်ကြာမျှ အကြောင်းစုံ ပြောပြလေသည်။

“ကဲ... နားလည်ပြီလား” ခဏရပ်ပြီးနောက် မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ” လူရွယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ပြန်ပြောလေ ၏။

“နေစမ်းပါကွယ်၊ ဒါ၊ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချို့အဖြစ်အပျက်ကလေး ထွေကတော့ နည်းနည်းဆန်းတာပေါ့”

ဘာနှင့်စတိန်သည် သူပြောသလို မယူဆသောကြောင့် ပန်းကုတ်ကွန့်ကာ တန့်ကွက် လေသည်။

“ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လဲ” ရဲဝန်ကြီးသည် သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြည့်၍ မေးလိုက်လေ ၏။

“မိဖုရားကလေးအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက်ကို အသေခံပါမယ်” ဟု ဘာနှင့် စတိန်က ဖြေလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် နားထောင်” ဆက်သည် ဘာနှင့်စတိန်ကို ပြောနေပြန်ရာ လူရွယ်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းညိတ်နေလေ၏။

“ရစ်ချင်ဟိန်ကို မင်း အပေါက်ကနေပြီး စောင့်ရမှာ၊ ပြီးတော့ ဒီကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့၊ သူ ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး သိလား၊ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး” ဘာနှင့်စတိန်ကလေးသည် ပြုံးလေ၏။

“ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ရှိလိမ့်မယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နော်၊ ဘယ်သူ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး... ”

“ဒီမှာတွေ့ဆုံပြီးရင် နံနက်စာ သွားစားကြမယ်”

“အဲဒီကျတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ သို့ပေမယ့် ရစ်ချင်ဟိန်ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်နေမှ မလုပ်ဘူး၊ တကယ်

လို့... ”

“မလိုရင် မလုပ်ဘူးပေါ့ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“အေး... ဒီအတိုင်းပဲ”

ဆက်သည် သက်ပြင်းကလေးချ၍ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ ဘာနှင့် စတိန်သည် သိလွယ်တတ်လွယ်လှသော တပည့်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ ရှင်းလင်းပြောဆိုရသဖြင့် အတော်ကလေး ပင်ပန်းသွားလေသည်။ သူသည် တံခါးကို ခေါက် လိုက်ရာ မိဖုရား၏ ဝင်ခဲ့ရန် ခွင့်ပြုသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အတွင်းသို့ ဝင်သွား လေ၏။ ဘာနှင့်စတိန်သည် လမ်းကြားကလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ပြန်သော ကြောင့် သူ့ကြားခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေလေ၏။

တစ်နာရီထိုးသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွက်လာပြန်လေသည်။

“ခြောက်နာရီထိုးတဲ့အထိ သွားအိပ်ချေ... ” ဟု ဘာနှင့်စတိန်ကို ပြောလေသည်။

“မအိပ်ချင်လှပါဘူးခင်ဗျာ... ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ မအိပ်ချင်ပေမယ့် ရှစ်နာရီလောက်ကျရင် အိပ်ချင်လိမ့်မယ်”

“မိဖုရားကြီး ထွက်လာတော်မူဦးမှာလား ဗိုလ်မှူးကြီး”

“တစ်မိနစ်လောက်ကြာရင် လာပါလိမ့်မယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော် အရှင်မရဲ့လက်ကို နမ်းချင်ပါတယ်”

ရုခေါ့ရက်လင်းဒေးက တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရာ မိဖုရားသည် အပေါက်တွင် ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ သူမျက်နှာထားသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၍ ငိုထားပုံရသော်လည်း သူ့မျက်လုံး များသည် ရီလျက် သူ့အမူအရာသည် တည်ကြည်လှသည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် ဒူးထောက်ချ လိုက်သည်ကို မြင်သောအခါ မိဖုရားသည် သူ့လက်ကို သူ့၏ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်ပေးလိုက် လေ၏။

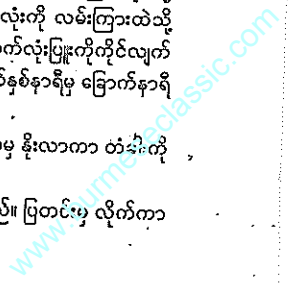
“အသက်နဲ့လဲပြီး အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ပါမယ် အရှင်မ” ဘာနှင့်စတိန်သည် တုန်ရင်သောအသံနှင့် ပြောကြားလေသည်။

“သိပါတယ်ကွယ်” မိဖုရားကလေးက ချီသာသောအသံနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူတို့သုံးယောက်လုံးကို လှည့်ကြည့်ကာ “လူကြီးမင်းများ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက် နေသူများနဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေများ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေဟာ သင်တို့အပေါ်တွင်သာ တည်နေ ပါတော့တယ်” ဟု မြက်ကြားပြီးနောက် အဆောင်တော်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ဆက်က တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ... အလုပ်စကြစို့” ထိုနောက် ဆက်က ခြောက်သွေ့သောအသံနှင့် ပြောလိုက် လေ၏။ သူသည် ထွက်သွားပြီးနောက် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဖြူစားရစ်ချင်ဟိန်အတွက် နံနက် စာများကို ကိုးနာရီတိတိအချိန်တွင် ပြင်ဆင်ထားရန်အတွက် အမိန့်ပေးလေသည်။ ထိုကိစ္စ ပြီးသောအခါ ရုခေါ့၏ အခန်းသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လမ်းကြားထဲသို့ ထုတ်ယူခဲ့၍ ရုခေါ့အား အတွင်းမှ သွေ့ခတ်ထားရန်ပြောကာ ခြောက်လုံးပြုနဲ့ကိုကိုင်လျက် အပြင်တွင်ထိုင်ရင်း အိပ်လေ၏။ လမ်းခါးရဲတိုက်ကြီးအတွင်းဝယ် နံနက်နှစ်နာရီမှ ခြောက်နာရီ အထိ အချိန်များကို သည်အတိုင်း ကုန်လွန်စေလေသည်။

နံနက်ခြောက်နာရီအချိန်တွင် ရဲဝန်ကြီးသည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာကာ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ ရုခေါ့ရက်လင်းဒေးက ဖွင့်ပေးလေသည်။

ဆက်သည် အတွင်းသို့ဝင်လာ၍ လှည့်ပတ်ကြည့်လေသည်။ ပြတင်းမှ လိုက်ကာ

များကို ထက်ဝက်သာ ချထားလေသည်။ စားပွဲကို နံရံနှင့်နီးနီး ရွှေထားပြီးလျှင် လက်တင် ကုလားထိုင်ကြီးကို လိုက်ကာကြီးများနှင့်ကပ်လျက် မောင်ရိပ်ခပ်ကျကျတွင် ထားရှိလေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနောက်မှာ ချောင်ချောင်ချိုချို နေနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရွှေတည်တည်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေရင် လက်ကလေးကို ဆန့်ထားလိုက်ရုံနဲ့ သူခေါင်းကို ခြောက်လုံးပြုစုနဲ့ ချိန်ထားပြီး ဖြစ်နေနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်း လုပ်ထားနိုင်တာပဲ” ရုဒေါ့က ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း... နေရာကျလောက်ပါပြီ” ဆက်သည် သဘောကျသလို ခေါင်းညိတ်၍ ပြောလေသည်။

“မုတ်ဆိတ်ကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရစ်ချင်ဟိန်ကို ဒီနေ့မနက် ဘုရင်မင်းမြတ် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားတဲ့အကြောင်း ဘာနှင့်စတိန်က ပြောထားပါလိမ့်မယ်”

“ယုံမလား”

“ဘာပြုလို့ မယုံရမှာလဲ၊ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သူ့ဘာမဆို ယုံရမယ်” ရုဒေါ့သည် တစ်ဘက်သို့လှည့်၍ လျှောက်သွားလေသည်။ ညဉ့်က အဖြစ်အပျက်များကြောင့် စိတ်မငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ နာရီကြီးက ခုနှစ်ချက်ထိုးလိုက်သောအခါမှ သူ့စဉ်းစားခန်းကို ဖြတ်လိုက်လေသည်။

“နောက်တစ်နာရီဆိုရင် သူ့ရောက်လာတော့မယ်” ဟု ရုဒေါ့က ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းမှဖက်ရာကြောင့် ဝင်တင်ဘတ်တွင် အကျဉ်းသားလိုနေရစဉ်တွင် သူတို့သည် မြို့စားလူဇော ရစ်ချင်ဟိန်နှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် သည်နည်းအတိုင်း စီစဉ်ထားကြလေ၏။ ထိုနေ့နံနက်က အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခွင့်မရခဲ့ပဲ တစ်ဆင့်ပြောစကားနှင့်သာ သိရှိခဲ့ရသည့်အတွက် ယခုထက်ထိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါသေးသည်။

၂၇။ ဘုရင့်ရှေ့တော်ဝယ်

ရှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သည့်အချိန်တွင် ဘာနှင့်စတိန်ကလေးသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် ရဲတိုက်၏ အဝင်ဝတ်ခါးမကြီးတွင် ရပ်စောင့်လျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ကြာရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းမနေရတော့ပါ။ ရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ရထားရပ်သည်နေရာသို့ မြင်းနှင့်ရောက်ရှိလေ၏။ “ဩ-မြို့စားကြီးပါလား” ဘာနှင့်စတိန်သည် ဤကဲ့သို့အော်ရင်း ပြေး၍ ဆီးကြိုလေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် အရာရှိကလေးအား လက်လှမ်းပေးကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။

“အို ချစ်ဆွေဘာနှင့်စတိန်” သူတို့သည် အလျင်ကတည်းက မြင်းဖူးတွေ့ဖူးသူများ ဖြစ်၍ ဤသို့ ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

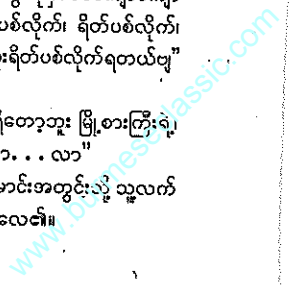
“သိပ်အချိန်မှန်ပါကလား မိတ်ဆွေကြီး ရစ်ချင်ဟိန်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင့်တော်မူနေတယ်၊ အတော်ပါပဲ”

“ဒါလောက်အစောကြီး အိပ်ရာက ထတော်မူလိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး”

“ထတော်မူနေတာ နှစ်နာရီတောင်ရှိပါပြီ၊ မြို့စားကြီး ကြည့်ပြီးတော့သာ ဆက်ဆံပေးတော့နော်... ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ခုတလော သိပ်စိတ်တိုတော်မူနေတယ်၊ ဆတ္တာသည်က လာပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မုတ်ဆိတ်ကိုတိုတုန်းက ဖြူနေတဲ့မုတ်ဆိတ်မွေး ခုနှစ်ပင်ကျော်ကျော် တွေ့တာကိုဗျ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်တယ်ထင်သလဲ မြို့စားကြီး၊ ‘ရိတ်ပစ်လိုက်၊ ရိတ်ပစ်လိုက်၊ ဒီမုတ်ဆိတ်မွေးဖြူတွေ မထားချင်ဘူး’ လို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ အခု ဘာလုံးရိတ်ပစ်လိုက်ရတယ်ဗျ” “မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလေ၊ မရှိတော့ဘူး မြို့စားကြီးရဲ့ ယခုလဲ မြို့စားကြီးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင့်တော်မူနေတယ်၊ လာ... လာ”

ဘာနှင့်စတိန်သည် ပြောပြောဆိုဆို မြို့စားကြီး၏ လက်မောင်းအတွင်းသို့ သူ့လက်မောင်းကိုလျှိုကာ ရဲတိုက်အတွင်းသို့ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်လာလေ၏။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ကိစ္စများတွင် ကျင့်သားမရသေးသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့နံနက်က သူသည် အမှန်ပင် မြူဖတ်မြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အမူအရာသည် ပျက်ပြားလျက်၊ သူ့လက်များသည် တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် ဘယ်ကိုသွားနေသည်ဟု သတိမထားမိဘဲ ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု အယူရှိကာ သံသယကင်းစွာနှင့် ရှေ့ရက်လင်းဝေးရှိသော အခန်းဆီသို့ ဘာနှင့်စတိန် ခေါ်ဆောင်သည့်အတိုင်း သွက်သွက်ကြီး လိုက်ပါလာလေ၏။

“နံနက်စာတော့ ကိုးနာရီထိုးမှပြင်ဖို့ အမိန့်တော်ရှိထားတယ်၊ သို့ပေမယ့် ဘုံ့ရင်မင်းမြတ်က ပွဲတော်မတည်မီ မြို့စားကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တော်မူပါတယ်” ဟု ဘာနှင့်စတိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

သူတို့သည် တံခါးဝသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ဘာနှင့်စတိန်သည် ရပ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က ခေါ်တော်မူမှ အထဲဝင်ရပါမယ်၊ အပြင်ကပဲ စောင့်နေဖို့ အမိန့်ရှိထားပါတယ်၊ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး မြို့စားကြီး ရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်ပါဦးမယ်” ဘာနှင့်စတိန်သည် ဤကဲ့သို့ပြောဆိုပြီးနောက် တံခါးကိုဖွင့်ကာ “ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မြို့စားကြီး ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အခစားဝင်လာပါတယ်” ဟုဆိုကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာပင် ရပ်နေလေ၏။

မြို့စားသည် သိသိသာသာကြီး တုန်လှုပ်နေသည်ကို ကြိုးစား၍ ဖုံးဖိကာ ဦးညွတ်၍ လျှောက်သွားလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လက်တင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို သူမြင်လေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ကျရောက်သော်လည်း တကယ်ပင် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ မရှိတော့သည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ ဘုရင်သည် ရစ်ချင်ဟိန်အား လက်လှမ်းပေးကာ ပြတင်းလိုက်ကာများနှင့် တစ်ပေသာသာလောက်ကွာ၍ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလေသည်။

“မြို့စားကြီးနဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းမြောက်ပါတယ် မြို့စားကြီး . . .”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ရစ်ချင်ဟိန်သည် မော်၍ကြည့်လေသည်။ အလျင်ကဆိုလျှင် ရှေ့ခါးအသံသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အသံနှင့် အလွန်တူရာ မည်သူမှ ခွဲခြား၍ သိနိုင်မည်မဟုတ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်နှစ်အတွင်းကမူ ဘုရင်ကလေး၏ အသံသည် တိမ်၍ လာခဲ့ရာ ယခု သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သည့်အသံသည် အောင်မြင်လှသည်ကို ရစ်ချင်ဟိန် သတိပြုလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“သိပ်ဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ဟိုခွေးတွေအတွက် သိပ်ခုကျများတယ် မြို့စားကြီးနဲ့၊ ဒီခွေးတွေဟာ အမွေးကောင်းကောင်းကို မပေါက်နိုင်ဘူး၊ မြို့စားကြီးနဲ့ ခွေးတွေကတော့ သိပ်လှတာပဲ” ရှေ့ခါးက ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အလွန်မွန်မြတ်တော်မူပါတယ်၊ အခုလို ရှေ့တော်ဝင်ခွင့် တောင်းရတဲ့ ကိစ္စကတော့”

“အို . . . ဟိုခွေးတွေအကြောင်းတော့ ပြောရလိမ့်မနေဘဲ မြို့စားကြီး၊ ကဲ- ဆက်ကြီး မလာခင် ပြောစမ်းပါ၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မကြားစေချင်ဘူး”

“ဗိုလ်မှူးကြီးဆက် လာဖို့ရှိပါသလား ဘုရင်မင်းမြတ်”

“မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမှပါ” ဟု ရှေ့ခါးသည် စင်ကလေးပေါ်မှ နာရီကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

သည်စကားကိုကြားလျှင် ရစ်ချင်ဟိန်သည် ဆက်ကြီးပေါ်မလာမီ သူ့အလုပ်ကို ပြီးစေချင်လှသောကြောင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်လာလေ၏။

“မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်ရမယ့် အရေးကြီး ကိစ္စတစ်ခု ပါလာပါတယ်” ဟု စ.ပြောလေသည်။ ရှေ့ခါးသည် စိတ်မရှည်သော အမူအရာနှင့် ကုလားထိုင်ကို မှီချလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြောစရာရှိရင်လဲ ပြောပေါ့၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြီးက ဘာလဲ မြို့စားကြီးနဲ့၊ ကဲ- အဲဒါ ပြောစမ်းပါဦး၊ ပြီးတော့ ခွေးအကြောင်းပြောပေါ့”

“ညီတော်မောင် ဟင်တလောမြို့စားက ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သံတော်ဦးတင်ဖို့ မှာလိုက်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်”

ရှေ့ခါးသည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ဆိုးသောအမူအရာကို ဆောင်လိုက်လေ၏။

“ဒီ ဟင်တလောမြို့စားနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်အရေးကြီးတဲ့ စာတမ်းတစ်ခုဟာ . . . မြို့စားလက်ထဲ ရောက်လာပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ညှိုးနွမ်းအောင် လုပ်ကြံနေကြပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ကြံနေသလဲ မြို့စားကြီးနဲ့” ရှေ့ခါးသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် သံသယမကင်းသည့် လေသံနှင့် မေးလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်အနီးမှာ ကပ်နေတဲ့လူများနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတော်မူတဲ့ သူများကပါ”

“နာမည် ဖော်ပြောစမ်းပါ”

“မဝံ့ပါဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်လဲ ယုံကြည်တော်မူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် ရေးသားထားတဲ့ အထောက်အထားသက်သေကို တွေ့ရင်တော့ ယုံကြည်တော်မူပါလိမ့်မယ်”

“ပြစ်မိပါ မြန်မြန်၊ တော်တော်ကြာ အနှောင့်အယှက် ပေါ်လာချင်လာမယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီမယ် မိတ္တူ”

“ဪ . . . မိတ္တူလား မြို့စားကြီးရ” ရှေ့ခါးက ပြောင်လောင်လိုက်လေ၏။

“ညီတော်မောင်ဆီမှာတော့ မူရင်းရှိပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုတော်ရှိရင် ယူလာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဟာကတော့ အရင်မရဲ့စာမိတ္တူပါ”

“မိမူရားကြီးနဲ့ . . . စာ”

“မုန်ပါတယ်၊ မစ္စတာရက်လင်းဇေးဆီကို ရေးတဲ့စာပါ ဘုရင်မင်းမြတ်” ရှေ့ခါးသည် အမူအရာကောင်းကောင်းနှင့် ဟန်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အရေးမကြီးသလို မဖြစ်စေဘဲ သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်လွန်းသလို အသံများကို တုန်လာစေရင်း လက်ကိုဆန့်တန်းကာ “လေးလမ်း . . . ဒီကိုပေးစမ်း” ဟု ကွဲအက်သောအသံနှင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

ရစ်ချင်ဟိန်၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်လာလေသည်။ သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မသက်သာစိတ်နှင့် ဝန်တိုစိတ်ကို ဆွပေးလိုက်ပါပြီ။

သူသည် ကွတ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ပြီးနောက် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို လည်း ဖြုတ်လိုက်ရာ သူ့ခါးတွင်ပတ်ထားသည့် ခါးပတ်မှ ခြောက်လုံးပြု အစိုးထိပ်သည် ထွက်ပြူးလာလေသည်။ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအတွင်းခံ၏ အိတ်ဖုံးကလေးကိုဖြုတ်ကာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ရှုဒေါသည် ကိုယ့်စိတ်ကို နိုင်နင်းစွာ ချစ်ထိန်းထားနိုင်သည်ဟု ဆိုရငြားသော်လည်း လူပုထုဇဉ်ပင် ဖြစ်သည့်အလျောက် စာရွက်ကိုမြင်သောအခါ၊ ထိုင်နေရာမှ အသာထကြွ၍ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ညွတ်လိုက်မိလေရာ သူ့မျက်နှာသည် ခန်းဆီး၏ အရိပ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် နံနက်ခင်းနေရောင်သည် သူ့အပေါ်တွင် ထင်းထင်းကြီး ကျရောက်သွားလေ၏။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် စာရွက်ကိုနုတ်ယူစဉ် မော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ့ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြုကြည့်နေသည့် မျက်နှာကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့ကို မျက်စိနှစ်စုံသည် အပြန်အလှန် စိုက်ကြည့်နေမိကြလေသည်။ သူသည် ချက်ချင်း မသင်္ကာဖြစ်သွားလေ၏။ သည်မျက်နှာသည် နေရာတိုင်းတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တူသည်ဟု ဆိုရငြားသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာအမူအရာတွင် မရှိသည့် စိတ်ဓာတ်မာကျောခိုင်ခံ့၍ ထက်မြက်သည့် အမူအရာများကို ယခု တွေ့မြင်နေရလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ရစ်ချင်ဟိန်၏ စိတ်ထဲတွင် အမှန်ကိုမြင်သွားလေ၏။

သူသည် ရုတ်တရက် အော်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဆုပ်ချေပစ်လိုက်၍ အခြားလက်တစ်ဘက်သည် ခြောက်လုံးပြုဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။ သို့သော် နောက်ကျနေလေပြီ။ ရှုဒေါ၏ဘယ်လက်သည် သူ့လက်ကို လှည့်လိမ်လိုက်ပြီးလျှင် စာရွက်ကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ရှုဒေါ၏ ခြောက်လုံးပြုသည်လည်း သူ့နားထင်တွင် ရောက်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် သေနတ်ပြောင်းကိုကိုင်ထားသည့် လက်ကြီးတစ်ခုသည် ခန်းဆီးနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာရင်း “အေးအေးနေရင် ကောင်းမယ်နော်” ဟူသောအသံကို ကြားရပြီးနောက် ဆက်ကြီး ထွက်လာလေ၏။ သူ့ခြောက်လုံးပြုဖြင့် ရစ်ချင်ဟိန်အား မလှုပ်မယှက်အောင် လှုပ်ထားစဉ် ရှုဒေါသည် ရစ်ချင်ဟိန် လက်ချောင်းဖျားထဲမှ အဖိုးတန်လှသည့်စာရွက်ကို အတင်းလှယူရလေသည်။ မြို့စားသည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ မစွတာရက်ဇင်းဒေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားညီတော်မောင် ဘယ်ထားခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ရှုဒေါက မေးလေ၏။ အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ရစ်ချင်ဟိန်ထံမှ ရုပ်ပုံ ဘယ်မှာရှိသည်ကို သိအောင်ပြုလုပ်၍ သူ့ကိုစွဲကို စီစဉ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်ပုံနောက်သို့ လိုက်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ရှုဒေါ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်နေသည်ကို ကြားရလေ၏။ ရှုဒေါသည် တံခါးကို သွား၍ဖွင့်ရာ ပါးစပ်ဟနေသော ဘာနင်စတီနီကို တွေ့ရလေ၏။

“အခုပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက် လျှောက်သွားတယ်။ သူက ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်ကို လိုက်ရှာနေသတဲ့ခင်ဗျ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ရထားလမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရင်းနဲ့ ရစ်ချင်ဟိန် ရောက်နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို သိသွားပြီတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ မြို့စားကြီးကို ရဲလိုက်ကြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ရုံနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ခေါ်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မသိဘဲကိုးခင်ဗျ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ပေါက်ချင်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့လဲ ပြောသွားတယ်ခင်ဗျ” ဟု ဘာနင်စတီနီက ပြော

လေသည်။

ဆက်သည် ခဏမျှစဉ်းစားပြီးနောက် ရစ်ချင်ဟိန်အနားသို့ ရောက်လာပြန်ရာ အသံကိုနိမ့်၍ ခပ်သွက်သွက်ပြောလေ၏။

“နောက်မှပဲ စကားပြောကြရအောင်၊ အခုတော့ မြို့စားကြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပွဲတော် သွားတည်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာနင်စတီနီလဲ အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေမယ်၊ မြို့စားကြီး လာတဲ့ကိစ္စကို တစ်လုံးမှ မဟပါနဲ့၊ ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ၊ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း နည်းနည်းမှ မဟလိုက်ပါနဲ့၊ စကားတစ်လုံး ပြောရုံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရိပ်အခြည် ပြရုံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကားရိပ်ပေးရုံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖောက်လာရင်တော့ ခင်ဗျားခေါင်းထဲကို ကျုပ် ကျည်ဆန်ပစ်ထည့်လိုက်မယ်၊ ကဲ . . . ရှုဒေါ ခန်းဆီးနောက်ဝင်နေပါ၊ တစ်ခုခုထူးလို့ အချက်ပေးလိုက်ရင် ပြတင်းပေါက်က ကျွဲထဲခုန်ချပြီး ကူးပြေးပေတော့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ” ရှုဒေါက ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“အင်း ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်နေရမှာလဲဟင်”

ရှုဒေါသည် ချက်ချင်းပင် ခန်းဆီးနောက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဆက်သည် ကိုင်ထားသော ခြောက်လုံးပြုကို အရံသင့်ရုံနေသည့် အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ မရှေးမနှောင်းပင် ဘုရင်ကလေးသည် မုတ်ဆိတ်ဖားဖား ဖြူဖတ်ဖြူရော် မျက်နှာထားနှင့် ဝင်လာလေသည်။

“အလို . . . မြို့စားကြီးကိုတွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းမြောက်တာပဲ၊ ဟိုခွေးတွေအကြောင်း မေးချင်လွန်းလို့ပါ၊ ကဲ မြို့စားကြီး ပြောစမ်းပါဦး”

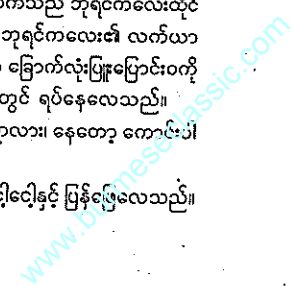
“ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်ထားခွင့်ပြုတော်မူပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ပွဲတော်တည်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ” ဘာနင်စတီနီက ဖြတ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း . . . အင်း . . . ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ အတူတူပဲ ပွဲတော်တည်ကြတာပေါ့၊ ပွဲတော်တည်ရင်း ခွေးအကြောင်း ပြောကြတာပေါ့၊ ကဲ . . . လာပါ မြို့စားကြီး” ဘုရင်ကလေးသည် သူ့လက်မောင်းကို ရစ်ချင်ဟိန်၏ လက်မောင်းအတွင်းသို့ သွင်းပြီးနောက် ဘာနင်စတီနီဘက်သို့လှည့်ကာ “ကဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ရှေ့သွားစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မြို့စားကြီးသည် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ကောင်းစွာမသုံးဆောင်နိုင်ပါ။ သူသည် ဘုရင်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ ဆက်သည် ဘုရင်ကလေးထိုင်သည့် ကုလားထိုင်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ရောက်နေပြီးလျှင် ဘုရင်ကလေး၏ လက်ယာဘက်နား၏နောက် ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်တွင် တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြုပြောင်းဝကို ရစ်ချင်ဟိန် မြင်နေရလေသည်။ ဘာနင်စတီနီသည် တံခါးအနီးတွင် ရပ်နေလေသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ . . . မြို့စားကြီး သိပ်လဲ မသုံးဆောင်နိုင်ပါကလား၊ နေတော့ ကောင်းပါရဲ့နော်” ဟု ဘုရင်ကလေးက ပြောလိုက်လေသည်။

“နည်းနည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ” ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ သူ တကယ်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရှာပါသည်။

“ကဲ ပွဲတော်တည်နေတုန်း ခွေးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်ုပ်တော့ အတော် ဆာနေပြီ”

ရစ်ချင်ဟိန်သည် ခွေးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် လျှို့ဝှက်ထားသည့် အချက်များကို ဖွင့်ပြောနေသည်။ အမှန်စင်စစ် သူပြောနေသမျှတို့သည် မရင်းမလင်းဖြစ်နေ၍ ဘုရင်ကလေးသည် စိတ်တိုလာလေ၏။

“နားမလည်ပါဘူး၊ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး” ဘုရင်မင်းမြတ်က စမ်းသလို ပြောလိုက်ပြန်ရာ၊ သူသည် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ထပ်ပြောရပြန်လေသည်။

“အင်း... အခု နည်းနည်းပိုပြီး နားလည်လာပြီ၊ ဆက် နားလည်ရဲ့လား” ဟုပြောရင်း ဘုရင်ကလေးသည် ရဲဝန်ကြီးရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဆက်သည် ခြောက်လုံးပြုံးကို ရုတ်တရက် ဖယ်ပစ်လိုက်ရန် အချိန်ရရှိလောက်သာ ရှိလေသည်။

“မြို့စားကြီးက ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပြောလိုတဲ့ အကြောင်းအရာအားလုံးကို ကျွန်တော် မျိုးကြီး ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

“ကောင်းပြီ... တစ်ဝက်လောက်တော့ နားလည်လိုက်ပါရဲ့၊ ဒါလောက်ဆိုလဲ တော်လောက်ပါပြီ” ဟု ဘုရင်ကလေးသည် ရယ်မောရင်း ပြောလေသည်။

“အင်မတန်ပဲ လုံလောက်နေပြီလို့ ထင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်” ဆက်က ပြုံးပြုံးကြီး ဝင်၍ ဖြေလိုက်လေသည်။

အရေးကြီးသည့် ခွေးအကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးနောက် မြို့စားကြီးက အခြားအလုပ် ဝတ္တရားနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ရှေ့တော်ဝင်ခွင့်တောင်းသည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် သတိရလာလေ၏။

“ကဲ... ဘာများ လျှောက်ထားစရာ ရှိသေးသလဲ” ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ပျင်းရိသော အမူအရာနှင့် မေးလိုက်လေသည်။ သူ့အဖို့ ခွေးကိစ္စသည် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေလေသည်။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် အခွင့်အရေးကို မြင်လေပြီ။

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရင်ကလေးသည် သူ့မျက်ခုံးများကို အထက်သို့ မြှင့်တင်လိုက်လေ၏။

“ကိစ္စက သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ဖို့လိုသလား”

“ဘုရင်မင်းမြတ် တစ်ဦးတည်းသာကို လျှောက်ထားလိုပါတယ်” ဟု မြို့စားကြီးက တောင်းပန်လေသည်။

ဆက်ကား ရစ်ချင်ဟိန်ကို ဘုရင်ကလေးနှင့် နှစ်ဦးတည်း ထားမပစ်ခဲ့ရန် သန့်ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘုရင်ကလေး၏ကျောဘက်မှ ကိုင်းညွတ်၍ လျှောင်ပြောင်သော အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“တင်တစောမြို့စား ရုပ်တံဆီက သတင်းစကားတွေဟာ သိပ်မွန်မြတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဆိုတော့ သိမ်ဖျင်းလှတဲ့ ကျွန်တော်မျိုးနားနဲ့ မတန်ဘူးထင်ပါရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်ကလေး၏ မျက်နှာသည် ရဲရဲနီသွားလေ၏။

“အဲဒါဟာ မြို့စားကြီးရဲ့ ကိစ္စပဲလား” ဘုရင်ကလေးသည် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့ ညီတော်မှာ”

“ဒါတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဒီပြန်လာချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပဲလား၊ နောက် ဘာများရှိသေးသလဲ” သူသည် ဖြတ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်နေလေသည်။

“အ၊နေပါသလား မြို့စားကြီး” ဘုရင်ကလေးသည် စိတ်မရှည်တော့သလို အော်လိုက်လေ၏။

“အဲ... ဒီ... ဒီ... ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်ရှိတဲ့ မဆန်းတဲ့ကိစ္စပါပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ ရှေ့တော်ဝင်ခွင့်တောင်းတာဟာ ကျွန်ုပ်ကို ခော်ကားရာကျ တယ်လို့သာ ဆိုချင်တာပဲ” ဟုပြောကာ ဘုရင်ကလေးသည် နေရာမှထရင်း “ငိုလ်ဖူးကြီးဆက်- မြို့စားကြီးကို ကောင်းကောင်းညှပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်ုပ်မြင်းတော် အပေါက်ဝ ရောက်နေလောက် ပြီပေါ့နော်၊ ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ် မြို့စားကြီး၊ ဘာနင်စတိန် လာ- မငိုလက်ပေးစမ်း” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဘာနင်စတိန်သည် ဆက်ကို ရုတ်တရက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆက်က သဘောတူ အထိမ်းအမှတ်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ ဘာနင်စတိန်သည် သူလက်မောင်းကို ဘုရင်ကလေးကိုင်ရန် လှမ်းပေးလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တံခါးမှ ထွက်သွားပြီးလျှင် ဘာနင်စတိန်က တံခါးကို နောက်ပြန်တွန်း၍ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ပတ်ရိုက်ခံရသဖြင့် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ စိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည့် ရစ်ချင်ဟိန်သည် တံခါးဆီသို့ အတင်းပြေးသွားလေသည်။ တံခါးဆီသို့ ရောက်သွား၍ သူ့လက်သည် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကိုင်လိုက်နိုင်သော်လည်း ဆက်သည် သူ့ကိုအုပ်မိကာ ဆက်၏ခြောက်လုံးပြုံးသည် သူ့နားရွက်တွင် ရောက်နေလေ၏။

“တံခါးဖွင့်လိုက်ရင်တော့ ခေါင်းကြီးပေါက်ထွက်သွားအောင် ပစ်ထည့်လိုက်မယ်” ဟု ရဲဝန်ကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ စကားပြောနေစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေသည်။

“ဖွင့်လိုက်” ဆက်ကြီးက ရစ်ချင်ဟိန်အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောလိုက်ရာ မြို့စားသည် မပီမသကဲ့သို့ဆဲရင်း အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရလေ၏။ မင်းလုလင်တစ်ယောက်သည် သံကြိုးစာ တင်ထားသည့် ကလပ်ကလေးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ အပြင်တွင် ရပ်နေလေ၏။

“ယူလိုက်” သံကြိုးစာသည် ရစ်ချင်ဟိန်ကို လိပ်တပ်ထားသောကြောင့် ဆက်က ဤသို့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

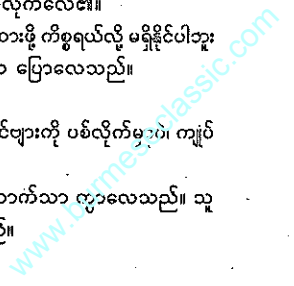
မင်းလုလင်သည် ဦးညွတ်ပြီးနောက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်လို့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကို လျှို့ဝှက်ထားဖို့ ကိစ္စရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး မြို့စားကြီး၊ ကဲ- သံကြိုးကို ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်စမ်းပါ” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

မြို့စားသည် သံကြိုးစာကို ဖွင့်နေလေသည်။

“ဆုတ်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ချေပစ်ရင်ဖြစ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ ကျုပ် ပြောတာ ယုံတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ... ဖတ်စမ်း”

သေနတ်ပြောင်းဝသည် သူ့ဦးခေါင်းနှင့် တစ်ပေလောက်သာ ကွာလေသည်။ သူသည် သံကြိုးစာကိုဖြန်ဖြီးလျှင် ဆက်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဖတ်ပါ မြို့စားကြီးရဲ့ ဖတ်ပါ” ဟု ဆက်က ပြောလိုက်လေရာ၊ သူသည် သံကြိုးစာကို ဖတ်လိုက်လေသည်။ သံကြိုးစာကား-

“ဟော့(ဖ) (၁၉) ကွန်နီစတရစ်... ”

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြို့စားကြီး၊ သံကြိုးရိုက်လို့နှင့်တဲ့နေရာက ဘယ်ကပါလိမ့်မလဲ”

“စထရဲဆော... ”

“ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ မရှင်းဘူးလား မြို့စားကြီးရဲ့”

“ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ကျုပ် လုံးလုံးမသိဘူး”

“ဒီသံကြိုးနဲ့ အကြောင်းကြားတဲ့ အချက်ကလေးကတော့ လိပ်စာပေးတာပဲလို့ ထင်တာပဲ မြို့စားကြီးရဲ့”

“ကျုပ်တော့ လိပ်စာလို့ မထင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဟော့(ဖ)ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လဲ မသိပေါင်ဗျာ”

“ဟော့(ဖ)ရဲ့လိပ်စာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့လိပ်စာလဲ” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်က ရဲဝန်ကြီးကို မသိမသာကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင်တလောမြို့စား ရူပတ် အခုရှိနေတဲ့ စထရဲဆောက လိပ်စာပေါ့”

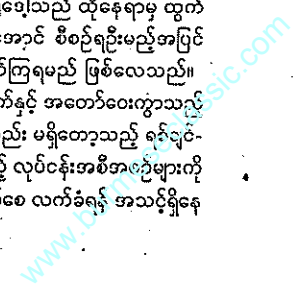
□□□

၂၈။ မိဖုရားကလေး၏ ဘက်တော်သားတို့တာဝန်

ကျွန်တော်သည် ခပ်မြန်မြန်ပင် အားအင်ပြည့်တင်းလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ထံမှ ရုဒေါရက်လင်းဒေးထွက်သွား၍ ဆယ်နှစ်နာရီမကျော်မီ၊ အိမ်သို့ပြန်လာရာ လမ်းခရီးတွင် ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် မြို့စားကြီး ရစ်ချင်ဟိန်သည် လင်းဒေးရဲတို့ကြီးအတွင်းဝယ် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် နှစ်ထပ်ဆင့် တွေ့ဆုံနေရသည့် သောကြာနေ့ နံနက်မှာပင် ကျွန်တော်သည် စထရဲဆောရဲ့ နေအိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှာရောက်နေသည်ကို သိရှိစေရန်၊ ဂျိမ်းအား ရဲဝန်ကြီးထံသို့ သံကြိုးရိုက်ဖို့ အတွက် စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဆက်သည် ထိုသတင်းစကားကို အရေတကြီး စည်းဝေးတိုင်ပင်နေကြသည့် အချိန်တွင် ရရှိသဖြင့် ရဲဝန်ကြီးနှင့် ရုဒေါရက်လင်းဒေးတို့ အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ကြရာတွင် များစွာ အထောက်အပံ့ ရရှိသွားလေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်ကြသည်ကိုမူ ယခု ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုပါမည်။

ထိုသို့ အရေးကြီးသော အစည်းအဝေးကို ကျင်းပရခြင်းမှာ ထူးခြားသည့်အကြောင်းများ ရှိနေသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံ ရနေသောကြောင့် သူ့အား မိမိတို့မျက်စိအောက် အပျောက်မခံရအောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။ ရုဒေါလည်း ဆက်ကြီး သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားခဲ့သည့် အခန်းထဲမှ မထွက်နိုင်ပါ။ ဘုရင်ကလေးလည်း ခဏကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ရာ သူပြန်မလာမီ ရုဒေါသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရမည်။ ရစ်ချင်ဟိန်အတွက်လည်း လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်သွားအောင် စီစဉ်ရဦးမည့်အပြင် ဘုရင်ကလေးထံသို့ မူရင်းစာမရောက်အောင်လည်း ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

အခန်းကြီးကား အတော်ကျယ်ပြန့်ပါသည်။ တံခါးပေါက်နှင့် အတော်ဝေးကွာသည့် အခန်းထောင့်တွင် စိတ်အားလျှော့ကာ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာလည်း မရှိတော့သည့် ရင်သွင်းဟိန်သည် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် အန္တရာယ်များလှသည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို လက်လျှော့ကာ မည်သို့သော စည်းကမ်းချက်များကို ပေးသည်ဖြစ်စေ လက်ခံရန် အသင့်ရှိနေ

ပြီဟု အားလုံးက ထင်မြင်ကြလေသည်။ တံခါးပေါက် အဝင်ဝနားတွင်ကား ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက် ရှိလေသည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် မျော်ရွှင်ဖွယ် ကြားကြားဝင်နေလေသည်။ ဆက်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှသည့်ပြင် ရှေ့ချည်လည်း ခေါင်းရှင်းရှင်းနှင့် တည်ငြိမ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ သူတို့သည် လေသံမျှလောက်နှင့်သာ စကားပြောနေကြလေသည်။ ထိုခဏ၌ ဆက်သည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ ရေးလေသည်။ ပထမရေးသည်စာကား ကျွန်တော့်ထံသို့ ပို့ရန်ဖြစ်၍၊ ထိုနေ့ညနေ ဇင်းဒါးသို့လာရန် ခေါ်ငင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုနောက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြပြန်သည်။ သတ္တိရှိရှိနှင့် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့ခါက စကားစပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအစီအစဉ်က အန္တရာယ်တော့ များတယ်၊ သို့ပေမယ့် ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ ညနေအထိ နေဖို့လိုတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု ရှေ့ချည် သူ့ပြောစကားကို ဖမ်းဆီးထားသူ အနည်းငယ်မျှ မကြားရလေအောင် အသံကိုပိန်ခို၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ အခု ဒီကထွက်သွားပြီး တောထဲမှာ ကျပ်လာတဲ့အထိစောင့်ရင်း ပုန်းနေပေါ့” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ရှေ့ချည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူကာ ရစ်ချင်ဟိန်နာမည်နှင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးလေသည်။

“ဟော့(ဖ) (၁၉) ကျွန်နီစတရစ် . . . စထရဲဆော့ အားလုံးချောမောသည်။ ကျုပ်ဆီကပစ္စည်း သူ့ဆီရောက်သွားပါပြီ။ သို့သော် သင့်ထံကပစ္စည်းကို သူက ကြည့်လိုသေးသည်။ ယနေ့ညဆယ်နာရီတွင် သူနှင့်ကျွန်ုပ် အမဲလိုက်တဲနန်းကလေး၌ ရှိနေမည်။ ထိုပစ္စည်းကိုယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို လာတွေ့ပါ။ ဤကိစ္စကို မည်သူမျှ မရိပ်မိကြပါ။ အယ်(လ်)အာ(ရ်) . . .”

ရှေ့ချည် စာရွက်ကို ဆက်ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် ရဲဝန်ကြီးနောက်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်လေသည်။

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ကျုပ်သာဆိုရင် လာချင်မှ လာမှာပဲ” ဆက်ကြီးသည် ပြုံးပြီးနှင့် စာရွက်ကိုချရင်း ပြောလေသည်။

“ဟင်တလောမြို့စား ရုပ်တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ လာမှာပဲ၊ ဘုရင်ကလေးဟာ မိဖုရားအသိမခံဘဲ သူ့နဲ့တွေ့ချင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ့သိမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာလဲ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားကို အသိပေးမယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မှာပဲ၊ ဒီတော့ သူ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေချင်တဲ့အခါ သွားလေ့သွားထရုံတဲ့ အမဲလိုက်တဲနန်းကလေးသို့ ဘယ်နေရာများ ရွေးစရာရှိသေးသလဲ၊ ဒီအကြောင်းကြားစာနဲ့လဲ သူ့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်ချပါ”

“ကဲ . . . သူလာပြီဆိုပါတော့” ဘာနှင့်စတိန်က မေးလိုက်လေသည်။

“သူဟာ ရစ်ချင်ဟိန်နဲ့တွေ့ရတဲ့ ဘုရင်နဲ့ပဲ တွေ့ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့နားမှာ ဆက်လဲရှိနေလိမ့်မယ်”

“သူက ခင်ဗျားကို သိမှာပေါ့” ဘာနှင့်စတိန်က ကန့်ကွက်သလို ပြောပြန်လေ၏။

“အင်း . . . သူသိလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်သားပဲ၊ ဒီအတော့အတွင်း ဖရစ်ကို ဒီလာပြီး ဘုရင်ကလေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားဖို့ ခေါ်လိုက်ရမယ်” ဟု ရှေ့ချည် ပြုံး၍ပြောလေ

သည်။

“ရစ်ချင်ဟိန်ကိုကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားကိုပဲ လွှဲရမှာပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဆက် . . . တာလိန်ဟိန်ရဲတိုက်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ပိုင်ရှင်က ဖရစ်သဘောရှိသုံးဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြတဲ့ မြို့စားကြီးရစ်ချင်ဟိန်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးဘာနှင့်စတိန်တို့ဟာ အဲဒီကို မြင်းနဲ့သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဇင်းဒါးရဲဝန်ကြီးက စစ်ဗိုလ်ကြီးကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ခွင့်ပေးလိုက်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးဟာ တစ်နေ့လုံးပဲ ဒီမှာနေပြီး ရဲတိုက်ကြီးမှာပဲ ညအိပ်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ဟာဖြင့် မျက်လုံးကိုလဲ အမြဲဖွင့်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့ ခြောက်လုံးပြုကြီးကိုလည်း လက်က မလွှတ်ရပေဘူး”

“ကောင်းလှပါပြီခင်ဗျာ” ဟု ဘာနှင့်စတိန်ကလေးက ပြောလေသည်။

သည်အတိုင်းပင် သူတို့သည် အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကြ၏။ အကယ်၍ ရုပ်တိုက်ကို သူတို့ အနိုင်ရသွားပြီးလျှင် ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူတို့ပြုပြင်သလို ခံရတော့မည့်သူ ဖြစ်လေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်၏နာမည်ကို အသုံးပြုကာ ပရိယာယ်ဆင်ထားသည့်အချိန်တွင် သူ့ကို လွှတ်ရာ ကျွတ်ရာ၌ ထားနိုင်လျှင် ရုပ်တိုက်အား ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေ၍ အသေသတ်ရန်အတွက် အလွန်အခွင့်အရေးသာမည် ဖြစ်လေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ကို အသေသတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဇင်းဒါးရဲဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ပြောဖူးသကဲ့သို့ပင် သူတို့၏အကြံအစည်မှာ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ စည်းကမ်းနည်းလမ်းတွေနဲ့ အကျယ်ချဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ဂုဏ်မပျက်ရအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်ကိုယ်တိုင်ကလဲ လူသတ်သမားပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ဘာနှင့်စတိန်သည် နေရာမှထကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်အား ရှေ့ချည် ဆက်တိုက် သူ့အတွက်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ စိစစ်ထားရှိသည်တို့ကို ပြောပြကြလေရာ သူသည် ပြောသမျှကို သန်ဖုန်သောမျက်နှာထားနှင့် စိတ်မဝင်စားသလို နားထောင်နေလေ၏။ ထိုနောက် ရှေ့ချည် သူ့ကို ကြင်နာသည့်အသွင်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဟော့ဒီကိစ္စကြီးပြီးသွားလို့ မြို့စားကြီးလဲ အေးမထိ ရန်မခတ် အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင် မြို့စားကြီးရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးမှုမှာ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့နဲ့ ရှိပြီးသား မြို့စားကြီးရဲ့ ဂုဏ်ပြင်မှာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ သူ့ရသတ္တိရှိမှုဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ ပေါင်းစပ်ပေးဖို့ကို ကျွန်တော်က အကြံပေးချင်ပါတယ်၊ မြို့စားကြီးဟာ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လာဖို့ အချိန်တော့ ရှိပါသေးတယ်”

သည်လိုပြောပြီးလျှင် လှည့်ထွက်သွားရာ မြို့စားသည် ဒေါသရောင်လွှမ်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် လိုက်ကြည့်နေရာ ဆက်သည် ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ရယ်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာသောအခါ ဘာနှင့်စတိန် ပြန်ဝင်လာလေသည်။ သူနှင့် ရစ်ချင်ဟိန်အဖို့ မြင်းများ ရဲတိုက်ကြီး၏ အပေါက်ဝတွင် ရောက်နေပါပြီ။ ရှေ့ချည် နောက်ဆုံးစကား အနည်းငယ်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ဘာနှင့်စတိန်သည် သူ့အကျဉ်းသားကို သူ့နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန်

အရိပ်အခြည်ပြလိုက်၍ နှစ်ဦးသား အတူတကွ ထွက်ခွာသွားကြရာ အပြင်ပန်း အမူအရာအား ဖြင့်ကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်လေးစားသည့် မိတ်ရင်းဆွေရင်းများဟု ထင်ရ လေသည်။

နေတော်တော်မြင့်လာပြီဖြစ်၍ ရဲတိုက်ထဲတွင် ခေတ္တမျှ လာရောက်ခိုအောင်းနေရ သော ရုဒေါအဖို့ တဖြည်းဖြည်း အန္တရာယ်များလာလေသည်။ သူ့အား သည်နေရာမှ ချောချော မောမော ထွက်သွားနိုင်အောင် ကြံစည်ဆောင်ရွက်ဖို့မှာ အလွန်ခက်နေကြလေသည်။ သို့ သော် မဖြစ်မနေ ပြုလုပ်ရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ရဲဝန်ကြီးသည် ရဲတိုက်ကြီးတွင် အစောင့် ချထားသည့် စစ်သည်တော်အားလုံး တစ်နာရီအချိန်၌ ဥယျာဉ်ထဲတွင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရမည် ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။ မင်းလုလင်အားလုံးကိုလည်း ထိုစစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းကို ကြည့် ရှုရန် ခွင့်ပေးရမည်ဟုလည်း ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။ သည်နည်းဖြင့် ရုဒေါအား အထူး အဆန်းကြည့်ရှုကြမည့် မျက်လုံးများကို ဖယ်ရှားထားနိုင်၍ သူ့ကို မည်သူမှ မတွေ့မြင်စေဘဲ တောထဲအရောက် ပို့နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားလေသည်။ သူတို့တွေ့ဆုံရန်အတွက် အနီး အနားမှ လုံခြုံသော နေရာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

ဆက်သည် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်လျက်ရှိနေသည့် အချိန်တွင် မိဖုရားကလေး ဖလေဗီယသည် ရုဒေါရက်လင်းအေးရှိသည့်အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူသည် ရုဒေါထံမှ ပြုလုပ်ထားသော အစီအစဉ်များကို ကြားသိသောအခါ ပထမ၌ ရှုတ်နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် ရုဒေါအဖို့ အလွန်ဘေးအန္တရာယ်များလှသည်ကို သတိရ၍ တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း သူ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ယုံကြည်ကိုးစားပြီးသားဖြစ်၍ အနိုင်ရမည်ကိုတော့ အနည်းငယ်မျှ သံသယ မဖြစ်မိပါ။ သို့သော် သူ့ချစ်သူအား ဤကဲ့သို့ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များ အလယ်သို့ရောက် အောင် ဆွဲပို့သည့်အားကို ရေးမိသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အပြစ်တင်နေလေ၏။ သည်လို ပြောလိုက်လျှင် ရုဒေါသည် သူ့အိတ်ထဲမှ ရစ်ချင်ဟိန်ယူလာခဲ့သည့် စာမိတ္တူကို နှိုက်ယူလိုက် ပြီးလျှင် အချိန်ယူကာ ဖတ်ပြီးနောက် မိဖုရားကလေး၏ မျက်စိရှေ့တွင် စာရွက်ကလေးကို နမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

“ဒီထဲက စကားလုံးတွေရှိသလောက်၊ မောင့်မှာ အသက်တွေရှိမယ်ဆိုရင်လေ စာ တစ်လုံး တစ်လုံးအတွက် မောင့်အသက် တစ်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ဝမ်းသာအားရကြီးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် မောင့်မိဖုရားကြီးရယ်” ဟု ညင်သာစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မိဖုရားကလေးက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောလေသည်။

“မနေ့ကလေ... မောင့်အကြောင်း အိပ်မက်မက်တယ် ရုဒေါရဲ့၊ အိပ်မက်ကတော့ အတော်ထူးဆန်းတယ်၊ နှမလေးဟာ စတုရန်းဆော့မြို့တော်ထဲ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ လူတွေကလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်အကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်၊ သူတို့ပြောနေတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် ဟာ မောင့်ကို ပြောနေကြတာတဲ့၊ နောက်ကျတော့ မောင်ဟာ တကယ့်ကို ဘုရင်ဖြစ်နေပြီး နှမလေးက မောင့်မိဖုရားကြီး ဖြစ်နေတာကိုမောင်ရဲ့၊ သို့လေမယ့် မောင့်မျက်နှာကို မှန်မှားမှား ပဲ မြင်ရတယ်၊ နှမတော်လေးက မောင်ဟာ ဘုရင်ပဲလို့ပြောတယ်၊ ဆက်နဲ့ ဖရစ်တို့ကလည်း ဝိုင်းပြောကြတယ်၊ သို့လေမယ့် မောင့်မျက်နှာဟာ မလှုပ်မရွက်နဲ့ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီး ဖြစ်နေတာ ကို မြင်ရတယ်မောင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ နှမတော်တို့ ပြောနေတဲ့စကားကိုလဲ မကြားသလိုပဲ၊ မောင် ဟာလေ အသက်မရှိတော့သလိုပဲ၊ သို့လေမယ့် ဘုရင်တော့ ဘုရင်ပဲတဲ့၊ အို မောင်ရယ်။

ဘုရင်ဖြစ်ရတဲ့တိုင်အောင် သေတော့ မသေရဘူးနော်” ဟုပြောကာ သူ့လက်ကလေးကို ရုဒေါ ပခုံးပေါ်တွင် တင်လိုက်လေ၏။

“အိပ်မက်ဆိုတာ ဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ဖိုးရိမ်တာနဲ့ ရောစပ်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်မက် တတ်တာပဲ မောင့်မိဖုရားကြီးရယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ နှမတော်ဟာ မောင်ဘုရင်ဖြစ်နေတာနဲ့ သေ နေတာကို မြင်တာပေါ့၊ သို့ပေမယ့် မောင်ဟာ ဘုရင်လဲမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ အလွန်ကျန်းမာ တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

အိပ်မက်အကြောင်းပြော၍ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆက်ကြီး ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် စစ်သည်တော်များ တန်းစီလျက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ရဲတိုက်တွင်းရှိ မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများလည်း ကြည့်ရှုရန် ထွက်သွားကြကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ ရဲဝန်ကြီးသည် ရုဒေါအား နောက်ဘက်အပေါက်မှထွက်ကာ မြင်းဖောင်းသို့လာ၍ သူမြင်းကိုစီးရန် ညွှန်ကြား လိုက်လေသည်။

“အချိန်ကုန်ခဲလို့ မဖြစ်ဘူး” ဆက်က နောက်ထပ်ပြောလေသည်။

ရုဒေါသည် တံခါးဆီသို့ ထွက်ခွာသွားရာ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရပ် တန့်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းအလယ်တွင်ရပ်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်၍ နေလေသည်။ ဆက်ကြီး သည် တံခါးပေါက်ဝသို့ ပြေးသွားကာ သူ့အားကို ဓားအိမ်မှ တစ်ဝက်ဆွဲထုတ်ထားလေသည်။ ခြေသံသည် လမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်လာ၍ တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်လေ၏။

သူတို့သည် စောင့်နေကြလေသည်။ ထိုနောက် တံခါးပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းကလေး ခေါက်လိုက်သည့်အသံကို ကြားရလေ၏။ သူတို့သည် ဖဖွင့်သေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြပြန် သည်။ အရေးတကြီး ခေါက်သည့်အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဖွင့်ရလိမ့်မယ် ရုဒေါ၊ ခန်းဆီးနောက် ဝင်နေစမ်း” ဟု ဆက်က ပြောလိုက်လေ သည်။ မိဖုရားကလေးသည် ထိုင်လိုက်ရာ ဆက်သည် သူ့ရှေ့တွင် စာရွက်စာတမ်းများကို ပုံချထား၍ မိဖုရားနှင့်သူ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို ရှင်းလင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်အောင် ဖန်တီးထားလေသည်။ သို့သော် သူ့ကြိုတင်သတိထား၍ စိစစ်လုပ်ကိုင်နေစဉ်မှာပင် အရေး တကြီး အက်ကွဲသော အသံသည် အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

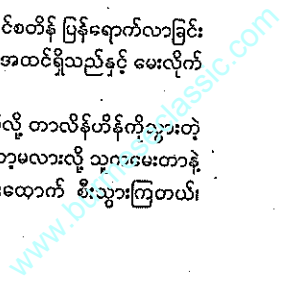
“မြန်မြန်... မြန်မြန်”

ထိုအသံသည် ဘာနှင့်စတိန်၏ အသံဖြစ်ကြောင်း သိကြလေသည်။ မိဖုရားကလေး သည် နေရာမှထလိုက်စဉ် ရုဒေါသည် ခန်းဆီးနောက်မှထွက်လာ၍ ဆက်သည် သော့တံကို လှည့်လိုက်လေ၏။ စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် အသက်ရှူများများလျက် ဖြူဖတ်ဖြူရော် မျက်နှာထား နှင့် ရေးကြီးသုတ်ဖျာ ဝင်လာလေသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ” ဆက်က မေးလိုက်လေသည်။

“ရစ်ချင်ဟိန် လွတ်သွားပြီမဟုတ်လား” ရုဒေါက ဘာနှင့်စတိန် ပြန်ရောက်လာခြင်း မှာ ဤကဲ့သို့ အလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်၍သာ ဖြစ်နေမည်ဟု အထင်ရှိသည်နှင့် မေးလိုက် လေ၏။

“ဟုတ်တယ်... သူထွက်သွားပြီ၊ ဖြိုပြင်ဘက်ထွက်မိလို့ တာလိန်ဟိန်ကိုသွားတဲ့ လမ်းမကြီးကိုရောက်တော့ ဒီလိုပဲ လမ်းလျှောက်သလို သွားနေတော့မလားလို့ သူကမေးတာနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ခပ်မြန်မြန်ကလေး သွားချင်တော့ သုံးချောင်းထောက် စီးသွားကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မြင်းဟာ ခြေခေါက်ပြီးလဲသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း မြင်းရဲ့ရုပ်ပေါ် ရောက်သွားတာပေါ့၊ လက်ကိုင်ထုတ်ပြီး ပြန်ဟန်နေတုန်း ကျွန်တော့်ခြောက်လုံးပြုဟာ မြေကြီး ပေါ် ကျသွားပါရော”

“ဒါကို သူ့ မြင်ရော”

“မြင်တော့ ခွေးမသားကြီး ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်၊ ပြီးတော့ လှည့်သွားရင်း သူ့မြင်းကို ဖနောင့်သံချွန်နဲ့ ထိုးထည့်ပြီး စထရဲဆော့မြို့ဆီကို တောထဲကဖြတ်ပြီး မြင်းချသွား တော့တာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ခဏနေတော့ မြင်းပေါ်ကဆင်းခိုင်းရော၊ သူ့ကို သုံးချက်တိတိ ပစ်လိုက်ပါသေးတယ်”

“ထိသလား”

“ထိတယ်ထင်တာပဲ၊ မြင်းငေါက်ကြီးကို လက်တစ်ဘက်က တစ်ဘက်ကို ပြောင်းကိုင် ပြီး လက်ကိုင်ခါသွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ မြင်းပေါ်တက်ပြီး သူ့နောက်ကတော့ လိုက်ပါသေး တယ်၊ သို့ပေမယ့် သူ့မြင်းဟာ ကျွန်တော့်မြင်းထက်ကောင်းနေတော့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွား တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ပြန်လှည့်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောတာပါပဲဗျာ ရဲဝန်ကြီးရုံး နောက် များတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ မခိုင်းပါနဲ့တော့” ဟုပြောရင်း လူရွယ်ငါးချက်နာသည် ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်လည်းဖြစ်ကာ အတော်မျက်နှာဖျက်နေလေ၏။

ရုဒေါ့သည် သူ့ပုခုံးပေါ်တွင် လက်တင်လျက် “ဒါကတော့ မတော်တဆ ဖြစ်ရတာပဲ ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မိဖုရားသည် နေရာမှထ၍ သူ့ဆီသို့လာကာ “မအောင်မြင်ပေမယ့် အားကြီးမာန် တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့သည် ငြိမ်နေကြပြန်လေသည်။

“ကဲ- ဘယ်နဲ့လုပ်ကြမလဲ၊ ရစ်ချင်ဟိန်တော့ စထရဲဆော့ကိုသွားပြီ” ဟု ဆက်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတော့ ဒီမှာပဲ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား” ဟု ရုဒေါ့က မေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ . . .

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် စထရဲဆော့ကိုသွားမယ်၊ ရုပ်ပုံကို သွားတွေ့မှာပဲ၊ သူတို့ ဖြိုထဲမှာ ရှိရင်ပေါ့လေ . . .”

“ကျွန်တော့်ကိုလဲ ခေါ်သွားပါ” ဘာနင်စတိန်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက် လေသည်။ ရဲဝန်ကြီးသည် ခေါင်းယမ်းလေသည်။

“မင်းကို ဒီမှာရှိစေချင်တယ်၊ တကယ်လို့ ရုပ်ပုံဟာ ရစ်ချင်ဟိန်နဲ့အတူ ဒီရောက်ရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

သူထင်ကြေးမှာ အသစ်အဆန်းလို ဖြစ်နေသော်လည်း သည်လိုမဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မပြောနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော့်ကို မြင်းလောင်းခေါ်သွားပြီး မြင်းကောင်းကောင်းတစ်စီး ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ မီးရထားနဲ့သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ရုဒေါ့က ပြောလေသည်။

“လာ . . . လိုက်ခဲ့၊ ဘာနင်စတိန် . . . မိဖုရားကလေးနဲ့နေရစ်” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

ရုဒေါ့သည် အပေါက်ဝတွင်ရပ်ကာ နောက်သို့လှည့်၍ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို ရုပ်ရင်း သူထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေသည့် ဖလေဗီယမိဖုရားကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ရဲဝန်ကြီးခေါ်ဆောင်ရာ မြင်းလောင်းဆီသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

“ကဲ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအမိန့်ပေးမလဲ” ရုဒေါ့က မေးလေသည်။

“ကျိုးဘက်ကတွေ့ပြီး ရဲတို့ကနောက်ဘက်က လမ်းရောက်အောင် စီးသွား၊ အဲဒီ ရောက်ရင်တော့ မောင်ရင်သိရောပေါ့၊ စထရဲဆော့ကို မှောင်မှ ရောက်ပစစနော် . . . ပြီးတော့ ခဏဝင်ခိုချင်ရင်တော့”

“ဖရစ်ရဲ့ အိမ်ရှိသားပဲ . . . ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီက ရုပ်ပုံရဲ့ လိပ်စာအတိုင်းသွားမယ်”

“အင်း . . . ပြီးတော့ ရုဒေါ့”

“အင်း . . .”

“ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်ကို ကိစ္စတုံးအောင်လုပ်ခဲ့ . . .”

“အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ် . . . ဒါပေမယ့် တောထဲက တဲနန်းကို သူ့သွားရင်ကော၊ ရစ်ချင်ဟိန် မတားရင်တော့ သူ့သွားမှာပဲ”

“အကြောင်းရှိရင် ကျုပ် အဲဒီသွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရစ်ချင်ဟိန်က တားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီကိုလာရင်ကောဗျာ . . .”

“ဘုရင်ကလေးဆီ မရောက်အောင် ဘာနင်စတိန်က အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ် လိမ့်မယ် . . .”

“သွားမယ်နော် . . .”

“ကြတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်ပါစေ . . .”

မြင်းလောင်းများမှ ထွက်သွားသည့် ကျိုးဘေးမှလမ်းအတိုင်း ရုဒေါ့သည် ခပ်သွက် သွက် ကဆုန်ကလေးချကာ နောက်ဘက်မှ သစ်တောလမ်းတိုက်လေးဆီသို့ နှင်သွားလေ၏။ သည်နည်းအတိုင်းပင် သူသည် ငင်းခါးတော့အုပ်ကိုဖြတ်ကာ စထရဲဆော့မြို့ဆီသို့ ရှေ့ရွသွား နေလေ၏။ သူ့ရှေ့မှလည်း တစ်နာရီလောက်စောကာ မြို့စားကြီး ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူ့အပေါ် တစ်ပတ်ရိုက်ခဲခဲ့ရသောကြောင့် ကလဲ့စားချေရန် ကဆုန်စိုင်းလျက် ရှိလေသည်။

၂၉။ မုဆိုးကြီးထံမှ သတင်းစကား

ကျွန်တော်သည် စထရဲဆော့ရုံ အိမ်တွင်ပင်ရှိနေစဉ် နေ့လယ်တစ်နာရီအချိန်၌ ဝင်းဒါးရဲဝန်ကြီးပေးလိုက်သည့် သံကြိုးစာကို ရရှိပါသည်။ ကျွန်တော်အား ခေါ်ယူလိုက်သည့် အတိုင်း လိုက်သွားရန် ချက်ချင်းပင် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်သည့်အကြောင်းကို အထူးပြောဆို နေစရာ မလိုတော့ပါ။ မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး၏တပည့် ဂျိမ်းကိုလည်း ရောက်ရှိလာသည့် သံကြိုး စာအကြောင်းကို ပြောကြားထားပြီးဖြစ်ရာ သူသည် ကျွန်တော်၏ စေခိုင်းချက်ကိုပင် မစောင့် တော့ဘဲ စထရဲဆော့မှ ဝင်းဒါးသို့သွားသည့် မီးရထားအချိန်စာရင်းကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော်အနီး တွင် ရောက်နေလေသည်။ ညနေလေးနာရီ မတိုးမချင်း ထွက်ခွာသည့် ရထားတစ်စင်းမှ မရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် ညနေခြောက်နာရီမတိုးခင် ရဲတိုက်သို့ ရောက်နိုင်တော့ မည်မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

“အထူးမီးရထား စီစဉ်လို့ရအောင် လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘူတာရုံ သွားပြီး စီစဉ်ကြည့်မယ်လေ” ဟု ဂျိမ်းက အကြံပေးလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကြာခင်ပင် အမှုတော်ထမ်းနေရသောကြောင့် ထူးခြားသည့် အကြောင်းပြချက်များ မပါဘဲ နှင့်ပင် အထူးမီးရထားကို စီစဉ်ရယူနိုင်ပါသည်။ ဂျိမ်းထွက်သွားပြီးနောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံသို့သွားရန် ကျွန်တော်၏ မြင်းရထားထဲ တွင် ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကွန်နိုစတရစ် လမ်းထဲသို့ဝင်လာရာ လမ်းတွင်ပိတ်နေသည့် လေးလံသော ကုန်တင်လှည်းကြီး ရှင်းသွားအောင် ရပ်စောင့်နေရသည်နှင့် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ်တွင် ကျွန်တော်ရထားမောင်းသူသည် သူထိုင်သောနေရာမှ ထိတ်လန့်တကြားနှင့်ထ၊ ၍ ကိုယ်ကိုအောက်သို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာ၊ ဟိုမှာ ဘိုးအား . . . ဟိုမှာ အဲဒါအားဆိုင်ကို ကျော်သွားပြီ” ဟု ခပ်ကျယ်

ကျယ်ပင် ပြောလိုက်လေ၏။

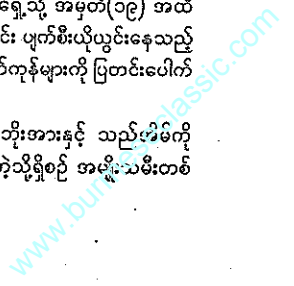
ကျွန်တော်သည် ရထားထဲမှာပင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုလူသည် ကျွန်တော် ကို ကျောပေးလျက် လူကြားထဲသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ခြေလှမ်းများဖြင့် သွက်သွက်ကြီး တိုးဝင် သွားနေလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကို မြင်သွားပြီဖြစ်၍ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်လှမ်းနေဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ပဲဟု အသေအချာ မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း မြင်း ရထားမောင်းသူက “ဘိုးအားပါ- ဘိုးအားအစစ်ပါ ဆရာရယ်” ဟု ပြောနေသဖြင့် သံသယ ကင်းသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်လောက်အောင်ပင် စဉ်းစားဆိုင်ရာ မနေတော့ပါ။ အကယ်၍ သည်လူကို ဖမ်းနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘယ်သို့သွား သည်ကို သိနေနိုင်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ရှုပတ် ဘယ်မှာနေသည် ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ရနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည် မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း ကာ မြင်းရထားမောင်းသူအား စောင့်နေရန် ဟာကြားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ တပည့်ဟောင်း နောက်သို့ လိုက်သွားပါသည်။

ထိုကွန်နိုစတရစ်လမ်းထဲမှ အိမ်အမှတ်များသည် ဘူတာရုံနှင့် ဆက်လျက်ရှိသည့် အဆုံးဘက်မှစ၍ လမ်းသည် ရှည်လျားသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဘိုးအားနောက်ကို စတင် လိုက်သည့်အခါတွင် အမှတ်သုံးရာ၊ သို့တည်းမဟုတ် သုံးရာကျော်ကျော်လောက် ရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေ၍ ဘိုးအား ရှေ့ရှုပြေးလွှားနေသော အရေးကြီးသည့် အမှတ် (၁၉) နှင့် ခြောက် ဖာလုံလောက် ဝေးကွာနေပါသေးသည်။ သူ ဘယ်သို့ပြေးလွှားနေသည်ကို သိလည်းမသိ၊ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားမိပါ။ (၁၉) ကွန်နိုစတရစ်မှ ပေးပို့လိုက်၍ ဆက်က ဝင်းဒါးရဲတိုက်တွင် ရစ်ချင်ဟိန်အား အတင်းအဓမ္မ ဖတ်ပြခိုင်းရသည့် သံကြိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိမထား သဖြင့် ကျွန်တော်အဖို့ ဆယ့်ကိုးသည် ဆယ့်ရှစ်နှင့် နှစ်ဆယ်ကြားမှ သာမန်ဂဏန်းနှစ်လုံး သာလျှင်ဖြစ်၍ သူ့ကို အမှီလိုက်ရန်သာ ကျွန်တော်၏ဆန္ဒ ဖြစ်ပါတော့သည်။

သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်သွားရာ၊ သူကလည်း ကျွန်တော်လိုက်လာကြောင်း သိလေသဖြင့် သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ ခပ်မြန်မြန် သုတ်ခြေတင်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းဆုံးသို့ရောက်ခါနီး၌ ရှေ့တွင် မီးရထားဘူတာရုံကို မြင်နေရသောအခါ သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်သာ ဝေးပါတော့သည်။ သည်အချိန်တွင် အနှောင့် အယှက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လှူကြီးတစ် ယောက်နှင့် ပတ်ပင်းပါတိုးမိသဖြင့် ရှောင်ထိမ်းထွက်ခွာနေရလေရာ ထိုအချိန်တွင် ဘိုးအား သည် မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူ့အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် မော်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် အိမ်အမှတ်သည် နှစ်ဆယ့်သုံး ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် အိမ်ခံစားသည် ပိတ်ထားလေသည်။ ရှေ့သို့ အမှတ်(၁၉) အထိ လှမ်းသွားပါသည်။ အိမ်အမှတ်ဆယ့်ကိုးသည် ရှေ့ပိုင်းမှ မသန်မရှင်း မျက်စိယိုယွင်းနေသည့် အိမ်အိုကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုအိမ်သည် အပေါင်း၊ စားကုန်သောက်ကုန်များကို ပြတင်းပေါက် တွင် ခင်းကျင်းထားသည့် ဈေးဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ခံစားကို ဖွင့်ထားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဘိုးအားနှင့် သည်အိမ်ကို ဆက်စပ်ကြည့်၍ မရပါ။ သို့အတွက် ထိုနေရာမှ လွန်သွားမည်ကဲ့သို့ရှိစဉ် အမျိုးသမီးတစ်

ယောက်သည် အပေါက်ဝမှ ခေါင်းပြူးကာ အနီးအနားသို့ ဟိုဟိုသည်သည်ကို ကြည့်နေပါ တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကြီးတွင် ရောက်ရှိနေသဖြင့် အမျိုးသမီးသည် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသလို၊ ကျွန်တော်လည်း တုန်လှုပ်သွားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူသိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကား ရဲတိုက်အတွင်းမှ အချုပ်ခန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် လျှို့ဝှက် သည့် အကြောင်းအရာများကို သူ့စာဖောက်ကာ ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်ပြောကြား သည့် ဂျီဟန်နှင့် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးလက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရသူ တစ်ယောက်၏ မိခင် အမေ ဟော့(ဖ) ဖြစ်လေသည်။

“အော်... အမေဟော့(ဖ)ပါလား၊ စထရဲဆောမှာ ဒီဆိုင်ဖွင့်ထားတာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ အရှင်”

“ဒီအရင်က မတွေ့မိပါလား” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ဆိုင်လို့ သေးသေးဖွဲ့ဆိုင်မျိုးကို အရှင်တို့ ဘယ်ဂရုစိုက်မိပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်သည် အပေါ်ပြတင်းပေါက်များကို မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အားလုံး ပိတ်ထားသည့်ပြင်၊ သစ်သား ရာမေတ်ကွက်ကလေးများကိုလည်း အလုံကပ်ထားသည့်ကို တွေ့ရပါသည်။ အိမ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ နေပုံမရပါ။

“အိမ်ကောင်းရထားတာကို အမေရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဆေးသုတ်ဖို့ လိုနေတယ်၊ အမေ တစ်ယောက်ထဲပဲ နေသလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“တစ်ခါတစ်လေလဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ကိုယ်ထဲသမားတွေကိုတော့ အိမ်ငှားထားပါတယ်”

“အခု လူပြည့်နေသလား”

“တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ သနားစရာ မကောင်းပါလား အရှင်”

ထိုနောက် ကျွန်တော်က ခပ်ရမ်းရမ်းပင် စွန့်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ ခုနတုန်းကပဲ ဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖောက်သည်ရယ်လို့ ရှိတာပေါ့”

“ဖောက်သည်တစ်ယောက်လောက်တော့ လာစေချင်ပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် အခုတော့ တစ်ယောက်မှ ပေါက်မလာဘူး” အမျိုးသမီးကြီးက အံ့သြသောလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရာ သူကလည်း ရှောင်လွှဲခြင်းမပြု ဘဲ ပြန်ကြည့်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာလာနေသည့် ဂျိမ်းကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံးကြည့်ကာ၊ ကျွန်တော်၏ မြင်း ရထားကိုရှာရင်း ကျွန်တော် နောင်နှေးနေသည့်အတွက် စိတ်ရှုပ်နေဟန်တူပါသည်။ ခဏကြာ သောအခါ သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပါသည်။

“ဆရာ- နောက်ငါးမိနစ်ကြာရင် ရထားအဆင်သင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ မထွက်နိုင်ရင် မီးရထားလမ်းကို နောက်နာရီဝက်လောက် ပိတ်ထားရမယ်တဲ့” ဟု ပြောကြား လေသည်။

အမယ်အိုကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ ရေးရေးမျှသော အပြုံးကို သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ သည်တော့မှပင် ကျွန်တော်သည် ဘိုးအား၏ ခြေရာလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် နင်းမိပြီမှာ သေ ချာသွားပါတော့သည်။ ဘိုးအားသာမက အခြားသူများ၏ ခြေရာကိုပင် ရမိကောင်း ရမိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ဝတ္တရားမှာ အမိန့်ကိုရိုသေပြီး ဇင်းဝါးသို့ အရောက်သွား ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုခဏ၌ပင် အိမ်၏ အတွင်းဘက်ဆီမှ အားရပန်းရ ရွှင်ရွှင်မြူးကာ ရယ်မောလိုက်သည့် အသံသည် ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။ အမယ်အိုကြီး၏မျက်နှာသည် မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း တွန့်သွားကာ သူ့နှုတ်ခမ်းများ သည်လည်း ခဏမျှ ကောက်ကွေးသွားပြီးနောက် ဣန္ဒြေပြန်ဆံ့လိုက်လေသည်။ သို့သော် သည်ရယ်သံကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်သိသည့် အကြောင်းကိုလည်း သူ့စဉ်းစားမိ မည် ဖြစ်သည်။ ခဏချင်းပင် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမရှိမိသည့် အမူအရာကို ဆောင်လိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် အမှတ်တမဲ့ပင် ဦးခေါင်းညိတ်ကာ ဂျိမ်းကို နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ပြီးလျှင် ဘူတာဆီကို ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ဘူတာရုံစင်္ကြံသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်- တော်က ဂျိမ်း၏ပုခုံးပေါ်တွင် လက်တင်ကာ “ဟင်တဇောမြို့စားရပတ် ဟိုအိမ်ထဲမှာ ရှိတယ် ကွဲ့ ဂျိမ်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူသည် အနည်းငယ်မျှ အံ့သြခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့် လေသည်။ သူသည် ဆက်ကြီးကဲ့သို့ပင် သူ့အား အံ့သြငေးမောသွားအောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပါ။

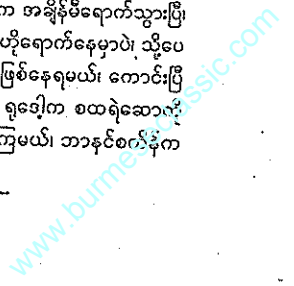
“ဟုတ်လား... ကျွန်တော် ချန်နေရစ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရမလား”

“မစောင့်ပါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဇင်းဝါးမြို့သို့ ညနေသုံးနာရီခွဲတွင် ရောက်ရှိပြီးနောက် ရဲတိုက်သို့ လေးနာရီမထိုးမီ ရောက်ပါသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ကျွန်တော့်အား ကြင်နာယူယူ သိမ်မွေ့ သော စကားများဖြင့် ဆီးကြိုညှော်ခံသည့် အကြောင်းများကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ မိဖုရားကလေးရှေ့မှောက်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ဆက်ဆံသို့ အမြန်သွားရောက်ရာ သူ့ကို သူ့အခန်းမှာပင် ဘာနှင့်စတိန်နှင့်အတူ တွေ့ရပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ရပတ် ဘယ်နေရာတွင် ရှိသည်ဟူသော အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ရရှိလာသည့် သတင်းစကားကို သူ့ရရှိပြီး ဖြစ်သည်သတင်းက အတည်ပြုလိုက်သောကြောင့် အတော်သဘောကျ ကျေနပ်သွားပါတော့ သည်။ သို့သော်လည်း ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးသည် တွန့်နှိပ်စတုရီလမ်းရှိ သရဲခြင်သေ၏ ပါးစပ်ထဲ သို့ ခေါင်းထိုးပေးရန် စထရဲဆောမြို့ကို တစ်ကိုယ်တည်း သွားရောက်ပြီဟု သိရှိသောအခါ ကျွန်တော်သည် အထူးစိုးရိမ်ကာ မျက်နှာပျက်သွားမိပါသည်။

“အဲဒီမှာ သူတို့သုံးယောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ရပတ်၊ ရစ်ချင်ဟိန်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကထွက် သွားတဲ့ လူယုတ်မာ ဘိုးအား...” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရပတ်အတွက်တော့ ကျွန်တို့မပြောနိုင်ဘူး၊ ရစ်ချင်ဟိန်က အချိန်မီရောက်သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ရိုက်လိုက်တဲ့ သံကြိုးစာအကြောင်း အမှန်သိသွားရင်တော့ ဟိုရောက်နေမှာပဲ၊ သို့ပေ မယ့် သူ့အတွက် ဒီမှာပေါ့၊ အဲလိုက်တဲနန်းမှာပေါ့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်၊ ကောင်းပြီ လေ... သူ ဘယ်မှာပဲရှိရှိ သူ့အတွက်တော့ ဒီက အဆင်သင့်ပဲ၊ ရုဒေါ့က စထရဲဆောကို ရောက်နေလိမ့်မယ်၊ မောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့က အဲလိုက်တဲနန်းကို သွားကြမယ်၊ ဘာနှင့်စတိန်က ဒီမှာ မိဖုရားကလေးနဲ့ ရှိနေလိမ့်မယ်”

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နာရီ နှစ်နာရီမျှ အငြိမ်မနေနိုင်အောင် တောင်
ပြေးမြောက်ပြေးနှင့် အလုပ်များနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အစားအသောက်များ
ကို ကောင်းကောင်းစားသောက်ရင်းလည်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေပြီးနောက် ငါးနာရီခွဲတွင်မှ
ပြီးစီးသွားကြပါသည်။

“ဘုရင်ကလေးကတော့ တောလိုက်ရာက ပြန်လာတော့မှာပဲ၊ မကြာဘူး...”
ဟု ဆက်က နောက်ဆုံးတွင် ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် ခြောက်နာရီထိုးပါပြီ။ ဘုရင်ကလေးကား ပေါ်မလာသေး။ ခဏမျှကြာ
သောအခါ မိဖုရားကလေးထံမှ ကျွန်တော်တို့တတွေအား ရဲတိုက်ရှေ့ရှိ စင်္ကြံပေါ်သို့ လာ
ရောက်ကြရန် အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။ ထိုနေရာကလေးပေါ်မှကြည့်လျှင် ဘုရင်
ကလေး မြင်းစီးပြန်လာမည်လမ်းကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
ရောက်ရှိသောအခါ မိဖုရားကလေးသည် ဘုရင်ကလေး အပြန်နောက်ကျနေသည့်အတွက်
စိတ်လှုပ်ရှားကာ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသည်ကို တွေ့ရပါ
သည်။

“သူပြန်မလာတာ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ” သူသည် ဤသို့ရေရွတ်ပြီးနောက် မျက်
လုံးများကို လက်ဝါးနှင့်မိုးကာ မည်းမည်းမှောင်နေသည့် တောသစ်ပင်များ အုပ်ဆင်းလျက်
မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ကို ကြည့်နေလေ၏။

ခြောက်နာရီတွင် ဘုရင်ကလေး ရောက်မလာသေး၍ ထူးဆန်းနေလျှင် ခုနစ်နာရီ
ထိုးသောအခါ ပို၍ ထူးဆန်းလာလေသည်။ ရှစ်နာရီထိုးသောအခါ အထူးဆန်းဆုံး ဖြစ်လာ
လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်အတော်ကြာကပင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောဆိုနေကြတော့
ပါ။ ယခုတော့ အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေကြပါပြီ။ ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်
တို့သည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။

နောက်ဆုံး၌ ခပ်မှန်မှန် ကဆုန်ချလာသည့် မြင်းခွာသံများကို သစ်တောလမ်းဆီမှ
ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ဘာနင်စတိန်က “ဟော... လာကန်ပြီ” ဟု အော်လိုက်
သည်။ မိဖုရားကလေးသည် လမ်းသလားနေရာမှ ရပ်သွားရာ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ဆီသို့
ဝိုင်းအုံလာကြပါသည်။ မြင်းခွာသံများသည် နီး၍လာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူသုံးယောက်၏သဏ္ဍာန်များကို မြင်ကြပါသည်။ သူတို့သည်
ဘုရင်ကလေး၏ မုဆိုးများဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်စွာ တောလိုက်သီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုလာကြလေ
သည်။ ထိုအသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အသက်ရှူ ချောင်သွားကြလေသည်။ အနည်းဆုံး
ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့သည်မှာ သေချာနေပါပြီ။ သို့သော် ဘုရင်ကလေးသည်
ဘယ်အတွက်ကြောင့် သူတို့နှင့် တစ်ပါတည်း ပါမလာပါသနည်း။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မောပန်းတော်မူလို့ နောက်က ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာတော်
မူတယ် ထင်ပါတယ် အရှင်မ” ဟု ဘာနင်စတိန်က ထပ်မြင်ချက်ပေးလိုက်လေသည်။

အစိမ်းရောင်နှင့် ရွှေရောင်ရောစပ်နေသည့် တောက်ပသော အဝတ်တန်ဆာများ
ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဘုရင်၏ အကြီးအကဲ မုဆိုးကြီးဆိုင်မွန်သည် ဟိတ်ဟန်ပါပါနှင့်
လျှောက်လာပြီးလျှင် မိဖုရားကလေးရှေ့တွင် ဦးခေါင်းကို ကိုင်းကိုင်းညွတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ ဆိုင်မွန်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကော” ဟု မိဖုရားကလေးက ကြိုးစားပြုံးကာ

မေးလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်က အရှင်မလက်သို့ ဆက်သဖို့ စာတမန် ပါးလိုက်ပါတယ်”

“ပေးစမ်းပါဦး... ဆိုင်မွန်”

“ဆက်ပါမယ် အရှင်မ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ တောလိုက်ရတာ အတော် သဘော
တော်ကျပါတယ်၊ အလွန်ပင် ပင်ပန်းတော်မူပါတယ်၊ တန်ခိုးကလေးအနီးမှာပဲ တောဝက်ကြီး
တစ်ကောင်ကို ရလိုက်ပါတယ်”

သူပရိသတ်သည် မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားကြသည်ကို ဆိုင်မွန် ရိပ်မိမည်
မရိပ်မိမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော်လည်း မိဖုရားကလေးသည် ပါးစပ်ဟလျက် မော်
ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည်လည်း ဆိုင်မွန်အနီးသို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားမိသည်ဟု
ထင်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်မ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အလွန်ပင်ပန်းတော်မူနေပါတယ်၊
ပြီးတော့လဲ တန်ခိုးကလေးအနီးမှာ တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရလိုက်တော့ အမဲကောင်
ကြီးကို အဲဒီသယ်ယူခိုင်းပြီး နက်ဖြန်ခါကျမှ ပြန်လာပြီး မျက်ဖို့ အမိန့်ရှိတော်မူတယ်၊ ကျွန်-
တော်မို့ရဲ့ရဲ့ညီ ဟတ်ဘတ်တစ်ယောက်ပဲ အမိန့်အတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့အတူ နေရစ်ပါတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့အတူ ဘယ်မှာနေရစ်တာလဲ” ဆက်က ဟိန်းဟောက်သံနှင့် မေး
လိုက်လေ၏

“ခင်ဗျာ... အမဲလိုက်တဲနန်းကလေးမှာပေါ့ ရဲဝန်ကြီးရဲ့ ဒီနေ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ
အဲဒီမှာနေတော်မူပြီး မနက်ကျမှ ဟတ်ဘတ်နဲ့ အတူတူပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

သူသည် မိဖုရားကလေးအား အရိုအသေပေးလိုက်ရာ မိဖုရားကလေးက ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ချည် ကျန်ရစ်သောအခါ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေကြပြီးနောက်
ကျွန်တော်က စကားစလိုက်ပါသည်။

“ရူပတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ လိမ်ရိုက်လိုက်တဲ့ သံကြိုးစာကိုရပြီး အမဲလိုက်တဲနန်း
ကလေးကို သွားပြီဆိုပါတော့”

ဆက်သည် အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်တော့ပါ။

“ဘာနင်စတိန် အရင်စိတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဒီမှာ မိဖုရားကလေးနဲ့ နေရစ်၊ အစီအစဉ်
ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊ ဖရစ်နဲ့ကျုပ်ဖို့ ငါးမိနစ်အတွင်း မြင်းတွေ အရန်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်စမ်း”

ဆက်ကပြောလိုက်ရာ ဘာနင်စတိန်သည် စင်္ကြံမြင် တစ်လျှောက်မှ မြင်းခေါင်းများ
ရှိရာသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သောမြားတဲကဲ့သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“မြီးစားရူပတ်မရောက်ခင် တဲနန်းရောက်အောင် ကျွန်တော်မို့တို့ နှစ်ယောက်သွား
ဖို့ကလွဲပြီး တခြားအစီအစဉ်တွေ မပြောင်းလဲပါဘူး၊ အရှင်မ” ဟု ဆက်က ပြောလိုက်ပြန်
သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ကိုးနာရီထိုးပြီးဖြစ်၍ မိနစ်နှစ်
ဆယ် လွန်နေပါပြီ။

“အချိန်မီပါမလား” မိဖုရားကလေးက လက်နှစ်ဖက်ကိုတီး၍ ကြောက်ရွံ့သော
အမူအရာနှင့် မေးလိုက်လေ၏။

“စိတ်ချပါ အရှင်မ” ဆက်ကြီးသည် ဦးညွတ်၍ ပြန်ပြောလေသည်။

“သူ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို စာမပြပါစေနဲ့နော်”

“မပြစေရပါဘူး အရှင်မ” ဆက်က ပြုံး၍ပြောသည်။

“ဟောဒီမှာ မြင်းတွေရောက်နေပါပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ထွက်လာကြရာ တဲနန်းကလေးဆီသို့ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ စိုင်းနှင်လာခဲ့ကြလေ၏။

“အချိန်မီပါဦးမလား” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“တယ်တော့မထင်ဘူး၊ သို့ပေမယ့် ကြိုးစားရမှာပဲ” ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်က ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်တို့နောက်ဆီမှ ကဆုန်စိုင်းလာသည့် မြင်းခွာသံများကို ကြားရလေသည်။

“ဘာလဲဆိုတာ ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်” ဆက်သည် မြင်းဇက်ကြီးကိုဆွဲ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

တစ်စက္ကန့်လောက်ကြာလျှင်ပင် မြင်းစီးသမားသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဆက်သည် ဝမ်းသာသလိုလိုနှင့် ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ ဂျိမ်းမဟုတ်လားဟေ့” ဟု ကျွန်တော်က အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား” ရုခေါ့၏တပည့်က ပြောလေသည်။

“ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ” ဟု ဆက်က မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“အမတ်ကြီးတာလိန်ဟိန်ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုဖို့ လိုက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီမြင်းက ဘယ်ကလဲ” ဟု ဆက်က အော်မေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ မြင်းဇောင်းက အကောင်းဆုံးမြင်းပါပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မမိမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

ဆက်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကိုဆွဲရင်း မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း ချီးမွမ်းတဲ့အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ မင်းစီးလာတဲ့မြင်းဟာ ကျွန်ုပ်မြင်းပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ” ဟု ဂျိမ်းက ရိုသေကိုင်းနှိုင်း၍ စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် ပြောလေသည်။ ခဏမျှ ငြိမ်နေကြပြီးနောက် ဆက်သည် ရယ်မောလိုက်ပြန်လေ၏။

“သွားကြစို့” ဟု သူကပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသားသည် တောအုပ်ထဲသို့ တအားစိုင်းနှင့်သွားကြလေ၏။

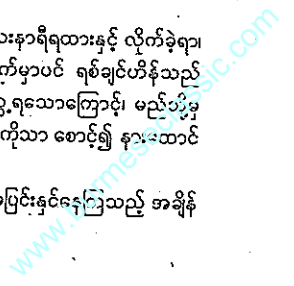

၃၀။ အမဲလိုက်ခွေးကြီး၏ ဒေါသ

ကျွန်တော် စုံစမ်းရရှိခဲ့သည့် အကျိုးအကြောင်းများ အားလုံးကို အခြေပြု၍ ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သိမြင်နိုင်သည်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့၏ မနောက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေဟူသော စေတနာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိဘဲလျက် ကံအကြောင်းတရားသည် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်များကို တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးလိုက်လေသည်။ အကယ်၍သာ ဘုရင်ကလေးသည် တဲနန်းကလေးသို့ မသွားခဲ့ပါမူ ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်များသည် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပြီးမြောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ရစ်ချင်ဟိန်သည် ရုပတ်အား ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကြားလိုက်သည့် သံကြိုးစာနှင့်ပတ်သက်၍ သတိပေးနိုင်ခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ရှိရင်းစွဲနေရာများတွင် ရှိနေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကံအကြောင်းတရားက တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်လေပြီ။ ဘုရင်ကလေးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ တဲနန်းကလေးသို့ သွားရောက်လေပြီ။ ရစ်ချင်ဟိန်သည်လည်း သူ့ညီတော်မောင်အား သတိပေးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော် မြို့မှ စိတ်ချလက်ချ ထွက်ခွာလာသည့်နောက် ရုပတ်သည်လည်း ကွန်နီစတရီလမ်းရှိအိမ်မှ ချက်ချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ချိန်းဆိုလိုက်သည့်အတိုင်း အချိန်မီ ရောက်ရှိရန် သဒ္ဓါဌာန် ချထားလေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် ဘူတာရုံသို့လာကာ လေးနာရီရထားနှင့် လိုက်ခဲ့ရာ၊ ဇင်းဒီးသို့ ငါးနာရီခွဲခန့်တွင် ရောက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ရစ်ချင်ဟိန်သည် စတင်ဆော့သို့ ရောက်ရှိလာရာ၊ ရုပတ် ထွက်ခွာသွားပြီကို တွေ့ရသောကြောင့်၊ မည်သို့မှ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိဘဲ၊ သူ့ဆီမှ သတင်းစကားကိုသာ စောင့်၍ နားထောင်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်ကိုဖြတ်လျက် မြင်းနှင့် အပြင်းနှင့်နေကြသည့် အချိန်

တွင်း၊ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ဘာမှမသိကြပါ။ ရစ်ချင်ဟိန်နှင့် ရုပ်တံသည် တွေ့ချင်လည်း တွေ့မည်။ လွဲချင်လည်း လွဲသွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကား သူသည် ရုပ်တံကို မတွေ့လိုက် တော့သဖြင့် ရုပ်တံသည် ဘုရင်ကလေးအား တွေ့ဆုံရန် သွားရောက်ပြီဟုသာ သူ့ဆကာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် နောက်ကျခဲလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သည် နောက်ထပ်ပွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့သော်လည်း ထိုအသိဉာဏ်သည် ကျွန်တော် တို့ခေါင်းထဲတွင် စွဲနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပင် ဖနောင့်သံချွန်များနှင့်ထိုးလျက် အပြင်းနှင့်ရာ တစ်ခါနှစ်ခါပင် ခလုတ်တိုက်၍ လဲကြလေ သည်။ ဆက်သည် ခေါင်းဆောင်လျက် ကုန်းပေါ်တွင် ကျကျနနထိုင်ကာ မိမိကိုယ်ကိုရော တိရိစ္ဆာန်ကိုပါ ညှာတော့ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့မှ စီးနင်းသွားလေသည်။ ဂျမ်းနှင့် ကျွန်တော်ကား သူ့နောက်မှ ယှဉ်လျက် ငြိမ်ငြိမ်ကြီး လိုက်ပါလာကြပါသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆက်သည် ရှေ့သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။ တဲနန်းကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှောက်တွင် ရောက်နေပါပြီ။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြပြီးလျှင် မြင်းများကို သစ်ပင် များတွင်ချည်းလျက် အသံမကြားစေဘဲ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြုံစည်ထားသည်ကား ဆက်သည် ဘုရင်ကလေး အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်မှုအတွက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန်နှင့် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မပင်မပန်း ပြန်လည်လာတော်မူရန် စီစဉ်ပေးဖို့အတွက် မိမိရားကလေးက လွှတ်လိုက်သည်ဟု ပရိယာယ်ဆင်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏တပည့်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဇင်းဒေးရဲဝန်ကြီးနောက်မှ တဲနန်းကလေးအထိ လိုက်သွားကြပါသည်။ သည်နေရာတွင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ဆက် ကြီးသည် သူ့ဇားကြီးကို ဓားအိမ်ထဲမှ အလွယ်တကူ နုတ်၍ရအောင် ခပ်ချောင်ချောင် ထားရှိ လိုက်သည်။ ဂျမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ခြောက်လုံးပြူးများကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ တဲနန်း ကလေးအတွင်းတွင် မီးရောင် လုံးလုံးမမြင်ရပါ။ တဲခါးလည်း ပိတ်လျက်ရှိသည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဆက်သည် သူ့လက်ခေါက်ကလေးများနှင့် အသာအယာ ခေါက်လိုက် လေသည်။ သို့သော် အတွင်းမှ အဖြေပေါ်မလာပါ။ သူသည် လက်ကိုင်ကိုကိုင်၍ လှည့်လိုက် ရာ တဲခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် ရှေ့တွင် လမ်းကြမ်းကလေးတစ်ခုလုံး မှောင်ကြီးမည်းမည်းနှင့် ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

“မောင်ရင် ဒီမှာနေရစ်၊ အရင် စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကို မီးခြစ်ပေး၊ ကျုပ် သွားမယ်” ဝိုလ်မှူးကြီးက တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

ဂျမ်းက သူ့အား မီးခြစ်တစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်ရာ၊ သူသည် တဲခါးပေါက်မှ ဝင်သွား လေ၏။ တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်လောက် သူ့ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြင့်နေရပြီးနောက်၊ သူ့ကိုယ် သက္ကာန်သည် တဖြည်းဖြည်း မှုန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သို့သော် ခဏကြာလျှင် အသံအုပ်ကလေးနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည့် အာမေဇိုတ်သံတစ်ခုကို ကြားရပြီးနောက် လူတစ် ယောက် ခလုတ်တိုက်လဲသည့် အသံနှင့်အတူ၊ ဓားနှင့် လမ်းကြားကလေးမှ ကျောက်တုံးများ ရိုက်ခတ်မိသည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုနောက် မီးခြစ်ဆန်နှင့် မီးခြစ်တူး ခတ်ခြစ်လိုက်ပြီး ရှက်နဲ့ မီးတောက်လာသည့် အသံနှင့်တကွ ဓားအိမ်ကြီးသည် ကျောက်တုံး တွင် ခရွတ်ဆွဲလျက် ဆက်ကြီး လဲနေရာမှထသည့် အသံတို့ကို ကြားရပြန်ပြီးနောက် သူ့ခြေသံ

များသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်ဆီသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ တစ်စက္ကန့်မျှကြာလျှင် အပေါက်ဝ တွင် ပေါ်လာလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ကျွန်တော် တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်လဲတာ . . .”

“ဘာပေါ့လဲတာလဲ”

“လာကြည့် . . .”

ကျွန်တော်သည် ရဲဝန်ကြီးနောက်မှ လမ်းကြားကလေးအတွင်း ရှစ်ကိုက်ဆယ်ကိုက် အထိ လိုက်သွားပါသည်။ သူသည် မီးခြစ်ခြစ်လိုက်ရာ ညိုမည်းသောသက္ကာန်တစ်ခု လမ်း ကြားကလေးထဲတွင် ကန်လန်ဖြတ်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဒါ အမဲလိုက်ခွေးကြီး ဘောရစ်ပဲ” နားထောင်မည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိမည့် လက္ခဏာမရှိသော်လည်း တိုးတိုးကလေးပင် ပြောလိုက်ပါသည်။

သည်ခွေးကြီးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သူသည် ဘုရင်ကလေး၏ အချစ်တော်ဖြစ်၍ ဘုရင်ကလေး အမဲလိုက်သွားတိုင်း လိုက်သွားတတ်လေသည်။ ဆက်သည် ခွေး၏ခေါင်းပေါ်တွင် လက်တင်လိုက်လေသည်။ နဖူးမှ တုတ်ချင်းပေါက်သွားသည့် ကျည်ဆန် ပေါက်တစ်ခု ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညို၍ အခြားကျည်ဆန်တစ်ချက်ကြောင့် ကြေနေသည့် ပခုံးကို ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

“တဲ . . . လာ” ရဲဝန်ကြီးကပြော၍ အမဲလိုက်ခွေးကြီးကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားပါသည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဝဲဘက် လမ်းကြားကလေးဆီမှ သဲ့ သဲ့မျှ ညည်းညူလိုက်သည့်အသံနှင့် လူတစ်ယောက် ဝေခရာခံစားရင်း ခြေလက်များကို မနိုင် တနိုင်သယ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွားသွားနေသလို ခရွတ်တိုက်ဆွဲနေသည့် အသံကို ကြား ရလေသည်။ ဆက်သည် မီးအိမ်တစ်ခုကို တွေ့ထားပြီဖြစ်၍ ထိုမီးအိမ်၏အရောင်ဖြင့် မျက်နှာ တွင် သွေးမရှိဘော့ဘဲ မျက်လုံးများပြူးကာ ခြေနှစ်ချောင်း စင်းစင်းတန်းလျက် ဝမ်းဗိုက်နှင့် ထောက်၍ ခေါင်းထောင်နေသည့် တောအုပ်ဟတ်ဘတ်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါဘယ်သူလဲ” သူသည် အသံသဲ့သဲ့နှင့် မေးလေသည်။

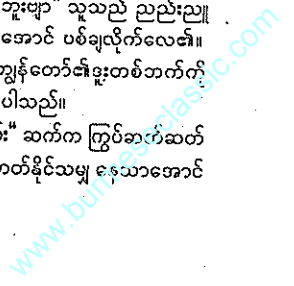
“ဟေ . . . ကိုယ့်လူ၊ တို့ကို မင်းသိပါတယ်၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်သလဲ” ရဲဝန်ကြီးသည် သူ့ဆီသို့ တိုးသွားကာ မေးလိုက်လေသည်။

ကံဆိုးသူခမျာမှာ အတော်ပင် အားငယ်နေရှာ၍ သူ့ဦးနှောက်သည် အနည်းငယ် ချွတ်ယွင်းနေပြီဟု ထင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ထိုသွားပြီခင်ဗျာ . . . ထိုသွားပြီး . . . ချက်ကောင်းကို ထိတာပါပဲ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ နောက် အမဲလိုက်ခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” သူသည် ညည်းညူ လိုက်ပြီးနောက် သူ့ဦးခေါင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒိုင်းကန်ပြည်အောင် ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပြေးသွားကာ သူ့ကိုမမြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ဦးတစ်ဘက်ကို ထောက်၍ သူ့ခေါင်းကိုကျွန်တော်၏ခြေထောက်တွင် ခိုနေစေပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ . . . အကျိုးအကြောင်းကိုပြောစမ်း” ဆက်က ကြွပ်ဆက်ဆက် ခပ်တိုတို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ဟတ်ဘတ်အား တတ်နိုင်သမျှ နေသာအောင်

ပြုလုပ်ပေးပါသည်။

သူသည် အားစိုက်ပြောရသောအသံနှင့် ခပ်နွေးနွေးပင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အောင် ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုလေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် ညစာအနည်းငယ်ကို သုံးဆောင်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် အမှော့ပြေ လဲလျောင်းနေစဉ် အဝတ်အစားများ ကိုမှ မလဲရသေးဘဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဟတ်ဘတ်သည် ထမင်းစားခွက် ရှင်းလင်းနေစဉ် သူ့ဘေး၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကိုမှ သူမသိသော်လည်း ထိုသူသည် အရပ်မနိမ့်မမြင့် အသားညို ညိုနှင့် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုမှ သတိမမိလေသည်။ သူသည် အမဲလိုက်ရာတွင် ဝတ်ဆင်သည့်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ခြောက်လုံးပြုကို ထိုအင်္ကျီ၏ ခါးပတ်တွင် ထိုးထား လေသည်။ လက်တစ်ဘက်သည် ခါးပတ်ပေါ်တွင်ရှိ၍ အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် လေးထောင့် သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားလေသည်။

“ကျုပ် ဒီမှာရောက်နေပြီလို့ ဘုရင်ကလေးကို ပြောလိုက်၊ သူ ကျုပ်ကို မျှော်နေ တယ်” ထိုလူစိမ်းက ပြောလိုက်လေသည်။

အခွင့်တစ်စုံတစ်ရာ ပန်ကြားခြင်းမရှိဘဲ ဤကဲ့သို့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာ သည့်အတွက် ဟတ်ဘတ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။ သူ့တွင် လက်နက်မရှိသော်လည်း သာမန်တုတ်ခိုင်သူဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့အရှင်ကို အစွမ်း ကုန်ကာကွယ်ရန် အသင့်ရှိနေလေသည်။ ဟတ်ဘတ်သည် ဧည့်သည်၏ ဩဇာပေးသည့် အမှုအရာကြောင့် ရှုပတ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်နှင့်ပင် အိပ်ခန်းဆီသို့ နောက်ပြန်လာခဲ့လေ သည်။ ရောက်ရှိလာသည့် ဧည့်သည်မှာ ရှုပတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ “ဘုရင်ကလေးက နောက်ထပ် မေးနေရင် ကျုပ်မှာ အထုပ်တစ်ခုနဲ့ စာပါတယ်လို့ပြောလိုက်” ဟု ရှုပတ်က ပြောလိုက်လေ သည်။ ဟတ်ဘတ်သည် ဦးညွှတ်ကာ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ဘုရင်ကလေး သည် အိပ်ပျော်လျက်ရှိရာ နိုးလာသောအခါ၌လည်း အထုပ်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ စာအကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဘာတစ်ခု သိပုံမရသည့်ပြင် ဧည့်သည်ကိုလည်း မျှော်နေပုံ မရပါ။ ဟတ်ဘတ်၏ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် ပြန်ပေါ်လာလေ၏။ လူစိမ်းတွင် ခြောက်လုံးပြုပါ လာသည့်အကြောင်း ဟတ်ဘတ်က တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ဘုရင်ကလေးသည် သတ္တိ နည်းသူ မဟုတ်သဖြင့် သူသည် အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အမဲလိုက် ခွေးကြီးသည် သမ်းဝေကာ အမြီးတလှုပ်လှုပ်နှင့် ခွေအိပ်နေရာမှ ထလာလေ၏။ သို့သော် ထိုခဏ၌ပင် လူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အနံ့ကို ရသောကြောင့် နားရွက်ကိုထောင်ကာ သူ့သခင် မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အသံသဲ့သဲ့နှင့် တိန်းလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရှုပတ်သည်လည်း စောင့်မနေနိုင်တော့၍ လားမသိ၊ အပေါက်တွင် ပေါ်လာလေ၏။

ဘုရင်ကလေးတွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသလို ဟတ်ဘတ်တွင်လည်း မရှိ ပါ။ သူတို့တောလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် လက်နက်များမှာ ထိုအခန်းနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသည့် တစ်ဘက်ခန်းတွင်ရှိ၍ ရှုပတ်သည် အပေါက်ဝမှ ပိတ်ထားသလို ဖြစ်နေလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေပါသလား ဘုရင်မင်းမြတ်” ရှုပတ်က ဦးညွှတ်၍ မေးလေသည်။

“မမျှော်ဘူး” ဟု ရေရွတ်လိုက်၍ “မင်း ဘာပြုလို့ ဒီကိုလာသလဲ” ဟု ဒေါသသံနှင့်

ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မျှော်မနေဘူးပေါ့” ရှုပတ်သည် အော်လိုက်ပြီးလျှင် တခဏချင်းပင် သူ့ကို ထောင်ဖမ်းသည့်အကြောင်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ရိပ်မိသွားဟန်တူပါသည်။ သူ့ခါးမှ ခြောက် လုံးပြုကို တစ်ဝက်ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ ဟတ်ဘတ်သည် အလန်တကြားအော်ဟစ်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် နောက်ပြန်လှဲချလိုက်သည့် ဘုရင်ကလေးရှေ့မှ သူ့ကိုယ်ကို လှုပ်ကာကွယ် လိုက်လေသည်။ ရှုပတ်သည် ခေါင်းရှုပ်သွားကာ ဖြစ်ပုံကို နားမလည်ပဲ ဒေါသထွက်သွားသော် လည်း မသိမသာပြုံးလျက် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလာကာ ရစ်ချင်ဟိုန်နှင့်ပတ်သတ်သည့် အ ကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုနေလေသည်။ “နောက်ဆုတ်... နောက်ဆုတ်...” ဟု ဘုရင်ကလေးက အော်ဟစ်လိုက်ရာ ရှုပတ်သည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ရသလို သူ့လက်ဝဲဘက်တွင် ‘ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေတ္တာကလေးကို မြှောက်ပြခြင်း’

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီဟာကိုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ နောက်တော့ စကားပြောကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောပြီးလျှင် သေတ္တာကို ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလေသည်။

“အဲဒါဘာလဲ- သွားယူချေစမ်း” ဟု ဘုရင်ကလေးက ဟတ်ဘတ်ကို တိုးတိုးပြော သည်။

သို့သော် ဟတ်ဘတ်သည် သူ့ကိုယ်နှင့် ကာကွယ်ထားသည့် ဘုရင်ကလေးကို ထားပစ်ခဲ့ရာမှာ စိုးရိမ်သည့်အတွက် ခပ်ဆိမ်းဆိမ်းဖြစ်နေရာ ရှုပတ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလေ၏။ အကယ်၍ ထောင်ဖမ်းခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် အချိန်ဆွဲလေလေ သူ့အဖို့ ဘေး အန္တရာယ်များလာလေလေ ဖြစ်ပေမည်။

“ကဲ ဒီနားလာရမှာ ကြောက်နေရင်လဲ ဖမ်းပေတော့” ဟု ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ရယ်မောအော်ဟစ်ကာ ဘုရင်ကလေးနှင့် ဟတ်ဘတ် ဘယ်သူ့လက်ထဲကိုရောက်ရောက် ယူတော့ဟူသော သဘောနှင့် သေတ္တာကလေးကို ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ ဇော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်လိုက်သည့် အကြောင်းတရားကြောင့် ထူးဆန်း သည့် အကျိုးတရားသည် ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။ လျှပ်တပြက်အတွင်း ဘောရစ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ဟိန်းဟောက်ကာ အချိန်ပြင်းရွာခုန်လျက် လူစိမ်း၏လည်မျိုကို ခဲလေ၏။ ရှုပတ်သည် ခွေးကြီးကို မြင်လည်းမမြင်၊ သတိလည်း မထားခဲ့မိသဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား ကာ တျီနိဆဲလိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြုကို ခါးမှဆွဲထုတ်ကာ သူ့ရန်သူကို ပစ်လိုက်လေသည်။ သူပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်သည် တိရိစ္ဆာန်ကြီးပခုံးကို ကျိုးသွားစေသော်လည်း ခုန်ခဲထား သည့် အင်အားကို တစ်ဝက်လောက်သာ လျော့သွားစေသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီး၏ အလေး သည် ရှုပတ်၏ရင်ပတ်ပေါ်တွင် ပိလျက်ရှိရာ ရှုပတ်၏ဒူးကိုညွှတ်စေ၍ နောက်သို့အနည်းငယ် လန်နေစေလေသည်။ ရှုပတ် ပစ်လွှင့်ပေးလိုက်သည့် အထုပ်ကလေးကိုလည်း မည်သူမှ ဂရု မစိုက်နိုင်ကြပါ။ ဘုရင်ကလေးသည် သူ့အချစ်တော်ကြီး ဤကဲ့သို့ သေနတ်နှင့်ပစ်ခြင်း ခံလိုက် ရသည့်တွင် ဒေါသထွက်ကာ ရှုပတ်ကိုကျော်လွန်၍ လက်နက်ထားရာ တစ်ဘက်အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ဟတ်ဘတ်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။ သူတို့ ပြေးလွှားနေ သည့် အချိန်မှာပင် ရှုပတ်သည် ဒဏ်ရာရနေပြီဖြစ်သော ခွေးကြီးကို အတင်းဖယ်ပစ်ကာ တံခါးဝဆီသို့ ပြေးသွားရာ တောဝက်ထိုးသော လှံကြီးကို ကိုင်ထားသည့် ဟတ်ဘတ်အပြင် အမဲလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသော နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်ကလေးနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် လက်ဝဲလက်ကိုမြှောက်ကာ သူ့ပြောသည်ကို နားထောင်ပါဦးဟု တောင်းပန်ဟန်တူသည်ဟု ဟတ်ဘတ်က ပြောပါသည်။ သို့သော် ဘုရင်ကလေးသည် သူ့အား သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် ချိန်လျက်ရှိသည်တွင် ရုပ်တံသည် ခုန်လိုက်ပြီး လျှင် တံခါးရွက်တွင် ကွယ်လိုက်သောကြောင့် ကျည်ဆန်သည် သူ့အနားမှရှုပ်ကာ အခန်းနံရံထဲတွင် မြုပ်သွားလေသည်။ ထိုနောက် ဟတ်ဘတ်သည် ဝက်ထိုးသည့် လုံကြီးကိုကိုင်ကာ သူ့ဆီသို့လာပြန်သောကြောင့် ရုပ်တံသည် သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်ရာ ချက်ကောင်းတွင် ထိမှန်ပြီး လျှင် လဲကျသွားလေ၏။ ဘုရင်ကလေး၏သေနတ်သည် သူ့ပခုံးဆီသို့ ရောက်လာပြန်လေ၏။

“သိပ်ပိုက်တဲ့လူပဲ၊ ဒါလောက်တောင်ရှိလှ သေပေတော့” ရုပ်တံသည် ဤသို့ ဟိန်းဟောက်လိုက်စဉ် နှစ်လုံးပြူးနှင့် ခြောက်လုံးပြူးတို့သည် တစ်ချိန်တည်း အသံမြည်ဟည်း ထွက်သွားကြလေ၏။ သို့သော် ရုပ်တံပစ်လိုက်သည်က ထိမှန်၍၊ ဘုရင်ကလေး ပစ်လိုက်သည်မှာ လွဲသွားလေ၏။ မြို့စားရုပ်တံသည် မီးခိုးတလူလူထွက်နေသည့် သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ခေတ္တမျှ ရပ်နေပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသည့် ဘုရင်ကလေးကို ကြည့်နေသည်ကို ဟတ်ဘတ် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုနောက် ရုပ်တံသည် တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုစဉ်က သူ့မျက်နှာထားကို ကျွန်တော် မြင်ချင်စမ်းပါဘိ၊ သူ မျက်မှောင်ကုပ်နေမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြူးနေမည်လော။ သူ့အဖို့ ဧရာဝတီမြင်ခြင်းလော၊ အရေးမလှခြင်းလော။

သူသည် တံခါးပေါက်သို့ရောက်ပြီး ထွက်သွားသည်ကို ဟတ်ဘတ်သည် နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရလေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ထိုဇာတ်ကွက်မှ စတုတ္ထဇာတ်ကောင်သည် စခန်းထဲပြန်လေ၏။ နာကျင်လှသောဇာတ်ရာကြောင့် ညည်းညူလိုက်၊ ဒေါသထွက်လှသဖြင့် ဟိန်းလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည့် အမဲလိုက်ခွေးကြီး ဘောရစ်သည် ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနှင့် လိုက်လာလေသည်။ ထိုနောက် ဟိန်းလိုက်သောအသံ ကျိန်ဆဲလိုက်သောအသံနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ခွေးကြီးက ခုန်၍ အုပ်လိုက်သည်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အချိန်မီပင် ရုပ်တံသည် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ဟန် တူသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး နောက် ရယ်လိုက်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဝေးသွားသည့်ခြေသံနှင့် တံခါးကို အတင်း ဆွဲပိတ်လိုက်သည့် အသံများကို ကြားရလေ၏။ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ရုပ်တံသည် လွတ်မြောက်သွားပြီဟူသော အကြောင်းကို ဟတ်ဘတ်သည် သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ပြောသမျှတို့ကို မှင်တက်မိနေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ နားစိုက်ထောင်နေရာက ဆက်ကြည့်လိုက်ရာ သူသည် နာနာဘာဝကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တွန့်လိမ်နေသည့် အရေပြားကြီးများသည်လည်း ပို၍ နက်နိုင်းလာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ သူကလည်း ပြန်ကြည့်ကာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောနိုင်ကြ။ ကျွန်တော်သည် မိမိတို့ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို မျက်စိဖြင့်သာ အပြန်အလှန် ပြနေကြလေသည်။ “ဒါ ကျုပ်တို့လုပ်တဲ့အလုပ်၊ ကျုပ်တို့ထောင်တဲ့ ထောင်ချောက်၊ ဒီထဲမှာ အမိခံရတာဟာ ဟောဒီ သူတို့တော့ပဲ” တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သည်လိုပြောဆိုနေကြပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကို ယခုအထိ မစဉ်းစားပုံပါ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံနေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် သူ တကယ် နတ်ရွာစံပြီလော။ ကျွန်တော်သည် ဆက်၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘုရင်ကလေးကော...” ကျွန်တော်က ကွဲအက်သောအသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်ကလေး” သူကလည်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး နောက် တံခါးကို အကျယ်ကြီး တွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဂျိမ်းတွင် မီးအိမ်တစ်ခု ရထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ လိုက်လာလေသည်။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် ဘုရင်ကလေးတို့ မတွေ့ရပါ။ ရုတ်ခြည်းပင် မျှော်လင့်ချက် ရလာပြန်ပါသည်။ သူ့အသက် မခုံးသေးဘူးဟုဆိုရမည်။ ကျွန်တော်သည် အတွင်းခန်းဆီသို့ အတင်းပြေးသွားပါသည်။ ဆက်နှင့်ဂျိမ်းသည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ကျန်တော်၏ပခုံးထက်မှမိုး၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

ဘုရင်ကလေးသည် အိပ်ရာနားတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အလျားမှောက်လျက် လဲနေလေသည်။ သူသည် နားနေနိုင်ရန်အတွက် နေရာရှာရင်း သည်နေရာသို့ တွားလာခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ယခု သူသည် မလှုပ်ရှားတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခဏမျှကြည့်နေကြရာ၊ ထိုအချိန်သည် ငြိမ်သည့်အချိန်များတွင် အငြိမ်သက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ အားလုံးပင် တူညီသည့် စိတ်ဓာတ်နှိုးဆော်မှုကြောင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြပါသည်။ သို့သော် သေမင်းစံရာသို့ သွားနေရသကဲ့သို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ရွေ့ရှားနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး ဘုရင်ကလေးအနီးတွင် ဦးထောက်၍ ခေါင်းကိုမလှိုက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူကား သေဆုံးနေပါပြီ။

ကျွန်တော်၏ပခုံးပေါ်တွင် ဆက်ကြီး၏ လက်လာတင်သောကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ၏ အခြားလက်တစ်ဘက်သည် ကြမ်းပြင်သို့ ညွှန်ပြနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ၊ ကျွန်တော် ဝင်တင်ဘတ်သို့ ယူသွားခဲ့၍ ထိုနေ့ညက ရုပ်တံတဲနန်းကလေးသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် သေတ္တာကလေးကို ဘုရင်ကလေး၏ သွေးများဖြင့် ပေကျဲလျက် လက်ထဲတွင် တွေ့ရပါသည်။ နတ်ရွာစံခါးနီးတွင် ဘုရင်ကလေးသည် နားနေရန် နေရာရှာခြင်းမဟုတ်ဘဲ သည်သေတ္တာကလေးကိုသာ အရရှာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ လက်ကိုမပြီးလျှင် ပျော့ပျောင်းပူနွေးနေသေးသည့် လက်ချောင်းကလေးကို မြေလိုက်ပါသည်။

ဆက်သည် ချက်ခြင်းပင် သိချင်ဇောနှင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။

“ပွင့်နေပလား” ဟု တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်လေသည်။

ကြိုးကလေးမှာ သေတ္တာတွင် ရစ်ပတ်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ချိတ်ဆိပ်လည်း ပျက်မနေပါ။ လျှို့ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စသည် ဘုရင်ကလေးထက်ပို၍ အသက်ရှည်နေပြီဖြစ်ရာ၊ သူသည် ဘာကိုမှမသိရှာဘဲ နတ်ရွာစံသွားပါပြီ။

ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

သည်လိုအချိန်အခါမျိုးမှာပင် ရယ်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပါသည်။ သူသည် သေတ္တာကို ထားပစ်ခဲ့သော်လည်း စာသည် သူနှင့်မကွာ ရှိနေပါသည်။ သူ့ကို အရှင်ဖမ်းမိလျှင် သူ့အသက်ချမ်းသာရအောင် ဖြစ်စေ၊ ဒေါသအလျောက်ဖြစ်စေ၊ ထိုတန်ခိုးကြီးသည် လက်နက်ကို အသုံးပြုလိုမိမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ထိုစာကို သူ့အလောင်းပေါ်တွင် တွေ့နေပြန်လျှင်လည်း ထိုထင်ရှားလှသည့် ပစ္စည်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ကျယ်လောင်စွာ ကြွေးကြော်ပြီးသား ဖြစ်နေပေတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကို သေစေလိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သူ့ကို မိမိရရ မဆပ်ကိုင်နိုင်ပါက ကျွန်တော်တို့သည် သူ့သက်တော်စောင့်ရှောက်မှုအဖြစ်ဖြင့် သူ့ကို အသက်ပေး၍ ကာကွယ်ပေးနေရမည် သူများ ဖြစ်နေရမည်။ ဆက်ကြီး၏စကားကို ကြားရသောအခါကျမှ သည်အကြောင်းများသည် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့ ကြံဆောင်လုပ်ကိုင်ရမည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရုရီတေးနီးယားပြည် ရှင်ဘုရင်သည် နတ်ရွာစံနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုအခြင်းအရာများကိုတွေ့ရှိပြီး တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ သန်းခေါင်အချိန် နံနက်လောပိုင်း အကယ်၍ ဘာမျှသာမဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဇင်းဒါးသို့ ပြန်ကြပြီဖြစ်၍ အတော်ပင် ခရီးပေါက်နေပြီ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရုပ်တည်သည် ယခုလောက်ရှိလျှင် ဘုရင်ကလေးအား သတ်ထားခဲ့သည့်နေရာမှ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်နေပေတော့မည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းဗေးသည်လည်း စထရဲဆော့မြို့ထဲတွင် သူ့ရန်သူကို ရှာနေပြီ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... " ကျွန်တော်က တံခါးပေါက်မှ ဘုရင်ကလေး၏ အလောင်းရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

ဆက်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲလိမ့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ခွေးနှစ်လုံးကြားရှိ ဓား၏အနီးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်တင်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်နေလေသည်။

"ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး... ဟိုစာမရခင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး" ဟု ကျွန်တော်မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြောလေသည်။

"ဘယ်နှယ်... မဖြစ်နိုင်တာပဲ" ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပါသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖရစ်ရုံ၊ အခုမဖြစ်လောက်အောင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်တော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေ ရောက်ချင်ရောက်လာမှာပေါ့ပေါ့။ သို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့ ရုပ်တို့ နောက်တစ်နေ့ ဖမ်းနိုင်ရင် ဒါမှမဟုတ်လဲ နှစ်ရက်အတွင်း ဖမ်းနိုင်လို့ရှိရင် အဲဒါမဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ဟိုစာရအောင်သာ လုပ်ပေးပါ။ ဖုံးမိထားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့စဉ်ပါမယ်"

"ဗိုလ်မှူးကြီးက ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ထွင်နိုင်လိမ့်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လားခင်ဗျာ" ဖိုမ်းက ခပ်တည့်တည့်ပင် ယုံကြည်သောအမူအရာနှင့် ပြောလေသည်။

"အင်း... ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ဂိုမ်း၊ ကျုပ်တော့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ထွင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လဲ မင့်ဆရာက ငါ့အတွက် ထွင်ပေးလိမ့်မပေါ့။ သို့ပေမယ့် ဇာတ်လမ်း

၃။ တဲနန်းမှ ဘုရင်ကလေး

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်တုံးတုံးချ၍ ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အခြားအကြောင်းတစ်ခုကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိပါသည်။ အခြားသူများ၏စိတ်တွင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေလိမ့်မည်ကို ကျကျနန မပြောနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်အဖို့မှာကား အနည်းငယ်မျှ အချိန်မဖြုန်းဘဲ ထိုပြစ်မှုကြီးကို လူသိရှင်ကြား ဖြစ်အောင် ကြေငြာလိုက်၍ ရုပ်တံအား လိုက်လံဖမ်းဆီးခြင်းကို တစ်နိုင်ငံလုံးအား တပ်လှန်၍ နှိုးရန်ကိုသာ စိတ်သန်လျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးသည်။ ဆက်ရှိသောနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြောလိုက်ပါသည်။

"ကျွန်တော်တို့ တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် ကြွေးကြော်ရမယ်၊ ခင်ဗျား ဇင်းဒါးကိုသွား။ ကျွန်တော် စထရဲဆော့ကိုသွားမယ်"

"အားလုံးသိအောင် ကြွေးကြော်မယ်၊ ဟုတ်လား" ဟု မော့ကြည့်ကာပြောရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲလိမ့်နေလေသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ... ဒီကိစ္စ အားလုံးသိကုန်ရင် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူတိုင်းက သူ့ကို ဝရုစိုက် ကြည့်နေကြမှာပေါ့... ဒီတော့ သူ တယ်ပြေးလို့ လွတ်နိုင်တော့မလဲ"

"သူ့ကို ဖမ်းမိအောင်လို့လား" ရဲဝန်ကြီးက မေးလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ... အသေအခွာပေါ့" စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှားပြီး အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၍ အော်လိုက်လေသည်။

"အင်း... သူ့ကိုဖမ်းရင်လဲ ဖမ်းမိ၊ အသေသတ်ရင်လဲ သတ်နိုင်တာပေါ့"

"ဒါဖြင့် လုပ်ကြဖို့ဗျာ" ကျွန်တော်က အော်လိုက်လေသည်။

"မိဖုရားရဲ့စာက သူ့နဲ့ရှိနေသေးတယ်"

ကျွန်တော် ထိုအချက်ကို မေ့နေခဲ့ပါသည်။

"ကျုပ်တို့ သေတ္တာကလေးတော့ ရထားပြီ၊ စာက သူ့လက်ထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်"

ထွင်ထွင် မထွင်ထွင် စာကိုတော့ တခြားလူတွေ မတွေ့စေရဘူး။
 ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်အနား တစ်ယောက် တိုးလာကြပါသည်။ ဆက်နှင့်
 ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေကြစဉ် ဂျိမ်းသည် ဆက်၏ကုလားထိုင်ကို မှီနေလေသည်။
 မီးအိမ်ထဲတွင်ရှိသည့် ဆီသည် ကုန်ခါနီးပြီဖြစ်သောကြောင့် မီးရောင်သည် အလွန်
 မှေးမှိန်စွာ တောက်လောင်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တတ်သိသော ပညာစွမ်းဖြင့်
 ဟတ်ဘတ်အတွက် ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အလျောက် သူသည် မကြာခဏပင် ညည်းတွား
 လျက် ရှိလေသည်။ သည်အသံမှလွဲလျှင် ကျွန်တော်တို့ အသံများသာလျှင် ဆိတ်ငြိမ်သည့်
 တံနန်းကလေးတွင် ကြားရလေသည်။

“မိဖုရားကလေးကိုတော့ အသိပေးရမယ်၊ သူ့ကို ဇင်းမီးမှာပဲနေစေပြီး ဘုရင်ကလေး
 တံနန်းမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် စံနေတော်မူလိမ့်မယ်လို့ ပြောဆိုစေရမယ်၊ ပြီးတော့
 ဖရစ်... မောင်ရင်နဲ့ ဘာနင်စတီနီက စထရဲဆော့ကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး ရုဒေါ့ရင်ဇင်းဒေးကို
 ရှာကြမယ်၊ မောင်ရင်တို့သုံးယောက်ဆိုရင် ရုပ်ကလေးကို ခြေရာခံလိုက်ပြီး စာကိုရအောင်
 ယူနိုင်မှာပေါ့” ဟု ဆက်ကြီးက ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားကကော့...”

“ဂျိမ်းနဲ့ ကျုပ်က ဒီမှာနေရစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့က အထဲမှဝင်အောင် တားလို့ရမယ့်
 လူလာရင် ဘုရင်ကလေး နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ ပြောမယ်၊ တကယ်လို့ ကောလာဟလ
 သတင်းတွေဖြစ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလာရင်တော့ ဝင်ပေးစေပေါ့...”

“ဟင်း... အလောင်းကို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီနေ့မနက် မောင်ရင်တို့ထွက်သွားရင် ကျုပ်တို့က ဟောဒီမှာ ခေတ္တသင်္ချိုင်းကလေး
 တစ်ခု လုပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ အင်း... နှစ်ခုလုပ်ကြရလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟုပြောကာ ဆက်ကြီး
 သည် သနားစရာကောင်းသည့် ဟတ်ဘတ်ရှိသည့်ဘက်သို့ လက်မနှင့်ထိုးပြပြီးလျှင် “ဪ-
 သုံးခုတူးရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး တောရစ်ကလည်း ရှိသေးတာကိုး၊ သူ့ကိုလဲ ဘယ်သူမှ
 မမြင်အောင် လုပ်ထားရလိမ့်မယ်” ဟု ကြမ်းကြုတ်သော အမူအရာနှင့် ပြုံးရင်းပြောလိုက်လေ
 သည်။

သည်အတိုင်း အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ဘုရင့်အလောင်းကို မြှုပ်နှံ
 ထားဖို့ ကျင်းတစ်ခုကို တူးကြရမည်။ အကြောင်းရှိက သူ့အလောင်းကို ထည့်မြှုပ်ရမည်ဖြစ်၍
 တူးရမည့်နေရာအတွက် အရက်ခန်းအောက်တွင် ရွေးချယ်ထားပါသည်။ ကတ်ဘတ် သေဆုံး
 သွားလျှင် သူ့ကို တံနန်းနောက်ဘက်ရှိ ခြံထဲတွင် မြှုပ်နှံမည်ဖြစ်သည်။ ဘောရစ်အတွက်
 သင်္ချိုင်းကိုမူ ကျွန်တော်တို့မြင်းများ ချည်ထားခဲ့သည့် သစ်ပင်အောက်တွင် နေရာချရန် စိတ်
 ကူးထားကြလေသည်။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်ကိစ္စ ဘာမှမရှိတော့သည့်အတွက် နေရာမှ
 ထလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ထလိုက်စဉ် တောခေါင်း၏ ညည်းညည်းတွားတွား ကျွန်-
 တော်တို့ ခေါ်လိုက်သည့်အသံကို ကြားရပါသည်။ ကံဆိုးသူအများသည် ကျွန်တော်တို့ ကောင်း
 ကောင်းသိရာ၊ သူ့အနားတွင် လာရောက်ထိုင်ရန် အော်ခေါ်နေပါသည်။ သူ့ဘဝသည် ဆုံးခန်း
 သို့ရောက်ရန် အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အနားတွင်ထိုင်ကာ
 စိတ်သက်သာရာရအောင် အစွမ်းကုန် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပေးနေပါသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်အတော်ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ဝေဒနာခံစားနေရသူ၏ မျက်လုံးများကို

ကျွန်တော် ပိတ်၍ ပေးလိုက်သည် အချိန်တွင် နံနက်ငါးနာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်
 ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်လေသည်။ သူတို့လည်း သူတို့၏မြင်းများ
 ကို ဖြုတ်ယူကာ တံနန်းကလေးနောက်ဘက်ရှိ မြင်းဇောင်းများရှိရာသို့ ဆွဲသွားကြလေ၏။
 ကျွန်တော်သည် လက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြရင်း ရဲတိုက်ကြီးဆီသို့ ကဆုန်စိုင်းပြန်လာခဲ့ပါသည်။
 မိုးလင်းလာပြီဖြစ်ရာ အေးမြသန့်ရှင်းသော လေသည် သုတ်ဖြူးလျက် ရှိလေသည်။ သစ်လွင်
 သော နေရောင်သည် သစ်လွင်သော မျှော်လင့်ချက်များကို သယ်ဆောင်လာလေရာ ကြောက်
 စိတ်ရွံ့စိတ်များ ပျောက်ပြယ်ကုန်ပါသည်။ ကျွန်တော်မြင်းသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
 အောက်တွင် လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားရွေ့လျားလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်အား မြက်ခင်းဖုံဖုံနှင့်
 ရိပ်သာလမ်းကြီးတစ်လျှောက် သယ်ယူသွားပါတော့သည်။

ရဲတိုက်ကြီးကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရ ဟစ်ကြွေးလိုက်မိ
 ရာ တောအုပ်တစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း ခဏကြာသောအခါ
 ကျွန်တော်သည် အံ့ကြဲသွားကာ တစ်စုံတစ်ခုတို့ရေရွတ်၍ ရဲတိုက်မျှော်စင်ထိပ်ကို စိုက်ကြည့်
 ရင်း မြင်းကုန်းစိုးပေါ်မှ ကိုယ်ကိုအသာကြွနေလိုက်မိလေ၏။ အလံတိုင်းတွင် ဗလာကျင်းနေပါ
 သည်။ မနေညက တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အလံတော်သည် သူ့မရှိတော့ပါ။
 ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရဲတိုက်တွင် ဘုရင်သော်လည်းကောင်း၊ မိဖုရားသော်လည်းကောင်း
 ရှိနေလျှင် အလံတော်ကို လွှင့်တင်ထားရပါသည်။ ထိုအလံတော်သည် ပဉ္စမမြောက် ရုဒေါ့
 ဘုရင်အတွက် မလွင့်ထူနိုင်သော်လည်း ဖလေဗီယမိဖုရားအတွက် ဝုဏ်ပြုသောအားဖြင့်
 ဘယ်အတွက်ကြောင့် ငွားငွားစွင့်စွင့် လွင့်မနေပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် ကုန်းပေါ်တွင်
 ပြန်ထိုင်ချကာ မြင်းကို တအားစိုင်းနှင်သွားလေ၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာလျှင် ရဲတိုက်တံခါးဝသို့ ရောက်လာပါသည်။ မင်းလုလင်
 တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာရာ ကျွန်တော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်း
 သက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်အိတ်များကို ချွတ်ပြီးနောက် ဘွတ်ခြေနင်းများမှ ဖုန်များကို
 ခါပြီးလျှင် မြင်းထိန်းဘက်သို့လှည့်ကာ မြင်းကို ကြည့်လိုက်ရန်မှာကြား၍ မင်းလုလင်အား...

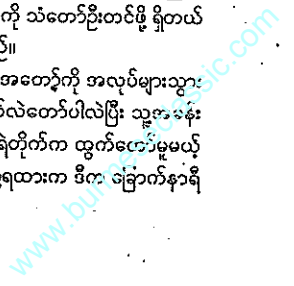
“မိဖုရားကလေး ဝတ်လဲတော်လဲပြီးရင် ကျုပ် ဝင်တွေ့နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါ
 ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီက မှာကြားလိုက်တဲ့ သတင်းစကားပါတယ်... ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
 မင်းလုလင်သည် စိတ်ရှုပ်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် ဘုရင်ကလေး၏
 ဘဏ္ဍာစိုး ‘ဟာမင်း’သည် အပေါက်ဝသို့ ထွက်လာလေ၏။

“ရဲဝန်ကြီးကော ပါမလာဘူးလား အမတ်မင်း” ဟု မေးလေသည်။

“မပါဘူး... ရဲဝန်ကြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တံနန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်” ကျွန်တော်
 သည် များစွာသတိထားလျက် ရှိသော်လည်း အနည်းငယ်မှမမူသလို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် မှာကြားလိုက်တာတွေ မိဖုရားကလေးကို သံတော်ဦးတင်ဖို့ ရှိတယ်
 ကွဲ့... ဟာမင်း” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍ ပြောပါသည်။

“မိဖုရားကလေး ဒီမှာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဖိုးတို့တော့ အတော့်ကို အလုပ်များသွား
 တာပဲ အမတ်မင်းရဲ့၊ ငါးနာရီလောက်မှာ မိဖုရားကလေးဟာ ဝတ်လဲတော်ပါလဲပြီ၊ သူ့မင်း
 ထဲက ထွက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်ကြီးဘာနင်စတီနီကိုခေါ်ပြီး ရဲတိုက်က ထွက်တော်မူမယ့်
 အကြောင်း အမိန့်ရှိတော့တာပါ။ အမတ်မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စာပို့ရထားက ဒီက ခြေကန်နာရီ

ထွက်တာကိုး” ဟု ဟာမင်းက ပြောလေသည်။

“ဘယ်သွားတာလဲ”

“စထရဲဆော့ကိုပါ။ ဘာဖြစ်လို့ သွားတယ်ဆိုတာလဲ ဘာမှမပြောပါဘူး။ သူ့နဲ့အတူ အထိန်းတော်တစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်သွားပြီး ဝိုင်းကြီးဘာနင်စတိန်က အစောင့်အရှောက် လိုက်ပါသွားပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်များ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန် ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တိုင်လည်း စထရဲဆော့ကိုပင် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့ တော်ထဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့၏ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးခန်းရောက်အောင် ကပြရမည် ဖြစ်လေသည်။ ရှုခိုသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်နေပါပြီ။ ရစ်ချင်ဟိန်အပြင် ဟင်တလောမြို့စား ရုပ်တည်လည်း ထိုမြို့ထဲမှာပင် ရှိဖို့များပါသည်။ ယခု မိဖုရားကလေး ရောက်ရှိသွားပြန်ပါ ပြီ။ ထိုသူများထဲတွင် ရုပ်တည်သာလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရစ်ချင်ဟိန်ပါ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံပြီးဖြစ်သည့်အကြောင်းကို သိကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စထရဲ ဆော့သို့သွား၍ မိဖုရားကလေးအား သူ့ကြင်ယာတော် ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံသည့်အကြောင်း ကို ပြောကြားပြီး ရုပ်တံအား ချက်ကောင်းစောင့်၍ အသေသတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

နံနက်ကိုးနာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော် စထရဲကိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုတာရုံ သို့ မြင်းနှင့်လာ၍ မြို့တော်သို့ သွားမည်ရထားကို စောင့်နေရန်ဖြစ်လေသည်။ ဘုတာရုံမှနေ၍ အကျိုးအကြောင်း သတင်းပေးပို့နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်လာရောက်မည့် အကြောင်း ကို သတင်းပေးလိုက်နိုင်၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် သတင်းများကိုကား မပေးပို့နိုင်ပါ။ ဆက်ကြီးထံသို့မူကား စကားဂွက်များ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၍ ဘယ်အကြောင်းမဆို အချိန်မရွေး အကြောင်းကြားနိုင်ပါသည်။

အပြင်းစိုင်းနှင့်ခဲ့ရာ ဆယ်နာရီလျှင် ဘုတာသို့ ရောက်ပါသည်။ ဘုတာမှနေ၍ စထရဲဆော့နန်းတော်တွင်းရှိ ဘာနင်စတိန်ထံသို့ ကျွန်တော်လာမည့်အကြောင်းကို သတင်းပို့ လိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် ရထားထဲရောက်၍ တစ်နာရီခန့် ခုတ်မောင်းမိလျှင် စထရဲ ဆော့မြို့တော်ကြီးကို မြင်နေရပါသည်။

ဟော... ယခု ဘုတာထဲဝင်လာပါပြီ။ လှုပ်ရှားနေသည့် ကျွန်တော်၏စိတ်များ ငြိမ်သက်သွားအောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားရသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်မှီကိုမို့၍ ထိုင်နေ လိုက်ပါသည်။ မီးရထားရပ်သွားသောအခါ မီးရထားအလုပ်သမားတစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်ပေး သည့်အထိ ထိုင်နေပါသည်။ သူ့အား မြင်းရထားတစ်စီးခေါ်ပေးရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ သူက တံခါးဖွင့်ပေးရာ ကျွန်တော်သည် တက်ရန် ခြေနင်း ခဲ့ပေါ်တွင် ခြေတင်လိုက်၏။

“နန်းတော်ကို ခပ်မြန်မြန်မောင်းစမ်းလို့ ပြောလိုက်” ကျွန်တော်က ပြောပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်သည် လက်ပြရင်း ကျွန်တော်သို့ သူတ်သူတ်ကြီး လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်၏ မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူ ‘ဆထရောဇင်’ သည် လက်လှမ်းလျက် လာနေပါသည်။

“ဪ... မိတ်ဆွေကြီး မရစ်၊ ခင်ဗျား ဇင်းခါးမှာ တစ်လလောက်တော့ နေဦး

မယ်လို့ ထင်နေတာ” ဟု သူကပြောလေသည်။

“မိဖုရားကြီးက ချက်ချင်း စိတ်ပြောင်းသွားလို့” ကျွန်တော်က ပြုံးလျက် ပြန်ပြောပါ သည်။

“အင်း... ခင်ဗျား ဒီရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သားပဲ။ သို့ပေမယ့် မိဖုရားကြီး ဒီရောက်နေတာတော့ မသိပါဘူး”

“မသိဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ရောက်မယ်လို့ ထင်သလဲ” သူသည် ထိတ်လန့်အံ့ကြသွားသလို မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“အို... ခင်ဗျားအလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ ရောက်လာတယ် ထင်တာပေါ့။ ခင်ဗျား ဘုရင့် အနားက ခစားပြီးပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ အခုလဲ ဘုရင့်အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ”

“မှန်ပါတယ်... ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီရောက်နေတယ်လို့ ကြားကတည်းက ခင်ဗျားလဲ ရောက်လာမှာပဲလို့ ထင်သားပဲ”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီမှာလား” ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်ဟာလျက် သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း မေးလိုက်မိလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့... ခင်ဗျားမသိဘူးလား၊ ဟုတ်တယ်... သူ မြို့ထဲမှာရှိတယ်” သို့သော် သည့်နောက်တော့ သူ့ကို ဝရံမစိုက်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ခဏမျှ စံကားမပြောဘဲ ရှိနေပြီးနောက် ရထားမောင်းသမားကို အော်ပြောလေ၏။

“နန်းတော်ကို အမြန်ဆုံးမောင်းပါ”

ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် မိန်းမောတွေဝေလျက် ထိုင်ခုံစုံကို မှီထိုင်သွားလေ သည်။ ဘုရင်သည် တံနန်းကလေးအတွင်းဝယ် နတ်ရွာစံနေပြီဖြစ်သော်လည်း သည်မြို့တော် တွင် ဘုရင်ရှိနေလေပြီ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မြင်သွားပြီး ဘုရင်ဟုပင် ယူဆကြဟန် တူသည်။ သို့သော် စိတ်သက်သာရာ ရပါသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရပါသနည်း။ ဘုရင်ကလေးသည် နတ်ရွာစံနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်စား ဟန်ဆောင် နေသူကို အဘယ်မှာလျှင် လာရောက် ထုတ်ဖော်နိုင်အံ့နည်း။

www.burmeseclassic.com

၃၂။ မြို့တော်မှ ဘုရင်ကလေး

အမဲလိုက်တဲနန်းတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကိစ္စများ ဖြစ်ပွားသည် ညကိုးနာရီအချိန်ခန့် တွင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် ချောချောမောမောပင် ဇင်းဒေးမှ စထရဲဆောသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်တော်တို့ရှိနေသည့် နေရာတွင် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်လျက် ရှိသော်လည်း စထရဲဆောမြို့တွင် လေထန်၍ စွတ်စိုတိုင်းမိုင်းနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ အနည်းငယ်မျှသာရှိသဖြင့် သူသည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ကျွန်တော်၏ အိမ်တံခါးပေါက်သို့ ချောက်လာခဲ့နိုင်လေသည်။ သည်နောက်မှပင် အန္တရာယ်များနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်အိမ်ရှိ အစေခံများသည် လျှို့ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စကို မည်သူမှ မသိကြပါ။ မိဖုရားကလေးကိုယ်တိုင်က ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောဆိုထားသည့် ကျွန်တော်၏ ဇနီးသာလျှင် ရုဒေါ့ကို သိသော်လည်း သည်အတောအတွင်း ဖြစ်ပျက်သည့် ကိစ္စအဝဝကိုမူ သိမထားသည့်အတွက် သူ့ကို သည်လိုရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မဖျော်လင့်ချေ။

ရုဒေါ့သည် ကျွန်တော်အိမ်တံခါးတွင် မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲရပ်လျက် ဆင်းလိုက်ပြီး လျှင် ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်လေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ထွက်လာသည်အခါ ထူးခြားကွဲအက်သည့် အသံနှင့် အမတ်ကြီးကတော်ကို မေးမြန်းလေသည်။ သူသည် ဆိုင်းဆိုင်းငံ့ငံ့ ဖြစ်နေလေသည်။ တံခါးကိုဖွင့်လျက် လူစိမ်းတစ်ဦးကို ထားပစ်ခဲ့၍ ကောင်းပါမည်လောဟု တွေဝေနေလေသည်။ တောင်းပန်စကားကို ရေရှုတ်ပြီးနောက် တံခါးကိုပိတ်ပြီးလျှင် သူ့အရှင်မကိုရှာရန် ထွက်လာလေသည်။ အချိန်မတော် ရောက်ရှိလာသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်ဇနီး၏ လျင်မြန်လှသည့် အသိဉာဏ်သည် ချက်ချင်း နိုးကြားလေသည်။ သူသည် ပန်းထိုးကိရိယာများကို တည်ငြိမ်သောဣန္ဒြေနှင့် ဘေးတွင်ချထားလိုက်လေသည်။

“ကြော်- ဟုတ်လား၊ အဲဒီလူကို သိပါတယ်ကွယ်၊ မိုးရေထဲမှာတော့ ထားမပစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လားဟင်” ဟု ပြောလေသည်။

ဘဏ္ဍာစိုးသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် တောင်းပန်ပြန်လေသည်။ ဟယ်လဂါက စိတ်မရှည်သလို ခပ်တိုတိုနှင့် စကားဖြတ်ပြီးလျှင် “မင်းသိပ်မိုက်တာပဲ” ဟုပြော၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်သွက်သွက်ကြီး ဆင်းသွားကာ တံခါးကို ဖွင့်လေသည်။ ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ သံသယမကင်း ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အမှန်ဖြစ်နေပြီကို သိသွားလေသည်။ ခဏချင်းပင် သူ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကိုး . . . ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတပည့်က မိုးရေထဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ အထဲကိုကြွပါ၊ အို . . . ဟိုမြင်းကလဲ ရှိသေးသကိုး” သူသည် နောက်မှဆင်းလိုက်လာသော နောင်တရနေသည့် ဘဏ္ဍာစိုးဘက်သို့လှည့်ကာ “အမတ်ကြီးရဲ့မြင်းကို မြင်းဇောင်းထဲလှည့်ယူသွား” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူသည် စိတ်မပျက်ပါနှင့် လေထဲမိုးထဲသို့ ထွက်လိုက်လေသည်။ ရုဒေါ့သည် အတွင်းသို့ဝင်လာရာ ဟယ်လဂါက အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းငယ်ကလေးအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ရုဒေါ့သည် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဦးညွတ်ပြီးလျှင် လက်ကို နမ်းလိုက်လေသည်။

“အမတ်ကြီးတဲ့ ဟုတ်လား” ရုဒေါ့က မေးလိုက်လေသည်။

“သူက ဘာမှ နောက်ထပ်မေးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး၊ တာကိစ္စလဲ၊ ဘာဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ” ဟု ပန်းကိုတွန့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

ရုဒေါ့က သူ့သိသမျှကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလေသည်။

“ဒီအိမ်က ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ကျွန်တော် ထွက်လို့ဝင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား . . .” ဟု ရုဒေါ့က မေးလိုက်လေသည်။

“ညကျရင်တော့ တံခါးသွေခတ်ထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဖရစ်နဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးမှာပဲ သွေရှိတယ်”

မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏ မျက်လုံးများသည် အခန်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ဟိုပြတင်းပေါက် မဆုံလောက်အောင်တော့ ကျွန်တော် ဝ၊မလာသေးပါဘူးနော်”

“ဒီအခန်းထဲ ဘယ်သူမှမဝင်ရအောင် ကျွန်မ ဒီမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေမယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အမိန့်ပေးရတော့မလား” ဟု ရုဒေါ့က ပြုံး၍ မေးလေသည်။

“အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် အကျိုးရှိသောအခြေအနေ ညစာကလေး နည်းနည်း . . .”

ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် သူ့အား အဝတ်လဲသည့် အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားရာ လိုသည့် အဝတ်များကို ရရှိလေသည်။ ထို့နောက် ညစာပြင်စေ၍ အိပ်ခန်းကိုလည်း ပြင်ဆင်စေကာ ဘဏ္ဍာစိုးအား အမတ်ကြီးနှင့်သူ ကိစ္စရှိသေးသည့်အတွက် ဆယ်တစ်နာရီကျော်လျှင် ထိုင်စောင့်နေရန် မလိုတော့သည့် အကြောင်းကိုပြောကာ ခွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ ရုဒေါ့ထံသို့လာကာ ဧည့်ခန်းသို့ပြန်လာလျှင် အနှောင့်အယှက် ရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ပြောကြားလေသည်။ ရုဒေါ့သည် ညစာကို သွက်သွက်ကြီးစားပြီးနောက် အတူ စကားပြောနေကြရင်း ခေးလိပ်သောက်နေလေသည်။ နာရီကြီးမှ ဆယ်နှစ်ချက်ထိုးသောအခါ ရုဒေါ့သည် မီးအိမ်ကို မှိန်လိုက်

လေသည်။ ထိုနောက် တံခါးရှင်ကလေးကို အသံမကြားအောင် ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းကို အပေါ်မကား ဖွင့်လိုက်၍ အပြင်သို့ ကြည့်လေသည်။

“ကျွန်တော်ထွက်သွားရင် ပြန်ပိတ်ထားနော်၊ ကျွန်တော်ပြန်လာရင် ဟောဒီလို ခေါက်လိုက်မယ်၊ ဖွင့်ပေးပါ” ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

လေသည် ထန်မြထန်နေသည်။ လမ်းမကြီးသည် ခြောက်ကပ်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် မျက်နှာကို အဝတ်နှင့်ပတ်လျက် လူသွားလမ်းပေါ်သို့ လျှော့ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ဇနီးနှင့် ရှုဒေါ်တို့အဖို့ သူထွက်သွားသည့်အချိန်၌ လမ်းပေါ်တွင် သက်ရှိ သတ္တဝါဟူ၍ ဘာမျှမရှိဟု ထင်နေကြလေသည်။ သို့သော် အစွန်းထွက်နေသည့် နံရံတစ်ခု၏ မှောင်ရိပ်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ညဉ့်သည် အလွန်မည်းမှောင်လျက်ရှိရာ သူလျှိုသည် ရောက်ရှိလာသည့် ဧည့်သည် အား မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်ရှိလာ၍ ခိုးကြောင်ခိုးငှက် ထိုမသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသည့်အိမ်မှ ပြန်ထွက်သွားသည် ထိုလူမြင့်မြင့်ကြီး၏ နောက်မှ ခြေရာခံလိုက်ရလျှင် သူ့ဆရာအတွက် အသုံးကျလိမ့်မည်ဟု အမှန်ကို စိတ်ကူးမိလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရှုဒေါ်သည် တစ်ဘက်သို့ ကွေ့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရပ်ပူပူတုတ်တုတ် သဏ္ဍာန်သည် မှောင်ရိပ်မှ သတိကြီးစွာနှင့်ထွက်ကာ လေထန်နေသည့် အထဲမှာပင် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေသည်။

ရှုဒေါ်သည် ကွန်နီစတရစ်လမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်သွားသောအခါ တိုးအားသည် (ချောင်းနေသူမှာ တိုးအားဖြစ်ပါသည်။) ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလာသောကြောင့် ရှုဒေါ်နှင့် နီးလာ၍ ကိုက်ခနစ်ဆယ်ခန့်သာ ဝေးပါတော့သည်။ သည်လို ရာသီဥတုကြမ်းတမ်းသည့် ညဉ့်မျိုးတွင် သည်လောက်အကွာအဝေးသည် သူ့အဖို့ စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ထင်လေသည်။ လေတိုက်ခိုက်သည့်အသံနှင့် မိုးသီးမိုးပေါက်များ ရွာချနေသည့်အသံများသည် ခြေထဲများကို မကြားအောင် ဖန်တီးနေသည်ဟု ထင်လေသည်။

သို့သော် တိုးအားသည် မြို့သားတစ်ဦးယူဆသလို ယူဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှုဒေါ်သည် တောရွာများတွင် ကြီးပြင်းလာ၍ တောတန်းတောအုပ်များတွင် ကျင့်သားရလာသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အလွန်နားပါးသူ ဖြစ်လေသည်။ သူဦးခေါင်းသည် ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် တစ်ခုခုကို သတိကြီးစွာထားရန် စိတ်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခါတိုင်း သည်လို လှုပ်ရှားသွားတတ်လေသည်။ သူသည် ရပ်လည်းမရပ်၊ ခြေလှမ်းကိုလည်း မပျက်စေဘဲ သူ့နောက်မှလိုက်လာသူက သူသိသွားပြီဟု ရိပ်မိစေမည့် အပြုအမူမျိုးကို လုံးလုံး မလုပ်ဘဲ ဆက်လက်လျှောက်သွားလေသည်။ သို့သော် သူသည် အမှတ်ဆယ့်ကိုးရှိသည့်ဘက်သို့ လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကို အနည်းငယ် စိတ်ပေးလိုက်လေသည်။ သူပြုလုပ်သကဲ့သို့ပင် သူ့နောက်မှ ခြေသံလည်း နွေးသွားလေသည်။ ခြေထဲများသည် နီးမလာပါ။ နောက်မှလိုက်လာသူသည် သူ့ကို အမိလိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုနောက် သူသည် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် လူသွားလမ်းပေါ်တွင် ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပြီးလျှင် တွေ့၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ သူ့နောက်မှ ခြေရာခံလိုက်လာသူသည် ရူပတ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်မည်လော။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် သူ့ရန်သူအား သည်လို ကွင်းပြင်တွင် တွေ့ဆုံရန် အလိုရှိလေသည်။ သူတို့သည် တရားသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်

ကြမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရူပတ်ကို သူ့ခိုင်လျှင် စာကိုအရယူနိုင်မည်။ လျှပ်တပြက်အတွင်း ထိုစာကိုဖျက်ဆီးပစ်၍ မိဖုရားကလေး၏ အန္တရာယ်အပေါင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ သူသည် နောက်သို့ ချာကနဲလှည့်ကာ သူ့ကွတ်အင်္ကျီထဲမှ ခြောက်လုံးပြုပေါ်တွင် လက်တင်ရင်း သိုးအားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာလေ၏။

တိုးအားသည် သူ့လာနေသည်ကို မြင်သည့်ပြင် သူ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း သိလေသည်။ လူလည်ကလေးသည် ချက်ချင်းပင် ပခုံးနှစ်ဘက်ကြားတွင် ခေါင်းကို ပုသွင်းကာ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် သွက်သွက်ကြီးလှမ်းရင်း လေချွန်လာလေသည်။ ရှုဒေါ်သည် ထိုသူအား မည်သူနည်းဟုစဉ်းစားရင်း လမ်းလယ်ကောင်တွင် မတုန်မလှုပ်ကြီး ရပ်နေလေ၏။ တိုးအားသည် ဂရုမစိုက်သလို ခပ်တိုးတိုးလေချွန်လျက် ရှု့ရေထဲတွင် သူ့ခြေထောက်များဖြင့် တစ္ဆေတစ်ခင်းရင်း ရှေ့သို့ တိုးလာလေသည်။ ယခု သူသည် ရှုဒေါ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့ရောက်ရန် နီးလာလေပြီ။ ရှုဒေါ်သည် သူ့ဆီသို့ ရုတ်တရက် ဖြတ်သွားပြီးလျှင် သူ့နဂိုသံနှင့် စကားပြောရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးထားသည့် လည်စည်းကို တစ်ဝက်လောက် ဖွင့်ထားလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုညမျိုးမှာ အိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင်မိလား မိတ်ဆွေ”

တိုးအားသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောကြားလိုက်သော စကားသံကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ဖျတ်လတ်လျင်မြန်သောညဉ့် ရှိလေသည်။ သူသည် ရှုဒေါ်အား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိသည် မသိသည်ကိုတော့ မပြောနိုင်ပါ။

“ပြန်စရာ အိမ်မရှိတဲ့လူဆိုတော့ နေဝင်မိုးချုပ်ရော ဝေလီဝေလင်းရော ဒီလိုအပြင်မှာပဲ နေရတာပေါ့ဗျာ” ဟု တိုးအားက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တိုးအား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအား အသေးစိတ် ပြောပြထားပြီးဖြစ်၍ ယခု သူ့ကို သိသွားပါပြီ။

“ပြန်ဖို့ အိမ်မရှိဘူးဟုတ်လား၊ လာလာ လိုက်ခဲ့၊ တည်းခိုဖို့အိမ် ပေးပါမယ်ကွယ် သူငယ်ရယ်” ဟု သနားကရုဏာသက်သည့် အသံနှင့်ပြောကာ သူ့လက်ဝဲဘက်ကို တိုးအား၏ လက်မောင်းထဲတွင် လျှိုလိုက်ပြီးလျှင် လမ်းကိုဖြတ်ကူး၍ ခေါ်လာလေ၏။

တိုးအားတွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ပါမလာသည့်ပြင် ရှုဒေါ်က ဆုပ်ကိုင်ထားသော အခါ ကလေးလေးလို ဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးခိုင်းသမျှကို လုပ်ရန်မှအပ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကွန်နီစတရစ်လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာကြလေ၏။

မကြာမီပင် သူတို့သည် အိမ်အမှတ်ငယ်များရှိရာ ဘူတာရုံဘက်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ရှုဒေါ်သည် ဆိုင်များရှေ့မှ အမှတ်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“သိပ်မှောင်တာပဲ၊ ကဲ... ကိုယ့်လူ၊ (၁၉) ဘယ်ဟာလဲဆိုတာ ပြောနိုင်သလား” ဟု မေးလိုက်ရင်း သူသည် ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ တိုးအားသည် လိမ္မာပါးနပ်လှသည့် လူဆိုးဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်ကို တင်းမထားနိုင်သည့်အတွက် သူ့လက်မောင်းသည် ရှုဒေါ်၏လက်မောင်းအောက်တွင် တုန်လှုပ်နေလေသည်။

“ဆယ့်ကိုးလားခင်ဗျာ” သူသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလေသည်။

“အေး... ဒါနဲ့တူတယ်” အမေဟော့(ဖ)၏ ဆိုင်ကလေးရှေ့သို့ ဖျော်ကသောအခါ

ရုဒေါသည် အလွန်ကျေနပ်လှသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟောဟိုမှာ တံခါးပေါ်ကဟာ တစ်နဲ့ကိုးပဲမဟုတ်လား ကိုယ့်လူရဲ့ကဲ... ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်စမ်းပါကွယ်၊ ကျုပ်လက်မအားလို့”

ရုဒေါပြောသည့်အတိုင်းပင် သူ့လက်များသည် မအားပါ။ လက်တစ်ဘက်သည် သံချောင်းကြီးကဲ့သို့ မာကျောလျက် ဘိုးအားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အခြားလက်တစ်ဘက်မှာ ယခုအထိ ဖုံးကွယ်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ထားရသည်ကို အချုပ်အနှောင်ခံနေရသူက သိမြင်လေသည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်အတွက် မင်းတီးပေးရမယ်မဟုတ်လား” ရုဒေါက ချီသာစွာ ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ခေါင်းလောင်းမရှိပါဘူး” ဘိုးအားက မသက်မသာ ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း... ဒါဖြင့် ခေါက်ရမှာပေါ့”

“ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ...”

“မင်းတို့ အမှတ်အသားထားတဲ့အတိုင်း ခေါက်ပေတော့ မိတ်ဆွေ”

“ကျုပ်မသိဘူး” ဘိုးအားက ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲမသိဘူး၊ မင်း မတွေးတတ်ဘူးလား”

“မသိဘူး၊ ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် တို့စမ်းကြည့်ရအောင်၊ ကဲ... ခေါက်၊ ပြီးတော့ နားထောင်ပေါ့ ကိုယ့်လူ၊ မင်း အမှန်အတိုင်း တွေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ နားလည်လား”

သူ့အားချိန်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးကို ဘိုးအား မြင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ရလေသည်။ သူသည် လက်ကိုမက၊ လက်ခေါက်နှင့် တံခါးကို ခေါက်လေသည်။ ပထမ ကျယ်ကျယ်ခေါက်၍ နောက် ဖြည်းဖြည်းခေါက်သည်။ ဖြည်းဖြည်း သာသာ ခေါက်ပြီးသောအခါ ငါးကြိမ်တိတိ သွက်သွက်ခေါက်လိုက်လေသည်။ အတွင်းမှ လမ်းလျှောက်လာသော ခြေသံကို မကြားရဘဲ သံကြိုးဖြေသံကို ကြားရသောကြောင့် သူ့အလာကို စောင့်မျှော်နေသည်မှာ ထင်ရှားလေသည်။ ထိုနောက် တံခါးမင်းတုပ်ကို သတိကြီးစွာနှင့် နောက်သို့ဆွဲလိုက်သလို အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုခဏ၌ ရုဒေါ၏လက်မောင်းသည် ဘိုးအား၏လက်မောင်းတွင်းမှ ဆွဲထွက်လာပြီးလျှင် သူ့ကုပ်ကို လျင်မြန်စွာကိုင်လိုက်၍ လမ်းဘက်သို့ တအားတွန်းပစ်လိုက်လေ၏။

ရုဒေါသည် တံခါးရှက်ကို မိမိကိုယ်နှင့် ပစ်တိုက်လိုက်ရာ ပွင့်သွားကာ အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အပြင်ဘက် မြောင်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည့် ဘိုးအားကို ထားပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကိုပိတ်၍ မင်းတုပ်ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ခြောက်လုံးပြူးအရိုးပေါ်တွင် လက်တင်ရင်း တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဟင်တလောမြို့စားရုပ်တံ၏မျက်နှာကို သူ့မျက်နှာနှင့် တစ်ပေလောက်အကွာတွင် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

ရုပ်တံကိုရော... ရစ်ချင်ဟိန်ကိုပါ သူ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရပါ။ မိန်းမအိုကြီးကိုလည်း မတွေ့။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညို သနားကမား မိန်းမပျိုကလေးသည် ရေခဲဆီမီးခွက်ကို ကိုင်လျက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် ထိုသူငယ်မကို မသိသော်

လည်း သူသည် အမေဟော့(ဖ)၏ သမီးငယ် ရှိလာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ပြောနိုင်ပါသည်။

ရုဒေါကိုမြင်သောအခါ သူ့လက်ထဲမုမ်းခွက်သည် လွတ်ကျလှပမာတတ် ဆတ်ဆတ်ခါတုန်လှုပ်နေလေသည်။ အကြောင်းမူကား ရုဒေါ၏ လည်စည်းပဝါသည် ပြုတ်နေပြီဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာအနေအထားကို အထင်အရှား မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် ကြောက်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း အရိပ်အရောင်တို့သည် တစ်ချိုးတစ်ခု အလှအယက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ပါကလား၊ ဘယ်နေရာမှာပဲတွေ့တွေ့ မှတ်မိပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်” သူသည် အံ့ဩလျက် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့်... ကူညီမယ်မဟုတ်လား”

“အသက်နဲ့လဲပြီး ကူညီပါမယ်”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်မကလေးရယ်၊ သိလိုတဲ့ သတင်းစကားကလေးတွေ သိရရင် တော်ပါပြီ၊ ဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“မေမေအိမ်ပါ”

“ဪ... အိမ်ငှားထားသလား”

“ထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးမတို့ မြို့စားကြီး လူဝေရစ်ချင်ဟိန်ရှိပါတယ်”

“သူ ဘာလုပ်နေသလဲ”

“လက်မောင်းက ဇာန်ရာကနာလို့ အိပ်ရာထဲမှာ ညည်းညည်းညာညာနဲ့ ကျိန်ဆဲနေပါတယ်”

“ဒို့ပြင် ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

“မြို့စားရုပ်တံကို မေးတာပါလား... မရှိပါဘူးအရှင်၊ သူ ထွက်သွားပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုတွေ့ဖို့ ထွက်သွားပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့ဖို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်နယ်သိသလဲ သူငယ်မရဲ့”

“ဘိုးအားပြောပြလို့ပါ”

“အင်း... သိပ်မိုက်တဲ့မြို့စားပဲ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ ဘယ်သွားနေပါလိမ့်”

“ဘုရင်မင်းမြတ် သူနဲ့မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဇင်းဒါးရဲတိုက်က တိုက်ရိုက်လာခဲ့တယ်”

“သို့ပေမယ့် သူက ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အမဲလိုက်တဲ့နန်းမှာတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်ထားတာပါ၊ အင်း... အခုမှ သတိရတယ်၊ မြို့စားရစ်ချင်ဟိန် ပြန်လာတော့ သူထွက်သွားပြီဆိုလို့ အတော်စိတ်ဆိုးနေပါတယ်”

“ဪ... သူထွက်သွားမှုကို အင်း... သိပြီ၊ ရစ်ချင်ဟိန်က မြို့စားရုပ်တံဖို့ ကျွန်ုပ်ဆီက ကိစ္စတစ်ခု ပါလာတာကိုး”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လွဲကုန်ကြပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ သူငယ်မရယ်၊ သိပ်စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ တကယ်ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့ပြောသကဲ့သို့ပင် ထိုစဉ် သူ့စိတ်ထဲဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟ

ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ဟင်တော့မြို့စား ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမယ်ထင်သလဲ” ဟု ထပ်မေးလေသည်။

“မနက်စောစော ခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီလောက် ပြန်ပါလိမ့်မယ် ဘုရင်မင်းမြတ် . . .”

“နေ့ ဆယ်တစ်နာရီလောက် ကျွန်ုပ်လာပြီး ဘိုးအားခေါက်သလို တံခါးခေါက်လိုက်ရင် မင်း တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေပါ့မယ်”

“ပြီးတော့ ဒီည ကျွန်ုပ် ဒီလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ပြောသမျှ အကုန်လုံး လုပ်ပါ့မယ်၊ သို့ပေမယ့် ဘိုးအားက သိနေပါတယ်”

“မန်တယ် . . . ဘိုးအားသိတယ်၊ တော်ပြီ . . . တကယ်လို့ ဘိုးအားလာရင် သူငယ်မက ဘာမှမပြောဘူး၊ ဘာမှလဲ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်က သူငယ်မကို ခြောက်လှန့်ပြီးမေးပေမယ့် ဘာမှမပြောဘူးလို့ပြော၊ သိရဲ့လား”

“ဒါပေမယ့် သူက ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောမှာပေါ့”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အနည်းဆုံး ဘယ်အချိန် ကျွန်ုပ်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ သူတို့မသိဘူးပေါ့၊ သွားမယ်နော်”

ရုဒေါသည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီးနောက် တိုးဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။ အကယ်၍ ဘိုးအား ပြန်ရောက်လာလျှင် သူလာသည့်အကြောင်း သိကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အကယ်၍ ဘိုးအားပြန်မရောက်အောင် သူပြုလုပ်နိုင်လျှင် သူငယ်မကလေး ဆိတ်ဆိတ်နေမည်မှာ သေချာသည်။ သူသည် အပြင်တွင်ရပ်ရင်း သတိထား၍ နားထောင်ကာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် စိတ်စောသော မျက်လုံးများဖြင့် ဖောက်ထွင်းကြည့်ရှုနေလေသည်။

၃၃။ တရားဝန်ကြီးကတော် မြင်ရပုံ

ညဉ့်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးလျက်ရှိလေသည်။ ခဏကြာလျှင် လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာများနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပေတော့မည်။ ထိုအချိန်မတိုင်မီ မစ္စတာရက်ဇင်းဧေးသည် ကိုယ်ရောင်ဖောက်ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လူသူလေးပါးတွေ သွားလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ် စတုရန်းဆာရောက်နေပြီဟူသော သတင်းသည် တစ်နိုင်ငံလုံးပျံ့နှံ့သွား၍ ရွှေနားတော်ပေါက်ကြားသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုရွှေနားတော်သည် ဤလောကမြေအပြင်တွင် မည်သည့်အသံများကိုမှ ကြားနိုင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း၊ ရုဒေါရက်ဇင်းဧေးကမူ အကြောင်းစုံ မသိသေးသည့်အတွက် ဦးရိမ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် သူ့အလိုကျအသုံးပြုရန် အချိန်အနည်းငယ် ကျန်ရှိသေးရာ ဘိုးအားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ဖြတ်ရန် အခွင့်ကောင်းကိုရှာရင်း ကုန်လွန်စေလျှင် သင့်တော်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အိမ်နံရံရိပ်တွင်ဝင်ကာ စောင့်နေလေ၏။

အချိန်အတော်ကြာအောင်ပင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော လမ်းပေါ်တွင် ဘိုးအားကို သော်လည်းကောင်း၊ အခြားသူတစ်ဦးဦးကိုသော်လည်းကောင်း မမြင်ရပါ။ ရုဒေါသည် သူဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်၍ လူရိပ်မြင်နိုင်သည့် မည်းမှောင်သော အရိပ်များကိုရှာလျက် ရှိသည်။ သူသည် ဘာကိုမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရသော်လည်း ခဏကြာသောအခါ သူ့တွေ့ချင်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့ရပ်နေသည့် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် ဘူတာရုံဘက်ဆီမှ မထင်မရှားသဏ္ဍန်သုံးခုသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း ရွေ့လျားလာလေသည်။ သူတို့သည် တိတ်တဆိတ် လာနေကြသော်လည်း ခြေလှမ်းသွက်လှသည်။ အန္တရာယ်နီးကပ် လာပြီကို သိသော ရုဒေါသည် နံရံတွင် သူ၏ကိုယ်ကို ပြားပြားချပ်ချပ် ကပ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်လုံးလျှားကို စမ်းလိုက်လေ၏။ သူသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်ခန့် ဘေးတိုက် လှမ်းသွားပြီးနောက် အမေဟော့(ဖ)၏ အိမ်တံခါး၏လက်ယာဘက် ခြောက်ပေ ရှစ်ပေ လောက်ဝေးသော နေရာတွင် ရပ်နေလေ၏။ လူသုံးယောက်သည် သူ့ဆီသို့ လာနေကြ

လေသည်။ သူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို မြင်ရစေရန် သူသည် မျက်လုံးအစုံဖြင့် အားစိုက်၍ ကြည့်သည်။ သည်လိုမျိုးမိုက်သည့် အလင်းရောင်ဝယ် အသေအချာသိရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ သို့သော် အလယ်က လိုက်ပါလာသူမှာ ဘိုးအားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ထိုသူသည် အကယ်၍ ဘိုးအားဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘိုးအားတွင် အဖော်တွေနှင့်ဖြစ်လာ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေဟန်တူသည်။ ရှုဒေါ့သည် သတိဖြုတ်၍ ဆိုင်ကလေးမှ ဝေးသည်ထက်ဝေးအောင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ရွေ့လျားသွားလေသည်။ ငါးကိုက်လောက်ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၍ ဘိုးအားဟု ယူဆထားသည်သူကို ချိန်ထားကာ အခြေ အနေနှင့် အခွင့်အရေးကို စောင့်နေလေ၏။

ဘိုးအားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးအားသည် သူသိလိုသည့် အချက်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုခု ကိုသိရှိရန် စူးစမ်းရှာဖွေနေသည်။ ရှုဒေါ့သည် အိမ်ထဲမှာပင် ရှိနေလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ့မေ့ရလင့် သည်။ ရှုဒေါ့သည် ထိုနေရာမှ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက်ခွာသွားပြီဟု ကြားရမှာ စိုးရိမ်နေ သည်။ အကယ်၍ သည်အတိုင်းသွားကြားရလျှင် သူနှင့်ပါလာသူနှစ်ယောက်အား ဒဂိုးငါးပြား စီပေး၍ ပြန်လွှတ်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ အကယ်၍ ရှုဒေါ့ အိမ်ထဲမှာပင်ရှိသေးလျှင် သူ တို့သည် ရှုဒေါ့အား သတ်ပြီးသည့်နောက် ဒဂိုးဆယ်ပြားစီ ရကြမည်ဖြစ်လေသည်။

“ဒီအိမ်ပဲ။ ကျုပ်ခေါက်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ သူပြေးထွက်လာရင် ခေါင်းကိုနှက်ဖို့ အရန်သင့်စောင့်နေနော်။ သူမှာ ခြောက်လုံးပြူးပါတယ်။ လက်မနှေးစေနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ လား။” ဘိုးအားသည် တံခါးနားတွင်ရပ်၍ တိုးတိုးပြောလေသည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် တံခါးဝတွင် တစ်ယောက်တစ်ဘက်စီ လေးလံ၍ အဖုပါ သည့် တုတ်ကြီးများကို ခြောက်ကိုင်ကာ ရပ်နေကြလေသည်။ ဘိုးအားသည် တံခါးကိုခေါက် ရန် သူ့လက်ကို မ၊လိုက်လေသည်။

ဘိုးအားသည် အချက်ပေးရန် အချိန်မရမီပင် ရှုဒေါ့သည် နံရံမှခုန်ထွက်ကာ သူ့ကို အုပ်လိုက်လေသည်။ တဟုန်တည်း ခုန်ထွက်လာခြင်းမှာ အလွန်လျင်မြန်လှသောကြောင့် လူနှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းစီလောက် ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ရှုဒေါ့သည် ဘိုးအား၏လည်မျိုကို မိထားလေပြီ။ ထိုခဏ၌ ဘိုးအားသည် သူ့ယူဆောင်လာခဲ့သော ဓား မြှောင်နှင့် ရှုဒေါ့အား တအားထိုးလိုက်လေသည်။ အကယ်၍သာ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် ဘိုးအား၏လည်မျိုကိုလွှတ်၍ နောက်သို့ ခုန်မဆုတ်လိုက်လျှင် သူသည် ထိုနေရာမှာပင် ပွဲ ချင်းပြီးနိုင်လေသည်။ သို့သော် ဘိုးအားသည် ဓားနှင့်ထိုးခုတ်ရင်း ရှေ့တိုးလိုက်ကာ “ရိုက်ပါ တော့လား၊ ဟေ့ကောင်တွေ ရိုက်ပါတော့လား” ဟု အော်ဟစ်နေလေသည်။

သည်လို အားပေးအားမြှောက် ပြုလိုက်သောအခါ လူဆိုးတစ်ယောက်သည် ရှေ့ သို့ ခုန်တိုးလာလေသည်။ ခဏမျှ တွေဝေနေလိုက်သည့်အချိန်သည် ကျန်သွားလေ၏။ မိုးသံ လေသံများအကြားမှပင် သေနတ်သံသည် စိုးရိမ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ သေနတ်ကိုမှ အသုံးမချလျှင်လည်း သေဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။ ရှုဒေါ့သည် ဘိုးအားကို တည့်တည့်ကြီး ပစ်လိုက်လေသည်။ သူ့ကို ပစ်တော့မည့်အကြောင်းကို သိမြင်သည့်အလျောက် ဘိုးအားသည် လူဆိုးတစ်ယောက်နောက်တွင် ကွယ်လိုက်ရန် အားထုတ်သေးသည်။ သို့သော် နည်းနည်းက လေး နောက်ကျသွားပါပြီ။ သူသည် ညည်းတွားရင်း မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပျက်သွားသောကြောင့် ကျန်လူဆိုးတို့သည် ကြောက်ရွံ့ကာ

နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ လူဆိုးတစ်ယောက်က ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက် “သူရင်မင်းမြတ်ပါလား” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြော၍ ရှုဒေါ့၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့လက်များကို သူ့နှုတ်ဘေးတွင် ချထားလိုက်လေသည်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် သော အမူအရာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ရှုဒေါ့သည် ရယ်မောလိုက် ပြန်လေ၏။

“ဒီကောင်ကို ခေါင်းရင်းကတစ်ယောက် ခြေရင်းကတစ်ယောက် မ၊ပြီးယူသွား၊ မြန်မြန်၊ မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ဒီကောင်နဲ့အတူ ရဲတွေမတွေ့စေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အင်း ငါ လဲ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ကဲ မ၊စမ်း” ဟု ရှုဒေါ့က အမိန့်ပေးနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘိုးအားသည် ညည်းညူလိုက်လေသည်။ သူ့ခုန်၍ရှောင်လိုက်ခြင်း သည် သူ့အဖို့ အလွန်ကောင်းသွားလေသည်။ ကျည်ဆန်သည် သူ့နားထင်တွင် ရှုပ်မှန်သွား ကာ သတိမေ့သွားသော်လည်း မသေပဲရှိနေလေ၏။ ရှုဒေါ့သည် ခဏမျှ စဉ်းစားနေမိသော် လည်း ရုတ်တရက်ပင် သူ့အတွေးများသည် ပျက်ပြားသွားကုန်၏။

“ကင်းလှည့်သမားတွေ ကင်းလှည့်သမားတွေ” စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးသည့် လူဆိုးက အက်ကွဲသောအသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလေသည်။ မြင်းခွာသံများကိုလည်း ကြားရလေ သည်။ ဘုတရုဘက်ဆီမှ မြင်းစီးလာသည့် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေရာ၊ ချက်ချင်းပင် လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ တစ်ယောက်က လမ်းကိုဖြတ်ကျော်၍ ပြေး သည်။ အခြားတစ်ယောက်ကမူ လမ်းမကြီးအတိုင်း ကဆုန်စိုင်းလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှုဒေါ့သည်လည်း လမ်းမကြီးအတိုင်း သူတ်ခြေတင်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် များစွာမဝေးသေးမီ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကွေ့ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ လှည့်ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ရပ်ပြီးလျှင် နားထောင်နေလေ၏။

ကင်းလှည့်လာသူများသည် ရုတ်တရက် လူစုခွဲသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရာ ဓမ္မတာ အတိုင်း မသံကာဖြစ်ပြီးလျှင် အမြန်လာနေကြလေသည်။ ခဏကြာလျှင် ဘိုးအားရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားကြ လေသည်။ သူသည် သတိလစ်ဟင်းလျက်ရှိရာ၊ သူ့အဘယ်ကြောင့် သည်အခြေအနေ ရောက် နေရသည်ကို ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ သူတို့သည် ဦးနှောက်ရှုပ်သွားကြလေသည်။ သူတို့အဖွဲ့တွင် နှစ်ယောက်သာပါသည်။ ခဏရာနှင့်လူကိုလည်း ကြည့်ရှုရဦးမည်။ နောက်မှ လိုက်ဖမ်းရန် သုံးယောက်ရှိ၍၊ ထိုသုံးယောက်သည်လည်း တစ်ယောက်တကွဲစီ ပြေးကြလေပြီ။ သူတို့သည် အမှတ် (၁၉) ကို မော့ကြည့်ကြသည်။ အမှတ် (၁၉) သည် သည်ကိစ္စနှင့် ဘာ မမှမသက်ဆိုင်သလို မှောင်ကြီးမည်းမည်းနှင့် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ခိုအောင်းနေသူများကို ကား တစ်ယောက်မှမမြင်ရ။

မည်သည့်အသံမှ မကြားရသောအခါ ရှုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးသည် သူ့လမ်းရပ်အတိုင်း လျှောက်သွားလေ၏။ သူ့ခိုအောင်းရမည့် နေရာသို့ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားလျက် ရှိလေသည်။ ငါးနာရီထိုးပြီးဖြစ်၍ မိုးထိန်ထိန်လင်းတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် လမ်းများပေါ်တွင် ဈေးသို့သွားကြသည့် ယောက်ျားမိန်းမများနှင့် ပြည့်လာလေပြီ။

သူသည် အခြားလမ်းများနှင့်စာလျှင် ချောင်ကျသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော ကျွန်- တော်၏ အိမ်ရှိရာလမ်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ စိုးရိမ်စရာမရှိသလောက် ငြိမ်သွားပါပြီ။ သို့

သော် ကံဆိုးမိုးမှောင် ဝင်လာလေပြီ။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် ကျွန်တော်၏အိမ်တံခါးဝမှ ကိုက်ငါးဆယ်လောက်သာဝေးသည့် နေရာသို့ရောက်သောအခါ၊ ရထားတစ်စီးသည် ရုတ်တရက် မောင်းနှင်လာပြီးလျှင် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်လိုက်လေသည်။ မင်းလှလင်တစ်ယောက်သည် ခုန်ဆင်းလာပြီးလျှင် ရထားတံခါးကိုဖွင့်ရာ၊ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကပွဲမှ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်၍၊ ညဉ့်အခါတွင်ဝတ်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ တစ်ယောက်သောသူမှာ အရွယ်လတ်ဖြစ်၍၊ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ပျိုဖျစ်ချောမွေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် လူသွားလမ်းပေါ်တွင် ခေတ္တမျှရပ်နေစဉ်၊ မိန်းမပျိုကလေးက "သိပ်သာယာတာပဲနော် မေမေ၊ နေ့တိုင်း ဒီလို ငါးနာရီလောက် အိပ်ရာကထရရင် ကောင်းမှာပဲနော်" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

"နေ့တိုင်းဆိုတော့ သမီး သဘောကျနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တစ်ခါတလေသာ ပြောင်းလဲမှုရလို့ ကောင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့်"

သူသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးဆီသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို သိပါသည်။ သူသည် တရားရေးဝန်ကြီး ဟယ်လဆင်၏ဇနီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခု ရထားရပ်ထားသည်မှာလည်း ထိုတရားဝန်ကြီး၏ အိမ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

"အလို ဘုရားရေး... ဘုရင်မင်းမြတ်ပါလား သမီးရဲ့" ဝန်ကတော်ကြီးသည် သူ့သမီး၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ရင်း ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ရုဒေါက်ကား အမိခဲလိုက်ရလေပြီ။ သည်အမျိုးသမီးသာမက၊ သူတို့အိမ်မှ အစေခံများကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေကြလေသည်။

ထွက်ပြေးလိုလည်း မဖြစ်၊ သူသည် သူတို့အနားကပင် ဖြတ်၍လျှောက်လာရာ၊ ခူးကိုကိုင်းညွတ်၍ ဦးခေါင်းကိုငုံကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။ အစေခံများကလည်း ဦးထုပ်များကိုချွတ်၍ ဦးခေါင်းညွတ်ကာ အရိုအသေပေးကြလေသည်။ ရုဒေါက်ကလည်း သူ့ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်ကို လက်နှင့်ထိကာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ကျွန်တော်၏အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ ဝန်ကတော်နှင့် သမီးဖြစ်သူသည် ဆင်ဝင်မုခ်အောက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏မျက်နှာများသည် သိချင်မြင်ချင်ဖောနှင့် ဆင်ဝင်မုခ်အောက်ရှိ တိုင်လုံးကြီးများအကြားမှ စိတ်အားထက်သန်စွာ မျှော်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"အထဲဝင်မှပဲ" ရုဒေါ်သည် မိမိတာသာပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသောကြောင့် ရုဒေါ်နှင့် ဝန်ကတော်သားအိမ်တို့ တွေ့ဆုံသည့်အကြောင်းကို သိနှင့်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ဇနီး ဟယ်လဂါကို တွေ့ဆုံရန် ပြေးဝင်လာသည့် ရုဒေါ်၏မျက်နှာသည် ပြူးယောင်သန်းနေလေသည်။

"သူတို့ မြင်သွားပလား" ကျွန်တော်ဇနီးက မေးလိုက်လေသည်။

"အသေအချာပေါ့" ဟု ပြန်ပြောပြီးလျှင် သူသည် ရယ်ချင်လှသောကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရယ်နေပါတော့သည်။

"အင်း... ခဏကြာရင် တရားဝန်ကြီးကို ဝန်ကတော်ကြီးက အိပ်ရာထဲ အတင်း ခိုးပြီး ပြောနေမှာကို ကြားချင်လှတယ်ဗျာ" ဟု ပြောလေသည်။

သို့သော် သူသည် ခဏမျှစဉ်းစားနေပြီးနောက် ကျွန်တော်ကြီးသွားပြန်လေသည်။

"ကံ တပည့်တစ်ယောက်လောက် နှိုးစမ်းပါဦး၊ တရားဝန်ကြီးအိမ်လွတ်ပြီး ဒီကိုလာ ခဲ့ဖို့ အခေါ်ခိုင်းစမ်းပါ။ ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်ဗျာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဖရစ်နဲ့တွေ့ဖို့ ရောက်လာပေမယ့် ဖရစ်မရှိလို့ တရားဝန်ကြီးကို ချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ်လို့ ရေးပါ"

ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် သူ့ကို အံ့ဩသောအမူအရာနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

"တကယ်လို့ ဟယ်လဆင်ကို တာဝန်ခံထားခိုင်းနိုင်ရင် ဟိုအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ပါးစပ်ကို ပိတ်နိုင်မယ်၊ ရိပ်မိရဲ့မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရင် ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ စထရဲဆောတစ်မြို့လုံး နဲ့ သွားဖို့ ဘယ်လောက်များ ကြာမယ်ထင်သလဲ"

"ကျွန်မ ရေးလိုက်မယ်လေ" ဟုပြောကာ ထိုင်၍ စာရေးနေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် အိမ်ချင်မူးတူးနှင့်ဖြစ်နေသည့် သူ့ခင်ပွန်းသည်၏နားထဲသို့ သတင်းထူးကို ပြောကြား၍မှမပြီးခင် ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖရစ်ဘွန်တာလိန်ဟိန်၏အိမ်တွင် ရှိနေသော ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ အခစားဝင်ရမည်ဟူသော အမိန့်သည် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရုဒေါ်ရက်ဇင်းဒေးအား စထရဲဆောမြို့သို့ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အမှန်ပင် အလွန်ရဲလွန်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

www.burmeseclassic.com

၃၄။ အားလုံး၏ရှေ့တွင်

ပစ္စတာရက်ငင်းဒေး ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စမှာ ကြီးမားသော စွန့်စားခြင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၍ သူရရှိထားသည့် သတင်းအရ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်မှာလည်း ယုံမှားစရာမရှိပါ။ သူ့အစီအစဉ်ကား ဘုရင်အဖြစ်နှင့် ဟယ်လဆင်ကို တွေ့ဆုံပြီးလျှင် သူ သည်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရန် ပြောကြားပြီးနောက် သူ၏ဇနီး သမီးနှင့်တကွ အစေခံများကိုပါ အပြင်သို့မပေါက်ကြားအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက် ရန် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ရောက်ရှိလာသည်ကိစ္စမှာ အလွန်အရေးကြီးသည်ဟု အကြောင်းပြကာ နှုတ်ပိတ်စေ၍ ထိုအကြောင်းကိုလည်း နာရီအနည်းငယ်အတွင်း သိရပါလိမ့်မည်ဟု ဖျောင်းဖျ ထားရန် ဖြစ်လေသည်။ ယခုအတောအတွင်း သူ၏သစ္စာရှိမှုကို အကြောင်းပြ ပြောဆိုရုံနှင့် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှုကို ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်းသာ ချောချောမော့မော့ အောင်မြင်သွားပါမူ ထိုနေ့ညနေ တွင် စာကိုဖျက်ဆီးပစ်နိုင်၍ မိဖုရားကလေးသည်လည်း အန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီး လျှင် ရုဒေါသည်လည်း စထရဲဆောနှင့် ဝေးလံသည့်ဒေသတွင် ရောက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ တရားဝန်ကြီးသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့ကို ယုံကြည်ကြည်ဆက်ဆံသည့် ရုဒေါအဖို့လည်း မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သူ့အတွက်မှားသည် နေရာတစ်ခုမှာကား သူ လုံးဝမသိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မိဖုရားကလေး၏ မိတ်ဆွေကောင်းများ စထရဲဆော တွင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေသမျှတို့သည် ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာခံနေပြီဖြစ်၍ အချိုးအနှီးဖြစ် ရလေသည်။

တရားဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမြော်အမြင် ကြီးပါပေသည်။ ဘုရင့်ထံမှ ဆင့်ခေါ်သည့် အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရသေးမီမှာပင် အစေခံနှစ်ယောက် ကိုခေါ်၍ သူတို့မြင်လိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို နှုတ်လွှာထားရန်နှင့် အကယ်၍ အပြင်

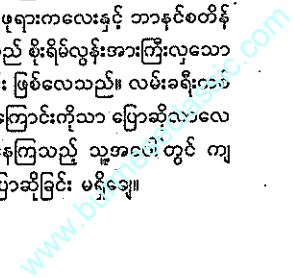
သို့ ပေါက်ကြားလျှင် ချက်ချင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မည်ဟု ပြောဆိုသတိပေးထားပြီး ဖြစ်လေ သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဇနီးနှင့် သမီးကို ပေးထားသောအမိန့်သည် သိမ်မွေ့မည် ဖြစ်သော်လည်း အာဏာသံပါပြီး ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ငင်းခါးရဲတိုက်ကြီးတွင် ရှိနေသည်ဟု ထင်နေရသည့်အချိန်တွင် စထရဲဆောလမ်းများပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေသည် ကို တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အလွန်အရေးကြီးသည် ကိုယ်ရေးကိစ္စကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်တွေးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် တရားဝန်ကြီးသည် လိုအပ်သည့်အမိန့်များကို ပေးပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိစ္စထူးကို သိလိုစိတ် ဇောသန်နေသောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်၏အိမ်သို့ ခြောက်နာရီမထိုးမီ ရောက်ရှိ လာလေ၏။

ညော်သည်ရောက်လာသောအခါ ရုဒေါသည် အပေါ်ထပ်တွင် နံနက်စာစားနေလေ သည်။ ရုဒေါပေါ်မလာမီ ဟယ်လဂါသည် ညော်သည်အား ညော်ခံစားပြောရန် တတ်သိနား လည်ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အိမ်တွင် ကျွန်တော်မရှိသည့်အတွက် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်၍ အဘယ် ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်ရသည်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ် နေသည့်အကြောင်းကို ပြောကြားလေသည်။ ထိုပြင်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သူ့ခင်ပွန်းသည် မည်သည့်ကိစ္စမျိုး ရှိနေသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်ကြောင်းနှင့် ပြောနေလေ၏။

“ဖရစ်က ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ သူ့ကို ငါးနာရီထိုးလောက် မျှော်ပါလို့ စာရေးလိုက်တာ ကလွဲလို့ ကျွန်မ တာမှမသိပါဘူး” ဟု ပြောကြားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဟယ်လဆင်အား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ် ဆက်လေသည်။ ဆွေးစရာ ရယ်စရာကိစ္စများသည် ထိုစဉ်အခါက ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ရော ထွေးလိမ့်မည်ဟု နေလေ၏။ နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးများကို ခပ်တည်တည် စေ့ထားလျက်ရှိသော် လည်း တလက်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံးများနှင့် တရားဝန်ကြီး၏နံဘေးရှိ မှောင် အကျဆုံး အခန်းထောင့်တွင်ထိုင်ကာ မြောက်ပင့်ချိုးကျူးပြောဆိုရင်း လျှို့ဝှက်ထားရသည့် အခက်အခဲများနှင့် အားကိုးအားထားပြုသည့် အကြောင်းများအပြင် သူ၏သစ္စာရှိမှုနှင့်တကွ ယုံကြည်စိတ်ချသည့် အချက်များကိုပါ ဖော်ပြကာ လေချိုသွေး၍ ပြောဆိုနေသည့် ရုဒေါ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ယခုထက်တိုင် မြင်ယောင်၍ ပြုံးမိပါသေးသည်။ စကားမရှိ စကားရှာပြောနေ သည့် စကားကြောရှည်ရှည်ကြီးကို ဟယ်လဆင်သည် မျက်မှန်နှစ်ကွင်းအတွင်းမှ မျက်တောင် တာခတ်ခတ်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေလေ၏။ သူသည် မိမိအား ဘုရင်မင်းမြတ် သဘောတော်ကျ စိစဉ်ခိုင်းစေနိုင်ပါသည်ဟု ပြောဆိုသောအခါ စိတ်အားထက်သန်လှသော ကြောင့် သူ့စကားသံတို့သည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်၏အိမ်တွင် ဤကဲ့သို့ဖြစ်ပျက်နေစဉ် မိဖုရားကလေးနှင့် ဘာနှင့်စတိန် သည် စထရဲဆောသို့ လာနေကြလေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် စိုးရိမ်လွန်းအားကြီးလှသော ကြောင့် ငင်းခါးမှထွက်ခွာရန် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လမ်းခရီးကပ် လျှောက်လုံးမှာလည်း ရုဒေါ၏ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များ အကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုလာလေ သည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ဖယ်ရှားနေကြသည့် သူ့အပေါ်တွင် ကျ ရောက်အံ့ဆဲဆဲ ဘေးအန္တရာယ်အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုပြောဆိုခြင်း မရှိချေ။

သူမြင်မက်ထားသည် အိပ်မက်အတွက်ကြောင့် အထူးပင် စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိရာ၊ ယခုလည်း ရုဒေါ့သည် ဟင်တဇောမြို့စားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ဖြတ်ရန် ထွက်သွားသည်ဟု သိရှိထားသည့်အတိုင်း အသက်နှင့်ကိတ်ပြုလျက် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မချော်လင့်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရုဒေါ့ အသက်ရှင်လျက်ရှိသည်ဟု ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မသိရမချင်း အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဘာနှင့်စတိန်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် များစွာစိတ်မချနိုင်ဘဲ ရှိလျက်နှင့်ပင် မစွတာရက်ဇင်းဝေးသည် အမှန်ပင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါသည်ဟု မိဖုရား စိတ်သက်သာစေရန် အားရပါးရ ပြောဆိုလေသည်။

“ဝါဖြင့် ဘယ်မလဲ- ဘယ်မလဲ-ဟင် . . .” မိဖုရားကလေးက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေသည်။

“ဖရစ်ရဲ့အိမ်မှာ တွေ့ကောင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ် အရှင်မ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဝါဖြင့် အဲဒီကို ချက်ချင်းမောင်းလေ” ဟု မိဖုရားကလေးက တောင်းပန်လေ၏။

ဘာနှင့်စတိန်ကမူ နန်းတော်သို့ အရင်သွားပြီးမှ ကျွန်တော်၏ဇနီးကိုတွေ့ဆုံရန် သွားမည်ဟု အများသိအောင် ပြုလုပ်စေလိုသည်။ မိဖုရားကလေးသည် နန်းတော်သို့ ရှစ်နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိပြီးနောက် ချောကလက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးလျှင် ရထားယဉ်သာကို ထုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုးနာရီခန့်တွင် မိဖုရားကလေးသည် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ထွက်ခွာလာသောအခါ ဘာနှင့်စတိန်တစ်ဦးတည်းသာ လိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုအချိန်အခါတွင် သူသည် မိဖုရားကလေးကဲ့သို့ပင် စိတ်ဓာတ်လျှပ်စက် နေပါတော့သည်။

မိဖုရားကလေး၏ ရထားယာဉ်သာသည် ကိုးနာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် ကျွန်တော်၏ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ တရားဝန်ကြီးဇနီးနှင့် သမီးသည် ညဉ့်က အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သောကြောင့် အိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်နေကြခြင်းမရှိကြဘဲ၊ ရထားဘီးသံ ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့၏ဦးခေါင်းများသည် ပြတင်းများမှ ထွက်ပြုလာကြလေ၏။ အနီးအနားတွင်လည်း လူအများရှိလေရာ၊ ရွှေနန်းတော်မှ ရထားအနီးတွင် လမ်းသွားလမ်းလာများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် ခုန်ဆင်းကာ မိဖုရားကလေးအား မိမိလိုက်ကိုက်ဆင်းရန် လှမ်းပေးလေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ကြည့်ရှုနေသူများအား ခပ်သွက်သွက်ပင် ခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဆင်ဝင်အောက်မှ လေကားအတိုင်း နှစ်ထစ်သုံးထစ် တက်လာပြီးလျှင် ခေါင်းလောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင်ထိုးလေသည်။ အိမ်ထဲတွင်ရှိသော လူများသည် ယခုမှပင် ရထားကို မြင်ကြသည်။ ကျွန်တော်ဇနီး၏ အစေခံမသည် သူ့ဆင်မထံသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည်။ ဟယ်လဂါသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ချက်ချင်းထကာ မိဖုရားကလေးကို ဆီးကြို၍ သတိပေးစရာရှိသည်ကို ကြိုတင်သတိပေးထားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးသွားလေသည်။ သို့သော် နောက်ကျနေပါပြီ။ တံခါးသည် ဖွင့်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် အစေခံတစ်ဦးသည် ပြေးသွားကာ မိဖုရားကလေးဝင်လာရန် ဖွင့်ပေးလိုက်ကြလေပြီ။ ဟယ်လဂါသည် အောက်ဆုံးလှေကားထစ်သို့ ရောက်သောအခါ မိဖုရားကလေးသည် ရုဒေါ့ရှိသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားစပြုနေလေပြီ။ အစေခံများလည်း နောက်မှပါလာသည့်အပြင် ဘာနှင့်စတိန်သည်လည်း သူ၏ စစ်သားဦးထုပ်ကို လက်တွင်ပိုက်ကာ နောက်နားမှ ရပ်နေလေသည်။

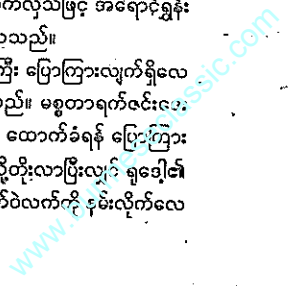
ရုဒေါ့နှင့် တရားဝန်ကြီးသည် စကားပြောလျက်ပင် ရှိကြသေးလေသည်။ သူ၏အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲနှင့် တံခါးကို ရှုတ်တရက် ဖွင့်လိုက်သည့်အတွက် အံ့ဩသွားကြလေသည်။ တရားဝန်ကြီးသည် လျင်မြန်စွာ မစဉ်းစားမိသည့်အပြင် အထိုင်အထလည်း နှေးကွေးသြဇာရှိသောကြောင့် အခန်းထောင့်တွင် ခဏကြာမျှထိုင်နေပြီးမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ရုဒေါ့ ရက်ဇင်းဝေးကား ခဏချမ်းပင် နေရာမှထကာ အခန်းကိုဖြတ်လျက် မိဖုရားကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ဟယ်လဂါသည်လည်း ယခု အပေါက်တွင် ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ဘာနှင့်စတိန်၏ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးစွန်းကြီးကိုကျော်၍ အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံးစုံကို မြင်ရလေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် အနားတွင်ရှိသော အစေခံများကိုလည်း သတိမရ ဟယ်လဆင်ကိုလည်း မမြင်နိုင်တော့ဘဲ၊ ဟယ်လဂါ၊ ဘာနှင့်စတိန်နှင့် ရုဒေါ့ တစ်ဦးဦးတို့က မတားဆီးနိုင်မီ မိမိဆီသို့ပြေးလာသော ရုဒေါ့၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ “အို ရုဒေါ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . .” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံးပင် အတော်ကလေးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ အစေခံများသည် ရှိသေကင်းခိုင်းသော အမူအရာကိုပြုလျက် တွေ့စေဦးစားပြီး ဟယ်လဂါနှင့် ဘာနှင့်စတိန်တို့သည် အံ့ဩခြင်းကြီးမက အံ့ဩငေးမောလျက် ရှိနေကြလေသည်။ ဤသို့ အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြသည်တွင် မိဖုရားကလေးသည် သတိရလာကာ တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်မှ လေးနက်တည်ကြည်သော အမူအရာနှင့် ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေပေးနေသော ဟယ်လဆင်ကို မြင်ရလေ၏။ မိဖုရားကလေးသည် ရှုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကာ ဦးခေါင်းကို လှည့်လိုက်ပြီးနောက် မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေကြသည့် ကျွန်တော်၏ အစေခံများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တော့မှပင် မိမိ၏ပြုမူချက်ကို ပြန်လည်သတိရကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီးနောက် အစဉ်အဖြစ် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကလေးသည် ဖွေးဖွေးဖြူသွားလေ၏။ သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလေးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း တောင့်တင်းလာပြီးလျှင် ရပ်နေသောနေရာမှာပင် ယိုင်လျက် ရှေ့သို့လဲကျသွားရာ ရုဒေါ့က ဖေးမထားလိုက်ရလေသည်။ သည်လိုအတိုင်းပင် အမှတ်မထင် ခေတ္တမျှ ရပ်နေကြပြီးနောက် နိမ့်ထားသော်လည်း အားလုံး ကောင်းကောင်းကြားနိုင်သည့် အသံနှင့် ရုဒေါ့က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိစ္စအားလုံး ချောမောပါတယ် အချစ်ရယ်”

ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် ဘာနှင့်စတိန်၏လက်မောင်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ဘာနှင့်စတိန်သည် မိဖုရားအား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် အရောင့်ရွှန်းနေသည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် ဖြူရော်ရော်မျက်နှာထားကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အရေးတကြီး ပြောကြားလျက်ရှိလေရာ သူကလည်း စူးစိုက်ကြည့်ရာတွင် အဓိပ္ပာယ် နားလည်လေသည်။ မစွတာရက်ဇင်းဝေးသည် ယခုကဲ့သို့ စခန်းသွားထားပြီဖြစ်၍ မိမိအား ထိုအပြုအမူကို ထောက်ခံရန် ပြောကြားနေသည်ကို သိရလေသည်။ သို့အတွက် ဘာနှင့်စတိန်သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် ရုဒေါ့၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဒူးထောက်ချကာ ရုဒေါ့ဆန့်တန်းပေးသည့် လက်ဝဲလက်ကို နှမ်းလိုက်လေ

၏။

“တွေ့ရတာ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးဘာနင်စတိန်” ဟု ရုဒေါက် ပြောလိုက်လေ၏။

အားလုံး ဒုက္ခရောက်မည်အခြေမှ စိတ်ချလောက်သောအခြေသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပါပြီ။ အစစအရာရာပင် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် နေခဲ့ရသည်။ ရုဒေါက်လင်းဒေး အမည်ရှိသော လူ တစ်ယောက်ရှိပါသည်ဟု လူသိရှင်ကြား ဖော်ပြောနိုင်သည်။ သူသည် တစ်ခါက ဘုရင်မင်း မြတ်၏ ထီးနန်းတွင် စိုးစံခဲ့ဖူးသည့် လျှို့ဝှက်ထားသော အကြောင်းကိုလည်း အရေးကြီး လိုအပ်သည့် အခြေအနေအရ ဟယ်လဆင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် ဖွင့်ဟပြောရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဖွင့်ဟ၍ မပြောဆိုနိုင်သည့် အချက်အလက်များလည်း ရှိလေသည်။ ရုဒေါက်လင်းဒေး အမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ဘုရင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စတစ် အရေးကြီးသည်အချက်က မိဖုရားကလေးသည် သူ့ကို ရွှေမေတ္တာပို့၍ သူ့ကလည်း မိဖုရားကလေးအား ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့သည့် အရေပင်ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း အရာများကိုကား မည်သူ့အားမျှ ပြောပြလို့မဖြစ်။ ဟယ်လဆင်ကိုပင် ဖွင့်ပြော၍မဖြစ်။ ဟယ်လ ဆင်သည် မြို့ထဲတွင် အတင်းအဖျင်းများကို ပြောကြားနေမည် မဟုတ်သော်လည်း ဤကိစ္စကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရွှေနှားတော်ကြား လျှောက်ထားရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆမည်သူ ဖြစ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် ရုဒေါက်သည် နောင်ခါလာမှ နောင်ခါရေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအခိုက်အတန့် အားဖြင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ရစေအောင် ဆောင်ရွက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဆောင်ရွက်ရသည့် ကိစ္စတိုင်းပင် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းနှင့် ပတ်လည်ဝိုင်းလျက် ရှောင်လှုံ့သွေဖည်လို့မရအောင် အကျပ်အတည်းများနှင့်လည်း တွေ့ကြုံရ လေသည်။ ရုဒေါက်သည် မိဖုရားကလေးအား ဒုတင်တစ်ခုဆိုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် အစေခံများအား မိမိ သည်တွင်ရှိနေသည့် အကြောင်းကို နာရီပေါင်းအနည်းငယ်ခန့် မည်သူ ကိုမှ မပြောကြားရန် ပြောဆိုမိန့်ကြားလိုက်လေသည်။ အစေခံများ ထွက်သွားသောအခါ ဟယ်လဆင်ဘက်သို့လှည့်၍ သူ့လက်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် နှုတ်လိုက်ထားရန် ထပ်မံပြောဆိုကာ ထိုနေ့ညနေလောက်မှ တရားဝန်ကြီးကို ထပ်မံခေါ်ဆောင် တွေ့ဆုံပါဦးမည် ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မစ္စတာရက်လင်းဒေးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်နှင့် ကျွန်တော်ထံမှ မည်သည့်သတင်း ကိုမှ မကြားရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း မိဖုရားကလေး ထံမှ ဘုရင်ကလေးသည် လွန်ခဲ့သောညက တဲနန်းကလေးတွင် ရှိနေသည်ဟု ကြားရသော အခါ ပို၍စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သူသည် အကျိုးအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲ ရှိနေလေသည်။

သူသည် ဘုရင်ကလေး ဘယ်မှာရှိသည်၊ ရုပ်တံ ဘယ်ရောက်နေသည်၊ ကျွန်တော် တို့တတွေ ဘယ်ဆီဘယ်ဌာန၌ ရှိနေကြသည်ကို လုံးဝမသိပါ။ သူ့အဖို့မှာမူ ယခု စထရဲဆော တွင် ရောက်နေပါပြီ။ ခြောက်ယောက်၊ သို့တည်းမဟုတ် သည်ထက်ပိုသည့် လူအများက သူ့အား ဘုရင်ဟူ၍ပင် အသိအမှတ် ပြုနေကြပါပြီ။ မိမိအတွက် သူတို့၏ နှုတ်လိုပါမည်ဟု သော ကတိတစ်ခုသာလျှင် အကာအကွယ်ဟူ၍ ရှိသည်။ မည်သည့်အချိန်မဆို ဘုရင်မင်း

မြတ်ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာနိုင်သည်ဖြစ်၍ သူ၏ ရုပ်လုံး ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်လာနိုင်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ထွေးပေလိနေသည့် ကြားထဲကပင် ရုဒေါက်သည် ဋ္ဌကောင်းကောင်းနှင့် စခန်းသွားလျက် ရှိလေသည်။ သူ ရှင်းရှင်းကြီးမြင်ထားသည့် အချက်နှစ်ခုရှိပါသည်။ အကယ် ၍ ရုပ်တံသည် သူတို့ထောင်ထားသည့် ထောင်ချောက်မှလွတ်ခဲ့၍ သူ့လက်ထဲတွင် စာနှင့် တကွ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးလျှင် ရုပ်တံကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမည်။ သည်ကိစ္စကို အရင်ဆုံးပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထိုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသည့် နောက်တွင်ကား ရုဒေါက်အဖို့ သူ့အမည်ကိုယူကာ ဟန်ဆောင်ခဲ့သူပုဂ္ဂိုလ် (ဘုရင်အစစ်) မသိအောင် ဖုံးဖိထား နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကာ သူ့လာတုန်းကကဲ့သို့ပင် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် တိတ်တဆိတ် ကိုယ်ရောင်ဖောက်ပစ်လိုက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုတာရုံမှ ကျွန်တော်ပို့လိုက်သော သံကြိုးစာသည် ကျွန်တော် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သောကြောင့် ဘာနင်စတိန်သည် တံခါး ကိုဖွင့်ကာ ကျွန်တော်၏နားထံသို့ လိပ်တပ်ထားသည့် သံကြိုးစာကို ယူလိုက်လေသည်။ ကျွန်- တော်သည် သည်လို အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ရာ၌ ရေးသင့်ရေးထိုက်သည်တို့ကို အားလုံးရေး လိုက်သည်။

ရေးသားလိုက်ပုံမှာ-

“ကျွန်ုပ် စထရဲဆောကို လာနေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တဲနန်းကလေးမှ ယနေ့ ထွက်ခွာမည်မဟုတ်။ မြို့စားလာသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မရောက်မီ ထွက်သွားသည်။ သူ စထရဲဆောသို့ သွားသည် မသွားသည် မသိပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သူ ဘာသတင်းမှ ပေးမသွားပါ။”

“ဒါဖြင့် သူတို့ သူ့ကို မမိလိုက်ဘူးပေါ့. . .” ဘာနင်စတိန်က စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ပြောလေသည်။

“အင်း. . . မမိဘူး၊ သို့ပေမယ့် (ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သူ ဘာသတင်းမှ ပေးမသွားပါ) တဲ့” ရုဒေါက် အောင်ပွဲရသည့် အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် “ပြီးတော့ ဒီမှာကြည့်စမ်း (ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တဲနန်းကလေးမှ ယနေ့ ထွက်ခွာမည်မဟုတ်) တဲ့၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူး ပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့တစ်နေ့ ကြုံမိန့်ဖို့ အချိန်ရှိသေးတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အင်း. . . သို့ပေမယ့် ရုပ်တံက ဘယ်မလဲ”

“သူ စထရဲဆောမှာသာရှိရင် တစ်နာရီအတွင်း သိရမယ်” ဟုပြောကာ ရုဒေါက်သည် ရုပ်တံကို စထရဲဆောတွင် တွေ့ဆုံရန် သဘောကျနှစ်သက်သော အသွင်ကို ဆောင်နေလေ သည်။ “အင်း. . . သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့ အချိန်ရသေးတယ်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်ပို့လိုက်သည့် သတင်းစကား၌ မရှင်းသည့်အချက်များ ရှိနေသေးသော် လည်း သူတို့အဖို့ စိတ်အားတက်ကြွဖွယ်ရာ ဖြစ်လေသည်။

“စိတ်အားတင်းထားတော်မူပါ မိဖုရားကြီး၊ နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာ အန္တရာယ် အားလုံး ပျက်ပျက်သုဉ်းသွားပါလိမ့်မယ်. . .” ရုဒေါက်သည် မိဖုရားကလေးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ကော” မိဖုရားကလေးက မေးလေသည်။

“နှမတော်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပြီး စိတ်အေးလက်အေး စံနေနိုင်တော့မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မောင်တော်လဲ နှမတော်ကို ကယ်ဆယ်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူရပေမှာပေါ့” ဟု ရုဒေါ့က ပြန်ပြောလေ၏။

□□□

၃၅။ အရန်ရှင်ဘုရင်

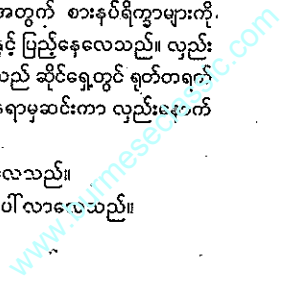
အရပ်ရှည်ရှည် သနားကမား မိန်းမပျိုကလေးသည် ကွန်နီစတရစ်လမ်း အမှတ် (၁၉) ရှိ ဈေးဆိုင်ရှေ့မှ တရုတ်ကတ်များကို ပိတ်နေလေသည်။ အတွားအို အမေဟော့(ဖ) သည် ငွေချေးစားပွဲကိုမှီကာ ဘိုးအား ပြန်မလာသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးနေလေသည်။ ဘိုးအား သည် ယခုအချိန်တွင် ရဲဌာနနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဆေးရုံငယ်ကလေး တစ်ခုအတွင်းမှာ ပင် ရှိနေသောကြောင့် ပြန်လာနိုင်မည် မဟုတ်သေးပါ။ အမေအိုကြီးကား သည်အကြောင်း များကို ဘာမှမသိဘဲ ယမန်နေ့ညကတည်းက သတင်းထောက်လှမ်းရန် ထွက်သွားသည်ကို သာ သိလေသည်။

“သူ ပြန်မလာတာ သေချာတယ်နော်” သူသည် သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းမေးလိုက်လေ သည်။

“သူပြန်လာတာ ကျွန်မတော့ မမြင်ပါဘူး” မိန်းမပျိုက ဖြေသည်။
“သူထွက်သွားတာ ဆယ်နှစ်နာရီရှိပြီ၊ ဘာအကြောင်းမှလဲ မကြားရဘူး၊ အေး... မြို့စားရပတ် မကြာခင် ပြန်လာတော့မှာပဲ”

မိန်းမပျိုက အဖြေမပေးဘဲ သူ့အလုပ်ကို သူ့ပြီးအောင်လုပ်ကာ လမ်းပေါ်သို့ ကြည့် နေလေသည်။ ရှစ်နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် လူသူလေးပါးနှင့် ပြည့်နှက်နေလေ သည်။ လမ်းပေါ်တွင်ကား မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး၏ တစ်နေ့စာအတွက် စားနပ်ရိက္ခာများကို တင်ဆောင်လာကြသော တောလှည်းများ၊ ကုန်တင်လှည်းများနှင့် ပြည့်နေလေသည်။ လှည်း တန်းကြီးသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိစဉ်၊ လှည်းတစ်စီးသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေ၏။ လှည်းမောင်းသမားသည် သူထိုင်နေသော နေရာမှဆင်းကာ လှည်းနောက် မြီးဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

“ရောက်ပြီ ဆရာ... အမှတ်ဆယ်ကိုး” ဟု ပြောလေသည်။
“ကောင်းပြီ ဆင်းမယ်ဟေ့” အတွင်းမှ အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အလို မြို့စားပါလား၊ အင်း. . . ဘိုးအားကို ဘာပြောမလဲမသိဘူး” အမေအိုကြီးက သူ့သမီးကို လှမ်းပြောလေသည်။

ဟင်တလောမြို့စား ရှုပတ်သည် လှည်းပေါင်းမိုးအောက်မှ ခေါင်းဖြူကာ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ကို ကြည့်ပြီးနောက် လှည့်သမားအား အစားနှစ်ပြားပေးကာ ခုန့်ဆင်းပြီးလျှင် ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာ လူသွားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ကုန်တင်လှည်းသည် ဆက်လက် မောင်းသွားလေသည်။

“သူနဲ့တွေ့တာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ. . . ကုန်တင်လှည်းကြီးထဲမှာ ကောင်းကောင်းပန်းလိုက်လာနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်က ရုပ်ချောဆိုတော့ စထရဲဆောကလူတွေကို ဒီမျက်နှာသိပ်ပြလို မဖြစ်သေးဘူး။ ကဲ- အမေ့. . . ဘာသတင်းများ ထူးသေးသလဲ”

ရှုပတ်သည် ရှင်ရှင်ဖြူကာ ပြောဆိုလေသည်။

“မြို့စားကြီး ထွက်သွားတုန်းက အတိုင်းပါပဲ။ တစ်ခုထူးတာကတော့ ဘိုးအားဟာ မနေညက ထွက်သွားတယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ခုထက်ထိ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“မလာသေးပါဘူး”

“ဟင်. . . ဒီပြင် ဘယ်သူများ လာသေးသလဲ”

အမေအိုသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် သူ့အဖွားကို သူ့များမမြင်အောင် ဦးခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ “ဒီပြင် ဘယ်သူများ. . .” ဟူသော စကားသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆိုလိုဟန်ရှိသည်ဟု သူ့ထင်သည်။ မိမိထံမှ ဘာစကားကိုမှ သူတို့ ကြားရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က ဆိတ်ဆိတ်နေရန် မှာကြားသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

“သို့ပေမယ့် ရစ်ချင်ဟိန်တော့ ရောက်ပြီထင်တယ်” ရှုပတ်က ဆက်၍ ပြောလေသည်။

“အို. . . ဟုတ်ကဲ့၊ သူတော့ မြို့စားကြီးထွက်သွားလို့ မကြာခင် ရောက်လာတာပါပဲ။ သူ့လက်မောင်းကို သိုင်းလာရတယ်”

“ဪ. . . ဟုတ်လား၊ သူ ဘယ်မလဲ” ရှုပတ်သည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ပြီး မေးလေသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ၊ အိမ်အပေါ်ထပ် အထက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရှိပါတယ်။ လမ်းသိရဲ့မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မနက်စာလေးတော့ စားချင်သေးတယ် အမေရယ်”

“ရီလာပြင်ပေးပါလိမ့်မယ် မြို့စားကြီး”

မိန်းမပျိုသည် အိမ်မြင့်ကြီး၏ ကျဉ်းမြောင်း၍ ခနော်ခနဲဖြစ်နေသော လှေကားကို တက်ကာ ရှုပတ်နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။ ရှုပတ်သည် လှေကားထစ်များထိပ်တွင်ရှိသော တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်သွားရာ သူငယ်မလည်း နောက်မှဝင်လိုက်သွားလေ၏။ မျက်နှာကြက်သည် အလယ်တည့်တည့်တွင် မြင့်မား၍ လေးဘက်လေးတန်တွင် မတ်စောက်နိမ့်မြောကျနေလေသည်။ ထိုကြောင့် အဝင်ပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက်နေရာများတွင် မျက်နှာကြက်သည် ကြမ်းပြင်၏အထက် ခြောက်ပေ

ကျော်ကျော်ခန့်သာ မြင့်လေသည်။ အခန်းထဲတွင် ဝက်သစ်ချသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်အနည်းငယ်အပြင်၊ သံခွတင်နှစ်လုံးသည် ဘာမှမရှိဘဲ ကျန်တစ်လုံးပေါ်တွင် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနှင့် မြို့စားကြီးရစ်ချင်ဟိန်သည် အိပ်နေလေသည်။ သူ၏ လက်ယာလက်မောင်းကို ပိုးစအနက်နှင့် သိုင်းထားလေသည်။ ရှုပတ်သည် အပေါက်ဝတွင် ခေတ္တမျှရပ်ကာ သူ့နောင်တော်ကို ပြုံးကြည့်နေလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် မြင့်မားသည့် ဝိရိကြီးဆီသို့ သွားကာ ဖွင့်ပြီးနောက် ပန်းကန်ပြားနှင့် ဖန်ခွက်များကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် ရှုပတ်ကိုမြင်လျှင် ခုန့်ထကာ အခန်းကို ဖြတ်ပြေးလာလေသည်။

“ဘာသတင်းများ ထူးသေးသလဲ၊ သူတို့လက်ထဲက လွတ်တာတယ်ဟုတ်လား ရှုပတ်” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေသည်။

“ဒီလိုပဲထင်တယ်” ဟု ရှုပတ်သည် ဟန်အမူအရာကောင်းကောင်းနှင့် ပြောဆိုကာ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မိမိကိုယ်ကို ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်လေ၏။

သူတို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိသည့်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီးနောက် ရစ်ချင်ဟိန်သည် ဇင်းဒါရဲတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ ထောင်ချောက်တွင် မည်ကဲ့သို့ အမိခံရ တစ်ပတ်ရိုက်ခံရပုံများကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေစဉ် ရှုပတ်သည် နံနက်စာကို မြိန်ရှက်စွာ စားနေလေ၏။ သူသည် တစ်လုံးမှ ဝင်လည်းမပြော၊ ရှင်းချက်လည်းမထုတ်ဘဲ နားထောင်နေရာမှ သူ့ပြောသည့်အတိုင်းလမ်းတွင် ရှေ့ရက်ဇင်းဒါနာမည် ပါလာသောအခါ ရုတ်တရက် ရွှန်းရွှန်းတောက်လာသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ချက်ချင်း မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်၏ စကားဆုံးသောအခါ ပြုံးနေသည့် ရှုပတ်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

“အင်း- ကျော့ကွင်းကတော့ ကျကျနန ဆင်ထားတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဒီထဲမိတာ ကျုပ်မအံ့ဩပါဘူး” ဟု ရှုပတ်က ပြောလေသည်။

“ကဲ- မင်းအလှည့်ရောက်ပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သလဲ ပြောပါဦး” ရစ်ချင်ဟိန်က သိချင်ဇောနှင့် မေးလေသည်။

“ကျုပ်လား၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သူတို့ညာရိုက်တဲ့ သံကြိုးရတော့ သူတို့ပြောသလို ရေရတဲ့ ခင်ဗျာညွှန်ကြားချက်တွေကို တကယ်မှတ်ပြီး ဒီအတိုင်း လိုက်နာရတာပေါ့”

“တဲနန်းကို သွားတယ်လား”

“အစစ်ပေါ့”

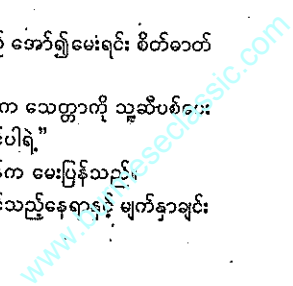
“ဒီတော့ ဘာတွေ့သလဲ”

“ကျုပ်လား ဘုရင်ကလေးရဲ့ တောခေါင်းနဲ့ ဘုရင်ကလေးရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးကြီးကို တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရင်ကလေးကိုလည်း တွေ့တယ်”

“ဒီတော့ ဟိုစာပေးခဲ့ရောလား” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်သည် အော်၍ မေးရင်း စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှား ထကြွလာသောကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။

“ဖြစ်ရပုံကတော့ မပြောပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရဲ့၊ ကျုပ်က သေတ္တာကို သူ့ဆိပ်ပစ်မေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဖွင့်ဖတ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်က မေးပြန်သည်။ ရှုပတ်သည် ထိုင်နေရာမှ ထပြီးလျှင် ရစ်ချင်ဟိန် ထိုင်သည့်နေရာနှင့် မျက်နှာချင်း

ဆိုလော့ သူ့ဖခင်များပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုဟန်၍ ရုပ်ကာ သူဝမ်းကွဲအစ်ကိုတော်ကို ငုံ့ကြည့်လျက် စီးကရက်ပြာကို မှတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ရွှင်ပျော့ ပြုံးနေလေ၏။

“ခွေးကြီးက ကျုပ်ကိုခဲမလို့ အစ်ကိုရဲ့ တောခေါင်းကလဲ ကျုပ်ကို လှုံ့ထိုးတော့မလို့ ပြီးတော့ ရှင်ဘုရင်ကလဲ ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ချင်တယ်”

“အင်း... အင်း ဒီတော့ ဘာဖြစ်တုန်း”

“ဒီတော့ သူတို့တစ်ယောက်မှ သူတို့လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရဘူး၊ ဖြစ်တာကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ အစ်ကိုရဲ့” ဟု ရုပ်တံကပြောလိုက်ရာ ရစ်ချင်ဟိန်သည် မျက်လုံးကြီးများဖြူး၍ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ရုပ်တံသည် အေးအေးဆေးဆေးပြုံး၍ ပြန်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ သိလား၊ ဘုရားမတပဲခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ အစ်ကိုရဲ့ ခွေးကြီးလည်း နောက်ကိုမကိုက်တော့ဘူး၊ တောခေါင်းလဲ ကျုပ်ကို မထိုးတော့ဘူး”

ငြိမ်နေကြပြန်လေ၏။ ထိုနောက် ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူမေးမည်မေးခွန်းကိုပင် သူပြန်ကြားရမှာ စိုးရိမ်သလို ရှေ့သို့တိုး၍ လေသံကလေးနှင့် မေးလေ၏။

“ပြီးတော့ ဘုရင်ကလေးကော”

“ဘုရင်ကလေးလား၊ အင်း... ဘုရင်ကလေးကလဲ ကျုပ်ကို နောက်မပစ်တော့ဘူးပေါ့၊ လာ- ကျုပ် ဒီအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ရုပ်တံသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုဆွဲကာ ထိုင်လေသည်။

သူစကားပြောနေစဉ် ရစ်ချင်ဟိန်သည် နားမထောင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဖြစ်ပျက်လာသည့် အကြောင်းကိုစွဲတို့သည် သူ့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေလေ၏။ သူ့ညီတော်မောင်၏ ဩဇာသည် သူ့အပေါ်၌ အတော်အတန် လွှမ်းမိုးခဲ့သောကြောင့် သည်ကိုစွဲတွင် သူ ပါဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်တံ၏ မိုက်ရှူးရဲစိတ်ဓာတ်ဖြင့် တုရုတ်ထိုးလှုပ်မှုကြောင့် တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာကာ ယခု ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံရသည်အထိ ဖြစ်လာသော်လည်း ကာယကံရှင်အဖို့ သည်ကိုစွဲသည် သူ့လုပ်ငန်းစဉ်တွင် အရေးမကြီးသည့် အသေးအဖွဲ့ကိုစွဲတစ်ခုကဲ့သို့ ထင်မြင်ယူဆထားနေသည်ကို စဉ်းစားမိလျှင် သူသည် အံ့ဩခြင်းကြီးမက အံ့ဩသွားလေ၏။ သူသည် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ အော်ဟစ်နေလေ၏။

“ဒါဖြင့် တို့ထွက်ပြေးမှဖြစ်မယ်၊ ထွက်ပြေးကြမယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ထွက်ပြေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ မသကာ ရှောင်နေရုံပေါ့၊ ထွက်ပြေးဖို့ မလိုပါဘူး”

“ငါတော့ ဒီကိုစွဲမှာ ဝင်မပါချင်တော့ဘူး”

“ဪ... အစ်ကိုကလဲ ဘုရင်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့ကို မလွဲသာလို့ ခွဲခွာသွားပေမယ့် ဟော... ကျုပ်တို့ မေတ္တာထားနေကြတဲ့ မိဖုရားကလေး ရှိနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့မေတ္တာရှင် မိဖုရားကလေးရဲ့ စာလဲ ကျန်ပါသေးတယ်... ”

“ငါတော့ ဘာမှ ဝင်မပါချင်တော့ဘူးဟေ့”

“ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာရှိတယ်လို့ ကြားသလဲ” ရုပ်တံက မေးပြန်သည်။

“မသိဘူး... ဘယ်မလဲဆိုတာ မသိပါဘူး”

“ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူ့ဘက်သို့ ချက်ချင်း လှည့်လိုက်လေ၏။

“ဒီထဲမှာ ငါမပါဘူးနော်၊ ငါ ဘာမှ ဝင်မပါဘူးဟေ့၊ ငါလဲ ဟိုမှာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရင်ကလေး ဟိုမှာရှိတာလဲ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်”

“ရုပ်တံ၊ မင်း ငွေလိုချင်ရင် ငါပေးပါမယ်ကွယ်၊ ဘုရားမလို့ မင်း ငါ့ဆီက ငွေယူပြီး စထရဲဆောက ထွက်သွားပါတော့” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်က အော်ပြောလေ၏။

“ကျုပ် သူများဆီကတောင်းရမှာ ရက်တယ်ဗျာ၊ သို့ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို အသုံးမချရခင် ငွေနည်းနည်းတော့ လိုချင်ပါရဲ့၊ အင်း... ဒီပစ္စည်းကလေး ရှိမှရှိသေးရဲ့လား၊ အင်း... အင်း... ဒီမှာရှိသားပဲ”

သူသည် အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မိဖုရားကလေး၏စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အပြင်သို့ ကြည့်နေလေ၏။

အဖိုးသား၊ အဖိုးသမီးတို့သည် နေ့စဉ်အလုပ်ကိုစွဲကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အားလပ်၍ဖြစ်စေ လူးလာခတ် သွားလာနေကြလေသည်။ သူသည် ခေါင်မိုးများကို ဖြုတ်ကျော်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နန်းတော်နှင့် စစ်တန်းလျားများပေါ်တွင် ဘုရင်၏အလံတော်သည် လေထဲတွင် တလှလှလှင့်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သူသည် နာရီကိုထုတ်ကြည့်ရာ ဆယ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုပါတော့သည်။

“ရစ်ချင်ဟိန် ဒီဇကာလာပြီး အပြင်ဘက် ကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရစ်ချင်ဟိန် ရောက်ရှိလာ၍ စကားမပြောသေးဘဲ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“ထူးခြားတာ ဘာမြင်သလဲ” နောက်က ရုပ်တံက မေးလေသည်။

“ဘာမှမမြင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ မမြင်ဘူး၊ အဲဒါ အတော်ဆန်းတာပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတာ ဆက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိဖုရားကလေးရဲ့ တခြားမိတ်ဆွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် မနေညက တဲနန်းကလေးကို သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“သွားရမယ်၊ ဒါတော့ ကျိန်ပြောရဲတယ်” ရစ်ချင်ဟိန်သည် ရုတ်တရက်ပင် ဂရုတစိုက်ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘုရင်ကလေးကို တွေ့ရမှာပေါ့၊ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘာပြုလို့ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ဘုရင်ကလေးအတွက် စထရဲဆောတစ်မြို့လုံးက ဝမ်းနည်းတဲ့အထိမ်းအမှတ်ကို မပြုကြသလဲ၊ ဘာပြုလို့ အလံတော်ကို တိုင်တစ်ဝက်မထူကြသလဲ၊ ဒါ ကျုပ်နားမလည်ဘူး” ရုပ်တံသည် ပြုံးလေ၏။ ထိုနောက် စဉ်းစားသလိုနှင့် ဆက်လက် ပြောပြန်လေသည်။

“လူလည်ကြီးဆက်ဟာ သူ အရန်သင့်အသုံးချဖို့ ဘုရင်တစ်ပါးများ ရနေပြန်ပလားလို့ ကျုပ် တွေးနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့... ” သူသည် စကားပြောရပ်လိုက်ပြီး တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ ထိုနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီး ကာခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေ၏။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူ့လက်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ စားပွဲနားတွင် ထိုင်နေလေသည်။ သူသည် ပင်ပန်း

နှမ်းနယ်နေရုံမျှမက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေသည့်ပြင် သူ့လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကလည်း နာကျင်၍ သူမသိဘဲ ယခင်တစ်နေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကိစ္စကြောင့်လည်း ယူကျုံးမရဖြစ် ကာ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိလေသည်။

ရူပတ်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

“ရစ်ချင်ဟိန်၊ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိရမှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားသွား ပြီး ဘုရင့်ရှေ့တော်ဝင်ဖို့ ခွင့်တောင်းစမ်းပါဦး။”

“သို့ပေမယ့် ဘုရင်ကလေးက...”

“ဒါက ဘုရင်ရှေ့တော်ကို ဝင်ရောက်ဖို့ ခွင့်တောင်းတဲ့အခါကျတော့ ပိုပြီးသိလာလိမ့် မယ်၊ ဒီမှာ နားထောင်စမ်းပါဦး။”

ရူပတ်သည် သူ့အစ်ကိုတော်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ ညွှန်ကြားသွန်သင်နေလေ၏။ သူသည် စထရဲဆော့ဘွဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးရှိပြန်ပြီ လော။ သို့တည်းမဟုတ် တဲနန်းကလေးတွင် နတ်ရွာစံနေသည့် ဘုရင်တစ်ပါးတည်းပဲ ရှိသ လောဟူသော အချက်များကို သိရှိရအောင် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဘုရင် ကလေး နတ်ရွာစံသည်ကိုလျှင် လျှို့ဝှက်ထားရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခြင်းမရှိကြလျှင် ရူပတ် သည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန် ကြံစည်ထားလေသည်။ သို့သော် သူ့လုပ်ငန်းစဉ်ကိုတော့ စွန့်လွှတ်မည်မဟုတ်။ သူသည် တိုင်းတစ်ပါးမှ အခွင့်အရေးယူလျက် မိဖုရား၏စာကို ထုတ်ပြန် လိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ သူ့ကျွေးမွေးခဲ့သောအဖြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို အရယူပြီး နောက် အခြားအခွင့်အရေးများကိုလည်း သူ့သဘောကျသလို မိဖုရားကလေးထံမှ တောင်းယူ မည် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ မြို့စားကြီးသည် စထရဲဆော့မြို့တွင် ဘုရင်တစ်ပါးကိုတွေ့ရှိခဲ့၍ တစ်မြို့လုံးကလည်း တဲနန်းတွင် အသက်ကုန်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ် အကြောင်းကို မသိကြသေးလျှင် ရူပတ်သည် လျှို့ဝှက်ထားသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ရပြန်ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စထရဲဆော့တွင် ရောက်ရှိနေသည့် ဘုရင် သည် မည်သူဖြစ်သည်ကို သူသိသောကြောင့်တည်း။ ထိုအချက်များကို စတင်စဉ်းစားမိရာက သူ၏ ရဲဝံ့သောစိတ်ဓာတ်သည် ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်သစ် များကို စိတ်ကူးရလာလေ၏။ သူသည် သူ့ကျွေးမွေးထားသည့် ရာဇဝတ်မှု ကြီးငယ်တို့တွင် ရှေ့ခါရက်ဇင်းဒေးအား အမြတ်ထွက်သမျှ ဝေကျပ်ပေး၍ အတူတကွဆောင်ရွက်ဖို့ ပြောကြား မည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဤကဲ့သို့ စရန်သဘော ပေးဝေသည်ကို လက်မခံလျှင် သူကိုယ် တိုင်ပင် စထရဲဆော့ လမ်းမကြီးများအပေါ်သို့ အထင်အရှားထွက်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး ၏ လှေကားထစ်များပေါ်မှနေ၍ ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံပြုဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ကြေညာ မည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေသည်။

“တဲနန်းကလေးကို ဆက်ကြီးနဲ့ကျုပ် ဘယ်သူက အရင်ရောက်တယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ၊ ပြီးတော့လဲ ဘုရင်ကလေးရဲ့ ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်စေမယ့်ကိစ္စကို သတိထား ရန် ကြံစည်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကျုပ်နဲ့ ယခု ဘုရင့်နာမည်ကိုယူ ဘုရင်ဟန်ဆောင်ပြီး သူ့နေရာ လူထားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးနေတဲ့ဆက်ဟာ ဘယ်သူက ဘုရင့်ကို ပိုပြီးသေစေ ချင်မလဲ၊ အင်း... သူတို့ ဟင်တလောမြို့စား ရူပတ်ကို ဘယ်မိနိုင်းမလဲကွယ်”

သူသည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အဖော်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်၏

လက်ချောင်းကလေးများသည် အထိတ်တလန့်နှင့် တုန်လှုပ်လျက်ပင် ရှိသေးသည့်ပြင် ပါးပြင် နှစ်ဘက်သည်လည်း ဖြူလျက်ပင် ရှိသေးသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ သိချင်ဇောနှင့် အရောင်ရွန်းလာလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါက ဘုရင်ကို ဘယ်သွားရှာရမလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်နှယ်... နန်းတော်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖရစ်ရဲ့အိမ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“မင်း ဒီကစောင့်နေမလား”

“စောင့်နေမှာပေါ့၊ ဒါက ရှောင်နေဖို့ အကြောင်းမရှိရင်လေ”

ရစ်ချင်ဟိန်သည် ဆင့်ကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြုံးကို ကောက် ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“မတတ်သာမှပစ်နော်” ရူပတ်က သတိပေးလိုက်သည်။

ရစ်ချင်ဟိန်၏အဖြေကား တံခါးပေါက်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။ သူသည် လှေကားထစ်များမှ ဆင်းသွားရာ စိတ်ဇောသန်လှသောကြောင့် သူ့ ခြေလှမ်းများကို နှေးသည်ဟုပင် ထင်နေလေသည်။ လှေကားရင်းတွင် လမ်းကြားကလေး၌ တံမြက်စီးလှည်းနေသည့် ရှိလာကို တွေ့ရလေသည်။

“အပြင်ထွက်မလို့လား မြို့စားကြီး” ဟု သူငယ်မက မေးလေသည်။

“ဘာလဲ၊ အင်း... ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့”

“မြို့စားရူပတ်ကော အပြင်သွားဦးမှာလား”

“သူ ငါနဲ့ပါမလာတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုလို့ ဒါတွေမေးနေတာ လဲ သူငယ်မ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

သူငယ်မသည် အဖြေမပေးဘဲ ဘေးသို့ရှောင်ပေးလိုက်သဖြင့် သူသည် အနီးမှ ဖြတ်သွားလေရာ သူငယ်မသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်လိုက်လေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အား ဆယ်တစ်နာရီတွင် အရန်သင့်ရှိနေရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ယခု ဆယ်နာရီခွဲပါပြီ၊ မကြာခင်ပင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့အကူအညီကို လိုတော့မည်။

www.burmeseclassic.com

၃၆။ မြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်သတင်း

ရစ်ချင်ဟိန်သည် အိမ်အမှတ် (၁၉) မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ၍ မြင်းရထားတစ်စီးကို ခေါ်လိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အိမ်သို့ တိုက်ရိုက် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသည် တရားဝန်ကြီးနှင့် တွေ့နေလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဝန်ကြီး၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ၊ ဒီလူတွေက ဒီလာပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲလို့မလဲ၊ အလို- ဟိုမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ရထားယာဉ်သင်္ဘောပါကလား” ရစ်ချင်ဟိန်သည် အနီးအနားတွင် ရပ်ကြည့်နေကြသည့် လူအများကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မိဖုရားကလေးဟာ အမတ်ကြီးကတော်နဲ့ တူတူရှိနေတယ်၊ ဒီလူတွေကတော့ မိဖုရားကလေး ထွက်တော်မူလာရင် ကြည့်ချင်မြင်ချင်လို့ စောင့်နေကြတာပဲ” ဟု တရားဝန်ကြီး ဟယ်လဆင်က ပြန်ပြောလေ၏။

“ဝန်ကြီးကလဲ မိဖုရားကလေးကို ခစားပြီး ပြန်လာတာပေါ့” ရစ်ချင်ဟိန်က ထပ်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့၊ အရိုအံ့သေ သွားပေးရတာပေါ့၊ မိတ်ဆွေကြီး ရစ်ချင်ဟိန်ရယ်”

“စောစောစီးစီး အခစားဝင်ရသကဲ့သို့ဗျာ”

“ကိစ္စရှိလို့ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အင်း... ကျွန်တော်မှာလဲ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်ဗျာ၊ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တွေ့မဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်လား... မြို့စားကြီး... ဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ဝန်ကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဘုရင်မင်းမြတ် လင်းဒါးမှာလား”

တရားဝန်ကြီးသည် အတော်စိတ်ရှုပ်လာလေ၏။

“ဒါမှမဟုတ်လဲ မိဖုရားကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ စွန့်ပြီးတော့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ၊ မသကာ ငြင်းရုံပေါ့” ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ရစ်ချင်ဟိန်သည် တံခါးပေါက်နားသို့ ကပ်သွားလေ၏။

“အို... အဆွေတော်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မိဖုရားကလေးဟာ အင်း... အလုပ်များနေတယ်၊ ဒီလိုနေ့နှင့်ယှက်ကာ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောရင်း တရားဝန်ကြီးသည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် တရားဝန်ကြီးကို ဝရုမစိုက်တော့ဘဲ တံခါးကို ခပ်နာနာ ခေါက်လေ၏။ တံခါးပွင့်လာသောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးအား သူ့နာမည်ကို မိဖုရားကလေးအားပြောပြကာ ရှေ့တွင်သို့ ခေတ္တမျှဝင်ရောက်၍ စကားပြောဆိုခွင့်ကို တောင်းဆိုပေးရန် ပြောကြားလေ၏။ သူသည် ကိုယ်ကိုစောင်းငဲ့ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ခန်းမကြီး၏ အဝင်ဝတွင်ရပ်နေလေရာ သူ၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းဆီမှ စကားပြောသံများကို ကြားရလေ၏။ မိဖုရားကလေးနှင့် ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်၏ အသံများကို သူ ကောင်းကောင်းကြား သိလေသည်။

အခန်းတံခါးသည် ပွင့်လာပြီးလျှင် ဘဏ္ဍာစိုးထွက်ပေါ်လာရာ သူ့နောက်မှ ဘာနှင့် စတိန်သည် ထက်ကြပ်မတွာ ပါလာလေ၏။ ဘာနှင့်စတိန်သည် သူ့အဖို့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည့် ဘဏ္ဍာစိုးကို ကျော်တက်ကာ ရစ်ချင်ဟိန်ရပ်နေသည့် နေရာသို့ရောက်အောင် သွားလေ၏။

“ကျုပ်တို့ တွေ့ရပြန်ပြီ” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်က ဦးခေါင်းကိုညှုတ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် မိဖုရားကလေးသည် မြို့စားကြီးသည် ရှေ့တွင်သို့ ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းတော်မူသည့်အကြောင်းကို ပြောကြားလေသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်သည် တံခါးကို ပိတ်မပစ်လိုက်နိုင်ရန် အပေါက်ဝတွင်ရပ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြီးနောက် “ဘုရင်မင်းမြတ် အဘယ်မှာ ရှိပါသလဲ” ဟု ဘာနှင့်စတိန်အား မေးမြန်းလေ၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တွင် နောက်ထပ်ဝင်ချင်သေးသလား” ဘာနှင့်စတိန်က ပြုံး၍ မေးလိုက်လေသည်။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် သူ့အား မခန့်လေးစားပြောလိုက်သည်ကို ဝရုမစိုက်ဘဲ သရော်သောလေသံနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

“အင်မတန် သဘောကောင်းရာတဲ့ ကျုပ်တို့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြော်ရဖို့အတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ခဲယဉ်းနေလိုက်တာဗျာ၊ ဟောဒီက တရားဝန်ကြီးကလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ဘယ်မှာစံနေတော်မူတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့... ဒါမှမဟုတ်လဲ ကျုပ်မေးတာကို မဖြေချင်လို့လား မသိပါဘူး”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ ခပ်အေးအေး စံနေတော်မူချင်တဲ့အကြောင်း ထင်ပါရဲ့” ဟု ဘာနှင့်စတိန်က ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်” ရစ်ချင်ဟိန်ကလည်း ထပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ပင် အတွင်းဘက်မှ အသံတစ်ခုကို ကြားရလေ၏။ ထိုအသံသည် ြတ်သားကျယ်လောင်လှသည်။ သို့သော် ကြမ်းတမ်းခက်တရော်သည့် အသံမဟုတ်ပါ။ ဘာနှင့်စတိန်သည် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်အား နေမတတ်ထိုင်မတတ်နှင့် ဟုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

“မြို့စားကြီး ရစ်ချင်ဟိန်လား... မြို့စားကြီးဆိုရင် အထဲဝင်ပါစေ ပြီးတော့ တံခါး ပိတ်လိုက်တာပေါ့” ဟု ရုဒေါက်က အတွင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

သူပြောလိုက်သည် စကားသံတွင် ရစ်ချင်ဟိန်အား တုန်လှုပ်စေသည့်အသံ ပါလာ လေသည်။ သူသည် ထွက်ပြေးတော့မည်ဟု ကြံစည်သလို နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက် လေသည်။ ထိုခဏ၌ ဘာနှင့်စတိန်သည် ဘေးသို့ရှား၍ ပေးလိုက်ရလေသည်။ ရုတ်တရက်ပင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တံခါးဝတွင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။ အပြင်မှ ကြည့်နေကြသည့် လူတစ်စုသည် သူ့ကို ခဏမျှ မြင်လိုက်ရသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်မှန်း သိ၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။ ရစ်ချင်ဟိန်၏လက်သည် သူ၏ သန်မာသော လက်အတွင်းဝယ် ဆုပ်ကိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။ သူသည် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ၊ မလိုက်ချင်ဘဲနှင့် ဝင်လိုက်သွားရလေ၏။ ဘာနှင့်စတိန်လည်း နောက်မှလိုက်သွားကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ ၏။

“ဘာနှင့်စတိန် တံခါးပိတ်လိုက်ပါ” ရုဒေါက်သည် ဤသို့ပြောပြီးနောက် ရစ်ချင်ဟိန် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“မြို့စားကြီး တစ်ခုခုစုစမ်းရအောင် လာတာမဟုတ်လား၊ အခုသိပြီလား” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

ရစ်ချင်ဟိန်သည် အဖြေပေးရန် အားတင်းထောင်းလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ရှင်ဘုရင်ဟန်ဆောင်နေတဲ့လူနဲ့ တွေ့နေရတာကို အခုသိပါပြီ” ဟု ရစ်ချင်ဟိန်သည် မခန့်လေးစား ပြောလိုက်လေ၏။

“မှန်တယ်... အဲဒီ ဟန်ဆောင်နေတဲ့လူက ဟန်ဆောင်နေတာကို သူများအသိ မခံနိုင်ဘူး” ဟု ရုဒေါက် ပြောလေ၏။

ရစ်ချင်ဟိန်၏ပါးသည် ဖြူသွားလေသည်။ သူသည် ယခု သူများလက်ခုပ်ထဲကရေ လို ဖြစ်နေလေပြီ။ သူသည် လျှို့ဝှက်ထားသည့် ကိစ္စအဝဝကို သိနေသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ရူပတ်ယူဆောင်လာသည့် သူ၏ လျှို့ဝှက်သတင်းကို သူတို့သိကြပါသလော။

“ကဲ... နားထောင်း၊ ဒီနေ့ နာရီအနည်းငယ်လောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စထရဲ ဆော့မှာ ရှင်ဘုရင်ပဲ၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျာညီတော်မောင်နဲ့ ရှင်းဖိုလင်းဖို ကိစ္စတစ်ခုလဲ ရှိနေတယ်။ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်ရအောင် ယူရမယ်။ သူ့ကို အခု ကျွန်တော် သွားရှာမှာပဲ။ ဒီလို ကျွန်တော်သွားနေတုန်း ခင်ဗျား ဘာနှင့်စတိန်နဲ့ ဒီမှာနေရစ် ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပဲခိုင်ခိုင် ကျွန်တော်ပဲရှုံးရှုံး ညကျရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စထရဲဆော့ နဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့နေရာကို ရောက်နေတော့မှာပဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာလဲ သူ့ထီးနန်း သူ ပြန်အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်”

ရုဒေါက်ပြောလိုက်ရာ ရစ်ချင်ဟိန်သည် တုန်လှုပ်သလို ဖြစ်သွားပြီးလျှင် သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရိပ်အရောင်များ လွှမ်းသွားလေ၏။ သူတို့ သည် ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံသည်ကို မကြားကြသေးဟု သိသွားလေသည်။

ရုဒေါက်သည် အနီးသို့တိုးလာပြီးလျှင် သူ့အကျဉ်းသား၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် စကားပြောပြန်လေ၏။

“မြို့စားကြီးဟာ ဘာပြုလို့များ ဒီကိစ္စထဲ ဝင်ပါနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားမ

လည်ဘူး၊ မြို့စားကြီးရဲ့ ညီတော်မောင် ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ သိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် မြို့စား ကြီးအဖို့ စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ့်မိဖုရားကြီးတစ်ဦးရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီး ကြောင်း ဖြစ်ရမည်ကိုစွဲကို အလွန်တရားတယ်လို့ ထင်နေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား”

ရစ်ချင်ဟိန်သည် အဖြေပေးပေးချေ။

“သူ့ကို ဒီမှာပဲထားခဲ့မယ်နော်... ဘာနှင့်စတိန် ကျွပ်ပြန်လာမှ ဘာဆက်လုပ်မယ် ဆိုတာ ပြောမယ်။ ကျွပ်ပြန်မလာရင်လဲ မကြာခင် ဖရစ်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူနဲ့ဘိုင်းပင်ပြီး တော့သာ စိစဉ်ကြပေတော့”

ရုဒေါက်သည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာညွတ်ကာ အကျဉ်းသားကို ဘာနှင့်စတိန်၏ လက်ဝယ် အပ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် မိဖုရားရှိသည့်အခန်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဟယ်လဂါသည် မိဖုရား နှင့်အတူ ရှိနေလေသည်။ မိဖုရားသည် ရုဒေါက်မြင်လျှင် ရုတ်တရက် ထလာလေ၏။

“အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ အပြင်မှာရှိနေတဲ့လူတွေက ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘုရင်ရှိနေ တယ်ဆိုတာ သိနေကြပြီ၊ ဒီသတင်းဟာ ချက်ချင်း မြို့ထဲနဲ့ သွားလိမ့်မယ်။ ဘုရင်နား ပေါက် မသွားအောင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကာကွယ်ထားဖို့ ဆက်ဆံ အကြောင်းကြားဦးမှပဲ။ မောင်တော် တော့ အခုသွားပြီး ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ပြီးအောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ကိုယ်ဖျောက်ပစ်လိုက်ရမှာ ပဲ။ နှမတော်လဲ မောင်တော်သွားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း နန်းတော်ကြီးကို ပြန်ပါတော့”

သည်လို စကားပြောနေသည့် အချိန်မှာပင် ဝင်းမြတ်ခါးပေါက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လာသည့် ရထားသီးသုံးစီးကို ကြားရလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ‘အင်တွန်ဘွန်ဆထရော့ဇင်’နှင့် တွေ့ပြီးဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်အိမ်တွင် ရောက်ရှိ နေသည်ကို သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရထားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ တံခါးပေါက်အရောက် လှေတားထစ် များကို ပြေးတက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်ဇနီး၏မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်တွင် မြင်လိုက်ရပြီး နောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် တံခါးကို လာဖွင့်ပေးလေသည်။

“ဟယ်လဂါ၊ ဒီလူတွေက သူ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနေကြသလား၊ ပြီးတော့ ရှင် ဘုရင်လို့ပဲ ထင်နေကြသလား” ဟု ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူက တံခါးပေါက်သွားပြီး ကိုယ်ရောင်ပြတာကိုး” ဟု ဟယ်လဂါက ပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာထက် ဆိုးနေပါပြီ။ တစ်ဦးနှစ်ဦးသာမက လူအုပ်ကြီးတစ်ခု လုံးက ဘုရင်မင်းမြတ် သည်အိမ်ထဲတွင်ရှိနေသည်ကို သိနေကြလေပြီ။ သူ့ကိုလည်း မြင်လိုက် ကြလေပြီ။

“သူ့ဘယ်မှာလဲ... သူ့ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်တော်သည် မေးမြန်းရင်း ဟယ်လဂါ၏ နောက်မှ အခန်းထဲသို့ သွက်သွက်ကြီး လိုက်သွားပါသည်။

မိဖုရားနှင့် ရုဒေါက်သည် ယှဉ်ရပ်နေကြကာ ရုဒေါက်သည် ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြေးလာ လေသည်။

“ချောချောမောမော ဖြစ်ရဲ့လား” သူသည် သိချင်လေနှင့် မေးလေသည်။ ကျွန်တော် သည် သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်၍ “သူတို့ ခင်ဗျားကို ဘုရင်လို့ ထင်နေကြသလား” ဟု မေး လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘုရားရေ... သိပ်လဲကြောက်မနေပါနဲ့ ကိုယ့်လူရဲ့ ဒီညဆိုရင် ကျုပ် ဒီမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

သုံးယောက်သား ကျွန်တော့်ကိုပိုင်း၍ ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေကြလေသည်။

ရုဒေါ့သည် ကျွန်တော့်ကို အားပေးပြန်လေ၏။

“ရုပ်တုနဲ့ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စက သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဟိုစာကို သူ့ဆီက အရယူမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘုရင့်ဆီ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီစာကို ဘုရင့်မင်းမြတ် ဘယ်တော့မှ မကြည့်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ရုပ်တုကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

“ဘာပြောတာလဲ၊ ရုပ်တုကို မတွေ့ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ စာမရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“မတွေ့ဘူး... မရခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင့်မင်းမြတ်တော့ ဒီစာကို မဖတ်နိုင်ရှာ တော့ပါဘူး”

ရုဒေါ့သည် ကျွန်တော်ပခုံးကိုကိုင်ကာ အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်၏နဖူးကို လက်ဖဝါးများနှင့် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ပြုကြောင်ကြောင်နှင့် သူတို့ကို မော်ကြည့်ပြီးလျှင် “သူ စာကို မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး၊ နတ်ရွာစံရှာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဟယ်လဂါသည် ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက်လေသည်။ ရုဒေါ့သည် မတုန်မလှုပ်ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ မိဖုရားကလေးသည် ထိတ်လန့်အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လေ၏။

“ရုပ်တုက သတ်ပစ်ခဲ့တယ်” ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍ ပြောပါသည်။

“ဘယ်တုန်းကလဲ” အချိန်အတော်ကြာမှ ရုဒေါ့က မေးလိုက်သည်။

“မနေ့ညက...”

“အင်း... ဒါဖြင့် အခု တဲနန်းကလေးမှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆက်နဲ့ ဂျိမ်းကို ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ မသိသေးဘူး... ” မစ္စတာရတ်ဇင်းအေးသည် နှုတ်ခမ်းများကလေးကို ခပ်နာနာ ကိုက်ထားလိုက်လေသည်။ သူသည် အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း ထူးခြားသည့် အရိပ်အရောင်များကို ဆောင်နေလေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်စောလျက်ရှိရာ အနီးအနားတွင်ရှိ ကျွန်တော်တို့တော့ကိုပင် မေ့နေဟန်တူပါသည်။

“ရုဒေါ့၊ ဘယ်လိုစီမံကြမလဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ရုပ်တုကို အခုသွားသတ်မယ်၊ ကျွန်တို့ဟာတွေ့ကိုတော့ နောက်မှပြောတာပေါ့” ဟု ရုဒေါ့က ပြောလေသည်။ သူသည် အခန်းကို သွက်သွက်ကြီး ဖြတ်သွားပြီးနောက် ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးလိုက်လေသည်။

“ဒီလူတွေကို ရှင်းလိုက်စမ်းပါ” သူသည် အမိန့်ပေးနေလေ၏။

“ဘုရင့်မင်းမြတ်ဟာ ခပ်အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ အလုံပိတ်ထားတဲ့ ရထားတစ်ခုလွှတ်လိုက်၊ ဆယ်မိနစ်ထက် ပိုမကြာစေနဲ့၊ ဖရစ်...”

စတရဲဆော့မြို့တော်မှာ ဘုရင့်မင်းမြတ်ရှိတယ်လို့ ဆက်ကြီးဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ၊ ဒါ လောက်ဆိုရင် သူနားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရင့်မင်းမြတ်ဆီက အမိန့်ညွှန်ကြားချက်များ နေ့လယ်လောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့လဲ မှာလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ရုပ်တုကို သတ်ပြီး လို့ရှိရင် နယ်စပ်ကိုသွားရင်း တဲနန်းကလေးကို ဝင်သွားမယ်...”

သူသည် လှည့်ထွက်သွားသော်လည်း မိဖုရားကလေးသည် နောက်မှလိုက်လာ၍ ခေတ္တမျှ တားထားလေ၏။

“မသွားခင် နှမတော်လေးကို လာတွေ့ပါဦးနော်” ဟု တောင်းပန်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ မိဖုရားကြီးရယ်”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသောကြောင့် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“အို- ဘုရား ဘုရား၊ တကယ်လို့ ရုပ်တုက ခင်ဗျားကိုသတ်ရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ၊ အဲဒီလမ်းထဲမှာ သတ်ပစ်ရင်လေ” ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ရုဒေါ့သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာရာ သူ့မျက်ပေါ်တွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အရောင်များ ဆောင်နေလေသည်။

“သူ ကျုပ်ကို မသတ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

မိဖုရားကလေးသည် ရုဒေါ့၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက်ပင် သူ့ အထူးစိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကိုပင် သတိမရတော့သလို ကျွန်တော် ပြောသမျှကိုလည်း ဂရုမမူနိုင်ဘဲ “လာမယ်မဟုတ်လား ရုဒေါ့” ဟု ထပ်ပြောလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ မိဖုရားကြီးရယ် လာပါမယ်” ဟုပြောဆိုကာ သူ့လက်ကို နောက်ဆုံး နှမ်းလိုက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

မိဖုရားကလေးသည် သူ့ရပ်နေသည့်နေရာမှာပင် အတန်ကြာအောင် မလှုပ်မလျှက်ရပ်နေလေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ဟပ်ထိုးလဲမတတ် ကျွန်တော်၏ဇနီး ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို ခူးထောက်ချလိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကို ဟယ်လဂါ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။ သူ၏ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးသည့်အသံကို ကြားရပါသည်။ ဟယ်လဂါသည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ့ပါးပေါ်တွင် မျက်ရည်များ အသွယ်သွယ် စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၃၇။ ဗိုလ်မှူးကြီး အပျင်းဖြေပုံ

ဝင်းဒါးရဲမင်းကြီးနှင့် မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး၏တပည့် ဂျိမ်းတို့သည် အမဲလိုက် တဲနန်းကလေးတွင် နံနက်စာ စားနေကြသည်။ တဲနန်းကလေး၏တဲခါးကို အခိုင်အမာချည်နှောင်၍ ပိတ်ထားလေသည်။ မည်သူလာလာ အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပြုရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ထားကြသည့်ပြင် အကယ်၍ ငြင်းပယ်၍ မရမည့်သူများ လာလျှင်လည်း ဘုရင်၏အလောင်းနှင့် သူ၏ အမဲလိုက်မုဆိုး ဟတ်ဘတ်၏အလောင်းများကို ဝှက်ထားရန်ကိုလည်း စီမံပြီး ဖြစ်ကြလေသည်။ ဘုရင်ကလေးနှင့် တောလိုက်မုဆိုးတို့သည် နံနက်လင်းစကတည်းက မြင်းနှင့်ထွက်သွားကြရာ ညနေမှ ပြန်လာမည်ဟု ပြောသွားကြောင်းကို လာရောက်စုံစမ်းသည့် သူများအား ပြောကြားမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်ကိုသွားမည်ဟူ၍ ကား မော်ပြခြင်းမပြုဘဲ ထားရမည်ဖြစ်သည်။ သည်နည်းအတိုင်း လျှို့ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စကို မပေါ်ပေါက်စေရန် ကျကျနနစီစဉ်ပြီးနောက် နောက်ထပ် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ကြမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် ကျွန်တော်၏ထံမှ သတင်းစကားများကို စောင့်မျှော်နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်ကာလများသည် သူတို့အဖို့ ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဆက်သည် နံနက်စာစားပြီးနောက် သူ့ဆေးတံကြီးကို ဖွာနေလေ၏။ ဂျိမ်းသည် ခြေနှစ်ချောင်းကို ရှေ့တွင်ပစ်ကာ အေးအေးဆေးဆေးကြီး ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့နဖူးရေကလေးများသည် တွန့်လာပြီးလျှင် သူ့နှုတ်ခမ်းများကလေးများတွင် ပြူးယောင်သန်းလာလေသည်။

“ဘယ့်နဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဂျိမ်း၊ ဘာများ စဉ်းစားနေသလဲ” ဆက်ကြီးက ဆေးတံဖွာရင်း မေးလိုက်လေသည်။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သွက်လက်ချက်ချာလှသည့် လူငယ်တို့ သဘောကျနေလေသည်။

ဂျိမ်းသည် ဆေးတံကို ခေတ္တမျှ ရှုရှုခိုက်နေပြီးမှ ပါးစပ်မှဆေးတံကို နှုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံပြီးတဲ့နောက် မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာတောင် ကျွန်တော့်ဆရာဟာ သူ့နေရာမှာ ဘုရင်မဖြစ်နိုင်တာ အတော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတယ်ခင်ဗျ” ဟု ဂျိမ်းက ပြန်ပြောလေ၏။ သူသည် လေးစားဖွယ်ကောင်းသည့် အကြံဉာဏ်ကိုပေးနေသော သူ့ကဲ့သို့ ရဲမင်းကြီးအား ကြည့်နေလေ၏။

“အတော်ထူးခြားတဲ့ စိတ်ကူးကလေးပဲကွယ်... ဂျိမ်း၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လားဟင်...” ရဲမင်းကြီးက ပြုံး၍ပြန်ပြောလေ၏။

“ဘာပြုလို့လဲခင်ဗျာ... မင်းကြီးက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ဘူးခင်ဗျ”

“ဟုတ်လား... ကဲ... လာ တို့လဲ အားနေတာပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်ဆရာဟာ အခု စထရဲဆော့ကို ရောက်နေပြီခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ ရောက်နေဖို့က များပါတယ်...”

“ကျွန်တော်တော့ အသေအချာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ယုံတယ်၊ ဒီတော့ ဘုရင်ကလေးရဲ့ အလောင်းကို အရင်ဖော်ထုတ်မပြုနိုင်ဘဲ စထရဲဆော့မှာ ကျွန်တော့်ဆရာကို မြင်ကြရင် လူတွေက သူ့ကို ဘုရင်ပဲလို့ ထင်ကြမှာပဲခင်ဗျ”

“အင်း... ထင်ကြမှာပဲ ဂျိမ်း”

ဂျိမ်းသည် ခေတ္တမျှ ရပ်နေပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောလေသည်။

“ဘုရင်ကလေး ဘယ်လို အသတ်ခံရတဲ့အကြောင်း ပြောပြဖို့ကလဲ အတော်ခွဲကျတာပဲ”

“အင်း ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ကျကျနနပြောတတ်ဖို့ လိုတယ်” ဆက်က ဝန်ခံလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ စထရဲဆော့မြို့လယ်ကောင်မှာ အသတ်ခံရတယ်လို့ လုပ်ဖို့ကလဲ မလွယ်လှဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆရာဟာ တကယ်လို့ စထရဲဆော့မြို့မှာ အသတ်ခံရ”

“ဘုရား... ဘုရား ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဂျိမ်းရယ်”

“ကျွန်တော့်ဆရာဟာ အသတ်ခံရတယ်ဆိုဦးတော့၊ ဘုရင်မင်းမြတ် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ အချိန်ကာလနှင့် ကိုက်ညီအောင် ပြုလုပ်ဖို့က အခက်သားခင်ဗျ”

သည်လို ပြောလိုက်သောအခါ ဆက်သည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေလေသည်။

“မင်းပြောတာတော့ အားလုံးမှန်တယ်၊ သို့ပေမယ့် မစ္စတာရက်ဇင်းဝေးကို ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ ထားမယ်ဆိုရင်လဲ ဘုရင်နဲ့ ဒီသနားစရာကောင်းတဲ့ ဟတ်ဘတ်ရဲ့ အလောင်းတွေကို မျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့က အတော်ခွဲကျပြီး ခက်သေးတာပဲ” ဆက်သည် ဆေးတံတို့စုတ်ယူရင်း ပြောလေသည်။

ဂျိမ်းသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးနောက် ပြောပြန်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ အားနေလို့ အချိန်ဖြုန်းရင်း ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေလာပါခင်ဗျာ၊ တကယ် လက်တွေ့လုပ်ဖို့ဆိုရင်တော့ မှားချင်မှားနေမယ်ခင်ဗျ”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ဖြုန်းရင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောကာ ဆက်သည် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာ သူ၏ အေးဆေးငြိမ်သက်လှသည့် မျက်နှာကို

စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မနေညက ဒီတဲနန်းကလေးကို ရောက်လာပြီး သူမိတ်ဆွေ မစွတာရက်ဝင်းဒေးလဲ သူ့ဆီရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့”

“အင်း ကျုပ်လဲလာတယ်လို့ ဆိုမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အတူတူပါလာတယ် ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကော ဂျိမ်း၊ မင်းလဲ ဒီကိုရောက်နေတယ် . . . ဘယ်လိုလာတယ်လို့ ပြောမလဲ”

“ကျွန်တော်လား တာလိန်ဟိန်အမတ်ကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အဆွေတော် မစွတာရက်ဝင်းဒေးနဲ့ ပါလာတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကဲ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ် အတွက်ကတော့ ဒါက ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းနော် . . . ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကလေးပါ”

“မင်းဇာတ်လမ်းကလေးကို ငါ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ ဆက်ပြီးပြောပါဦး”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မနက်အစောကြီး ထွက်သွားတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ မစွတာရက်ဝင်းဒေး၊ ဟတ်ဘတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နေရစ်ခဲ့တယ်”

“ဒီတော့ ဟင်တလောမြို့စား လာရောလား”

“ဒါကို ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ မောမောပန်းပန်းနဲ့ အိပ်ပျော်နေလိုက်ကြတာ၊ ထိန်ထိန်လင်းနေတာတောင် အိပ်ရာထဲက မထကြသေးဘူးဆိုပါတော့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အထိတ်တလန့်နဲ့ နိုးကြရမယ်ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဒီတဲနန်းကလေးဟာ ဟောဒီ သစ်သားနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ တဲနန်းဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် မီးလောင်နေတာကို တွေ့ရတာကိုးခင်ဗျာ။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး မီးခိုးလုံးကြီးတွေနဲ့ ပြည့်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရအောင် မနည်းထွက်ပြေးရတာကိုးခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုကွယ်၊ ထွက်ပြေးတယ်လား၊ ကျုပ်တို့ဟာ တခြားအိပ်ပျော်နေတဲ့လူတွေကို မနိုးတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုးဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာပေါ့၊ မီးခိုးလုံးကြီးတွေကြားထဲမှာ မွန်းပြီးသေမတတ် ကြိုးစားကြတယ်”

“အင်း . . . ကျုပ်တို့ဟာ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ နိုးဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပဲကြိုးစားပေမယ့် မကယ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။ တဲနန်းကလေးတစ်ခုလုံး မီးတောက်ကြီးက ဝါးမျိုးသွားတော့ အကူအညီမရခင် ပြာကျသွားလိုက်တာ ကျွန်တော့်ဆရာနဲ့ ဟတ်ဘတ်လဲ မီးထဲပါသွားရောခင်ဗျာ”

“ဟင် . . .”

“အနည်းဆုံး သူတို့ရဲ့ အလောင်းတွေကိုတော့ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူးခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ရေနဲ့ဆီနဲ့ ထင်းနဲ့ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း . . . ဝါလဲဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရှေ့ရက်ဝင်းဒေးခမာ ကိစ္စတုံးသွားရှာတာ

ပေါ့”

မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းကို သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီ သွားပြောပါ”

“ရူရီတေးနီးယားပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့”

“အေးချမ်းသာယာစွာ တိုင်းပြည်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေတော်မူပါလိမ့်မယ်”

ဆက်သည် ဆေးတံကိုချ၍ ဂျိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေရာ ဂျိမ်းကလည်း တည်တည်ကြီးကြီး ပြန်ကြည့်နေ၏။

“မင့်ဇာတ်လမ်းကလေးက အတော့်ကိုကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင့်ဆရာက သဘောတူမယ်မထင်ဘူး”

“လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီးမှ သဘောမတူဘူးဆိုရင်တော့ အချိန်ဖြုန်းနေတာနဲ့ အတူတူပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကလေးဟာ သိပ်မကောင်းလှပေမယ့် တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ထက်တော့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်မှာပါပဲ” ဟု ဂျိမ်းက ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂျိမ်းသည် နေရာမှထကာ တံခါးပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မြင်းစီးကာ တဲနန်းကလေးဆီသို့ လာနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားကြပြီးလျှင် ဘောရစ်ကို မြှုပ်နှံထားသည့်နေရာနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်ဝေးကွာသော သစ်ပင်အောက်မှထွက်၍ စောင့်နေကြလေသည်။ တမန်သည် အနီးသို့ ရောက် လာပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွတ်ကာ သံကြိုးစာတစ်စောင်ကို ဆက်အားလှမ်းပေး လေသည်။

“အထူးအရေးကြီးပါသတဲ့ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

ဆက်သည် ဖွင့်ကာဖတ်လေသည်။ ထိုသံကြိုးစာကား မစွတာရက်ဝင်းဒေး၏ အမိန့်အရ ကျွန်တော်ပို့လိုက်သည့် သံကြိုးစာဖြစ်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် စထရဲဆောတွင်ရှိသည်၊ တဲနန်းကလေးမှနေ၍ အမိန့်ကို စောင့်နေပါ၊ ဒီကကိစ္စကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နေကြသည်၊ မပြီးသေးပါ၊ နောက်ထပ် သံကြိုးရိုက်လိုက်ပါဦးမည်” ဟု ပါရှိလေသည်။

ဆက်သည် သံကြိုးစာကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဂျိမ်းသည် ခေါင်းညိတ်၍ ယူပြီးလျှင် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ပြီးနောက် ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီအထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

“အင်း . . . ကောင်းပြီ” ဟု ပြောပြီးနောက် ဆက်သည် သံကြိုးစာပေးလာသူ၏ဘက်သို့လှည့်ကာ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ရော့ . . . မင်းဖို့ ဒဂိုးတစ်ပြား” ဟုပြော၍ ပေးလိုက်လေသည်။ သံကြိုးစာလာပို့သူသည် အရိုအသေပေးပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“ကဲ . . . မင့်ဇာတ်လမ်းက လုပ်ဇာတ်ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပမန်ညက ဒီတဲကို မီးမလောင်ဘူးဆိုတာ ဟိုလူကိုယ်တိုင်သိသွားပြီ” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောစမ်းပါရစေဦး”

“ကဲ . . . ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်လို့ ပြောထားသားပဲ”

“ဒီည မီးလောင်ရင်တော့ သူ ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲခင်ဗျာ၊ မီးဆိုကာ လောင်ချင်တဲ့ည

လောင်ခိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ" ဟု ရိုမ်းက ပြောလိုက်ရာ၊ ဆက်သည် အားရပါးရ ရယ်မောရင်း စကားပြောနေပြန်လေသည်။

"ကုသိုလ်ကံက ဖန်တီးလာတာကိုးကွယ်၊ ဒီလူဟာ မွေးလာကတည်းက ဒီလိုဖြစ်ရ မယ်ဆိုတာ ကံကစီမံလာတာပဲ၊ ရုပ်တံကလေးကတော့ အခုအဖြစ်အပျက်တွေဟာ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ရှေ့မှာ ဒီကိုရော့က်လာရတယ်၊ အခု ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ဘုရင်ဖြစ်ရလိမ့်ဦးမယ်" ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အလောင်းများကိုဝှက်ထားသည့် တံခါး၏တစ်ဘက်ရှိ အခန်းကလေးထဲတွင် ရောက်နေကြလေပြီ။ ရိုမ်းသည် စားပွဲနားတွင် ရပ်လျက်ရှိရာ ဆက် သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကိုဆွဲလျက် သူ၏ တုတ်ခိုင်သော အမွေးထူလှသော လက်ကြီးကို လေထဲ တွင် မကြာခဏ လွှဲယမ်းကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေလေသည်။

"ငါတော့ မလုပ်ရဲဘူး၊ သို့ပေမယ့် ကံအကြောင်းတရားက ဒီအတိုင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးလာလိမ့်မယ်၊ ကံအကြောင်းတရားက တို့ကို မလုပ်လုပ်အောင် တိုက်တွန်းနေပြီ" ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီမံထားမှပဲ" ရိုမ်းက အကြံပေးလေ သည်။ ဆက်သည် သူ့ဆီသို့လာကာ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်လိုက်လေသည်။

"အဆင်သင့် လုပ်ထားမလား" ခက်တရော်လှသည့် အသံဖြင့် တိုးတိုးမေးလေသည်။

"ရေနံဆီတို့၊ ထင်းတို့၊ မီးတို့ ထားရမယ်ခင်ဗျ"

"ဘယ်မှာထားမှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ကိုယ့်လူရ၊ အလောင်းတွေနား ထားဖို့လား"

"အခု အလောင်းတွေရှိတဲ့နေရာမှာ မထားပါဘူး၊ ဒီအလောင်းတွေကိုလဲ သူတို့ အသက်ရှင်နေရင် ရှိရမယ့်နေရာကို ရွှေ့ထားရဦးမယ်"

ဆက်သည် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ကဲ . . . ကဲ လုပ်ပေတော့၊ မင်းကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပေတော့၊ အေး တို့အဆင် သင့် ဖြစ်နေကြရမယ်၊ ကုသိုလ်ကံကိုက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးလာတာကိုးကွယ်"

ထို့နောက် သူတို့သည် ပြင်ဆင်ထားကြလေသည်။ အလောင်းများကိုလည်း အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ညဉ့်အခါတွင် ၎င်းတို့ရှိနေရမည့် နေရာများသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားကြလေ သည်။ မြှုပ်နှံထားသည့် ခွေးကြီးကိုလည်း ထူးဖော်ပြီးလျှင် ဘုရင်၏အခန်းထဲတွင် ထားကြလေ ၏။ ထို့နောက် ထင်းချောင်းများကို ပုံထားကြပြီးနောက် ရေနံဆီများလောင်းပြီးလျှင် ဓာတ်ဆီ ပုလင်းများကိုလည်း မီးအရှိန်ကြောင့်ကွဲကာ ထပ်လောင်စေရန် အနီးတွင် ချထားကြလေ၏။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏တပည့်သည် သူ့ဆရာ၏ အဝတ်အစားများကို ခေါက်ဘိသကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ သူ့ဆရာ၏ မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားများကို ကျင်းထားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျင်လည် စွာ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် စီမံခန့်ခွဲနေလေသည်။

ကိစ္စပြီးကြပြီးနောက် ရှေ့ဘက်ရှိ အခန်းကလေးထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြ သောအခါ သူတို့၏လုပ်ငန်းစဉ်မှာ အရန်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ တပည့်ဖြစ်သူ ထွင်လိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းကို တကယ့်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ အခွင့်ကောင်းကိုသာ သူတို့ စောင့် နေကြလေ၏။

"အခု နာရီပြန်နှစ်ချက် တိုးပြီခင်ဗျ၊ အခုလောက်ဆိုရင် စထရဲဆောမှာ တစ်ခုခု

တော့ ဖြစ်ပျက်ပြီးရော့မယ်" ဟု ရိုမ်းက ပြောလေသည်။

"ဒါဘာသံလဲဟေ့" ရဲမင်းကြီးသည် ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးသည် ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်နေသည့်အသံကို ကြားရလေ သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် အထွေးလွန်နေကြရာ လူနှစ်ယောက် မြင်းစီး လျက် တဲနန်းကလေးဆီသို့ ရောက်လာသည်ကို သတိမမူမီဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ရောက်ရှိ လာသူများသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တောလိုက်မုဆိုးများ ဝတ်ဆင်နေကျဖြစ်သည့် အစိမ်းနှင့် ရွှေရောင်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ တံခါးခေါက်သူမှာ အတွင်းခန်းကလေးထဲ တွင် သေဆုံးနေသူ ဟတ်ဘတ်၏ အစ်ကိုဖြစ်သော ဆိုင်မွန်အမည်ရှိ မုဆိုးကြီးဖြစ်လေသည်။

ဆက်ကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ဆိုင်မွန်သည် အတော်အံ့အားသင့်သွား လေ၏။

"ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟတ်ဘတ်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ၊ အထဲကို ဝင်ရမလား ခင်ဗျာ" ဟု မေးရင်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။

"အထဲဝင်လို့ ဘာထူးမလဲ၊ ဟတ်ဘတ် ဒီမှာမှမရှိဘဲ" ဟု ဆက်က ပြောလေ၏။

"ဒီမှာမရှိဘူးလားခင်ဗျာ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်သွားပါသလဲ"

"ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ မနက်ကပဲ ပါသွားတယ်"

"ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ စထရဲဆောမှာပါလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ယခုပဲ ဇင်းဒါးက လာပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မိဖုရားကြီးနဲ့အတူ မြို့ထဲမှာရှိတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ အရှင်နှစ်ပါးစလုံး အမတ်ကြီးဖရစ်ရဲ့အိမ်မှာ ရောက်ရှိနေပါသတဲ့"

"ကြားရတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားပါတယ်ကွယ်"

"ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မနက်ကျမှ လာပါဦးမယ်၊ ဟတ်ဘတ်ကို အမြန် ဆုံး တွေ့ချင်နေတယ်၊ မနက်ဆိုရင်တော့ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ"

"အင်း . . . မငိုညီ မနက်တော့ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ် ဆိုင်မွန်"

"ပြီးတော့ စကားစပ်လို့ သတင်းတစ်ခု ပြောခဲ့ရဦးမယ်၊ ဟင်တလောမြို့စားရူပတ် လည်း မြို့ထဲမှာရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ဘုရင်မင်းမြတ် စထရဲဆောကို ကြွတော်မူတာ ထင်ပါရဲ့နော်" ဟု ဆိုင်မွန်က ပြောလေသည်။

"ဒီသတင်းမှန်ရင်တော့ ဒါကြောင့်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်" ဟု ဆက်က ဝန်ခံ လိုက်လေ၏။

"သွားလိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ"

"ကောင်းပြီ . . . ဆိုင်မွန်"

မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် မြင်းစီး၍ ထွက်သွားလေရာ ရိုမ်းသည် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေလိုက်လေ၏။

"ဘုရင်မင်းမြတ် စထရဲဆောရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိနေကြပြီ၊ ပြီးတော့ အခုလဲ မြို့စားရူပတ် စထရဲဆောရောက်နေတာကို သိနေကြပြန်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မြို့စားရူပတ်က ဟောဒီ ဇင်းဒါးတော့အုပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်တယ်လို့ ပြောနိုင်တော့ မလဲခင်ဗျ" ဟု ရိုမ်းက ပြောလေ၏။

ဆက်သည် သူ့ကို ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ပြီးတော့ အလောင်းဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဇင်းဒါးတော့အုပ်ထဲ ရောက်လာတယ်လို့ ပြောမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဘုရင့်အလောင်းကို စထရဲဆော့မြို့ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူမလဲ” ဟု ဂျိမ်းက မေးနေလေ၏။

“မင်းပုစ္ဆာတွေကို ရုပ်စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရု ဟိုကိစ္စကို မလုပ်လုပ်အောင် ငါ့ကို အတင်းဆွယ်နေတာပဲ” ဟု ဆက်က ဟိန်းဟောက်လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင်လဲ ကျွန်တော်ဆရာရဲ့ အကြောင်းမှန်တွေကို သိကုန်ကြတော့မှာပဲ ခင်ဗျ”

ဆက်သည် အဖြေမပေးတော့ချေ။ သူတို့သည် စကားမပြောကြတော့ပဲ ထိုင်ကြ ကာ တစ်ခါတရံ ဆေးလိပ်သောက်လျက် ဖျင်းနီငြိုးငွေဖွယ်ကောင်းလှသည့် ညနေစောင်းအချိန် ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရာ တောအုပ်တွင်းရှိ သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ရှည်လျား လာလေ၏။ သူတို့သည် စားရန်သောက်ရန်များကိုပင် သတိမရနိုင်ကြတော့ချေ။ ဂျိမ်းသည် နေရာမှထ၍ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် သစ်ခက်ခြောက်များနှင့် မီးမွှေးသည်မှအပ နှစ်ဦးစလုံး နေရာ မှ မထကြတော့ပါ။ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဂျိမ်းသည် မီးအိမ်များကို ထွန်းလေသည်။ ညနေခြောက်နာရီ ထိုးလုန်းပါပြီ။ စထရဲဆော့မှ ဘာသတင်းကိုမှ မကြားရ သေးပါ။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းခွာသံများ ကြားရပြန်သဖြင့် နှစ်ဦးသား အပေါက်ဝသို့ ပြေးသွား ကြလေသည်။ စထရဲဆော့မှ အကျိုးအကြောင်း ကြားရတော့မည်။

ရဲမင်းကြီးသည် တမန်ထံမှစာကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ဆုတ်ဖွင့်လိုက်လေ၏။ သူ သည် ကတိတ်ကရိုက်ဖတ်ပြီးနောက် “အလိုဘုရား” ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဂျိမ်းဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်လေ၏။

“ရှင်ဘုရင်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်တဲ့လူရု လာပါ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဂျိမ်းသည် သူ့မျက်နှာကို ခဏမျှ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရဲမင်းကြီး၏ မျက်လုံးအစုံ သည် ဂျိမ်း၏မျက်လုံးအစုံနှင့် တွေ့ကြလေရာ ရဲမင်းကြီးက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နတ်ရွာစံဘုရင်ကလေးနှင့် သူ၏ မုဆိုးအလောင်းများရှိနေ သည့် တဲနန်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ အမှန်စင်စစ် ကံစိမံသည်အတိုင်း ဖြစ်ရ ပေတော့သည်။

၃၈။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ လူအုပ်

ထိုအဆော့အတွင်းတွင် မစွတာရက်ဇင်းဒေးသည် ကွန်နီစတရစ်လမ်းရှိ မှောင်နေ သော အိမ်အုံကြီးအတွင်းဝယ် စခန်းသွားရမည့် မိမိတွင် ကျရောက်လျက်ရှိသော တာဝန် ဝတ္တရားများကို ဆုံးခန်းတိုင် ဆောင်ရွက်ရန် မီးကုန်ယမ်းကုန် အားခဲထားလျက်ရှိလေသည်။ ရူပတ် သေဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် လျှို့ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စသည် စိတ်ချရပြီဟု မဆိုနိုင်သေး သည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး သိထားကြပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် ရစ်ချင်ဟိန်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းသားဖြစ်နေ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာသော်လည်း သူ့ကို သည်လို အစဉ်လှောင်ထားလို့လည်း မဖြစ်သေးပါ။ ဘိုးအားသည်လည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်ကြီးပင် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေနိုင်လေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်တို့ အတွင်း စိတ်တွင်ကား ရုပတ်မှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှမမူပါ။

ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်ကြောင့် အနီးအနားတွင် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် လူအုပ် ကြီးသည် ရဲသွားလေ၏။ ရုဒေါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်၏ရထားတစ်စီးကို စီးနင်းကာ ထွက် ခွာသွားလေပြီ။ သူသည် ကွန်နီစတရစ်လမ်းသို့ တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ တခြားဘက်သို့ မောင်းနှင် သွားစေလေသည်။ သူတယ်သို့သွားသည်ကို လူအများမသိနိုင်အောင် သူသွားမည့်နေရာသို့ အရောက် ဤသို့ တွေ့ကောက်သွားဟန် တူပါသည်။ မိဖုရားကလေး၏ ရထားယာဉ်သာသည် ကျွန်တော်၏အိမ်ရှေ့တွင် ရှိနေပါသေးသည်။ မိဖုရားကလေးအဖို့ကား နန်းတော်သို့ပြန်ကြွကာ သတင်းစကားကိုသာ နားထောင်နေရန် စီစဉ်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် မိဖုရားကလေးနှင့်အတူ လိုက်သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မိဖုရားက လေး တစ်ကိုယ်တည်းတိုင်နေသည့် နေရာသို့သွားကာ ယခုချက်ချင်း ထွက်သွားတော်မူကော့ မည်လောဟု မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။ သူသည် အတွေးနယ်ချဲ့နေဟန်တူသော်လည်း တည်ငြိမ် လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် နေရာမှထ ကာ “ကောင်းပြီ... သွားတာပေါ့” ဟုပြောကာ “မြို့စားကြီးရစ်ချင်ဟိန် သယ်မှာလဲ” ဟု

ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေ၏။

အိမ်၏နောက်မေးဘက် အခန်းထဲတွင် မြို့စားကြီးအား ဘာနှင့်စတိန် စောင့်လျက် ရှိသည့် အကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ခေတ္တမှစဉ်းစား နေပြီးနောက် "သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ သွားခေါ်ခဲ့စမ်းပါ" ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရစ်ချင်ဟိန်အား ခေါ်ခဲ့ပြီးနောက် မိဖုရားကလေးနှင့်အတူ ထားခဲ့ ပါသည်။ သူတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘယ်ကဲ့သို့သော စကားဖွဲ့ကို ပြောဆိုကြသည်ကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ ရုတ်တရက် ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မီးခဲပြာဖုံးဖြစ်နေခဲ့သော ရစ်ချင်ဟိန်၏ အတွင်း သဏ္ဍာန်တွင်ရှိသည့် ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ထူးခြားမြင့်မြတ်သော သဘောထားများကို ရဲရဲတောက်ကာ နှိုးကြားလာအောင် မိဖုရားကလေးသည် မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးလိုက်သည်ကို လည်း ကျွန်တော်မသိပါ။ မိဖုရားကလေးသည် မြို့စားကြီးအား မိမိဘက်သို့ပါလာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ပြီဆိုကာ ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုပြန်ခေါ်သဖြင့် မိဖုရားကလေးဆီ သို့ဝင်သွားသောအခါ ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်၍ "မြို့စားကြီး ရစ်ချင်ဟိန်ကို ယုံရပါလိမ့်မယ်၊ သူ့နှုတ်ပိတ်ထားပါမတု၊ သူ့ညီတော်မောင်ကို ရန်ရှာဖို့ ဘာမှမခိုင်းပါဘူး၊ နှုတ်လို့မို့ ကတိကိုပဲ တောင်းတယ်၊ သူပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း တည်ပါလိမ့်မယ်" ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။

သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချရန်မှလွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါ။

"ရထားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားလို့ ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်" ဟု ကျွန်တော်က ပြော လိုက်ပါသည်။

"အင်း... ကြည့်လိုက်ပါဦး... ဖရစ်ရယ်"

ကျွန်တော် ထွက်လာသောအခါ ခန်းမကြီးထဲရှိ ခုံရည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဘာနှင့်စတိန်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည် သတိမရှိ၍ ဝိရိယရှိလှသည့် လူငယ်ကလေး ဖြစ် လေသည်။ သူသည် သူ၏ခြောက်လုံးပြုံးကို သတိထားကာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ သည်။ "အဲဒါကြီး ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ရစ်ချင်ဟိန်ဟာ အကျဉ်းသား မဟုတ် တော့ဘူး၊ အခု သူဟာ တို့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီကွယ်" ဟု ကျွန်တော်က ညည်းညူသလို ပြောလိုက်ပါသည်။

ဘာနှင့်စတိန်၏ မျက်လုံးသည် ဝင်းကနဲ အရောင်ရွန်းသွားပြီးနောက် ကျွန်တော် ပခုံးပေါ်တွင် လက်လာတင်ရာ၊ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ဘိုးအားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့၊ ရစ်ချင်ဟိန်သာ ကျွန်တော် တို့ဘက်ပါလာရင် ဘိုးအားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့နော်" ဟု တိုးတိုးကလေး ပြော လေသည်။

သူ၏ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ရစ်ချင်ဟိန် သည် တကယ်နှုတ်လုပ်ပါမူ အမှန်ကိုသိနေသည့် သူများတွင် ရုတ်တရက် ဘိုးအားတစ်ယောက် သာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိဖုရားကလေးနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ဇနီးပါ နန်းတော်ကြီးသို့ ရထားနှင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘာနှင့်စတိန်နှင့် ရစ်ချင်ဟိန်သည်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ နောက်မှ ဒုတိယရထားထဲတွင် လိုက်ပါကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရထားထဲတွင် ကျွန်တော် ဇနီးမှာ စကားအပြောဆုံးဖြစ်၍ ညဉ့်အခါက စထရဲဆောမြို့တွင် ရှေ့ရောက်သည့် မည်ကဲ့သို့

စခန်းသွားခဲ့ပုံများကို ရှေ့က သူ့ကို ပြန်ပြောသည့်အရင်းအတိုင်း မောက်သည်ချ လျက်ရှိ သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မသိရသေးသော အကြောင်းများကို သိရှိရသဖြင့် နန်းတော် ကြီးသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ပြည်ပြည်စုံစုံ ကြားသိပြီးသား ဖြစ်သွားကြလေ၏။ မိဖုရားကလေးသည် အနည်းငယ်မျှသာ စကားပြောပါသည်။ ရစ်ချင်ဟိန်ကို ဆွဲဆောင်နိုင် လောက်အောင် စွမ်းအားရှိသည့် စိတ်ဓာတ်တို့သည် ယခုအခါတွင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ပါပြီ။ သူသည် စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ကြောက်ရွံ့နေပြန်ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ သွားရာလမ်းသည် ကွန်နီစတရစ်လမ်းရှိအိမ်နှင့် မနီးလှသည့်အ တွက် ကျွန်တော်တို့သည် နန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခွဲခွာသွားသည့် ဆရာကြီးအကြောင်းကို ဘာမှမကြားခဲ့ရပါ။

ရှေ့ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်နာရီခန့် ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း၊ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ သူ့ထံမှသော်လည်းကောင်း ဘာသတင်းမှ မကြားရသေး။ ကျွန်တော်သည် သည်းခံ မနေနိုင်တော့ပါ။ ထိုနေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းကိုဖြတ်ကာ မိဖုရားကလေး ထိုင်နေသောနေရာသို့ သွားပါသည်။

"ဒီမှာ ကျွန်တော်ရှိနေဖို့ လိုပါသလား အရှင်မ၊ အပြင်ခဏသွားဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး လား အရှင်မ" ဟု မေးလိုက်ပါလေသည်။

"ဘယ်သွားချင်လို့လဲ ဖရစ်ရယ်" သူသည် တွေးတောငေးငေးမောစေ၍ ကျွန်တော် သည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသလို တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

"ကွန်နီစတရစ်လမ်းကိုပါ အရှင်မ"

သည်လိုပြောလိုက်ရာ သူသည် ရုတ်တရက် နေရာမှထကာ ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်လေ၏။

"ဘုရားမပါစေ ဖရစ်ရယ်၊ အရှင်မလဲ ဒီထက် စိတ်တင်းထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ဖရစ်ကိုလည်း သွားပါလို့ မခိုင်းချင်ပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် သွားစမ်းပါဦးကွယ်၊ အဆွေတော် ရယ် သွားပြီး သူ့ဆီက အကျိုးအကြောင်း လာပြောစမ်းပါဦး"

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်၏ဇနီးနှင့် မိဖုရားကလေးကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ထွက် လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယူနီဖောင်းနှင့်မဟုတ်၊ ရိုးရိုးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ ခြောက်လုံးပြုံးကိုလည်း ကွတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်လာခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြင်ပြီး လျှင် ကျွန်တော်သည် ကွန်နီစတရစ်လမ်းမကြီးသို့ခြေတျင်ပင် အမှတ်တမဲ့ ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။

နေစောင်းသွားပါပြီ။ လူအများသည် ညနေစာ စားနေကြသည့်အချိန်ဖြစ်၍ လမ်း များပေါ်တွင် လူသွားလူလာ များစွာမရှိလှပါ။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ခြင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် ခြင်း လက္ခဏာမရှိဘဲ အလံတော်များသည်လည်း လေထဲတွင် တလူလူလွင့်လျက် ရှိလေ သည်။ ဆက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို လုံခြုံအောင် သိုသိထားနိုင်လေသည်။ စထရဲဆော မြို့သူမြို့သားများသည် သူတို့၏ဘုံရင်သည် သူတို့နှင့်အတူ အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိနေသေး သည်ဟု ထင်နေကြသေးလေသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လူဆယ်ယောက် သယ်နှစ် ယောက်ခန့် ပျင်းပျင်းနှင့် လမ်းသလားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ဂရုမစိုက် သတိမထားသော အမူအရာကို ဆောင်နိုင်သမျှဆောင်ကာ ငေးကဲတုံ့ခေါက်ပြန်

လမ်းလျှောက်နေပါသည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အလုပ်သမားများ နှင့် ကုန်သည်များသည် ညနေစာ စားသောက်ပြီးကြပြီဖြစ်၍ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် သူတို့၏ အိမ်များမှ ထွက်လာကြလေသည်။ အမှတ် (၁၉) ရှေ့တွင် လမ်းသလားနေသူများက ဘုရင် မင်းမြတ် ထိုအိမ်ထဲတွင်ရှိသည်ဟု ထိုသူများကို ပြောလိုက်ကြလေသည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းမေး သည် သူများမမြင်စေဘဲ အိမ်ထဲဝင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် လူအုပ်ကြီးသည် နှစ်ရာလောက်အထိ များပြားလာလေ၏။ ကျွန်- တော်လည်း လူသွားလမ်းပေါ်တွင် လူတွေများလာသောကြောင့် လမ်းမလျှောက်တော့ဘဲ လူအုပ်ကြီး၏အစွန်တွင် မယောင်မလည် လုပ်နေပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆေးလိပ်ကိုကိုက်ကာ မယောင်မလည်လုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ပုခုံးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် လက်လာတင်သော ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘာနင်စတီနိုကို တွေ့ရလေ သည်။ သူ့နံဘေးတွင်လည်း ရစ်ချင်ဟိုနိုကို တွေ့ရလေသည်။

"ဪ- မောင်ရင်လဲ ဒီရောက်လာသကဲ့၊ အင်း- အခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ နော်" ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

အမှတ် (၁၉) သည် အသက်ကင်းခဲသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။ တရုတ် ကတ်များနှင့် ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ပိတ်ထားပါသည်။ ထိုနေ့အဖို့ ဆိုင်ကလေးကိုလည်း ဖွင့်ထားခြင်းမရှိပါ။

ဘာနင်စတီနိုသည် ပြုံးရင်း ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက် ရှိလေသည်။ သူ့အဖော်ကား ကျွန်တော်ပြောသည့်စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပင် စိတ်တုန်လှုပ်နေသည့်ပြင် သူ့မျက်လုံးများသည် တံခါးပေါက်မှ မခွာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စကား ပြောမည်ရှိစဉ် ရပ်ကြည့်နေသူများကြားထဲတွင် ဦးခေါင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်သောကြောင့် ရုတ်တရက်ပင် လိုက်ကြည့်မိနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်သည်မှာ ပတ်တီးအဖြူ စီးထားသည့် ဘိုးအား၏ဦးခေါင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာနင်စတီနိုကိုပင် ဘာမှမပြောခဲ့ဘဲ လူအုပ်ကြီးကိုကွင်းကာ ပတ်တီးစီးထားသည့် ဦးခေါင်းရှိရာသို့ အနှောင့်အယှက်မရှိ ရောက်အောင်သွားပါသည်။ ဘိုးအား၏ဒဏ်ရာသည် များစွာမကြီးကျယ်လှသောကြောင့် သူသည် ရဲခေါ်ဆောင်သွားသည့် ဆေးရုံကလေးမှ ထွက်ခွာလာနိုင်ဟန်တူပါသည်။ သူလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် သည်အိမ်သို့ ရုခေါ်လာပြီးသည့်နောက် ထူးခြားလာမည့်ကိစ္စကို သိရှိရန် လာရောက်စောင့်နေသူ ဖြစ်လေ သည်။

သူသည် အမှတ် (၁၉) ကို ရစ်ချင်ဟိုနိုကဲ့သို့ပင် စိတ်စော၍ ကြည့်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်ကို မမြင်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အရဖမ်းချင်နေပါတော့သည်။ ဘာနင်စတီနို ပြောခဲ့သည့် "ဘိုးအားတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော့တယ်" ဟူသောစကားကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်သို့ရောက်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားပါသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဘက်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ကို နှိုက်ထားလေရာ ကွေးထားသည့် တံတောင်ဆစ် နေရာ၌ လက်မောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အကြားတွင် လွတ်လျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းကို လျှိုလွှင်းကာ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။

"တို့တော့ တွေ့ကြပြန်ပြီကွယ့်- ဘိုးအားရေ" ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် ခဏမျှ အံ့အားသင့်နေပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

"မင်းလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြော်ချင်လို့လား"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ သူသည် မချီသွားဖြင့် ပြုံးလေ၏။

"ဘုရင်မင်းမြတ်တဲ့လား" သူက ပြန်မေးလေသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ အခု စုထရဲဆောမှာ ရောက်နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းခေါင်း ကဒဏ်ရာက ဘယ်သူလုပ်တာလဲ"

ဘိုးအားသည် ကျွန်တော် ဖမ်းထားရာမှ ရုန်းသလို သူ့လက်အောင်းကို လှုပ်လေ သည်။ သို့သော် ခပ်နာနာဆွဲကိုင်ထားသည်ကို သိသွားလေ၏။

"ငါ့သားရေအိတ် ဘယ်မလဲ" ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ သူ မည်ကဲ့သို့ အဖြေပေးသည်ကို မသိတော့ပါ။ အကြောင်းမူကား ထိုအချိန်တွင် ပိတ်ထားသည့် အိမ်တံခါး ၏ အတွင်းဘက်ဆီမှ အသံကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသံကား တစ်စုံတစ် ယောက်သောသူသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ အရေးတကြီးနှင့် လျင်မြန်စွာ ပြေးလာသည့်အသံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သိချင်သည့်စိတ်ဇောနှင့် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို ဘိုးအား လက်မောင်းမှဖြုတ်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ခုန်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆုတ်ခွာသွားသည့် ပတ်တီးစီးထားသော ဦးခေါင်းကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ ထိုအချိန်မှာပင် လူနှစ်ယောက်သည် ပုခုံးချင်းယှဉ်လျက် အခြား သူများ၏ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်းတို့ကိုပင် လုံးလုံး ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ လူအုပ် ကြီးထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လာနေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ဘာနင်စတီနိုနှင့် ရစ်ချင်ဟိုနိုတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ သူတို့ကိုမိအောင် အတင်း တိုးဝင်သွားပါသည်။ အားလုံးကပင် မကြေမချမ်းနှင့်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကြောက်ရွံ့ သောကြောင့်ပေလော မသိ၊ လမ်းဖယ်ပေးကြပါသည်။ အိမ်တံခါးပွင့်လာ၍ မိန်းမပျိုလေးတစ် ယောက် ပြေးထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသည် လူအုပ်ကြီးရှေ့တွင် အတူရောက် ရှိနေကြပါပြီ။ မိန်းကလေး၏ ဆံပင်တို့သည် ဖွာရရာကျလျက်၊ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးမရှိ တော့သည်ပြင် မျက်လုံးအစုံသည်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အရောင်ကို ဆောင်နေလေ သည်။ ထိုခဏ၌ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ရှိရင်းစွဲထက် သုံးဆလောက်ကြီးမားလာသည့် လူအုပ်ကြီးကို မျက်နှာမူလျက် အပေါက်ဝ လှေကားခုံပေါ်တွင် မိန်းလေးသည် မတ်တတ်ရပ် ပြီးလျှင် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ . . .

"ကယ်တော်မူပါ၊ ကယ်တော်မူပါ . . . ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ဘုရင်မင်းမြတ်" ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၃၉။ ရုပ်တုကလေးနှင့် ဇာတ်လိုက်ကြီး

မိမိလွတ်လိုက်သည် အထောက်အတော် ရစ်ချင်ဟိန်ကို စောင့်မျှော်လျက်၊ ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံသည်အကြောင်းကို စထရဲဆောတွင် ကြွငြာလိုက်ပါက ဖြစ်ပေါ်လာမည့် နိမိတ်လက္ခဏာများကို သတိထားကြည့်ရှုရင်း ရစ်ချင်ဟိန် ထွက်ခွာလာစဉ်ကအတိုင်း ရပ်နေသည့် ရုပ်တု၏ကလေး၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ကျွန်တော်၏မျက်စိထဲတွင် မကြာခဏ ထင်ယောင်မြင်ယောင်နေပါသည်။ သူ့ဘက်တွင် ထင်သလောက် စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်သော ရစ်ချင်ဟိန်နှင့် ဘိုးအားသာရှိတော့၍ အခြားတစ်ဘက်တွင် သူ့အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး လုံခြုံမှု၊ အေးချမ်းမှုကို ရနိုင်ကြမည်မဟုတ်သော ဇွဲကောင်းလှသူ လူတစ်စုနှင့် သူ့အသေသတ်ထားသဖြင့် အထွတ်အထိပ် ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး ရှိနေလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန်အတွက် သူ၏ လျင်မြန်သည့်ဉာဏ်၊ သူ၏ သူ့ရသတ္တိနှင့် လျှို့ဝှက်သည့်ကိစ္စသာလျှင် ရှိတော့သည်။ သည်လိုလူမျိုးကား နောင်တရတတ်သူများမဟုတ်၊ သို့သော်လည်း မလွဲမရှောင်သာပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သတ်လိုက်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားသည့် ကိစ္စအတွက်ကိုမျှ သူဝမ်းနည်းကောင်း ဝမ်းနည်းနေပေလိမ့်မည်။ သည်အထက်ပင် ဘာတစ်ခုမျှ မသိရှာသေးသည့် မြို့တော်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေသော သူ၏ ပြုံးစနဲနဲ မျက်နှာထားကလေးကိုကား သူ့အကြောင်းကို သိသူများသည် မြင်ယောင်လျက် ရှိလေသည်။

အောက်ထပ်တွင်ကား အမယ်အိုကြီးသည် ညနေစာအတွက် ရေလုံပြုတ်ဟင်းတစ်ခွက်ကိုချက်ရင်း မြို့စားကြီးရစ်ချင်ဟိန်သည် ယခုအချိန်အထိ ပြန်ရောက်မလာသည့်အတွက် ကိုလည်းကောင်း၊ လူခိုက်ကလေးဘိုးအားသည် အရက်ဆိုင်တစ်ခုတွင်ဝင်၍ မူးနေသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် သူ့ဘာသာသူ မြည်တွန်တောက်တီးနေလေသည်။ မီးဖိုတံခါးကို ဖွင့်ထားလျက်ရှိရာ ကြမ်းပြင်များကို မအားနိုင်အောင် တိုက်လျက်ရှိသော သူ့ငယ်မရီဇာကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ သူ၏အသားရောင်သည် ပြောင်လျက်၊ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်ရွန်းနေလေသည်။ သူသည် မကြာခဏပင် ကြမ်းတိုက်နေခြင်းကိုရပ်ကွာ

ဦးခေါင်းကိုထောင်လျက် နားစွင့်နေဟန် တူပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် သူ့အကူအညီကို လိုသည်ဆိုသောအချိန်မှ လွန်လာပါပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကား ယခုထက်ထိ ရောက်မလာသေး။ လမ်းပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာလိမ့်သွားသည့် ရထားဘီးသံများကို ကြားရလေသည်။ ထိုရထားဘီးများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်တွင် ရပ်သံကြားရပြီးနောက် ဆက်၍ မောင်းနှင်သွားလေသည်။ သူ့ငယ်မသည် နားစိုက်၍ထောင်ရာ သွက်သွက်ကြီးလှမ်းလာသည့် ခြေသံကို အပြင်မှ ကြားရလေသည်။ ထိုနောက် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေသည်။ ခပ်နာနာကလေး ခေါက်လိုက်ပြီးနောက် ညင်သာစွာ ငါးခါခေါက်လိုက်လေ၏။

ရီဇာသည် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ပြေးသွားကာ တံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီးနောက် ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။ အမေအိုကြီးသည် မီးဖိုခန်းတံခါးဝသို့ တအိအိနှင့် ရောက်သွားလေ၏။ လမ်းကြားကလေးနှင့် ဈေးဆိုင်မှာ တရုတ်ကတ်များ ပိတ်ထားသောကြောင့် မှောင်လျက်ရှိသော်လည်း သူ့ငယ်မ၏ဘေးမှ သဏ္ဍာန်သည် ဘိုးအားထက် အရပ်အမောင်း ရှည်သည်ကို တော့ မြင်ရလေသည်။

“ဝါ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေ့ ဆိုင်ပိတ်ထားတယ်၊ အထဲမဝင်ပါနဲ့” ဟု အမေဟော့(ဖ)က သွက်သွက်ကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ အထဲရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးလား၊ မြို့စားရုပ်တုကော ဘယ်မလဲ” ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ရုဒေါ့သည် အမေအိုကြီး ထံသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အမေအိုသည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ဟကာ ရုဒေါ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သူ့ငယ်မသည် သူ့မိခင်ကြီး တုန်လှုပ်နေသောကြောင့် ထိတ်သွားလေသည်။

“အပေါ်က... အပေါ် ဆုံးအထိမှာ ရှိပါတယ်ရှင်” ဟု ကြောက်ရွံ့သောအသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး ဖြေလေသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ရုဒေါ့အဖို့ လုံလောက်ပါပြီ။ သူသည် အမေအိုကြီးဘေးမှ ဝင်ကာ လှေကားမှ တက်လာလေ၏။

အမေနှင့်သမီးသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အမေဟော့(ဖ)သည် စိတ်ညှို့ခံရသူလို ဖြစ်နေ၍ သူ့ငယ်မသည် ထိတ်လန့်နေသော်လည်း ကျေနပ်နေလေသည်။ သူ့အဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း အမှုတော် ထမ်းပြီးပါပြီ။ ရုဒေါ့သည် ပထမ လှေကားခုံပေါ်တွင် ကွေ့ဝင်သွားရာ သူတို့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အမေအိုကြီးသည် ရေရွက်ကျိန်ဆဲရင်း မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ သူ့ငယ်မသည် အသက်ကိုပင်အောင်ကာ လှေကားထစ်များမှ တက်လာခဲ့ပြီးနောက် တံခါးရွက်ပွင့် လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကြားသို့ပင်ကာ ခနော်နီခနော်နီဖြစ်နေသည့် ပတ္တာများကြောင့် ဟ၊ လျက်ရှိသော တံခါးရွက်ကြားမှ အတွင်းတွင်ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံးစုံကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုရင်း နားထောင်နေလေ၏။

ဟင်တလောမြို့စား ရုပ်တုသည် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု မထင်ပါ။ သူ့သတ်ခဲ့သူများသည် ကျဆုံးသည့်နေရာတွင်ပင် ရှိနေ၍ မြှုပ်နှံသည်နေရာများမှ ထမလာနိုင်သည်ကို သူ့သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရုဒေါ့ရက်ငင်းအေးကို သူမြင်သောအခါ မအံ့ဩလှပါ။ အခန်းတွင်းသို့ ရုဒေါ့ ဝင်လာသောအခါ သူသည် စားပွဲနှင့် ပြတင်းပေါက်အလယ်တွင် ချုံနေလေသည်။

သူသည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် ဆေးတိုက်မထားသည့် ညစ်ပတ်သော စားပွဲ ပြင်လိုက်လက်နှစ်ချောင်းနှင့်ထောက်ရင်း ရပ်နေလေ၏။

“ဪ... ဇာတ်လိုက်ကြီးပါလား” ဟု သွားကို အဖွေးသားဖော်၍ ဆံပင်လိမ်က လေးများကို နောက်သို့ခါးပစ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်တစ်ဘက်ကိုကား မဇ္ဈတာရက်ဇင်းဒေးကဲ့သို့ ပင် ကွတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်နှိုက်လျက် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့- ဇာတ်လိုက်ကြီးပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ ဇာတ်လမ်းကတော့ တိုတိုပါပဲ” ဟု ရုဒေါက ပြုံး၍ဖြေလေသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်အခန်းက က၊မလဲ ဇာတ်လိုက်ကြီးရဲ့...”
“ဘာပြုလို့ ကျုပ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်လို့ မခေါ်သလဲ” ရုဒေါက မေးလေသည်။
“စထရဲဆောမြို့ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားကို အိဒီလို့ပဲ ခေါ်နေကြသလား...”

“ကျုပ် ဒီမှာရှိတာကို သိတဲ့လူတွေကတော့ ဒီလိုပဲခေါ်ကြတာပဲ”
“အင်း... ဒါကြောင့် မြို့တော်ကြီးဟာ ငြိမ်သက်ပြီး အလံတွေ တလူလူလွင့်နေ တာပေါ့နော်” ဟု ရုပတ်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လက်ကိုငှေ့ယမ်းပြရင်း ပြောလေသည်။

“ဒီအလံတွေ လျှောက်လာမှာကို စောင့်ကြည့်နေသလား”
“လူဆိုတာ ကိုယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို မြင်ချင်တွေ့ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအလံတွေကို ကျုပ် နိမ့်ကျအောင် လုပ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ အခါမရွေး လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မင်းသတ်ခဲ့ပြီလို့ ကမ္ဘာကို ကြေငြာပြီးတော့လား။ ဒီလိုလုပ်လို့ မင်းအတွက် ကောင်းပါ့မလားကွ”
“သည်းခံပါဦး။ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ရှင်ဘုရင်မှာ အသက်နှစ်ချောင်းရှိနေတော့ မေ့တာအတိုင်း နှစ်ကြိမ်သေရမှာပေါ့”

“အင်း... ဒုတိယအကြိမ် သေပြီးတဲ့နောက်တော့ကော...”
“ဪ- မိတ်ဆွေနှယ်၊ ကျုပ်ဟာ ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်မယ့် ဝတ္ထုပစ္စည်းလေးတစ်ခု ရထားတော့ အေးအေးလူလူ နေရတော့မှာပေါ့ဗျာ” သူသည် မခန့်လေးစား ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်မှအိတ်ကို အသာပုတ်ပြလေသည်။

“ဒီလိုအခါမျိုးမယ် မိဖုရားပေမယ့် စာကို သတိထားရေးရတယ်ဗျာ” ဟု နောက်ထပ် ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။ ရုဒေါသည် မျက်နှာထားတင်းလာပြီးနောက် စားပွဲဆီသို့တိုးသွားကာ တည်ကြည်သောအသံနှင့် တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

“မြို့စားကြီးရဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ မြို့စားကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရစ်ချင် ဟိန်ကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းထားပြီးပြီ။ မြို့စားကြီးရဲ့ လူစိုက်တိုးအားကိုလည်း မနေညက ကျုပ်တွေ လို့ ခေါင်းကိုရိုက်ခဲ့ထားတယ်...”

“ဪ... ဟုတ်လား”
“မောင်ရင်လက်ထဲမှာ မိဖုရားကလေးရဲ့ စာရှိတယ်။ မောင်ရင် အလျှော့ပေးလို့ရှိရင် အသက်မသေအောင် ကာကွယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါမယ်။ ကဲ... လုပ်ပါ။ အကြံအစည် တွေလဲ ပျက်ကုန်မှပဲဟာ။ စာသာပေးလိုက်ပါတော့...”

ရုပတ်သည် သူ့ကို တွေ့ဝေ၍ ကြည့်နေလေ၏။
“ဒီစာကိုပေးရင် ကျုပ်ကိုရန်မမှုဘဲ ထွက်ခွာသွားခွင့်ပြုမလား” ဟု မေးလေ၏။

“အသက်မသေအောင် ကာကွယ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ဘေးရန်မရှိအောင်လဲ စောင့် ရှောက်ပြီး ပို့ပေးမယ်...”
“ဘယ်ကိုလဲ”

“အချုပ်ထောင်ကိုပေါ့။ အဲဒီကျတော့ ယုံကြည်ရတဲ့လူတွေက မောင်ရင်ကို စောင့် ရှောက်နေကြပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါထဲ လွတ်လိုက်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
“ဒါဟာ... ကျုပ်ကိုပေးတဲ့ အခွင့်အရေးပဲလား”

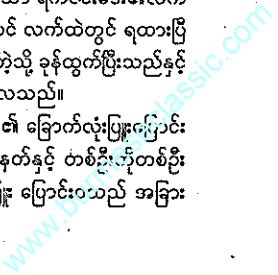
“ဒါဟာ အစွမ်းကုန်ပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေးပဲ” ဟု ရုဒေါ၏ ဖြေလေ၏။ ရုပတ် သည် တကယ်ရှင်မြူးသွားသော အသံဖြင့် မခန့်လေးစား ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ပျင်းရိပြီးငွေ့သောသူကဲ့သို့ လက်နှစ်ဘက်စလုံးကိုမကာ ဦးခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်ရင်း ‘ဟားကန်’ သမ်းဝေလိုက်လေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ရုပတ်အဖို့ ချိန်သားမကိုက် ဖြစ်သွားလေပြီ။ ရုဒေါသည် ရုတ် တရက် လျင်မြန်စွာ သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးလျှင် ရုပတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်များကို ဆုပ်ကိုင် ပြီးသားဖြစ်နေ၍ သူ၏ ကြီးမားသောအင်အားနှင့် မတ်လျက်ရှိသော မြို့စား၏ကိုယ်ကို စားပွဲ ပေါ်၌ လှဲချပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပါ ပက်လက်လန်နေအောင် ဖိချလိုက်လေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြဘဲ မျက်စိချင်း တွေ့ကြလေသည်။ တစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံကို တစ် ယောက်က ကြားပြီးလျှင် မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ထွက်သက်လေကိုပင် မျက်နှာများပေါ်တွင် ပက်ဖျန်းမိနေလေသည်။

စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ပင် ရုဒေါသည် အင်အားစိုက်ထုတ်လျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ရန်သူ ၏ လက်နှစ်ဘက်တို့ ပူးသွားရန် အားထုတ်နေလေသည်။ ယခု လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုသည် အခြားတစ်ခု၏ဘေးသို့ ရောက်လာပါပြီ။ ရုဒေါ၏ ကြွက်သားပြိုင်းပြိုင်းထ၍ ရှည်လျားသည့် လက်ယာဘက် လက်ချောင်းကြီးများသည် လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ဖိညှပ်ထားရာ မှ အခြားလက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုကိုပါ ရစ်ပတ်စ ပြုနေလေ၏။ မရဲတရဲနှင့်ပင် ရုဒေါသည် ဖြည်းညှင်းစွာ သူ၏ အခြားလက်တစ်ဘက်ကို ဖြေ၍ ဆွဲယူလိုက်လေ၏။ သူသည် ရုပတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်စလုံးကို တစ်ဘက်တည်းနှင့် ကိုင်စွမ်းနိုင်အားရှိသည်။ သို့သော် ကြာကြာကြီး ကိုင်မထားနိုင်ပါ။ ခဏမျှသာ ကိုင်ထားနိုင်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ အားသွားပြုဖြစ် သော သူ၏လက်ခဲလက်သည် မြို့စား၏ ကွတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ဆီသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာ လေ၏။ ရုဒေါသည် အတင်းဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့လက်သည် အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုနောက် စာတစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ချက်မြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် မိဖုရားကလေး၏ တံဆိပ်တော်ကို သိလေ၏။ ဤသို့ကြည့်နေစဉ် ရုပတ်သည် အတင်းရုန်းကန် လျက်ရှိရာ တစ်ဘက်တည်းနှင့် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသော ရက်ဇင်းဒေး၏လက် သည် ညောင်းလာကာ လွတ်ထွက်သွားလေရာ သူသည် အချိန်မီပင် လက်ထဲတွင် ရထားပြီ ဖြစ်သော ပစ္စည်းကိုကိုင်ရင်း နောက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ခုန်ထွက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြုးကိုကိုင်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားပါပြီ။ အကြောင်းမူကား ရုပတ်၏ ခြောက်လုံးပြုးပြောင်း သည်လည်း သူ့ရှေ့တွင်ချိန်ထားပြီးဖြစ်နေ၍ နှစ်ဦးစလုံးပင် သေနတ်နှင့် တစ်ဦးတစ်ဦး ချိန်ရွယ်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြရာ တစ်ဦး၏ခြောက်လုံးပြုး ပြောင်းဝသည် အခြား

တစ်ဦးနှင့် သုံးလေးပေထက် ပို၍မဝေးပါ။

ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အခွင့်အရေးကို ခေါင်းအေးအေးနှင့် တွက်ချက်ကြည့်မိ၍သာ ရုတ်တရက်လက်သည် သေနတ်မောင်းကို မဆွဲခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ပစ်ခတ်ကြရာဝယ် နှစ်ဦးစလုံးထိမှန်၍ သေမသွားဘဲ သူက အနိုင်ရသည်ဆိုဦးတော့။ သေနတ်သံများကြောင့် သူထွက်ပြေးရန်အတွက် အခွင့်မသဘာဘဲ ဖြစ်သွားပေမည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် ဓားရေး၌ အထူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။ ဓားလက်နက်ကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် သူ့အဖို့ အနိုင်ရရန် သေချာသည်ဟု ထွက်ပြေးရာတွင်လည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သေနတ်မောင်းကိုမဆွဲဘဲ ချိန်လျက်သားနှင့်ပင် စကားစ၊ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဟိုလမ်းခေါ်က လူမိုက်မဟုတ်တော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှဲကွဲယက်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ ကဲ... ခင်ဗျား ယောက်ျားပီပီ ယှဉ်ပြိုင်မလား၊ ဟောဟို သေတ္တာထဲမှာ ဓားနှစ်စင်းရှိတယ်... ”

မစ္စတာရက်ဇင်းအဖို့လည်း မိဖုရားကလေးအပေါ်တွင် ကျရောက်မည်ဖြစ်သော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သတိရစိတ်စွဲလျက် ရှိလေသည်။ ရုတ်တရက် သတ်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အဖမ်းခံရ၍ သေဆုံးသွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် စာကို ဖျောက်ဖျက် ဖျက်ဆီးနိုင်ခွင့် မရလျှင်ဖြစ်စေ၊ မိဖုရားကလေး၏ အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ရာမရောက်ဘဲ ရှိနေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် ရုတ်တရက် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရန် အနည်းငယ်မျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မရှိချေ။ အကြောင်းမူကား သူသည် စထရဲဆော့သို့ ပထမအကြိမ်ရောက်ကတည်းက လေ့ကျင့်ခန်းယူထားသူဖြစ်၍ ဓားရေးတွင် ကျွမ်းကျင် တိုးတက်လျက်ရှိပြီး ဖြစ် လေသည်။

“မောင်ရင်သဘောပဲလေ၊ ကျုပ်အဖို့တော့ ဒီကိစ္စ ဒီနေရာ ဒီအချိန်မှာ ပြီးသွားချင်တာပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့ပြီးပြီး မထူးလှပါဘူး” ရုဒေါ့က ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျာ့ခြောက်လုံးပြုကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပါ။ ကျွန်တော့်ဟာကိုလဲ အဲဒီဘေးက ချထားမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်... မင့်ခြောက်လုံးပြုကို အရင်ထားမှပေါ့” ရုဒေါ့က ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုမယုံဘဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ယုံရမလား”

“ဒါတော့ အမှန်ပေါ့... ”

ရုတ်တရက် ရုတ်တရက် မျက်နှာကြီးနီလာ၍ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ အံ့ကြိတ်ထားလေသည်။

“အင်း... ခင်ဗျား သေနတ်နှစ်ပစ်ပေမယ့် စာကို ဖျက်ဆီးချင် ဖျက်ဆီးပစ်မှာပေါ့” ဟု ရုတ်တရက် ပြောင်လောင်လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုမယူဆပါနဲ့၊ စထရဲဆော့တစ်မြို့လုံး အပေါက်ဝရောက်နေပေစေ၊ ကျုပ် စာကို ထိမယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်ရင် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

သည်လိုပြောလိုက်လျှင် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျိန်ဆဲရေရွတ်ရင်း သူ့ခြောက်

လုံးပြုကို စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ရုဒေါ့သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် သူ့ခြောက်လုံးပြုကို ရုပ်တံ၏ ခြောက်လုံးပြုဘေးတွင် ယှဉ်ချထားပြီး နောက်မှ နှစ်လက်စလုံးကိုယူကာ ဆင့်ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွား၍ တင်ထားပြီးလျှင် မိဖုရားကလေး၏စာကို လက်နက်နှစ်ခုကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်လေ၏။ မီးဖိုထဲတွင် မီးတောက်များ ရဲရဲတောက်တောက် လောင်လျက်ရှိရာ သူလက်ကို အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနှင့် စာကို အန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်ကင်းရာသို့ ပို့လိုက်နိုင်လေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့မပြုလုပ်ဘဲ ဆင့်ကလေးပေါ်တွင် သေသေချာချာ တင်ထားလိုက်လေသည်။

သည်အချိန်တွင် သူတို့သည် အသံကိုနိမ့်၍ ပြောဆိုနေကြရာ အပြင်မှသူငယ်မသည် သူတို့၏စကားများကို ကြားလိုက်၊ မကြားလိုက် ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်နေသည့် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဓားသွားများ ဝင်းလက်သွားလေ၏။ ရုတ်တရက် ဓားနှစ်လက်ကို သေတ္တာထဲမှယူကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ရုဒေါ့သည် ဦးခေါင်းကို မသိမသာညွတ်ကာ ဓားတစ်လက်ကို ယူလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ဦးစလုံးပင် နေရာယူထားလိုက်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ရုတ်တရက် ဓားဦးကို အောက်သို့စိုက်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်လည်းမကုပ်တော့ဘဲ သူ့နဂါးတိုင်း ရွှင်ရွှင်ကြီး စကားပြောပြန်လေသည်။

“ဒါနဲ့ တစ်ခုပြောစမ်းပါရစေဦး၊ ကျုပ်တို့လဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေကြတာနဲ့ တကယ်စိတ်ရင်းသဘောတော့ကို ထုတ်ပြောဖို့ မေ့လျော့ကုန်ကြတယ်၊ ခင်ဗျား အခု ရုရီတေးနီးယားပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ချင်စိတ် မရှိဘူးလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သစ္စာတော်ခံတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့နေဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဂုဏ်ပြုပေတော့ မြို့စားကြီး... ”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အခွင့်အရေး အများဆုံးရပြီး အချမ်းသာဆုံးလှူလှဲတစ်ယောက် ဖြစ်စေရမယ်၊ ကဲ လာဗျာ၊ ရင်ဘုရင်လဲ သေပြီဟာပဲ၊ သူဟာ အရူးလိုနေလာပြီး အရူးလိုသေရတာပဲ၊ သူ့နေရာ ဝင်ယူပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အဲဒီတော့ ထိုက်တန်သလောက် ပေးနိုင်ချေပေါ့”

“ဟင်တတေ့မြို့စား ရုတ်တရက်လူကိုများ ယုံဖို့အခက်သားကလား မြို့စားကြီးရာ”

“ကျွန်တော်က ကျေနပ်လောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရင်ကော”

“ဒီလူက ရုစရာရှိတာကိုယူပြီး ကိုယ့်အပေါင်းအဖော်ကို သစ္စာမောက်မယ့်လူပဲ” ရုတ်တရက် မျက်နှာကြီး နီသွားပြန်လေ၏။ နောက်ထပ် စကားပြောသောအခါ သူ့အသံသည် အေးစက်စက်နှင့် ခက်ထန်မာကျောလာပြီးလျှင် တိမ်နေလေ၏။

“ရုဒေါ့ရက်ဇင်းအေး ခင်ဗျားကို အခု ဒီနေရာမှာ အသေသတ်မယ်”

“ကြိုးစားပါ၊ ကျုပ်ကလဲ မသတ်ပါနဲ့လို့ မပြောပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကာကွယ်ပါတော့ မြို့စားကြီး” ဟု ရုဒေါ့က ပြောလိုက်လေ၏။

ဓားချင်းခုတ်မိသဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံသည် ဆူညံသွားလေ၏။ ငြှူးဒေါ့ နေသော သူငယ်မ၏မျက်နှာသည် တံခါး၏ပတ္တားအကြားရှိ အပေါက်တွင် ကပ်နေလေသည်။ သူသည် ဓားသွားချင်း ခုတ်မိသည့်အသံများကို ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရလေသည်။ ထို့နောက် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဓားသွားချင်း ကြိတ်မိနေသော အသံနှင့်အတူ နှစ်ဦးစလုံး ရှေ့သို့

အတင်းတိုင်းဝင်လာသည်။ မကြာခင်ကပင် သူငယ်မသည် ရှေ့သို့ခုန်ဝင်လာသည့်သဏ္ဍာန်၊ နောက်သို့ လှိုင်မြန်စွာ ဆုတ်လိုက်သည့် သဏ္ဍာန်တို့ကို မြင်ရလေ၏။ ထို့နောက် အနိုင်ရချင် ဇောကြီးနှင့် ရွှင်မြူးပြတ်သားသော အော်သံသည် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“နီးပြီကွ... နီးပြီ...”

ထိုအသံသည် ရုပ်တံ၏အသံဖြစ်သည်ကို သူ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်ကလည်း အေးဆေးသော လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“နီးတယ်ဆိုတာ ပြီးသေးတာမှ မဟုတ်သေးဘဲ”

သူငယ်မသည် နားစိုက်ထောင်ပြန်လေ၏။ သူတို့သည် ခေတ္တမျှ ရပ်နေကြသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ အားကြီးမာန်တက် ပင်ပန်းတကြီး ဆောင်ရွက်နေရစဉ် ခေတ္တမျှ အနားယူ လိုက်သော သူများကဲ့သို့ ပြင်းပြသော အသက်ရှူသံနှင့် သက်ပြင်းချသံများမှအပ ဘာသံကိုမှ မကြားရချေ။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်သောသူသည် သူ့မြင်နိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာ လေ၏။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် နီထွေးသောဆံပင်ကို မှတ်မိနေသောကြောင့် ဘုရင်မှန်း သူသိလေသည်။ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လာလျက်ရှိရာ ရှေ့မှ အတင်း ပီလိုက်လာ၍ ဆုတ်ပေးနေရသလို ဖြစ်နေသည့်ပြင် တံခါးနားသို့ နီး၍ နီး၍ လာလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သူ အလွန်ကြည်ညိုသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အသက်အန္တရာယ် နှင့် အလွန်နီးနေပါပြီ။ သူသည် ခေတ္တမျှ ချေးထောက်ကာ ချောင်းကြည့်နေပါသေးသည်။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်တကြား အသံအုပ်ကလေးနှင့် အော်ဟစ်ရင်း မတ်စောက်သော လှေကား ထစ်များမှ အတင်းဆင်းလေသည်။

သူသည် လမ်းကြားကလေးထဲမှ ဆိုင်ကိုဖြတ်ကာ ပြေးလာပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့် ပစ်လိုက်လေ၏။ သူသည် သိချင်ဇောနှင့် အိမ်ရှေ့တွင် ပိုင်းအုံနေကြသော လူအုပ်ကြီးမြင် သောအခါ အံ့အားကြီး သင့်နေပြန်လေ၏။ ထိုနောက် ရစ်ချင်ဟိန်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးတို့၏ နံဘေးတွင်ရပ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်မှ “ကယ်တော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတည်း ခုန်လိုက်သည်နှင့် သူငယ်မ၏ဘေးသို့ ရောက်သွား ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်၏နောက်မှ ဘာနင်စတိန်က “မြန်မြန်... မြန် မြန်” ဟုအော်ရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။

၄၀။ ဘုရင်အောင်ပွဲ

မစ္စတာရက်ဇင်းဝေးသည် ခွန်အားပလနှင့်ပြည့်ဝ၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက် ဇွဲ သတ္တိရှိလေသည်။ အကယ်၍သာ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကောင်းကောင်းမလှိုင်ဘဲ သူလက် များကိုလည်း အလိုကျ အသုံးမချနိုင်လျှင် သူသည် ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ ရှေ့သို့ တစ်ချိန်တိုးတိုးကာ လျင်မြန်စွာခုတ်လိုက်သည့် ရုပ်တံ၏ ဓားချက်တစ်ချက်သည် လွှဲသွား သောကြောင့် သူ့အဖို့ သက်သာရာ ရသွားပါတော့သည်။ သူငယ်မလေးရှိလာသည် အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကာ သူ့အတွက် အကူအညီခေါ်နေသည့်အချိန်တွင် သူသည် ရွှံ့လှုတ်တဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ၏ ကျင့်သားရပြီးသား ဓားရေးကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်သာ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူက ပြန်လှန်ထိုးခုတ်ရန် အားမထုတ်တော့ဘဲ ဒေါသ တကြီးနှင့် ထိုးခုတ်လျက်ရှိသော ရုပ်တံ၏ ဓားချက်များကိုသာ နေရာမှ မရွေ့မလျား ကြံကြံ ခိုင်ခိုင် ခုခံနေလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရုပ်တံ၏ မျက်စိအစဉ် သူ့ရန်သူ၏ ကာကွယ်မှုကို ချိုးဖောက်နိုင် တော့မည် မဟုတ်တော့ပြီဟူ၍ သိသွားသော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာသည်ကို ရုဒေါ သိမြင်လိုက်လေသည်။ ရုပ်တံ၌ အံ့ဩခြင်း၊ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ခြင်း၊ ရွှင်မြူး ခြင်း အစရှိသည့် စိတ်ဓာတ်များသည် အားလုံးရောထွေးကာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ထင်အမှား ပေါ်လွင်လာလေသည်။ သူ့ထိုးခုတ်လိုက်သူမျှသော ဓားချက်တိုင်းကို ရုဒေါသည် မည်သည့် နည်းနှင့် ဟန့်တားကာကွယ်နေသည်ကို မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုခဏ၌ သူ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှသော ဦးနှောက်အတွင်းဝယ် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သူသည် အကယ်၍သာ သူ့ရန်ထက် ဓားရေး၌ ပို၍မကျွမ်းကျင်ပါမူ သူသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အနိုင်မရ နိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ရုဒေါလောက် ကြာရှည်စွာ အပင်ပန်းခံနိုင်ရည်မရှိ သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ လက်နှင့်ချည်း မစွမ်းစောင့်သည်ကိုစွဲစွဲ ဦးခေါင်းကိုပါ အသုံးချ၍ ကြံစည်ဖန်တီးရပေမည်။ သူသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း

ဆုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်ရန်သူ၏ရှေ့မှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားရာ ရုဒေါက် သူသည် အတော်သတ္တိနည်းသည့်သူဟု အောက်မေ့မိလိုက်လေသည်။ ရုပ်တံသည် မောပန်းနေသည် ထက်ပို၍ မောကြီးပန်းကြီးဖြစ်ဟန် ဆောင်နေသည်။ ရုဒေါက်သည် ရှေ့သို့တိုး၍တိုး၍ ထိုးခုတ် သွားရာ မိမိခုခံသကဲ့သို့ပင် ကောင်းကောင်းကြီး ခုခံနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရုပ်တံအဖို့ ခဏမျှသာ အင်အားစိုက်ထုတ် ထိုးခုတ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတောအတွင်းတွင် သူ့ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုလိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးတော့မည် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ရုပ်တံသည် ဆင့်ကလေးရှိရာသို့ ဆုတ် လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် သူ၏ခွန်အားဗလနှင့် တွမ်းကျင်မှုကို အသုံးပြု၍ မခိုင်ခိုင်လျှင် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်ဆင်ကာ အနိုင်ယူမည်ဖြစ်သည်။ ခြောက်လုံးပြုများသည် ဆင့်ကလေး ပေါ်တွင်ရှိရာ သူသည် ဆွဲယူနိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရယူရန် ကြံစည်ထားလေသည်။

ယခု သူသည် ဆင့်အနီးသို့ ရောက်လာပါပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးကြီးတွေ ပေါက်ပေါက်ယိုထွက်လျက် သူ့ရင်ဘတ်သည်လည်း အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ပေါက်ကွဲထွက် တော့မလို့ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် သူ့အကြံအစည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အင်အားရှိနေ ပါသေးသည်။ သူသည် ဓားကိုကိုင်ထားသည့်လက်ကို အနည်းငယ်လျှော့ပေးလိုက်ဟန် တူပါ သည်။ အကြောင်းမူကား ရုဒေါက်၏ဓားချက်သည် သူ၏ဓားကို ခုတ်မိလိုက်သည့်ခဏ၌ သူ့ဓား သည် လက်ထဲမှ လွင့်စင်ထွက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျော့ပြေးလေသည်။ ရုပ်တံသည် လက်နက်မရှိတော့ဘဲရပ်နေစဉ် ရုဒေါက်သည် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေလေ၏။

“ကောက်ပါ” ပရိယာယ်ဆင်ထားသည်ကို မသိရှာသည့် ရုဒေါက် ပြောလေသည်။ သူသည် ဓားကို အောက်သို့နှိမ့်ချကာ ကြမ်းပြင်ကို ဓားဦးနှင့်ထောက်လျက် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ရုပ်တံ၏ဓားကို ညွှန်ပြလေသည်။

“ကျုပ်ကောက်နေတုန်း ကျုပ်ကို ဘယ်နဲ့မှမလုပ်ဘူးလို့ ကျိန်မလား” ရုပ်တံက နောက်သို့ အနည်းငယ်တွန့်ဆုတ်၍ မေးလိုက်ရာ ဆင့်ကလေးအနားသို့ တစ်လက်မ နှစ်လက်မ ခန့် နီးသွားပြန်လေ၏။

“ကျုပ် ကတိပေးတယ်၊ ဘယ်နဲ့မှမလုပ်ဘူး၊ ကဲ... ကောက်ပါ၊ ကျုပ် မစောင့်နိုင် တော့ဘူး”

ရုပ်တံ၏လက်သည် နောက်သို့ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြုတစ်လက်၏ လက် ကိုင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ သူ၏ ကောက်ကျစ်သော ပရိယာယ်တစ်ခုလုံးကို ရုဒေါက်မိမိ သွားလေရာ ဓားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပစ်ချလျက် ရှေ့သို့ခုန်အုပ်ရင်း သူ၏ ရှည်လျားသော လက်များသည် ရုပ်တံ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရစ်ပတ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ခြောက်လုံးပြုသည် ရုပ်တံ၏လက်ထဲတွင် ရောက်နေပါပြီ။

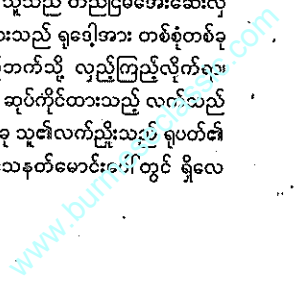
ထိုအချိန်တွင် ရိုဇာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်မှုကြောင့် ဘာနင်စတီနှင့် ကျွန်- တော် အပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြပါပြီ။ ရစ်ချင်ဟိန်သည်လည်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှပါ၍ လူပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်သည်လည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ တိုးဝေ့လိုက်လာကြလေ၏။ အိမ်တစ်ဆောင်လုံး ရှုပ်ယှက်ခတ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို

သိသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ် ရုဒေါက်သည်အခန်းသို့ ရောက်ချင်လောက အားကြီးနေသော ကြောင့် မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ ဝရမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေပါသည်။ အခန်းဝသို့ ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်နောက်မှ ဘာနင်စတီနိပါအတူ အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် တံခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီးလျှင် ကော့နှင့် ကပ်စိုထားလေသည်။ ခြောက်လုံးပြု သေနတ်သံ တစ်ချက်သည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဘာနင်စတီနှင့်သည် တံခါးကိုမိုလျက်ပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ ရာ ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းခန့် တိုးဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်နေရ သည့် ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ တအံ့တဩနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အလွန်ကောင်းနေပါတော့သည်။ သေနတ်မီးခိုးသည် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေ့လျက် ရှိသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူ့ကိုမှ ထိမှန်ပုံမရပါ။ ခြောက်လုံးပြုသည် ရုပ်တံလက်ထဲတွင်ရှိ၍ ပြောင်းမှ မီးခိုးထွက်နေလေသည်။ သို့သော် ရုပ်တံသည် ဆင့်ကလေး၏ ဘေးနားမှာပင် နံရံတွင်မိပြီး အညှပ်ခံနေရလေသည်။ ရုဒေါက်၏ လက်တစ်ဘက်သည် ရုပ်တံ၏ လက်ဝဲလက်ကို သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိ နံရံတွင် ပြားပြားချပ် အောင် ကပ်ထားပြီးနောက် အခြားလက်တစ်ဘက်နှင့် သူ၏ လက်ယာဘက် လက်ကောက် ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ ရုဒေါက်သည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေ၍ နှုတ်ခမ်းများကို စေ့ထား သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်မိရာ ရက်စက်သောအသွင်နှင့် ဝမ်း မြောက်သည့် အရိပ်အရောင်များကို တွေ့ရပါသည်။

သူ့ကို သည်လို တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာမှ ရုပ်တံ၏မျက်နှာကို လွှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ သူသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားများနှင့် ကိုက်ထား၍ ချွေးပေါက်ကြီးများ ကျနေသည်ပြင် နဖူးပေါ်တွင် အကြောက်ကြီးများ ထောင်နေ လေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရုဒေါက်ရင်ခင်းဝေးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော် လည်း အညှိခံရသလို အနီးသို့ တိုးသွားပါသည်။ သည်တော့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အသေအချာ မြင်ရပါတော့သည်။ တစ်လက်မပြီးတစ်လက်မ ရုပ်တံလက်မောင်းသည် ကွေး လာလေသည်။ တံတောင်ဆစ်သည် ညွတ်သွားပြီးလျှင် မစွတာရက်ခင်းဝေးအား ခြောက်လုံး ပြုနှင့် ချိန်ရွယ်ခဲ့သောလက်သည် ယခု ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်နေပါပြီ။ သို့သော် သည်နေရာတွင် ရပ်မနေသေးဘဲ လက်သည် စက်ဝန်းသဏ္ဍာန် ကွေ့လာနေလေရာ၊ ရုပ်တံ လက်ထဲမှာပင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိသော ခြောက်လုံးပြုသည် သူ၏အသည်းနှလုံးကိုပင် ချိန်ရွယ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေ၏။ လှည့်လာခဲ့သောလက်သည် အလိုရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်၍ ရပ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုပ်တံကို ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှ သည့် သူဦးခေါင်းကို နံရံတွင် စိုထားလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရုဒေါက်အား တစ်စုံတစ်ခု ကို မေးမြန်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖြေလာမည့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ရုဒေါက်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရုပ်တံ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ရုပ်တံ၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။ ယခု သူ၏လက်ညှိုးသည် ရုပ်တံ၏ လက်ညှိုးပေါ်တွင် ရောက်သွား၍ ရုပ်တံ၏လက်ညှိုးသည် သေနတ်မောင်းခေါ်တွင် ရှိလေ သည်။

ရူပတံသည် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ပြုံးနေလေသည်။ အရှက်ကြောင့် တယ်သော အခါကမျှ မညွတ်ခဲ့သော ဦးခေါင်းသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့်လည်း မညွတ်ပါ။ ကွေးနေသော လက်ညှိုးဖြင့် မောင်းကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် ရုတ်တရက် အားယူလိုက်ပြီး နောက် ပင်းကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ အသံတစ်ချက် မြည်ဟည်းသွားလေသည်။ ရုဒေါ့၏ လက်များနှင့် ဖေးမထားသောကြောင့် သူသည် ခေတ္တမျှ နံရံတွင်မိုကာ ရပ်တည်နေပြီးနောက် လက်များကို ရုပ်လိုက်သောအခါ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။

သို့သော်လည်း သေနတ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဘာနှင့်စတိန်ထဲမှ အော်ဟစ်ကျိန်ဆဲလိုက်သည့်အသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူ့ကို တံခါးပေါက်မှ အတင်းတွန်းဖယ်ကာ ရစ်ချင်ဟိန်သည် အတွင်းသို့ဝင်လာ၍ သူ့နောက်မှလည်း လူအုပ်ကြီး ပါလာလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးဝှေ့ရင်း "ဘာဖြစ်တာလဲ ဘုရင်မင်းမြတ် ဘယ်မှာလဲ" အစရှိသည်ဖြင့် အော်ဟစ်မေးမြန်းနေကြလေသည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်နှင့် ဘာနှင့်စတိန်ကဲ့သို့ပင် သူတို့သည် အံ့အားကြီးသင့်ကာ မှင်တက်မိနေကြလေ၏။ ရစ်ချင်ဟိန်တစ်ဦးသာလျှင် ရုတ်တရက် ငိုရွက်ကာ၊ လဲနေသည့် သူညီတော်မောင်ဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

ကျန်လူများသည် ရုပ်လျက် စိုက်ကြည့်နေကြရာ ရုဒေါ့လည်း ခဏမျှ သူတို့ကို မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် စကားတစ်လုံးမှမပြောသေးဘဲ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် အခုပင် ဟင်တလေးမြို့စား ရူပတံကို သတ်ခဲ့သော လက်ယာလက်ကို ဆန့်တန်းလျက် အဆင့်ကလေးပေါ်မှတစ်ဆင့် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ သူသည် စာအိတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ဖွင့်လိုက်ရာ လက်ရေးကိုမြင်သောကြောင့် သေချာသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလည်မှဖြစ်၍ ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် လေးစိတ်လေးမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်လေသည်။ တဖန် ထပ်၍ အပြန်ပြန် အစအနကလေးတွေ ဖြစ်သည်အထိ ဆုတ်ပြန်ပြီးလျှင် ရဲရဲတောက်နေသော မီးဖိုထဲသို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဤသို့သောအားဖြင့် မိဖုရား၏စာသည် ဘေးရန်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးသွားပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ သူတာဝန်ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာလေသည်။

"လူကြီးမင်းများ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်အပျက် အစုံအလင်ကို မကြာခင် ထုတ်ပြန်ပါမယ်။ အခုအတောအတွင်းတော့ အခုသေနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်ရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်ုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလောက်သာ ပြောပြရင်း ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်လဲ ချိန်ထားတဲ့အတိုင်းလာတော့ သူက သတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် နောက်ဖြစ်ပျက်လာတာကတော့ မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကဲ အခု အမတ်ကြီးဖရစ်နဲ့ ဘာနှင့်စတိန်သာ နေရစ်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး ထွက်ခွာသွားစေလိုပါတယ်" ဟု ပြောလေသည်။

လူအများသည် အံ့သြသော အမူအရာနှင့်ကြည့်လျက် ပါးစပ်များကိုဟောကာ မသွားချင် သွားချင်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ရစ်ချင်ဟိန်လည်း နေရာမှ ထလေသည်။

"ခင်ဗျားတော့ နေချင်ရင် နေရစ်ပါ" ဟု ရုဒေါ့က ပြောလိုက်ရာ မြို့စားကြီးသည်

သူညီတော်မောင်၏နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ချလိုက်ပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် အခန်းနံရံတွင် ကပ်လျက်ရှိသော ခုတင်ကြမ်းများကို မြင်သောကြောင့် ရစ်ချင်ဟိန်၏ ပခုံးကိုတို့ပြီး ခုတင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ရူပတံကိုမပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်သို့တင်၍ ယမန်နေ့ညက သန်းခေါင်ယံအချိန်က အမဲလိုက်တံနန်းကလေးသို့ သွားရာတွင် ရွှံ့များနှင့် ပေကျံလာခဲ့သော သူ၏ခြင်းစီးအင်္ကျီကြီးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုံးထားလိုက်လေ၏။ သူ့မျက်နှာသည် သေနတ်နှင့် အပစ်မခံရခင်က ကဲ့သို့ပင် ရှိနေပါသည်။ သူသည် အသက်ရှင်လျက်ဖြစ်စေ၊ အသက်ကင်းလျက်ဖြစ်စေ၊ ရှုရိတေးနီးယားတိုင်းပြည်တွင် အချောဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ရုဒေါ့သည် သူ့အကြောင်းကို သတိလည်းမထားတော့၊ ဂရုလည်း စိုက်တော့ဟန် မတူပါ။ သူသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍ စကားစပြောလေသည်။

"ကဲ-လာ၊ စာအတွက်နဲ့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ မိဖုရားကလေးကို သွားပြောကြစို့ရဲ့"

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ကူးရသောကြောင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်ရာ အောက်မှလူအများ မြင်သွားသောကြောင့် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြလေသည်။ တံခါးပေါက်များရှေ့မှ လူအုပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာလေ၏။ သူတို့အရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်နေရာကြည့်လှည့်လှည့်ရိသတ်ကြီးအား ကျွန်တော်တို့က ဘာပြောနိုင်အံ့နည်း။ ဘာနှင့်စတိန်သည်လည်း ကျွန်တော်၏အနားတွင်ရှိရာ သူလည်း ခေါင်းပြုကြည့်၍ စိတ်အားတက်ကြွသော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်လှည့်လာလေသည်။

"ခင်ဗျားတော့ အခမ်းအနားနဲ့ နန်းတော်ကြီးရောက်အောင် ရွှေစကြာဖြန့်ချိရလိမ့်မယ်" ဟု ဘာနှင့်စတိန်က ရုဒေါ့ရက်ဖင်းဒေးကို ပြောလေသည်။

မစ္စတာရက်ဖင်းဒေးသည် အဖြေမပေးတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဆီသို့လာကာ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရစ်ချင်ဟိန်ကို အလောင်းနားတွင် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ လေကားရင်းသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမနှစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ သူငယ်မသည် ရုဒေါ့ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့သို့တိုးဝင်ကာ ဒူးထောက်လျက် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်လာသည်အတွက် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို တပွတ်တွတ်ရေရွတ် ချီးကျူးနေလေ၏။ ရုဒေါ့သည် နာရီကြိုးကိုဖြုတ်ကာ ရွှေနာရီကို အိတ်အတွင်းမှ နှိုက်ယူ၍ သူငယ်မ၏လက်အတွင်းသို့ ထည့်ရင်း "ကျွန်ုပ်ကို အမှတ်တရဖြစ်အောင် ဒီဟာကလေးကို ယူထားပါ" ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

ထိုနောက် အမေအိုကြီး ရုပ်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားလျက် မာကျောပြတ်သားသော အသံနှင့် ပြောလေသည်။

"ခင်ဗျားအိမ်ထဲမှာ ကြံစည်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ဘယ်ထိအောင် ခင်ဗျား ပါဝင်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သတိထားပါ။ နောက်ကို ကျုပ် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်လုံးပြောရင်၊ တစ်ခုခုလုပ်ရင် သေသေချာချာ အရေးယူခံရမယ်၊ အမြန်ဆုံး အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်"

အမျိုးသမီးကြီးသည် မည်သို့မှ ပြန်မဖြေပါ။ ရုဒေါသည် ဆက်လက်၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဘာနှင့်စတိန်သည် ရှေ့သို့ကျော်တက်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် ဦးခေါင်းကိုကိုင်ညွတ်ကာ ရုဒေါထွက်ရန် ဘေးတွင် ရပ်နေလိုက်လေ၏။ သည်အချိန်တွင် လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး လူပေါင်းမြောက်များစွာနှင့် မြည့်နှက်လျက်ရှိ၍ ကောင်းချီးဩဘာပေးသည် အသံများသည် များမြောက်လှစွာသော ပါးစပ်အပေါင်းမှ ထွက်ပေါ်လာရာ ပဲ့တင်ထပ်သွားပါတော့သည်။ ဦးထုပ်များ လက်ကိုင်ပဝါများကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အောင်မြင်မှုကို သစ္စာမူကြကုန်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသည်ဟူသော သတင်းသည် တစ်မြို့လုံးယုံ့နှံ့သွားရာ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောင်းချီးပေးရန် ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။

သူတို့သည် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ ပက်လက်ရထားကြီးတစ်စီးကို အရယူလာကြပြီးလျှင် တပ်ထားသောမြင်းများကို ဖြုတ်လွှတ်လိုက်ကြကာ အိမ်ပေါက်ဝနေရှေ့တွင် ရထားကို အသင့်ရပ်ထားကြလေသည်။ ရုဒေါသည် အပေါက်ဝတွင် ခေတ္တမျှရပ်ကာ ဦးထုပ်ကို တစ်ခါနှစ်ခါ မြှောက်ပြနေရလေသည်။ သူ့လက်များ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ရသည့်ပြင် သူ့မျက်နှာထားသည်လည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ဘာနှင့်စတိန်လည်း အစီအစဉ် ပြုသော အားဖြင့် ဦးထုပ်များကိုချွတ်လျက် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီးလျှင် နောက်ခံတွင် ဝင်ထိုင်ကြပါသည်။ ပရိသတ်လူထုကြီးမှာလည်း ပျားအုံမှ ပျားတွေ့ကဲ့သို့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ရထားသည် အချို့လူများကို နင်းကြိုမသွားဘဲ ထွက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။ သို့သော် ဘီးများသည် ရွှေလျားလည်ပတ်လာကာ လူအများသည် ကျွန်တော်တို့အား တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူသွားကြလေသည်။ ရုဒေါသည် သူ၏ဦးထုပ်ကို မကြာခဏမြှောက်ကာ ဝဲယာသို့ တစ်လှည့်စီ ဦးညွတ်ရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။

မကြာမီ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို မြင်ရပါတော့သည်။ သည်နေရာတွင်လည်း တလွပ်လွပ် တရွှေ့ဖြစ်နေကြလေသည်။ ဆင်ဝင်နားတွင် ရပ်ထားသည့် တရားဝန်ကြီး၏ ရထားကိုလည်း မြင်ရပါသည်။ ရထားကိုဆွဲလာသည့် လူအများသည် အပေါက်ဝကြီးသို့ရောက်အောင် ဖြည်းဖြည်းဆောင်သွားကြလေသည်။ လေကားထစ်များပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် တရားဝန်ကြီး ဟယ်လဆင်သည် ရထားဆီသို့ ပြေးဆင်းလာပြီးလျှင် ဝမ်းသာအားရ ခရီးဦးကြိုဆိုလေရာ လူအုပ်ကြီး၏ ကောင်းချီးဩဘာပေးသံကြီးသည် ဆူညံသွားပြန်လေ၏။

သို့သော် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားခြင်းသည် တခဏမျှသာဖြစ်၍ နားကွဲလုမတတ် စူးရှသော ဩဘာသံကြီးသည် တဖန် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရုဒေါကိုကြည့်လျက်ရှိရာ သူ၏ဦးခေါင်းသည် ရုတ်တရက် ချာကနဲ လှည့်လိုက်ပြီးသည့်နောက် သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း အရောင်ရွန်းရွန်း တောက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့မျက်လုံးသွားရာသို့ လိုက်ကြည့်မိရာ ကျယ်ပြန့်သည့် ကျောက်ဖြူလေကားထစ်ကြီး၏ထိပ်တွင် ကျောက်ဖြူလှိုပင် ဖြူရော်နေသည့် မိဖုရားကလေးသည် ရုဒေါရှိရာသို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းကာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ လူအများအား နောက်ဆုံး အဖြစ်ဖြင့် လက်နှင့်နဖူးကိုထိကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ရုဒေါသည် လေကား

ထစ်များမှ ထက်လာကာ မိဖုရားကလေးရပ်နေသည့် အမြင့်ဆုံးထစ်၏ အောက်တွင်ထစ်တွင် ခူးထောက် ကာ မိဖုရားကလေး၏လက်ကို နမ်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အနားတွင်ရှိနေရာ သူသည် မိဖုရားကလေး၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်ရင်း “ကိစ္စအားလုံးအေးပါပြီ၊ သူ့လဲ သေပြီ၊ စာကိုလဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရပါသည်။

မိဖုရားကလေးသည် သူ့လက်နှင့် ဖေးမ၍ထစေကာ ရုဒေါ၏ လက်မောင်းအတွင်းသို့ သူ့လက်မောင်းကို လျှိုသွင်းလိုက်ပြီးလျှင် စတင်ဆောတစ်မြို့လုံးကို မျက်နှာမူလျက် နှစ်ဦးသားယှဉ်၍ ခေတ္တမျှ ရပ်နေကြလေ၏။

ကောင်းချီးဩဘာပေးကြသည့် အသံကြီးသည် တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ ဘာနှင့်စတိန်ကလေးသည် နတ်ပူးသကဲ့သို့ ဦးထုပ်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက် “ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘုရားသခင် မပါစေ” ဟု ဟစ်ကြွေးလေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း သူ့အော်သည့်အတိုင်း ပင် အသံကုန်လိုက်၍ အော်ကြလေ၏။ သည်အတိုင်းပင် ထိုနေ့ညနေစောင်းတွင် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မစွေ စတင်ဆော လူထုကြီး၏ရှေ့တွင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအား ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် အားရဝမ်းသာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ ပွင့်လင်းလျက်ရှိသော အခန်းကလေးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ချည်း ရောက်နေသည့် အချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီး၏ ရယ်မောသံ၊ ကောင်းချီးပေးသံများကို ကြားနေကြရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် ရုဒေါက ခေါ်ငင်သောကြောင့် အနီးတွင် ရှိနေကြပါသည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် အပေါက်ဝကိုစောင့်ရန် တာဝန်ကို ယူနေရလေပြီ။ ညနေစောင်းအချိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားပြီးနောက် မှောင်စပျိုးလာလေ၏။ ရုဒေါသည် အိမ်ကလေး၏ အောက်ဆုံးထပ်တွင် ဟင်တလောမြို့စား ရုပ်တံနှင့် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ဖြတ်ရသည့်အကြောင်းကို ကြားဝါသည်သဘော မသက်ရောက်အောင် ထိန်း၍ ပြောဆိုနေလေသည်။

“ဖရစ်... တော်တော်လေးမှောင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော်တို့ သွားမှပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာနှင့်စတိန် လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား နေရစ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ရုဒေါက ကျွန်တော်ကို တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ... ”
 “တဲနန်းကလေးကိုပေါ့၊ ဆက်နဲ့တွေ့ပြီး သူနဲ့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဦးမှပဲ”
 “မိဖုရားကလေးအတွက်ကော”

ကျွန်တော်သည် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သော်လည်း မိဖုရားကလေးသည် ကြားသွားလေ၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာလေ၏။

“မသွားပါနဲ့ ရုဒေါရယ်၊ နှမတော်လေး စိတ်မတင်းနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြောလေသည်။ သည်လိုပြောလိုက်သောအခါ ရုဒေါသည် ကျွန်တော်ကို တစ်ဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူသည် မိဖုရားကလေးကို မကြည့်ပါ။ သူ၏နှုတ်ခမ်းများသည် လင်းတင်းစေလျက်

သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရော်၍ ချုံးကျနေလေသည်။ အပြင်ဘက်ကမူ စိတ်အားတက်ကြွကာ ရွှင်မြူးနေသည့် လူအများ၏ ဩဘာသံများကို ကြားနေရတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသည့် အတွင်းဆောင်မှာကား ချုပ်တည်းထားရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မိဖုရားကလေး၏ ရှိုက်သံသာလျှင် ထွက်ပေါ်နေပါသည်။ ရှုဒေါ့သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် မျက်လုံး အစုံဖြင့် ညဉ့်ကို ဖောက်ထွင်းကြည့်နေလေ၏။

မိဖုရားကလေးသည် ဦးခေါင်းကိုထောင်ကာ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လေသည်။
“နမတော်ရဲ့အသည်းကို ခွဲတော့မလား မောင်တော်” ဟု ပြောရှာလေသည်။

၄၁။ မေတ္တာနှင့်ဂုဏ်

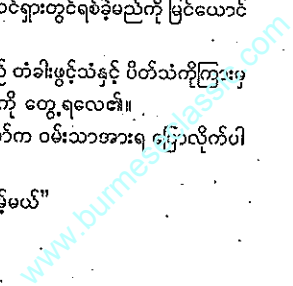
ဟင်တလောမြို့စား ရုပ်တံကား သေဆုံးလေပြီ။ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရသော ကိစ္စအဝဝကို စဉ်းစားမိရာက သည်အကြောင်းကို သတိရသောအခါ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ပေါ့သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ သည်ကိစ္စသည် အလွန်ကြီးကျယ်သည့် အဖြစ် အပျက်တစ်ခု ဖြစ်နေလေရာ သူ တကယ်ပင် ကိစ္စတုံးသွားတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်တည်းပင် နန်းတော်ကြီးကို ဝိုင်းအံ့နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးကို ရပ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ရှုဒေါ့သည် မိဖုရားကလေးနှင့် အတူရှိနေ၍ ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် အနားယူလျက်ရှိနေပါသည်။ ဘာနှင်စတိန်သည် ညနေစာ စားနေလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ လုံးဝစားချင်စိတ်မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ယခုဖြစ်ပျက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့ တတွေ၏ အခြေအနေကို ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားနေမိပါသည်။ အခက်အခဲပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ရစ်ပတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်ကို သိရလေသည်။ ထိုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် ကျွန်တော် မစွမ်းနိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏စိတ်ဆန္ဒ မည်ကဲ့သို့ရှိနေသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိပါသည်။ မစ္စတာရက်ဇင်းအေးကို ဘုရင်ဖြစ်စေလိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုသည် အဝေးသို့ ရောက်သွားလေရာ နောင် အနာဂတ်အခါတွင် မြင့်မြတ်သော ဘုရင်တစ်ပါး၏ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများသည် သမိုင်းတွင် ထင်ရှားတွင်ရစ်ခဲ့မည်ကို မြင်ယောင်နေပါမိတော့သည်။

သည်လို ငေးရင်းတွေးရင်း ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေစဉ် တံခါးဖွင့်သံနှင့် ပိတ်သံကြားမှ သတိရလာပါသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိဖုရားကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

“သူ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ပါလိမ့်မယ်” ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မသိမ်းပိုက်ဘူး၊ သူ ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ထားသမျှတို့သည် အစိတ်စိတ်အခြားခြား ဖျက်စီးကြေမှုကုန် ပြု ဖြစ်သောကြောင့်၊ အံ့အားကြီးသင့်၍ စိတ်ထိခိုက်သွားသော်လည်း စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ မိဖုရားကလေး၏လက်ကို ဖမ်းယူ၍ ဖျစ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“သူ့ကို ဘုရင်ဖြစ်စေချင်သလားဟင် . . .”

“တကယ်ကို ဖြစ်စေချင်ပါတယ် အရှင်မ”

“သူက လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး ဖရစ်ရယ်၊ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အရှင်မလဲ သူ့ကိုနန်းအပ်ဖို့ စိတ်မရဲလှဘူး”

“သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားနိုင်ပါ့မလဲ” ကျွန်တော်က မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

မိဖုရားကလေးသည် အဖြေမပေးတော့ချေ။ ခဏကြာသောအခါ တံခါးပွင့်လာ၍ ရုဒေါ့ဝင်လာပြီး ဘာနှင့်စတိန်လည်း သူ့နောက်မှ ပါလာလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခရီးထွက်တော့မည်ဟန်နှင့် မြင်းစီးခြေနင်းများကို စီးထားကြ၍၊ ခြံထည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာထားကဲ့သို့ပင် ဘာနှင့်စတိန်၏ မျက်နှာတွင်လည်း မကြေမချမ်းသော အမူအရာကို ဆောင်နေလေသည်။ ရုဒေါ့အဖို့တော့ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ပျော်ရွှင်နေပုံပင် ရပါသေးသည်။ သူသည် မိဖုရားကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ခဏနေရင် မြင်းများ အဆင်သင့်ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု သိမ်မွေ့စွာပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ သိသလား ဖရစ်” ဟု မေးပါသည်။

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ” ကျွန်တော်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပင် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု သူက ဝမ်းနည်းတစ်ဝက် ဝမ်းသာတစ်ဝက်နှင့် ပြောင်လောင်သလို ထပ်ဆင့်ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘာနှင့်စတိန် နှစ်ယောက်ကြားတွင်လာ၍ သူ၏လက်မောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ လက်မောင်းတွင်းသို့ လျှိုသွင်းကာ “သိပ်ဆိုးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါ။ မစဉ်းမစား ထင်တာကို အရမ်းလုပ်ချင်တဲ့ လူဆိုးနှစ်ယောက်ပါ။ အခု ကျုပ်ကို သူတို့ခိုင်းလို့မရတာနဲ့ စိတ်ဆိုးနေကြပြန်ပြီ” ဟု ပြောလေသည်။

သူ့ကို အဖြေမပေးနိုင်ပါ။ သူ့ကို မြင်နေရလေလေ သူ့အသံကို ကြားနေရလေလေ ကျွန်တော်သည် ပို၍ပို၍ ဝမ်းနည်းလာလေလေ ဖြစ်လာရာ၊ သူသည် ကြာရှည်စွာ ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် စကားစပြောလေ၏။

“ကဲ အစီအစဉ်က ဒီလို၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာနှင့်စတိန်ဟာ တဲနန်းကလေးကို သွားကြမယ်၊ လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်သွားမယ်၊ ကျုပ်ထွက်သွားတာကို သိကြရအောင် လူတွေကြားထဲဖြတ်ပြီး မြင်းနဲစီးထွက်သွားမယ်၊ ဟိုကို မလင်းခင် အစောကြီး ရောက်သွားမှာပါ။ ဟယ် ဘာသံပါလိမ့်မလဲ”

နန်းတော်အပြင်တွင် ရှိနေကြသေးသော လူအများ၏ ဟံစ်ကြွေးသံကို ကြားရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားကာ မှုန်တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသော မာကျောသည့်အသံကို ကြားရလေ၏။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ ဟကောင်တွေ၊ လမ်းဖယ်ကြစမ်းပါဟ”

ကျွန်တော်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဆက်ကြီးပဲ၊ လူအုပ်ထဲမှာ အရမ်းစီးဝင်လာတာပဲ၊ နောက်က ခင်ဗျာတပည့်လဲ ပါလာတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စိတ်ရှုပ်လျက် စောင့်နေရသည့် မိနစ်အနည်းငယ်သည် အလွန်ကြာလေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ခုတည်းကိုသာ စဉ်းစားနေကြသည်။ အလွန်အရေးကြီးသည့် လျှို့ဝှက်သောကိစ္စကို စောင့်ရှောက်နေရရာမှ သူတို့သည် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ထွက်ခွာလာကြပါသနည်း။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဘုရင်၏အလောင်းကို အခြားသူများ တွေ့သွားကြပြီထင်သည်။

ထို့နောက် တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် တပည့်တစ်ယောက်က ဇင်းခါးရဲမင်းကြီး ရောက်လာသည်အကြောင်းကို ကြေငြာလေသည်။ ဆက်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေ့ဖုန်တွေနှင့် ပေကုံ့နေလေသည်။ သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည့်ရိုမ်းလည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် မြင်းများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခုန်းစိုင်းလာကြဟန် တူပါသည်။ ဆက်သည် ရုဒေါ့ရှိသည့်နေရာသို့ တိုက်ရိုက်လျှောက်လာလေသည်။

“ဟိုလူသေပြီလား . . .” ဟု စကားချိုးပင်မသုံးတော့ဘဲ လိုရင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရုပ်တဲသေပါပြီ၊ ကျွန်တော် သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“စာကော . . .”

“ကျွန်တော် မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ . . .”

ဆက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ကာ လက်အိတ်များကို ချွတ်နေလေ၏။

“ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီနေ့ စတင်ဆော့မယ် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းစုံကို ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်တို့က လိုရင်းကိုချုံး၍ သွက်သွက်ကြီး ပြောပြကြလေသည်။ သူသည် သဘောတူသည် မဟူသည်ကို အနည်းငယ်မျှသာ ဝင်ပြောရင်း နားထောင်နေလေသည်။ သူသည် ပြောစရာ သတင်းထူးတစ်ခုကို မပြောသေးဘဲ ရှိနေသေးသည့် အမူအရာကို ဆောင်နေလေသည်။

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးသောအခါ ရုဒေါ့သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

“ခင်ဗျာကိစ္စကြီးကော လုံခြုံရဲ့လား . . .” ဟု မေးလေသည်။

“အင်း . . . လုံခြုံပါတယ်၊ ဘုရင်ကလေး နတ်ရွာစံတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး” ဟု ဆက်ကြီးက ဖြေလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီကို ဘာကိစ္စလာတာလဲ . . .”

“မောင်ရင်အစီအစဉ်ကို အယင်ကြားချင်တယ်၊ ဘုရင်ကလေးဟာ မနေ့ညကတည်းက တဲနန်းကလေးမှာ နတ်ရွာစံနေတဲ့ဟာ၊ ဒီမြို့ထဲမှာ ရှင်ဘုရင် ဒီကနေ့ရောက်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ . . .”

ရုဒေါ့က အဖြေမပေးမည်ကို နားထောင်ရအောင် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အနီးသို့ တိုးသွားကြလေ၏။ ဆက်တစ်ဦးသာလျှင် ကုလားထိုင်ကို ခိုထိုင်နေပါသည်။ မိဖုရားသည်လည်း

သူ့နေရာတွင် သူပြန်ထိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ပြောနေသည့် စကားများကို သတိမူဟန်မတူပါ။

“တစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော် ဒီကထွက်သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု စပြောလေသည်။

“ဒီလိုသွားချင်ရင်တော့ အလွယ်ကလေးပေါ့” ဆက်က.ဝင်ထောက်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာဆက်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်စမ်းပါ။ နက်ဖြန်က မနက်စောစောဆိုရင် ဘာနဲ့ ခက်စိန်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် တံနန်းကို ရောက်နေကြရမယ်”

“အင်း... ဒီလိုလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဒီနေ့ မြင်းအတော်စီးခဲ့လို့ ဖားနေပေမယ့် မြစ်ခိုင်ပါတယ်”

ရုဒေါသည် ဆက်၏ မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောမယ်... ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သူ့အမဲလိုက်တံနန်းကို မနက်စောစောရောက်ရော့... ဟုတ်ပလား”

“ခင်ဗျားပြောတာ နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ”

“ကဲ- နောက်တော့ ဟိုမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ဆက်၊ ဘုရင်ဟာ မတော်တဆ သူ့သေနတ်နဲ့ သူ့ကိုမှန်တယ်လို့ လုပ်မလား”

“အင်း... တစ်ခါတလေ ဒီလိုလည်း ဖြစ်တတ်တာမျိုးပဲ”

“ဒါမှမဟုတ်လဲ သူ့ရဲ့သူ့စွာရှိလှတဲ့ တပည့်ဟတ်ဘတ်ရဲ့ သေနတ်နဲ့ မတော်တဆ ထိမှန်တယ်လို့ ပြောမလား... ပြီးတော့ ဟတ်ဘတ်ကလဲ သူ့အရှင် ခုလို သူ့ကြောင့်သေသွားလို့ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်လိုက်ရောလား...”

“အတော်တော့ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်သတ်တဲ့အခါ ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာ ဆရာဝန်တွေသိတာပေါ့”

“ရဲမင်းကြီးခင်ဗျား၊ ဆရာဝန်တွေကို လာဘ်ထိုးရင် ရနိုင်ပါတယ်”

“အင်း... အစီအစဉ် နှစ်ခုစလုံးဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က နောက်အစီအစဉ် အတိုင်း လိုက်ကြပြီဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ နက်ဖြန်ခါ နေ့လယ်ဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ နတ်ရွာစံတော်မူပြီဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ရုရီတေးနီးယားတစ်နိုင်ငံလုံး နှံ့သွားမှာပေါ့”

“ဒီကိစ္စအတွက် တကယ် ပူဆွေးစရာကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော်လည်း နယ်စပ်ကိုကျော်မိပြီးလို့ ဟိုဘက် အေးအေးဆေးဆေး ရောက်သွားပြီပေါ့ဗျာ”

“ဪ... မောင်ရင်ကတော့ အေးဆေးလို့ပေါ့နော်”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ နက်ဖြန် ညနေစောင်းကျတော့ ဘာနဲ့ခက်နဲ့ ခင်ဗျားက ဘုရင်အလောင်းကိုယူပြီး စထရဲဆော့ကို ပြန်လာကြရလိမ့်မယ်”

“အစီအစဉ်ကလေးကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် တစ်နေရာက ဟာသွားတယ်၊ အလောင်းမရှိတော့ဘူး” ဟု သူ၏ ပြောနေကျအသံထက်ပင် မာကျောသောအသံနှင့် ပြောလေသည်။

မစ္စတာရက်ဇင်းအေးသည် အတော်ပင် မျက်နှာထားပျက်သွားကာ ရှေ့သို့တိုးလာ၍ ဆက်၏လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။

“အလောင်းမရှိတော့ဘူး၊ ဟင်... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဟု ဟစ်လိုက်လေသည်။

ဆက်သည် ဂျိမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြန်ကာ၊ ကျက်ထားသည့် စာပို့ဒ်တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုသကဲ့သို့ သံမှန်ကြီးနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေလေ၏။

“ဟို သနားစရာကောင်းတဲ့ ဟတ်ဘတ်ဟာ ထင်းတွေ ရေနံဆီတွေထားတဲ့နေရာမှာ သတိမေ့ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းထားခဲ့တယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ညနေစောင်း ခြောက်နာရီထိုးလောက် ကျတော့ ထင်းစားပြီး ခဏအိပ်နေကြတယ်၊ ခုနှစ်နာရီလောက်မယ် ဂျိမ်းဟာ ကျုပ်ဆီပြေးလာပြီး နိုးတော့တာပဲ၊ ကျုပ်အခန်းတစ်ခုလုံးလဲ မီးခိုးတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်၊ တံနန်းကလေးကို မီးလောင်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ အိပ်ရာထဲက ထပြေးတာပေါ့၊ မီးကလဲ တဲတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့အပြား ကူးစက်နေတော့ မငြိမ်းနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့တော့ တစ်ခု သတိရလာတယ်” သူသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး ဂျိမ်းကိုကြည့်လေသည်။

“ကျုပ်တို့အဖော်တွေကို ကယ်ဖို့ သတိရလာတယ်” ဟု ဂျိမ်းက တည်တည်ကြီးဝင်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဆက်ကြီးက ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ သူ့ရှိတဲ့ အခန်းပေါက်ကို ပြေးသွားကြပြီး ကျုပ်က တံခါးကို အတင်းဖွင့်ပြီး အထဲဝင်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထဲရောက်ရင်တော့ သေမှာအမှန်ပဲ၊ ဂျိမ်းလဲ ဝင်စမ်းသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဝင်နိုင်ဘူး၊ နောက်ဆုတ်လာရတယ်၊ ကျုပ် အတင်းဝင်ပြန်တော့လည်း ဂျိမ်းက နောက်ကဆွဲထားတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ကိုယ်ကို ကျုပ်တို့ပဲ အလွတ်ရုန်းပြီး ဖွင့်နေတဲ့ အပေါက်ရောက်အောင် ပြေးရတာပေါ့၊ တံနန်းတစ်ခုလုံး မီးလုံးကြီးတွေနဲ့ အုပ်နေတာပဲ၊ ဂျိမ်းလည်း အကူအညီများရမလားလို့ ထွက်သွားပြီး မီးသွေးဖုတ်တဲ့လူတွေကို တွေ့တာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ မီးငြိမ်းသွားတော့မှ မီးလောင်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံနေရာကို ကပ်ကြည့်နိုင်တော့တာပေါ့၊ အကုန်လုံး ပြာကျနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်”

သူ့အသံကိုနိမ့်ပြီးလျှင် ဆက်လက်ပြောပြနေလေသည်။

“တောလိုက်ခွေးကြီး ဘောရစ်လို့ထင်ရတဲ့ အလောင်းတစ်ခုကို တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာတော့ အရည်ပျော်နေတဲ့ အမဲလိုက်ရင်းမှတ်တဲ့ ဆိတ်ချိုနားက မီးသွေးတုံး ဖြစ်နေတဲ့ အလောင်းတစ်ခုကိုတွေ့ရတော့ ဟတ်ဘတ်ပဲဆိုတာ သိရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အခြား အလောင်းတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်၊ အားလုံးရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ပြီး မမှတ်မိနိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လဲမြင်တယ်၊ မီးသွေးဖုတ်သမားတွေလဲ မြင်တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ ဂျိမ်းပဲသိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မြင်းတွေကိုစီးပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သံတော်ဦးတင်ဖို့ လာကြတာပါပဲ”

ဆက်သည် သူ၏သင်ခန်းစာကို သို့မဟုတ် ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ရာ မိဖုရားကလေး၏ နှိုက်သံသည် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးများနှင့် ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။ တာနင်စတီနှင့် ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသည့်ဇာတ်လမ်းကို ကြားပြီး နောက် တကယ်ပဲလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြောင်နေသလားဟုပင် အသေအချာ မခွဲခြားနိုင်ကြဘဲ ဆက်ကြီးကိုသာ မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေကြပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် သူ၏ အင်္ကျီစုံကိုဆွဲကာ ရယ်ရတော့မလို သက်ပြင်းမှတ်ထုတ်ရတော့မလိုဖြစ်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုအလောင်းတစ်လောင်းက ဘယ်သူ့အလောင်းလဲ... ရဲမင်းကြီး”

ဆက်သည် သူ၏ စူးရှသေးငယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အဆွေတော်တစ်ဦးလေ။ သူဟာ သူ့စာပညာရှိမိန်းနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် ပြန်အလာကို စောင့်နေကြတာပေါ့။ သူ့စာပညာရှိမိန်းကတော့ ဒီသတင်းကို မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေကိုပြောပြဖို့ အင်္ဂလန်ကိုထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

သည်လောက် ပြောလိုက်လျှင်ပင် သူတို့ဆင်ထားသည့် နိုးရိုးလုပ်ငတ်သည် ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်လာလေ၏။ ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးသည် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့်ပြင် သူ၏အလောင်းသည်လည်း မီးသွေးတိုးဖြစ်အောင် မီးလောင်သွား၍၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ကား သက်တော်ရှည်လျက် စထရဲဆော့မြို့တော်တွင် ထီးနန်းကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လျက် ရှိလေပြီ။ သည်အကြံအစည်အတိုင်းပင် တဲနန်းတွင် ပျင်းစရာကောင်းလှသည့် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေရန် လိုမီးပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ကြီးက ကာယကံမြောက် ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် တို့တောင်းပြတ်သားသော အသံနှင့် ပြောလေ၏။

“ဒါ အားလုံး လိမ်တာကြီးပဲ ဆက်” သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးများသည် ရွံရှာသကဲ့သို့ တောက်ကွေးသွားလေသည်။

“မလိမ်ပါဘူး၊ ကဲနန်းကလေးရော၊ အလောင်းတွေရော မီးလောင်ကုန်ပါပြီ၊ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ တောင်သူလယ်သမား ငါးဆယ်လောက်လဲ မီးလောင်တာကို သိပါတယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းကိုလဲ ဘုရင့်အလောင်းရယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ အင်း . . . ကျန်တဲ့အဖြစ်အပျက်ကတော့ လိမ်တာပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအထဲမှာ မှန်တာတွေလဲ ပါနေတော့ လုံလောက်နေပြီ ထင်တာပါပဲ” ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရန်သူကြည့် ကြည့်နေကြလေသည်။ ရုဒေါ့သည် ဆက်နှင့် သူ့တူပည့် ဖန်တီးခဲ့သည့် ကြီးကျယ်ရဲတင်းလှသည့် ပရိယာယ်ကို ကောင်းစွာ သိသွားလေသည်။ ယခုအခါတွင် ဘုရင်၏အလောင်းကို စထရဲဆော့ကို ယူလာရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ပြင်လည်း တဲနန်းကလေးတွင် မီးလောင်သေဆုံးရသူမှာ ဘုရင်ပါပဲဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန်လည်း အထက်ပါကိစ္စကဲ့သို့ပင် ခဲယဉ်းနေပါပြီ။ ဤနည်းအတိုင်းပင် ဆက်သည် ရုဒေါ့အား အကျပ်ကိုင်ထားလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရုဒေါ့ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိဖုရားကလေး၏ ရှေ့တော်မှ ထွက်ခွာသွား၍ အသေအကြေ ရန်ခိုက်ခေါ်သ ဖြစ်ကြတော့မည်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။ မကြာခင် ရုဒေါ့သည် မိမိစိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျွန်တော်ကို လူဆိုးလူညစ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာပဲ။ ဟောဒီက ဖရစ်နဲ့ ဘာနင်စတီနီကလဲ တိုက်တွန်းနေတယ်။ ခင်ဗျား ဆက်ကြီးကလဲ အကျပ်ကိုင်တယ်။ ကျွန်တော် သိရသလောက်ဆိုရင် ရှိမိလဲ ဒီအကြံအစည်ထဲ ပါနေပြီ” ဟု ရုဒေါ့သည် အေးအေးပင် ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ကစပြီး အကြံပေးတာပါခင်ဗျာ” ရှိမိကလည်း အေးအေးပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အားလုံး အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်

လို့ မရပါဘူး၊ ဒီကိစ္စထဲက အလွတ်ရုန်းဖို့တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီနည်းကိုပဲ ကျုပ်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော်တို့အထဲက မည်သူကမျှ စကားမပြောဘဲ၊ သူ ဆက်လက်ပြောမည်ကိုသာ စောင့်၍ နားထောင်နေကြလေသည်။

“မိဖုရားကလေးရဲ့ စာနဲ့ပတ်သတ်လို့တော့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ရှင်ဘုရင်မဟုတ်ဘူး။ ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးဆိုတဲ့ လူပဲဆိုတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်။ ခဏ ဘုရင်ဟန်ဆောင်ရတာလဲ မိဖုရားရဲ့အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ပြီး ဟင်တလေမြို့စား ရုပ်တံကို အပြစ်ပေးဖို့သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြမယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်ပြီ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို အမိဖမ်းထားတဲ့ ဆက်ရဲ့ညွှတ်ကွင်းက လွတ်နိုင်ပါပြီ”

သူသည် အေးဆေးစွာ တည်တည်ကြီးပြောလေရာ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် ကောက်ကွေ့သွားပြီးလျှင် နဖူးတွင် ခွေးများစွိုလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သည်တော့မှပင် သူသည် ရုတ်တရက် လျှင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်သောကများကို ခံစားရရှာ၍ လောကီအာရုံတို့ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ယိမ်းယိုင်မသွားအောင် စိတ်ချတံခွံ၍ အဘယ်မျှ ခုခံတိုက်ထုတ်လိုက်ရသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဆီသို့သွားကာ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သည်အပြုအမူကလေးသည် သူ့စိတ်ကို ပျော့ပျောင်းသွားစေဟန် တူပါသည်။

“ဆက် . . . ဆက် . . . ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို လူဆိုးသူနိုးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ ဆက်သည်ကား စိတ်သိမ်မွေ့နူးညံ့လာခြင်း မရှိပါ။ သူသည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ရုဒေါ့ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မိဖုရားကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင့်ကို ကျုပ်က လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်တဲ့။ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့အားလုံး အမှုတော်ထမ်းနေကြတဲ့ မိဖုရားကလေးကိုတော့ကော မောင်ရင့်က ဘာဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သလဲဟင်။ စထရဲဆော့တစ်မြို့လုံးရှေ့မှာ မောင်ရင့်ကို သူခင်ပွန်းတော်အဖြစ်နဲ့ ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့တာတွေ ကျုပ်မကြားသေးဘူးများ ထင်နေသလားဟင်။ သူခင်ပွန်းတော်ကို သူ မမှတ်မိဘူးဆိုတာ လူတွေက ယုံကြည်မတဲ့လား၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အားလုံးလဲ မောင်ရင့်မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ဟာ မိဖုရားကလေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြသလို မောင်အတွက်လဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဖရစ်၊ ဘာနင်စတီနီနဲ့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်လေ။ တကယ်လို့ မောင်ရင့်က အမှန်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရင့်သစ္စာတော်ကို စောင့်တယ်လို့ ဘယ်သူက ယုံတော့မလဲ။ ဘုရင့်ကို လှည့်စားတတ်တဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ကျုပ်တို့အားလုံးပါတယ်လို့ မထင်ကြပေဘူးလား၊ ဘုရင့်ကို သတ်ပစ်ကြတယ်လို့တောင် မထင်နိုင်ဘူးလား။”

သည်အတိုင်းကြီးသည် သည်လောက် စိတ်ဓာတ်ထိခိုက်နေသည်ကို တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘာနင်စတီနီတို့၏ စိတ်ဓာတ်များကိုလည်း ဆွဲဆောင်သွားပါပြီ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ထားပြောင်းရန် လွယ်ကူသူများဖြစ်သည်ကို သိလာပါသည်။ သူ၏ တက်ကြွဖွယ်ကောင်းသော တောင်းပန်ချက်တို့သည် ကျွန်-

တော်တို့အဖို့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားမိသည်။ မိဖုရားကလေးတွင် ကျရောက်မည့် အန္တရာယ်မှာ တကယ်ပင်အမှန်ဖြစ်၍ ကြီးကျယ်လှပါသည်။

ထို့နောက် ဆက်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာထား ပြောင်းသွားလေသည်။ သူသည် ရှဒေါလက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် တိုးတိုးကလေး ပြောပြန်လေ၏။

“လူကလေးရယ်... မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနဲ့တော့ကွယ်၊ မောင်ရင်အတွင်းစိတ်ကို ဝေဖာ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံပြီ၊ သူ့နေရာ လစ်လပ်နေတယ်၊ အဲဒီနေရာကို မောင်ရင်ယူဖို့ ဘုရားသခင်က မောင်ရင်ကို လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ရင် တခြားဘာလုပ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ၊ ကဲ... လူကလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့ကို မေတ္တာထားပြီး အရှင်မရဲ့ ဂုဏ်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့အနေနဲ့ လက်ခံပါကွယ်”

မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏ စိတ်တွင်း၌ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုတော့ မသိပါ။ သူ့မျက်နှာသည် မလှုပ်မရှားဘဲ တည်ငြိမ်နေလေသည်။ ဆက် စကားဆုံးသွားသောအခါ သူသည် မည်သို့သော လက္ခဏာကိုမှ မပြဘဲ၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်သကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ကြီးပင် အကြာကြီး ရပ်နေလေသည်။ ထိုနောက် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာညှိလျက် မိဖုရားကလေး၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မိဖုရားကလေးကလည်း ခဏမျှ သူကြည့်သလို ပြန်ကြည့်နေပြီးနောက် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ ရှဒေါ၏ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလျက် ငိုကြွေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ နှမနှမတို့ကို ဝမ်းနည်းစွာ မောင်တော်ရယ်”

“နှမတော်လဲ မောင်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေပါပြီလားကွယ်၊ မောင်မိဖုရားကြီးရယ်” သူသည် တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

၄၂။ ကံတရား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်

ဆက်၊ ဘာနင်စတိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားသည် ထိုနေ့ညအဖို့ အရူးတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်နေကြလေသည်။ ဆက်ကြီးသည် အမဲလိုက်တံနန်းကလေးကို မီးသင့်လောင်ရသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာတမ်းတစ်စောင် ရေးသားရင်း အလုပ်များလျက် ရှိလေသည်။ ထိုစာတမ်းထဲတွင် ရှဒေါရက်ဇင်းဒေးသည် သူ့တပည့်ရှိမီးနှင့်အတူ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တွေ့ဆုံရန် အဘယ်ပုံရောက်ရှိလာ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် မြို့တော်သို့ ထွက်ခွာသွားရသောကြောင့် ပြန်အလာကို စောင့်စားလျက်ရှိစဉ် ဤကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားသည့် အကြောင်းများကို ဖော်ပြထားကာ သတင်းစဉ်များကို ပေးပို့ရန် ဖြစ်လေသည်။ အခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင်ကား ဟင်တဇောမြို့စားရုပ်တံက ဘုရင်၏အသက်ကို လုပ်ကြံပုံနှင့် ဘုရင်ကလေးကလည်း သူ့ရသတ္တိနှင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရုံပဲများ ပါဝင်သည့် ဇာတ်လမ်းကို ရေးသားနေလေ၏။

သို့သော် ရှဒေါတား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ ဆက်ကြီး၏ တောင်းပန်ခြင်းနှင့် မိဖုရားကလေး အသနားခံကာ ငိုကြွေးခြင်းတို့သည် သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသော်လည်း လုံးလုံးကြီး ယိမ်းယိုင်မသွားစေသေးပါ။ သူသည် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်လာသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အရူးမပေးသေးပါ။ ယခင်က ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် ဘုရင်ယောင် ဆောင်ခဲ့ရသော်လည်း ယခု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးအတွက် ပြုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော အခါတွင်မူ ဘုရင်ဟန်ဆောင်နေလိုစိတ် မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေအများအပေါ်တွင် ထားရှိသည့် မေတ္တာစိတ်နှင့် မိဖုရားကလေး၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို စောင့်ထိန်းရန်ဟူသော အကြောင်းများ ပေါင်းစပ်လျက် တွန်းထိုးပေးလိုက်မှသာ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသော သူ့စိတ်ဓာတ်သည် လှုပ်ရှားလာပါတော့သည်။ ထိုအခါမှသာ သူသည် ယိမ်းယိုင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လဲကျမလာသေးပါ။ သူ့ကို ဘုရင်ဟူ၍ ခေါ်ကြသောအချိန် ရင့်ညောင်းလာလေ သူ့အဖို့ ရှေ့တစ်သက်တာတွင် အခြားနာမည်ဖြင့် အခေါ်ခံရမှာ မင်္ဂလာလေလေ

ဖြစ်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်ကြီးသည် 'သူ့ဖန်တီးလိုသည့် ဇာတ်လမ်းကို ရေးသားလျက် အစီအစဉ်ကို ရေးဆွဲနေစဉ် ရှေ့အား မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေသော သူ့စိတ်နှင့်သူ စစ်ထိုးနေရန် လွတ်ထားလေ၏။

မိဖုရားကလေးသည်လည်း သည်ကိစ္စကို အပြီးသတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးမီ လဲလျောင်း၍ အနားယူရန် ကျွန်တော်တို့ ဖျောင်းဖျာပြောဆိုလိုက်ကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထံမှ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။

ရုဒေါသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ စိတ်သောကများကို ဖျောက်ဖျက်လျက် ငြိမ်သက်သာယာသော ညဉ့်၏အရသာကို ခံစားနေဟန်တူပါသည်။ လမ်းမပေါ်တွင်လည်း လမ်းသွားလမ်းလာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလေသည်။ လူသူကင်းရှင်းသည့် ပန်းဥယျာဉ်ပေါ်တွင် လမ်းသည် ထိန်ထိန်ကြီး လင်းနေလေသည်။

"ကျွန်တော်တော့ အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်ပြီး စဉ်းစားချင်သေးတယ်" သူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ဘာနှင့်စတိန်က သူ့နောက်မှလိုက်ရန် နေရာမှ ထလိုက်သည်တွင် "မလိုက်ပါနဲ့ တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်" ဟု ပြောလေသည်။

"အင်း... သွားလေ" ဟု ဆက်ကြီးသည် နာရီကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။ နာရီ၏လက်တံများသည် နှစ်နာရီထိုးခါနီးပြီဟူသော အချိန်ကို ပြနေလေသည်။

"အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါလူလေး၊ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါ" ဟု ဆက်ကြီးက ထပ်ပြောလိုက်လေ၏။

သူထွက်ခွာသွားပြီးနောက် စိမ်းကိန်းအမျိုးမျိုးထုတ်ကာ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စအဝဝကို စီစဉ်နေသည်နှင့် တစ်နာရီလောက်အချိန်သည် ကုန်လွန်သွားလေ၏။ ရုဒေါသည် ဆင်ဝင်ကလေးမှ ကျော်မသွားသေးပါ။ သူ၏အတွင်းစိတ်နှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်စစ်ဆင်ရန်အတွက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်ဟန်တူပါသည်။

အတန်ကြာသောအခါ တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် မိဖုရားကလေး ဝင်လာရာ ကျွန်တော်တို့တော့မှာ အံ့အားကြီး သင့်သွားကြပါသည်။ သူသည် ဝတ်ရုံအဖြူရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ပိုးကြီးကလေးနှင့် ခပ်လျော့လျော့ စည်းနှောင်ထားသော သူ့ဆံပင်များသည် ပန်းပေါ်တွင် ကျလျက်ရှိလေသည်။ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အတော်ပင် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်ဟု သိရသည့်ပြင် နှုတ်လည်းမဆက်၊ အခြားသူများကိုလည်း ဝရုမမူဘဲ ကျွန်တော်ဆီ သို့သာ အခန်းကိုဖြတ်၍ လျှောက်လာလေ၏။

"အိပ်မက်... ဖရစ်... အိပ်မက်... အခုတစ်ခါ မက်ပြန်ပြီ ခဏအိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ သူ့ကိုမြင်ရတယ် ဖရစ်ရဲ့ အခု ဖရစ်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရသလိုပဲ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကို မြင်ရတယ်။ လူတွေအားလုံးက သူ့ကို ကနေ့ခေါ်ကြသလိုပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သို့ပေမယ့် ကောင်းချီးဩဘာတော့ မပေးကြဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးဟာ ငြိမ်ပြီး သူ့ကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ကြည့်နေကြတယ်။ လူတွေအားလုံးက အသံအုပ်ကလေးနဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးပြောနေကြတော့ သူတို့စကားသံကို အရှင်မ မကြားရဘူး။ 'ဘုရင်မင်းမြတ် ဘုရင်မင်းမြတ်' ဆိုတဲ့ အသံကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မကြားရဘူး။ သူကတော့ အဲဒီအသံကိုတောင် ကြားဟန်မတူပါဘူး။ မလှုပ်မယှက်ကြီး အိပ်နေတာပဲ ဖရစ်-ဖရစ်ရယ်။ သူဟာ သေနေသလိုပါပဲ။ အခု သူ ဘယ်မလဲဟင်..."

"အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်လို့တဲ့ အရှင်မ... ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း သွားချင်သတဲ့ အခု ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်" ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

"ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဒါဖြင့် သူ့ကို လိုက်ရှာကြရအောင်၊ အိုဖရစ်ရယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဥယျာဉ်ထဲကို လမ်းလျှောက်ဖို့ လွတ်လိုက်ကြသကိုးကွယ်" သူသည် အော်ဟစ်ပြောဆိုလေသည်။

သူသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားရာ ဟယ်လဂါလည်းပါသွား၍ ကျွန်တော်တို့လည်း လေကားမှဆင်းကာ ပန်းဥယျာဉ်ကို စီး၍မြင်ရသော အခန်းငယ်ကလေးအတွင်းသို့ လိုက်သွားကြလေ၏။ အပြင်ဘက်တွင် လမ်းရောင်သည် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ခင်းထားသည့် လမ်းကလေးနှင့် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်ဝယ် ယိုစီးကျဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ပြတင်းပေါက်သို့ တိုက်ရိုက်သွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း လေသာပြတင်းကို တွန်းဖွင့်၍ သူ့ဘေးတွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ဆက်ကြီးလည်း အနီးသို့ရောက်လာကာ မိဖုရားကလေး၏ အနီးတစ်ဘက်တွင် ရပ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ဖုန်းနှင့် ကျန်လူများလည်း နောက်မှ ရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ ပခုံးကြားများမှ ကြည့်နေကြလေ၏။

မြင့်မားသော သစ်ပင်များ ပိုင်းရဲလျက်ရှိသည့် ကျယ်ပြန့်သော စကြွ၏တစ်ဘက်ရှိ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် လရောင်အောက်တွင် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည့် ရုဒေါရက်လင်းဒေးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

"ဟိုမှာပါအရှင်မ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး" ဟု ဆက်က ပြောလေသည်။

ရုဒေါသည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ကောင်းကင်ကို ခဏမျှ မော်ကြည့်ပြီးလျှင် သူနင်းထားသည့် မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့သော ခေါင်းရှုပ်စေသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သော သူ့ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို ဆက်ကနဲ့ မော့လိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ သူသည် ပြဿနာ၏အဖြေကို ရရှိသွားပြီ ဟု ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ကြပါပြီ။ သည်အချိန်မှာဆိုလျှင် သူသည် ဘုရင်သော်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝရမ်းပြေးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုက်သီးများပင် ထသွားလေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ ကပ်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ ဆက်ကြီး၏ မျက်နှာထားသည် သိချင်လောအားကြီးနေသည့်ပြင် နှုတ်ခမ်းမွှေးကို အားရပါးရကြီး တိုက်နေပါတော့သည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သိချင်လောကို မျိုးသိပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ဆက်ကြီးသည် မိဖုရားကလေးနှင့် ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီးနောက် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ခင်းထားသော လမ်းကလေးသို့ ဆင်းသွားပါတော့သည်။ သူသည် ရုဒေါဆီသို့သွားကာ အဖြေကို မေးတော့မည်။

ရုဒေါသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆက်နှင့် နောက်မှလိုက်ပါလာသော ကျွန်တော်ကို မြင်လေသည်။ သူသည် တည့်ငြိမ်သော အမူအရာနှင့် ရှင်ရှင်ကြီး ပြုံးလိုက်သော်လည်း သူရပ်နေသောနေရာကမူ အနည်းငယ်မျှ မရွေ့ပါ။ သူသည် လက်နှစ်ဘက်စလုံးကို ငရှုသို့ ဆန့်ထားကာ ရဲမင်းကြီးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆီး၍ မက်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးရင်း လူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိနိုင်လောက်အောင် အက်ခတ်နိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဖြစ်၍ စိတ်၏တည်ငြိမ်ခြင်းကို ရရှိနေပြီ

ကိုတော့ သိပါသည်။

ဆက်၏ မာကျောသော အကြိတ်သံကြီးသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်ဆုတ်မလား၊ ရှေ့တိုးမလား”

ရုဒေါသည် သူ့လက်များကိုဖျစ်ညှစ်၍ မျက်လုံးများအတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်းကြည့်လေသည်။ သူ့ထံမှ တောင်းဆိုသောအဖြေကား စကားတစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မိဖုရားကလေးသည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ တောင်းတင်းမာကျောနေသော ခြေလက်အင်္ဂါများသည် ပျော့ခွေးသွားသောကြောင့် ကျွန်တော်သာ ဖေးမမထားလိုက်လျှင် လဲကျသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် မြင့်မားသော သစ်ပင်ရိပ်များအကြားမှ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏ နောက်တည့်တည့်သို့ ခုန်ထွက်လာလေသည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် အထိတ်တလန့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကာ တုန်ခါထိုး ထိုးလိုက်သွားလေ၏။ သူ၏လက်သည် ခါးဘေးဆီသို့ရောက်သွားကာ သူ့ယူနီဖောင်းဝတ်သောအခါတိုင်း ဆင်ယင်သည့် မြင်းစီးခားရှည်ကြီးကို ခားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့်ခဏ၌ သေနတ်သံတစ်ခုခုသည် ငြိမ်သက်နေသည့် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းမှ မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာလေ၏။ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးသည် ဆက်၏လက်များကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်များကို မလွှတ်သေးသော်လည်း ခူးမှ ကွေးညွတ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပုံကျသွားပါတော့သည်။

“ဘိုးအားပဲ” ဘာနှင့်စတိန်သည် အော်လိုက်လေ၏။

ချက်ချင်းပင် ဘာနှင့်စတိန်သည် လမ်းနှင့်သစ်ပင်များကို ဖြတ်ကျော်သွားရာ ခားကြီးသည် သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် လက်ကနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် လေထဲတွင် ရွက်ကန် မြည်သွားသည့်အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။ သူ၏ခားကြီးသည် ဘိုးအား၏ငယ်ထိပ်ကို ခွဲလိုက်ရာ ဘိုးအားသည် မြေကြီးပေါ်တွင် တစ်ခါတည်း လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ပြေးသွားကာ မစ္စတာရက်ဇင်းဒေး၏နံဘေးတွင် ခူးထောက်ချလိုက်လေ၏။ သူသည် ဆက်၏လက်များကို ကိုင်ထားလျက်ပင် အားပြုကာ တစ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ကိုင်ထားသောလက်များကို လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကိုမိမိ၍ လဲကျလာပြီးလျှင် သူ့ဦးခေါင်းကို ကျွန်တော်၏ရင်ခွင်တွင် မှေးမှိထားလိုက်လေ၏။ သူ့ပါးစပ်ကလေးများသည် လှုပ်ရှားသော်လည်း စကားပြောနိုင်ပုံမရပါ။ သူ့ကို နောက်ကျောမှနေ၍ သေနတ်နှင့် ပစ်သွားပါပြီ။ ဘိုးအားကား သူ့အလွန်ချစ်သည့် သူ့ဆရာအတွက် ကလေးချောင်းလေးပြီ။

နန်းတော်တွင်းမှာလည်း ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေ၏။ ခဏမျှကြာသောအခါ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးလွှားလာကြသည့် ခြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် အရာရှိအရာခံများနှင့်တကွ အစေခံများပါ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းအုံပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။ ဆက်သည် စကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးပါ။ သူ့မျက်နှာသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ရွံ့ရှာခြင်းတို့ကြောင့် ပျက်ပြားလျက် ရှိလေသည်။ ရုဒေါသည် မျက်လုံးများမှိတ်လျက် သူ၏ဦးခေါင်းသည် ကျွန်တော့်ကို မှီထားလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လူတစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ပစ်သွားတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုခဏ၌ ရိုမ်းသည် ကျွန်တော်၏ဘေးနားသို့ ရောက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်ခေါ်ထားပါပြီ ဆရာ့က လာ၊ သူ့ကို အထဲယူရအောင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ရိုမ်း၊ ဆက်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရုဒေါကိုမကာ ကျောက်စရစ်ခဲခင်းထားသည့် စကြိုကလေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ အဆောင်ငယ်ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ယူလာခဲ့ကြလေ၏။ မိဖုရားကလေးသည် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ တိုးလာလေသည်။

“ရုဒေါ အို . . . ရုဒေါရယ်” ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လေ၏။

ရုဒေါသည် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးများ လှုပ်လာ၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ မိဖုရားသည် ခူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ရုဒေါ၏လက်ကို နမ်းလေသည်။

“ဆရာဝန် ခုပဲရောက်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

ရုဒေါ၏ မျက်လုံးများသည် မိဖုရားကလေးဆီသို့ ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော် စကားပြောသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်၍ ပြုံးပြန်ကာ ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေသည်။

ဆရာဝန် ရောက်လာသောအခါ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာတွင် ဆက်နှင့်ကျွန်တော်က ကူညီပေးပါသည်။ မိဖုရားကလေးကိုလည်း အခြားအဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ချည်းသာ ရှိကြပါသည်။ ဆရာဝန်က ခဏမျှသာ စစ်ဆေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရုဒေါကို အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်သို့ ယူလာကြလေသည်။ သည်အချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဝန်အား ဘာမှမမေးသေးသည့်ပြင် သူကလည်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေကြပြီဖြစ်၍ မေးဖို့မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိရှေ့တွင် အသက်ထွက်သွားသည့် လူများစွာကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ဖူးလှပြီဖြစ်ရာ သူ့မျက်နှာအမူအရာမျိုးကို မြင်ရသည့်နှင့် ကျွန်တော်တို့သိပါပြီ။ ရိုမ်းသည် သူ့ဆရာ၏ ဦးခေါင်းကိုမလျက် ရေတိုက်ပေးလေရာ သူသည် မသက်မသာ မျိုချရလေသည်။ ရိုမ်း၏ ပရိဝေဒနာ တောက်လောင်နေသည့် မျက်နှာအမူအရာကို မြင်သောကြောင့် ရုဒေါသည် သူ့တပည့်၏လက်ကို အင်အားချည့်နဲ့စွာ ဖျစ်ညှစ်ကာ အားပေးရှာလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ရှိရာသို့ ကပ်သွားပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် နောက်တစ်နာရီလောက်တော့ နေရပါဦးမယ် အမတ်ကြီး” ဟု ဆရာဝန်က ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရုဒေါရက်ဇင်းဒေးထံသို့ ချက်ချင်းပြန်သွားပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၍ မေးခွန်းထုတ်နေပါသည်။ သူသည် တကယ်ယောက်ျားပီသသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့အား ကျွန်တော်သည် မလှည့်စားတော့ပါ။

“တစ်နာရီလောက်တော့ နေရမှာလို့ သူထင်သတဲ့ ရုဒေါ” ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် ဝိတ်သွားပြန်လေ၏။ သေနတ်နှင့် ပစ်သွားကတည်းက စကားတစ်လုံးမှ မဟသေးသော ဆက်ကြီးသည် ခူးကျသွားသည့် မျက်နှာကြီးဖြင့် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “မိဖုရားကလေးကို သူ့ဆီခေါ်ပေးမှထင်တယ်” ဟု တစ်ဆိုသော အသံကြီးနှင့် ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ဆက်သည် ခဏမျှ ထွက်ခွာသွားရာ ကျွန်တော်သည် သူ့အနားတွင် နေရစ်ပါသည်။ ဘာနှင့်စတိန်သည် သူ့ဆီသို့လာကာ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ပြီးလျှင် လက်ကိုနမ်းလေ၏။ ကြုံတွေ့လာခဲ့သမျှသော ကိစ္စတို့တွင် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း အရမ်းသတ္တိကောင်း၍ တရားထိုး

ဆောင်ခဲ့သော သည်လူငယ်သည် ယခုမှ ယောက်ျားမပီသတော့သလိုဖြစ်ကာ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများ သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် လိမ့်ဆင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကဲ့သို့ မျက်ရည်ကျမိမည် ဖြစ်သော်လည်း မစွတာရက်ဇင်းဝေး၏ရှေ့တွင် သည်လိုမဖြစ်စေရန် အားတင်းထားပါသည်။ သူသည် ဘာနှင့်စတိန်ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြီး နောက်မှ စကားပြောပါသည်။

“သူလာမလား ဖရစ်”

“မှန်ပါ။ လာပါလိမ့်မယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

သူသည် ကျွန်တော်မြေဆီ၌ အသုံးအနှုန်းကို သတိပြုမိလျက် ပန်းလျှည်းနှစ်ဖုံးနေသော မျက်လုံးအစုံတွင် ပြုံးရောင်သန်းသွားလေ၏။

“အင်း... ဒါဖြင့်လဲ တစ်နာရီပေါ့နော်” သူသည် ဤသို့ညည်းတွားကာ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် လှဲချလိုက်လေ၏။

မိဖုရားကလေးသည် မျက်ရည်ယိုခြင်းမရှိ၊ စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ထားပြီး ဘုရင်မတို့၏ ကူရှေ့ကိုဆောင်ကာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဆုတ်ပေးကြရာ သူသည် အိပ်ရာဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ပြီးလျှင် သူ၏လက်နှစ်ဘက်နှင့် ရှုဒေါ့၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ထိုကိုင်ထားသော လက်ကလေးသည် လှုပ်ရှားလာသဖြင့် မိဖုရားသည် လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အလိုကိုသိသည့် အတိုင်း ထိုလက်ကို မိမိ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မထင်ပေးကာ မျက်နှာကို အိပ်ရာဆီသို့ ကိုင်းညွတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မိဖုရားကလေးသည် မိမိမျက်နှာကို ရှုဒေါ့၏မျက်နှာနှင့် ကပ်ထားလျက်ရှိရာ ရှုဒေါ့သည် မိဖုရားအား စကားပြောနေဟန် ထင်ရလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ချင်ဦးတော့ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သည်အတိုင်းပင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေကြလေသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကြာကြာနေရတော့မည် မဟုတ်သည်ကို သိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့အနီးသို့ အနည်းငယ် တိုးသွားကြပါသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သူသည် အားပြည့်လာသကဲ့သို့ အိပ်ရာပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကြွလျက် ပီသပြတ်သားသော အသံနှင့် စကားပြောလေ၏။

“ဘုရားသခင်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မှန်တဲ့ဘက်ကနေပြီး ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကဲ့... ဆက်။ ဘာနှင့်စတိန်နဲ့ ခင်ဗျား... ဖရစ်တို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစမ်းပါ။ နမ်းတော့ မနမ်းကြပါနဲ့။ အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတွေ လက်စသတ်ပါပြီ”

သူပြောသည်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့လက်ကဲ့ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် မိဖုရားကလေး၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ရာ မိဖုရားကလေးကလည်း သူ့ဆန္ဒကိုသိသည့်အတိုင်း သူ့နှုတ်ခမ်းဆီသို့ လက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“အသက်ရှင်နေစဉ်ရော၊ သေတဲ့အခါမှာရော၊ မောင်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မောင့်အချစ် မိဖုရားကြီးရယ်”

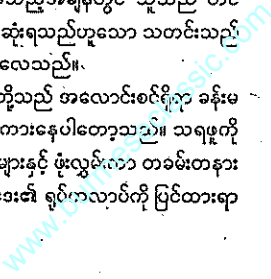
သည်လို ရေရွတ်ပြီးသည်နှင့် ဇိဝိန်ချုပ်သွားရှာလေ၏။

□□□

၄၃။ စင်းသောအိပ်မက်

မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး ကွယ်လွန်ပြီးသည်နောက်၊ ဖြစ်ပျက်သည်ကိုစွဲများကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရန် များစွာမလိုတော့သည့်ပြင်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအကြောင်းများကို ရေးသားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ ဘိုးအား၏ ပါးစပ်ပေါက်ကိုလည်း ထာဝရပိတ်ပြီးသားဖြစ်နေလေပြီ။ ရစ်ချင်ဟိန်လည်း မိဖုရားကလေးအား မိမိပေးထားသည့်ကတိကို သစ္စာရှိစွာ စောင့်ထိန်းလျက် ရှိလေသည်။ အမဲလိုက်တဲနန်းကလေး၏ မီးလောင်ပြာတို့သည် လျှို့ဝှက်သည် ကိစ္စကြီးကို မပေါ်အောင် ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်ကြသည့်အပြင် မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး၏ အလောင်းဟုခေါ်သည့် မီးသွေးတုံးဖြစ်နေသည့် အလောင်းကို ခြောက်သွေ့ငြိမ်သက်လှသော ဇင်းဒါးမြို့ကလေး၏ သုသာန်အတွင်းဝယ်၊ တောအုပ်ဟတ်ဘတ်၏ နံဘေးတွင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သောအခါ မည်သူမှ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရင်ကလေး၏အလောင်းကို စထရဲဆော့သို့ ယူဆောင်လာ၍ မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး၏ အလောင်းနှင့် လဲလှယ်ထားရန် အကြံအစည်မပြု ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရှုဒေါ့ရက်ဇင်းဝေးသည် ရှင်ဘုရင်အဖြစ်နှင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ရာ သူ့အလောင်းကိုလည်း ဘုရင့်အလောင်းအဖြစ်နှင့်ပင် ထားရှိစေပါတော့သည်။ ဤသို့ သူ၏အလောင်းသည် ဘုရင့်အလောင်းအဖြစ်ဖြင့် စထရဲဆော့ နန်းတော်အတွင်းဝယ် ခမ်းနားစွာ တည်ရှိနေသည့်အချိန်တွင် သူသည် ဟင်တလောမြို့စားရုပ်တံ၏ ကြံရာပါတစ်ဦး၏လက် ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသည်ဟူသော သတင်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ဖျံ့နှံ့သွား၍ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားစေလေသည်။

တစ်နေ့လုံးပင် နေဝင်မှ မိုးချုပ်အထိ လူအပေါင်းတို့သည် အလောင်းစင်ရိုရာ ခန်းမကြီးထဲတွင် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြရာ ရှုပ်ယှက်ခတ် စည်ကားနေပါတော့သည်။ သရဖူကို ထိပ်မှာတပ်ဆင်ထား၍ ကိုင်းညွတ်လျက်ရှိသော အလံတော်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းကာ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည့် အလောင်းစင်ပေါ်တွင် မစ္စတာရက်ဇင်းဝေး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ပြင်ထားရာ

သုံးရက်ရှိပါပြီ။ ယခု သုံးရက်မြောက် ညနေစောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆိုလျှင် မြုပ်နံ့သဖြိုလ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ခန်းမကြီးအတွင်း အတန်ငယ်မြင့်၍ အလောင်းစင်ကို စီး၍မြင်နိုင်သော စင်ကြီးကလေးတစ်ခုရှိလေရာ ထိုနေ့ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုစင်ကြီးအခန်းငယ်အတွင်းတွင် ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မိဖုရားကလေးလည်း ရှိလေသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ နှစ်ယောက်အတူတူပင် အောက်သို့ ငိုကြည့်နေကြရာ ကွယ်လွန်သူ၏ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ သူ့ကို ဖွေးဖွေးဖြူသော အဝတ်များနှင့် ဝတ်ဆင်ပေးထားပြီးလျှင် ဖဲပြားဖြင့် စည်းထားသော နှင်းဆီနီကို သူ့ရင်ပတ်ပေါ်တွင် တင်ထားလေသည်။ သူ့လက်တွင် လတ်ဆတ်မွှေးကြိုင်သည့် နှင်းဆီနီပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ထားလေသည်။ သေဆုံးနေသည့်အချိန်မှာပင် မိမိရွေးချယ်ထားသည့် ချစ်မေတ္တာအမှတ်အသားကို မလွတ်တမ်း ဆောင်ထားစေရန် ဖလေဗီယ မိဖုရားကလေးကိုယ်တိုင်က သူ့လက်တွင် ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အခမ်းအနားများနှင့်တကွ လွမ်းလှပန်းခွေများကို ကိုင်ဆောင်၍လည်းကောင်း၊ သူ့မျက်နှာကို ဖူးတွေ့ရန်လည်းကောင်း၊ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်ရှိလာကြသည့် လူအများကို ကြည့်နေကြပါသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ငိုယိုလျက်၊ အမျိုးသားများသည် အံ့ကြိတ်လျက်၊ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ရစ်ချင်တိန်လည်း စိတ်ထိခိုက်လှသော အမူအရာ၊ ဖြူရော်သော မျက်နှာထားနှင့် ရောက်ရှိလာပါသေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝင်သူဝင်း၊ ထွက်သူထွက်နှင့် စည်ကားလျက်ရှိစဉ် ဆက်ကြီးသည် ဓားလွတ်ကိုင်ခွဲကိုယ်လျက် စစ်ဟန်ပါပါနှင့် အလောင်းစင်ခေါင်းရင်းတွင် တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း မလှုပ်မယှက်ကြီး ရပ်နေလေသည်။

ခပ်လွမ်းလွမ်းဆီမှ မသဲမကွဲသော အသံများကို ကြားရလေရာ၊ မိဖုရားကလေးသည် ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်လေသည်။

"အဲဒါ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပဲ ဖရစ်၊ ဟင်း... နားထောင်စမ်း၊ သူတို့ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်အကြောင်းကို ပြောနေတယ်၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ တိုးတိုး... တိုးတိုးပဲပြောပြီး သူ့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်လို့ ခေါ်နေကြတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူကတော့ ကြားလဲ မကြားဘူး၊ ဂရုလဲမစိုက်ဘူး၊ အို... အရှင်မက နှမတော်ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်လို့ ခေါ်တောင် ကြားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂရုလဲ စိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။"

သူ့အလောင်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောင်အယောင်များနှင့် စတင်ရဲဆော့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏အောက် မြေတိုက်ထဲတွင် မြှုပ်နှံသဖြိုလ်ကြပါသည်။ သူသည် သည်နေရာတွင် အဲလဘတ်နန်းစဉ်နန်းဆက် မင်းညီမင်းသားများနှင့်အတူ စံလျက်ရှိလေပြီ။ သူတို့စွန့်ခွာခဲ့ကြသော လောကကြီးထဲတွင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ထိုသက်ခွဲပုဂ္ဂိုလ်များသာ သိစွမ်းနိုင်အားရှိခဲ့ပါလျှင် မစ္စတာရက်ဇင်းဒေးအား ညီတော်ဟူ၍ ခေါ်ရသည့်အတွက် အလွန်ဂုဏ်တက်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေခြင်းငှာ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်ခုကို စိုက်ထူထားပြီးဖြစ်ရာ၊ လူ အပေါင်းတို့သည် ရုဒေါ့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အထိမ်းအမှတ်ကြီးပါတကားဟု တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောဆိုကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ တစ်ခေတ်ပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ဆက်သည် ယခု အိုမင်းရင့်ရော်သော အဘိုးကြီးဖြစ်နေလေပြီ။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်၏ သားများသည်လည်း လူလားမြောက်လာ၍ ဖလေဗီယ ဘုရင်မကြီး၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရန် အချိန်အရွယ် ရောက်ကြပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း ရုဒေါ့ရက်ဇင်းဒေးကိုကား သူ့သေဆုံးသည့် နေ့တန်းကလိုပင် မျက်စိထဲမှ မဖျောက်၍မရဘဲ၊ သတိရလျက်ပင် ရှိပါသေးသည်။ ယခု ကျွန်တော် ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ထိုကိစ္စအားလုံးတို့ နိဂုံးချုပ်ပုံ ကောင်းသွားသည်ဟုပင် ထင်မိတော့သည်။ သည်လို ရေးလိုက်၍ ကျွန်တော်ကို အထင်မမှားစေလိုပါ။ သူ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးများ ယခုတိုင် ကြွေပြန်းမတတ် ဖြစ်နေပါသေးသည်။ ထိုပြင်လည်း ရုဒေါ့အဖို့ မိမိအား အသက်ဆုံးရှုံးစေသောအဖြစ်သည် ရှေ့တိုးရမည်လား၊ နောက်ဆုတ်ရမည်လားဟု ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည့် ပြဿနာကြီးကို ဖြေရှင်းရခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယနေ့အထိ ထိုလမ်းနှစ်လမ်းတွင် သူသည် ဘယ်လမ်းကို ရွေးချယ်သွားသည့်အကြောင်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ သို့သော် သူရွေးချယ်ပြီးဖြစ် ဖြစ်သည့်အကြောင်းကိုတော့ သိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏မျက်နှာထားသည် ငြိမ်သက်ကြည်လင်လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။

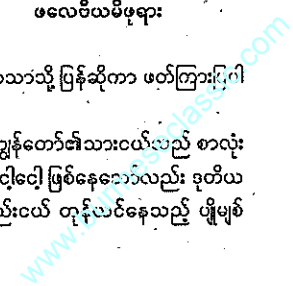
ကျွန်တော်သည် သူ့အကြောင်းကို တွေးလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့အတွက် ကျွန်တော်၏ ဆယ်နှစ်ရွယ် နှောင်းမွေးသားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်လျက် သူ့အတွက် အမှတ်တရ စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်ကြီးရှေ့သို့ သွား၍ ရပ်ကြပါမည်။ ကျွန်တော်သားငယ်သည် မငယ်တော့၍ ဘုရင်မကြီးအား အမှုတော်ထမ်းလိုစိတ်များပင် ရှိနေသောအရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် သိရှိသမျှသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ယခု မြေအောက်တိုက်ထဲတွင် အိပ်စက်လျက်ရှိသော သူ့ကိုလည်း ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားသည့် စိတ်ဓာတ်များပင် ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် သားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားကာ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့် ရုဒေါ့ဘုရင်၏ အကြောင်းများအနက် သူ သိသင့်သိထိုက်သည်တို့ကို ပြောပြပါသည်။ ထိုနေရာတွင်ရပ်နေစဉ် ဘုရင်မကိုယ်တိုင် ရေးသား၍ လက်တင်ဘာသာ ပြန်ဆိုကာ ရုဒေါ့၏ သင်္ချိုင်းဂူပေါ်တွင် ရေးထိုးစေသည့်... .

ဤမြို့တော်ဝယ်... မကြာမြင့်မီက စိုးစံတော်မူခဲ့၍၊
သူ့ချစ်သူ၏ အသည်းနှလုံးအတွင်းဝယ် အစဉ်ကိန်းအောင်းနေ သော
ရုဒေါ့သို့... .
ဖလေဗီယမိဖုရား

ဟူသော ကမ္ပည်းစာတမ်းကို သူ၏ တိုင်းရင်းဘာသာသို့ ပြန်ဆိုကာ ဖတ်ကြားပြုကိုသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြရာ၊ ကျွန်တော်၏သားငယ်သည် စာလုံးကြီးများကို ပေါင်း၍ဖတ်နေပါသည်။ ပထမတွင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသော်လည်း ခုတိယအကြိမ်တွင် မှန်သွား၍ လက်တင်စကားလုံးများကို အနည်းငယ် တုန်လှန်နေသည့် ဖျံ့ဖျံ့

သော ကလေးသံနှင့် ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကလေးများသည် တုန်လာ၍ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

"ဘုရင်မကြီးကို ဘုရားသခင် မပါစေ ဖေဖေ" ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

□□□

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်တွင် ရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

- ၁။ မိုးတွေရွာမှဖြင့်လျှင်ကွယ် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၂။ နွယ်ဦးမွန်မို့ ချစ်ထွဋ်တင်သည် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၃။ တန်ခူးလေနှင့် လျှောတော့သည် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၄။ တိမ်ညိုအလွင့် လအမြင့် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၅။ ပညာရဲ့သဘော တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၆။ ဘုန်းနိုင်အတွေး ဘုန်းနိုင်အမြင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၇။ ပင်ဒိုရာအိုးပွင့်ပြီး ဟားပီးဖိတို့ပျံလာချိန် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၈။ ဝသန်လေချိန်မှန်ကူး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၉။ မိုးညအိပ်မက်မြူ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၀။ နင်းငွေတစ်ထောင့် မိုးတစ်မောင့် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၁။ မောင့်ဘဝညအလားကွယ် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၂။ မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၃။ နွေကန္တာဦး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၄။ ချစ်သူအိမ်အမိုးနောက် လပျောက်ခဲ့ခြင်း တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၅။ ကမ္ဘာယဉ်ကျေးမှု အနာဂတ်ခရီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၆။ လွမ်းတေးမဆုံးစေနှင့် စောသခင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၇။ ဤမြေမှသည် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၈။ တစ်ပြည်သူမရွေထား တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၁၉။ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၂၀။ စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၂၁။ ချစ်သော ဤကမ္ဘာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- ၂၂။ ကောလိပ်ကျင် ၆၀ န
- ၂၃။ မိုးဝမ်ကီး ၆၀ န
- ၂၄။ ဤရူပ ၆၀ န
- ၂၅။ ဘုနဲ့ ဘောက် ၆၀ န
- ၂၆။ ကားထဲက မိန်းကလေး ၆၀ န
- ၂၇။ တို့ကျောင်းသား ၆၀ န
- ၂၈။ ဇမ္ဗူတလူ ၆၀ န
- ၂၉။ သားရွှေစင် ၆၀ န
- ၃၀။ ကျွန်တော့်လင် ၆၀ န
- ၃၁။ ဇဝနပုံပြင် ၆၀ န
- ၃၂။ ဘယ်ကျော် ၆၀ န
- ၃၃။ ချစ်နေ့ရက်သက်လယ် ၆၀ န

၃၄။	ချစ်ဦးသခင်	၇၀န
၃၅။	အပျိုစစ်ပါပဲရှင်	၇၀န
၃၆။	ကောလိပ်ကျောင်းသား	၇၀န
၃၇။	တောက်တဲ့မာယာ	၇၀န
၃၈။	သတို့သမီးအလိုရှိသည်	၇၀န
၃၉။	ယဉ်မင်းပိုက်	ခင်နှင်းယု
၄၀။	ကြာတော၌ ရွာသောမိုး	ခင်နှင်းယု
၄၁။	ကုသိုလ်ကြမ္မာ မမီပါဘူး	ခင်နှင်းယု
၄၂။	ချစ်လှချည်ရဲ့	ခင်နှင်းယု
၄၃။	စက္ကန့်လှုပ်ခတ်နှင့်	
	ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ	ဆောင်းဝင်းလတ်
၄၄။	ပင်လယ်ပျော်လှဖေ	ဆောင်းဝင်းလတ်
၄၅။	ရွှေစင်နှင်းဆီ အက်ဆေးများ	တက်တိုး
၄၆။	လွင်တီးခေါင်တစ္ဆေနှင့် သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ	ကျော်စွာထက်
၄၇။	အိလျဒ်နဲ့ ဩဒစ္ဆေ	နိုင်ဇော်
၄၈။	မာတ်ခွဲမျိုးတစ်ဦး၏ ဒိုင်ယာရီ	မောင်ညိုပြာ
၄၉။	ပြည်သူ့အတွက် မြန်မာစကားပြေ	မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)
၅၀။	မြန်မာဘာသာစကား ပညာရှင်များနှင့်	မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)
	ဘာသာစကားအမြင်	
၅၁။	ဇာတကပင်လယ်နှင့်	
	ရာမာယဏကို ခြေရာခံခြင်း	မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)
၅၂။	ရွှေသွေးမျက်ရွှံ့ပုံပြင်များ	မောင်ခေတ်ထွန်း
၅၃။	မောင်နေဦးနှင့် မဖူးဝေ	လယ်တွင်းသားစောချစ်
၅၄။	ပန်းပေါက်ပွဲ	လယ်တွင်းသားစောချစ်
၅၅။	အမေရိကန်ခရီးသည်	ဒေါက်တာဇော်သန်း
၅၆။	ရှားလော့ဟုမ်း၏ပျောက်ဆုံးနေသော	
	စွန့်စားခန်းများ	ဒေါက်တာဇော်သန်း
၅၇။	စကားပုံအလင်းပြကျမ်း	ကြည်ဦး
၅၈။	ကောသုဒ္ဓိထိပ်ထား	ကြည်ဦး
၅၉။	ငွေစင်ရော်တွေ လက်ရပ်ခေါ်နေတဲ့မြို့	မိချမ်းဝေ
၆၀။	နန်းမတော်မယ်နု	မောင်ဖေငယ်
၆၁။	ကနောင်မင်းသားနှင့်	
	မြင်းကွန်းမြင်းခုံတိုင်	မောင်ဖေငယ်
၆၂။	စဉ့်ကူးမင်း	မောင်ဖေငယ်

၆၃။	ဒိုင်းခင်ခင်	မောင်ဖေငယ်
၆၄။	အော်ဆွေး	မင်းလူ
၆၅။	မဟာဆွေဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်	မဟာဆွေ
၆၆။	မဟာဆွေဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်(၂)	မဟာဆွေ
၆၇။	ကံ့ကော်လေးပွင့် ဝတ္ထုတိုများ	မင်းလူနိုင်ဇော်၊ မောင်ညိုပြာ၊ ဆောင်းဝင်းလတ်
၆၈။	ကြယ်စင်ငါးပွင့် စီဒီရွှမ်	ကျူး၊ မင်းလူ၊ နိုင်ဇော်၊ ဇူးကျော်၊ သန်းမြင့်အောင်
၆၉။	ကုဋ္ဌာရုံ... အနိဋ္ဌာရုံ... သဒ္ဓါရုံ	ဆောင်းဝင်းလတ်၊ ဇူးကျော်၊ သန်းမြင့်အောင်၊
၇၀။	အရောင်လေးတွေက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့	သန်းမြင့်အောင်၊ မိချမ်းဝေ
၇၁။	အစက်အပြောက်ပွင့်ခြောက်သံစဉ်များ	သန်းမြင့်အောင်
၇၂။	ရှေ့နေကြီး ပယ်ရီမေဆင်နှင့်	
	အမွေခံသမီးအမှု	မောင်ဝံသ
၇၃။	ရှေ့နေကြီး ပယ်ရီမေဆင်နှင့်	
	လင်ကွာမလေးအမှု	မောင်ဝံသ
၇၄။	ရှေ့နေကြီး ပယ်ရီမေဆင်နှင့်	
	ခြေရာပျောက်သက်သေအမှု	မောင်ဝံသ
၇၅။	ရှားလော့ဟုမ်း၏ စွန့်စားခန်းအသစ်များ	မောင်ထွန်းသူ
၇၆။	ရှားလော့ဟုမ်း၏ သည်းထိတ်ရင်ဖိုများ	မောင်ထွန်းသူ
၇၇။	ရှားလော့ဟုမ်း၏ နောက်ဆုံးနှစ်များ	မောင်ထွန်းသူ
၇၈။	ဝံပုလွေများနှင့် ကခုန်သူ	မောင်ထွန်းသူ
၇၉။	ချစ်မျက်ရည်ဘယ်ခါစလေလိမ့်	မောင်ထွန်းသူ
၈၀။	သတ္တိသွေး	မောင်ထွန်းသူ
၈၁။	သေရွာပြန်	ဗိုလ်အေးမောင်
၈၂။	သုံးရောင်ခြယ် တစ္ဆေသင်္ဘော	တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
၈၃။	ဘီလူးစည်း လူ့စည်း	တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
၈၄။	ရွှေ	မောင်မြင့်ကြွယ်
၈၅။	ငွေပူ	မောင်မြင့်ကြွယ်
၈၆။	ရင်တမမ	မောင်မြင့်ကြွယ်
၈၇။	ရင်တထိတ်ထိတ်	မောင်မြင့်ကြွယ်

- ၈၈။ မတန်တဆ မောင်မြင့်ကြွယ်
- ၈၉။ သွေးရူးသွေးတန်း မောင်မြင့်ကြွယ်
- ၉၀။ စုံထောက်ဆရာဝန် (၁) (၂) လင်းယုန်မောင်မောင်
- ၉၁။ ဟိမဝန္တာမှသမထဝိဇ္ဇာများ(ပထမတွဲ) ဝင်းနိုင်ဦး(ရေနံ)
- ၉၂။ ဟိမဝန္တာမှသမထဝိဇ္ဇာများ(ဒုတိယတွဲ) ဝင်းနိုင်ဦး(ရေနံ)
- ၉၃။ ကြပ်ကလေးမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ ကြပ်ကလေး
- ၉၄။ ကြပ်ကလေးဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၁) ကြပ်ကလေး
- ၉၅။ ကြပ်ကလေးဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၂) ကြပ်ကလေး
- ၉၆။ ကြာဆစ်ရိုးလေးတွေရဲ့ သို့ဝှက်တဲ့အချစ် နီရင့်ရင့်
- ၉၇။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်နတ်သမီး နီရင့်ရင့်
- ၉၈။ ခပ်ရင့်ရင့်နတ်ဆိုး နီရင့်ရင့်
- ၉၉။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတဲ့နှင်းဆီ နီရင့်ရင့်
- ၁၀၀။ အချစ်အရပ်၌ရှိသော နီရင့်ရင့်
- ၁၀၁။ ဧဒင်ဦး ရူးခဲ့သည် နီရင့်ရင့်
- ၁၀၂။ ပန်းမြစ်မှာစီးတဲ့ အလွမ်းရစ်မြား နီရင့်ရင့်
- ၁၀၃။ ရင်ခုန်သံကျူပစ်ဇင် နီရင့်ရင့်
- ၁၀၄။ ချစ်ခြင်း၏ အလွန်ကြားအလွမ်းများ နီရင့်ရင့်
- ၁၀၅။ ပန်းခင်းထဲက ကြေးသွန်းဒိုင်ယာရီ နီရင့်ရင့်
- ၁၀၆။ ပြုံးသူရန်ဘက် မောင်မိုးသူ
- ၁၀၇။ အတိတ်တစ္ဆေ မောင်မိုးသူ
- ၁၀၈။ အိပ်မက်ကုန်သည် မောင်မိုးသူ
- ၁၀၉။ ပစ်မသွားနဲ့အချစ်ရယ် မောင်မိုးသူ
- ၁၁၀။ အကျိစယ်မိုးနှင့်ဝတ္ထုတိုစု နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း)
- ၁၁၁။ နဲဗားရွမ်းခံတပ်မှအမြောက်ကြီးများ မောင်ချစ်ပန်
- ၁၁၂။ ဗျတ္တမျက်လုံး မောင်ချစ်ပန်
- ၁၁၃။ အမှတ်တရ ရွှေ ၆၀ ကလောင်စုံ
- ၁၁၄။ ရွှေ ၆၀ ကလောင်စုံ
- ၁၁၅။ ဝိတာကို ကဗျာမူပြုသူ ကိုစောညိုနိုး
- ၁၁၆။ ညမုဆိုး အထောက်တော်လှအောင်
- ၁၁၇။ မျိုးဆက်ရန်ကြွေး အထောက်တော်လှအောင်
- ၁၁၈။ ဘိတ် အထောက်တော်လှအောင်
- ၁၁၉။ ရာဇာရာဇာ အထောက်တော်လှအောင်
- ၁၂၀။ ပင်ဂွင်းလက်ရွေးစင် ချမ်းညိုနိုး
- ၁၂၁။ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ခင်ဆွေဦး

